

ЖОН КЛАРКСЪН

сплозивен роман
един разярен мъж,
който действа
извън закона!

ЛИЧНО ПРАВОСЪДИЕ

ДЖОН КЛАРКСЪН ЛИЧНО ПРАВОСЪДИЕ

Превод: Крум Бъчваров, Мария Акрабова

chitanka.info

Ако някой, когото обичате, е станал жертва на ужасно престъпление, докъде ще стигнете, за да намерите правосъдие?

Джак Девлин е частен детектив в застрахователна компания. Бивш агент от секретните служби, той е обучен да убива ефикасно и безмилостно. След една подгизнала от уиски нощ братът на Джак изчезва.

По-късно е открит в кома. Ключът към престъплението се крие в най-тъмните, най-опасните сенки на нелегалните нюйоркски клубове, в които над нощта властват сексът, наркотиците и безпощадната корупция. И където Джак Девлин ще открие, че смъртта е най-доброто отмъщение...

На баща ми

*„Най-доброто отмъщение е за онези злини,
които не могат да бъдат възмездени от закона.“*

Франсис Бейкън

1.

Електронният будилник записука противно и накрая успя да изтръгне Джак Девлин от мъглата на пьянския му унес. Но той не отвори очи. Надяваше се да успее да се изолира от всичко, надяваше се да отдалечи осъзнаването, че това беше чужд будилник, че беше махмурлия и че предишния ден бе погребал баща си.

Но образите се върнаха и заблъскаха в съзнанието му — погребението, панихидата в дома на брат му Джордж, нощният запой по кръчмите.

Най-накрая жената до него протегна ръка и изключи будилника, но Девлин не отвори очи. Спомни си яростния пьянски секс — възможен само между двама непознати — но не искаше да отвори очи и да я види. Просто му се щеше да се измъкне, докато тя спи, и да остави цялата работа зад гърба си. Будилникът унищожи тази възможност. Тя вече беше будна. Нежно се прилепи до него. Един гол крак се намести между бедрата му. Една ръка обви гърдите му и нежно замасажира рамото му.

Време беше да си тръгва, но тя не го пускаше. Трябваше да се върне в апартамента си, където щеше да го чака брат му Джордж.

Все така със затворени очи, той прочисти гърлото си и попита:

— Ти Хелън ли се казваше? — Знаеше много добре, че името ѝ не беше Хелън.

— Какво? — Тя престана да масажира рамото му и вдигна глава.
— Какво каза?

— Задръж за малко. Къде ти е банята?

— В дъното на коридора.

Девлин внимателно се измъкна, отметна чаршафа и стъпи на пода. Климатичната инсталация охлаждаше стаята до нулеви температури. Той стисна зъби, стана и изкриви лице при болката, която прониза главата му. Отдавна не беше пил толкова. Едното му око беше полуотворено, когато излезе от стаята и измина късия коридор, който

водеше към банята. Коридорът му се видя горещ и задушен след стаята с климатика. Влезе в банята и затвори вратата.

Отвори и двете си очи. Банята беше по-чиста, отколкото бе очаквал. Даже много спретната беше. Трите чифта бикини, метнати на пръчката на душа, бяха снежнобели. Пресегна се към душа и пусна топлата вода. Ваната блестеше от чистота.

Отвори аптекката, за да потърси нещо, което би облекчило болката му. Домакинята му имаше шишенце с „Екседрин“. Той глътна четири хапчета с шепа вода, като се надяваше да се избави от пулсиращите пробождания в дясното слепоочие.

Докато чакаше водата да се загрее, той разгледа съдържанието на аптекката. Имаше типичен набор от медикаменти плюс два флакона лекарства, предписани с рецепта. Едното беше пеницилин. Другото беше валиум. И двете бяха за Дарил Остин, предписани от някой си д-р Винсънт Колония. И на двата флакона адресът беше 63-та улица, №166.

От водата, която се изливаше от душа, се издигаше пара. Пусна малко студена и стъпи под струята. Успокояващата вода обля главата и лицето му и се стече по мускулестия му стомах. Напълни устата си, изжабурка и изплю.

Насапуниса цялото си тяло два пъти, изми косата си с шампоан и се избърсна с дамската самобърсначка за еднократна употреба, която намери до душа. Подсуши се с чиста синя хавлиена кърпа и закрачи обратно към спалнята, като опипваше пода с босите си крака.

Дарил седеше в леглото с ръце, скръстени под гърдите. В мъждивата светлина, която се процеждаше през щорите на прозорците, тя изглеждаше много по-добре, отколкото Девлин очакваше. Той седна на един стол до леглото и се загледа право в нея. Гърдите ѝ бяха почти идеални. Нямаше и грам тлъстина по стомаха ѝ, чиято мускулатура леко се загатваше под кожата. Единият от дългите ѝ крака, открит от чаршафа, бе небрежно кръстосан над другия. Белият чаршаф я бе завил почти до половината и едва покриваше венериния ѝ хълм.

На лицето ѝ имаше приятелско, насмешливо изражение. Дълъг тънък нос, пълни устни, руса коса с ивици от по-светли кичури, нахъдрена в онзи стил, който правеше някои жени да изглеждат секси, а други просто мърли. На Дарил ѝ стоеше добре.

„Май на това му викат кисела физиономия“ — помисли си Девлин. Опита се да различи цвета на очите ѝ в неясната светлина и реши, че вероятно са сини.

На Девлин му допадна това, че тя май не се притесняваше от голотата си пред непознат.

— Попита ме дали се казвам Хелън.

— Да.

— Не си спомняш името ми?

— Казваш се Дарил. Дарил Остин.

— Тогава защо ме питаш?

— Не знам.

— За друга ли си мислеше?

— Не. Всеки ден ли ставаш толкова рано?

— Да. Кой беше по-пиян снощи — ти или аз?

— Май че аз.

— А ти каза ли ми как се казваш?

— Не си спомняш името ми?

— Не. Обиден ли си?

— Тъхъ.

— Наистина ли?

Девлин започна да си събира дрехите.

— Не.

— На колко си години?

— И възрастта ми ли не помниш?

— Не си ми я казал.

— А ти откъде знаеш?

— Хайде сега, на колко си години?

— На трийсет и осем? А ти?

— На дваайсет и осем.

— Много съм стар за теб — каза ѝ Девлин.

— По дяволите, така е. С това лице и с това тяло... Та ще ми кажеш ли все пак как се казваш?

Той се надвеси над леглото и ѝ протегна ръка.

— Джак Девлин.

Тя стисна ръката му и погледна към отпуснатия му член.

— Не си от срамежливите, а, Джак Девлин?

— Май и ти не си от тях, нали, Дарил?

— Благодаря. Виждаш ли, ако продължим да си повтаряме имената, току-виж сме си ги запомнили.

— Аз помня твоето, Дарил.

— Прекалено ли ще бъде, ако те запитам къде си получил тези интересни белези?

— Да. — Девлин намери слиповете си на пода.

— Ясно. Е, Джак, ами какво ще ми кажеш за този тен? Къде си загорял така по това време на годината? Отзад изглеждаш сякаш си обул бял бански.

— Известно време бях на островите.

— И какво правеше там?

— Бях на почивка.

— Аха. — Тя изчака да чуе още нещо от него, но той не каза нищо повече. — Е, виждам, че си се изкъпал и така нататък. След няколко минути ще си се облякъл и ще можеш да се изметеш оттук без повече приказки след страстна нощ.

Девлин я погледна, за да разбере дали е ядосана, но на лицето ѝ беше все още онази крива усмивка.

— Съжалявам, но трябва да тръгвам.

— Добре, но не си тръгвай, преди да съм ти казала, че обикновено не лягам с непознати мъже, които срещам по баровете.

— Не виждам защо трябва да го правиш.

— Не го правя.

— И защо го направи?

— Защото проклетото копеле, приятелят ми, ме заряза и бях ядосана и депресирана, и предположих, че ще е добре да си легна с някого.

— И добре ли беше?

— Да, но не ми харесва този махмурлук. И не ми харесва усещането, че искаш да си тръгнеш час по-скоро.

— Не е заради теб — каза ѝ той.

— Защо тогава? Трябва да ходиш на работа?

През лицето на Девлин премина тръпка. Вдигна панталоните си от пода и ги обу.

Дарил го гледаше и чакаше отговор.

— Не, не отивам на работа — каза Девлин. — Май зарязах брат си снощи в бара. Трябва да съм с него.

— Онзи едър тип, с който беше, ти е брат?

— Ъхъ.

— И ми каза, че сте излезли да се запиете, защото... — Тя се спря и сложи ръка на устата си. После попита: — Онова за баща ти истина ли беше?

— Да.

— Значи наистина...

— Да.

— О, господи. Съжалявам.

Девлин беше почти облечен, оставаше му само да си закопчае ризата. Дарил стана от леглото и бързо отиде до гардероба си. Той се загледа в стегнатите ѝ крака и задник и се зачуди колко ли тренира, за да ги поддържа в такава форма.

Тя извади един пеньоар и го облече, застанала с гръб към него.

— Искаш ли кафе или нещо друго?

— Не, благодаря.

— Хайде, не се дърпай толкова. Ще отнеме не повече от пет минути.

— Добре.

— Обикновено или без кофеин.

— Обикновено.

Тя излезе от спалнята. Внезапно бе започнала да изглежда много далечна. Докато си обуваше чорапите и обувките, той продължаваше да си мисли за гладкия ѝ стомах, чиято извивка така хармонично стигаше до тъмния триъгълник между краката ѝ. Тя не беше естествено руса. Но и Дарил Хана вероятно не беше, а ако питаха него, тази Дарил изглеждаше по-добре.

2.

Не разговаряха, докато си пиеха кафето, но Девлин бе доволен, че остана. Тя не му зададе повече въпроси, нито го насили да приказва. Беше мълчалива и се отнасяше с уважение към загубата му. Изрази съболезнованията си за баща му и дори му каза да побърза да провери как е брат му.

Когато го изпрати до вратата, той вече бе излязъл от релси. От много отдавна не бе срещал някой, способен да прояви такова разбиране. Понечи да каже нещо, но Дарил го прекъсна:

— Не казвай нищо. Ако поискаш да ме видиш отново, адресът и телефонът ми ги има в указателя.

Той кимна, обърна се и се запъти към асансьора. Не погледна назад, когато чу вратата на Дарил да се затваря.

Беше осем и двадесет и пет сутринта, когато излезе на улицата. На Трето авеню движението ставаше все по-оживено, температурите се повишаваха, влажността ставаше все по-наситена. Беше средата на юли. Облак горещ влажен въздух бе надвиснал над града и не искаше да се разкара. Просто си седеше там и се мърляше с въглероден окис, обвеян от горещия дъх на осем милиона потящи се човеци.

Девлин седна в таксито и подуши застоялия мирис от цигарен дим и пот по дрехите си. Поне махмурлукът му отстъпваше под въздействието на кафето и хапчетата.

Надяваше се Джордж да не е забравил да остави ключовете му под изтривалката. В кръчмата на Седмо авеню, намираща се някъде между номер седемдесет и осемдесет, Девлин се бе опитал да налее в главата на брат си заплетените инструкции за отварянето на вратите на сградата, в която живееше, за отключването на асансьора и скриването на ключовете.

И двамата бяха фиркани до козирката. Пияни като кирки — така, както могат да се напият мъжете, когато умре някой, когато обичат. Запоят бе започнал веднага след заупокойната служба в църквата в Ларчмънт. Пиха с роднини и приятели целия следобед, чак до здрач.

Мнозина от членовете на семейството не бяха виждали Джак от години и неговото присъствие бе почти също толкова значимо събитие, колкото и смъртта на баща му.

Когато накрая всички си тръгнаха, двамата братя смъкнаха от лицата си учтивите маски и седнаха заедно в задния двор на Джордж. Продължаваха да пият, но по-бавно — без да се чувстват притиснати от тъгата, гнева или от гостите и роднините, застанали около тях.

Седяха един до друг на два стари шезлонга, а между тях стоеше бутилка ирландско уиски. Топлият летен ден гаснеше и децата на Джордж наизлизаха по пижами, за да си вземат лека нощ. Всяко едно получи по една пияна целувка и една мечешка прегръдка от татко си.

Джордж беше толкова едър, че децата изчезваха в обятията му. Джак седеше безмълвно и гледаше вечерния ритуал.

Жанин беше на шест години. Брайън беше на осем. А Мери Маргарет на десет. Тя беше достатъчно голяма, за да знае, че баща ѝ е пил прекалено много. Това тревожеше детето. На Мери Маргарет не ѝ харесваше, но прекалено много уважаваше баща си и не каза нищо.

Когато и последното дете си легна, на лятното юлско небе не беше останала и следа от дневна светлина. Жената на Джордж, Мерилин, на два пъти излиза да им предложи нещо за хапване. И двата пъти Джордж ѝ бе махнал с ръка да го отнесе, а Джак учтиво бе отказал.

Джак се възхищаваше на Мерилин. Тя беше една от малкото личности, които се ползваха с уважението му. В състоянието си на впиянчено благоговение, той започна да я издига в култ. Тази жена притежаваше невероятна доброта, самоувереност и самообладание, щом им позволи да продължат да пият и не се опита — къде с придумване, къде насила — да ги изтръгне от блатото на отчаянието. Тя им позволи удобно да потънат в своите спомени, да споделят обвеяните от алкохолни изпарения мигове на възпоменания за баща им, както и временната братска задръжност.

— Мислил ли си често, че татко ще умре някой ден? — попита Джак.

Джордж се понадигна в стола си и отговори:

— Аха. Все пак той беше на осемдесет.

— Близки ли бяхте?

— Предполагам. Не живееше далеч. В Ню Джърси — ей го къде е. Старият негодник настояваше да разделим пътуванията по равно. Половината пъти той да идваше дотук с колата. Събирахме се поне веднъж месечно.

— Татко наистина те обичаше, Джордж.

— Той и тебе обичаше, Джак.

— Мислеше, че не съм лошо момче, но теб наистина те обичаше. Ти беше такова добро хлапе. Всички те обичаха.

— О, я стига. Татко ужасно се гордееше с тебе.

— Знам. Той беше добър човек, Джордж.

— Такъв си беше.

— Костелив орех, но го харесвах. Уважавах го. Истински джентълмен. Цял живот е работил здраво. И стоя с мама до края. Седеше край леглото ѝ и се грижеше за нея през цялата година, докато умираше.

Джордж кимна.

— Така беше.

— Умря по хубав начин. Бързо и чисто. Притесняваше се, че ще се наложи някой да се грижи за него.

— Разговаряхте ли често?

— Да. Всъщност, да. — Джак се пресегна и стисна месестото рамо на брат си. — Съжалявам, че не поддържах връзка с теб. Извинявай.

— По дяволите, Джак, няма за какво да се извиняваш.

— Не е така. Не бях прав.

— Че защо? Ти тичаш насам-натам, работиш. А аз съм закотвен тук със семейството. Как да се виждаме?

— Бих могъл да се обаждам. Кога ти звъннах за последен път?

— Аз също бих могъл да се обаждам. Знам, че си някъде там, ако ми потрѣбваш. Всичко, което трябва да направя, е да позвъня на оня телефон в твоята фирма и оттам ще те намерят. Къде беше?

— На Големия Кайманов остров.

— Издириха те за по-малко от час. Пак бих могъл да го използвам. Какво, по дяволите, правеше на Големия Кайманов остров?

— Нещо като ваканционна командировка.

— И какво правеше? С какво се занимава твоята фирма?

— „Пасифик Рим“ ли?

— Да. Какъв ѝ е бизнесът?

— Преди подобни организации ги наричаха детективски агенции. Сега им казват охранителни фирми. „Пасифик Рим“ има много клиенти в района на Тихия океан. Японци, корейци, тайванци. Големи производители на електронно и промишлено оборудване. Също и доста американци.

— А *ти* какво правиш за тях? — попита Джордж.

Девлин сви рамене, внезапно уморен от всичкото уиски, което беше погълнал.

— Информация. Сигурност. Охрана.

— Харесва ли ти да работиш за чуждестранни клиенти?

— Аз всъщност не работя за клиентите, а за шефа на фирмата. Умен е, честен е и е корав.

— Кой е той?

— Казва се Уилям Чоу. Срегнах го във Виетнам. Завеждаше службата по доставките към ЦРУ. Имаше си собствени самолети, камиони, мрежа. Беше човек в сянка, никой не знаеше за него, но той познаваше всички и всичко.

— Призрак, значи.

— Нещо такова, но вече не е. Има си собствена организация. Стигнеш ли определен етап, трябва да имаш някаква организация зад гърба си.

— Защо напусна тайните служби?

— До гуша ми дойде от правила и разпоредби. И в армията е така. Имат страхотна власт, Джордж. Невероятни ресурси. И тогава някъде някой бюрократ взема политическо решение и всичко отива по дяволите.

— Не само там се случват такива неща.

— И в твоята фирма ли?

— Разбира се.

— Коя беше тя, „Бристол Майерс“?

— Сега е „Бристол Майерс Скуиб“.

— Имало е сливане?

— Да, като навсякъде.

— И какво работиш там, Джордж?

— Информация. Сигурност. Охрана.

Девлин се позасмя. Потърка лице, за да проясни малко съзнанието си.

— Ох, Джордж, трябва да се виждаме по-често. Дори не знам какво работи родния ми брат. На теб също не ти беше известно как точно си изкарвам прехраната.

— Ще ти бъде скучно, ако седна да ти разправам, а пък всичко, което правиш, е тайна.

— Хм. — Девлин се загледа в първите звезди, появили се на изток и пак се обърна към брат си. — Мама си отиде. Татко също. Сега сме само двамата, Джордж.

— Май е така. — Джордж замислено отпи от бутилката уиски. — Ще се връщаш ли в Лос Анджелис?

— Скоро.

— В Манхатън ли си отседнал?

— Да. Ще остана още няколко дни, предполагам. Живея в апартамента на фирмата.

Джордж погледна към брат си.

— Какво си се умислил такъв? — Пресегна се, положи голямата си длан върху ръката на Джак и каза: — Знам, че си там. Ти знаеш, че съм тук. Ти си имаш твой живот. Аз — мой. Всичко е наред.

— Знам, че е наред. Знам. Имаш хубав живот, Джордж. Би трябвало да се гордееш с това.

Джордж отново отпусна глава на облегалката на шезлонга.

— Да, защо не.

— Имаш прекрасни деца. Обичат те, за тях ти си герой. А и Мерилин. Тя е страхотна.

— Семейството ми е като милиони други, Джак.

Девлин вдигна бутилката от моравата и си помисли колко мек бе станал гласът на брат му.

— Предполагам, че е така, Джордж. — Джак смукна една изгаряща глътка и погледна към брат си. — Последният мохикан, Джордж.

Джордж обърна глава към него.

Внезапно Девлин се изправи.

— Хайде, Джордж, да се омитаме оттук. Ще те водя на вечеря.

— По дяволите, краката не ме държат.

— Дрън-дрън. Давай да се чупим от тоя двор и да направим заедно нещо различно от това проклето погребение.

— Погребението свърши, Джак.

— Не и докато съм тук. Няма да ти позволя да ми стиснеш ръката, да ме потупаш по гърба, да ми обещаеш, че ще поддържахме връзка и да ме напъхаш в някое такси. По дяволите, ще прекараме поне една нощ заедно, далече от всичко това.

Джордж примигна и каза:

— Добре.

Джак поръча кола по телефона. Закле се на Мерилин, че никой от тях двамата няма да шофира и двадесет минути по-късно излязоха със залитане през вратата и се напъхаха в голямата черна кола, която ги чакаше на алеята пред гаража на Джордж.

Джак заведе брат си в „Палио“ — прочут италиански ресторант на 53-а улица. Изпиха по едно питие в бара на долния етаж, докато чакаха за маса. Вечерята им помогна да изтрезнеят достатъчно, за да се почувстват готови за още един рунд яко наливане. Тръгнаха да обикалят баровете в тази част на града.

Бяха двама зрели мъже, които говореха за един покоен баща, когото дълбоко обичаха и за когото силно тъгуваха. Двама братя, които се препъваха по улиците, без да им пука особено, че на някого това няма да се хареса. Двама определено пияни мъже, които си казваха неща и си даваха обещания, които по-късно може би щяха да признаят, но никога реално нямаше да изпълнят.

И тогава, в третия бар, Девлин видя блондинката. Беше достатъчно пиян, за да не пренебрегне внезапната непреодолима нужда от секс. Искаше да се приближи до нея, да я заведе вкъщи, да ѝ смъкне дрехите и да проникне колкото се може по-дълбоко в нея. Толкова дълбоко, че да избяга от загубата и празнотата.

В хубавата му външност и пияната му откровеност имаше толкова сила и енергия, че когато попита, момичето просто каза:

— Защо не.

Джак се заклатушка към Джордж, който мятеше стрелички с трима мъже. Когато му каза, че си тръгва, брат му отначало придоби объркан и разочарован вид. Но когато посочи към блондинката, Джордж се усмихна, шляпна го по гърба, пожела му успех, а сетне се

заслуша внимателно в указанията, които Джак му даваше, докато му оставяше ключовете и му описваше как да стигне до студиото.

В ярката утринна светлина споменът за голямото, усмихнато, пияно лице на Джордж преследваше Джак. Накара таксиметровия шофьор да побърза по Второ авеню.

Входната врата на сградата, където беше отседнал, беше отворена през деня заради офисите на първите два етажа. Системата за сигурност започваше от асансьора. Всеки етаж си имаше ключ. Джак бе казал на Джордж да остави седмия етаж отключен. Така асансьорът щеше да го отведе до неговия етаж, а Джордж щеше да скрие ключовете от апартамента под изтривалката.

Слезе от таксито, мина през отворената външна врата и влезе в асансьора. Натисна копчето за седмия етаж и в същия миг видя, че етажът е заключен.

— По дяволите.

Излезе от асансьора и погледна към тавана на преддверието, сякаш можеше с поглед да проникне до седмия етаж. Представи си как Джордж спи като пън в леглото му.

Излезе от малкото преддверие и зави наляво по Източен Бродуей. Часовникът му показваше девет без десет. „По дяволите — помисли си той. — Просто ще трябва да го събудя.“

При третото му позвъняване се включи телефонният секретар. След сигнала Девлин кресна в слушалката:

— Джордж, аз съм, Джак. Събуди се!

Нито звук.

— Хайде, Джордж, събуди се. Заключил си ме отвън. Трябва да ме пуснеш да вляза, Джордж. Хайде, мърдай!

Нито звук.

Девлин обмисли положението. Телефонният секретар е в хола. Джордж е в спалнята. Може би вратата е затворена. Майната му. Извика колкото му глас държи:

— Хайде, Джордж, събуди се!

Някакви хора от отсрещния тротоар спряха и го загледаха. Джак пъхна глава по-дълбоко в телефонната кабинка.

— Джордж!

Нито звук.

Можеше да види своя прозорец на седмия етаж. Изглеждаше много далеч. „Няма никой там — помисли си Девлин. — Какво, по дяволите, да правя сега?“

3.

Към девет часа Мерилин Девлин вече мислеше същото. Телефонното ѝ обаждане я бе накарало да преживее всичките етапи на тревога, през които бе преминал и Джак. Първо бе направила внимателен опит да събуди братята, после бе креснала гневно на телефонния секретар, а накрая бе започнала да изпитва тревога и объркване.

Накрая реши да седне и да чака. Децата бяха на училище до три часа. Джордж си беше взел почивен ден за след погребението. Не ѝ се налагаше да ходи никъде до три, когато трябваше да прибере децата. И през ум не ѝ минаваше, че нямаше да се види или чуе с Джордж дотогава.

Джак седеше в ресторант „Елефънт енд Касъл“ на Принс стрийт, пиеше си чая и започваше да се дразни от тихата музика — нещо от Моцарт — която звучеше за фон. Не беше докоснал омлета си. Внимателно отхвърли всички логични обяснения, които му минаха през ума. Каквото и логично обяснение да му хрумваше, винаги завършваше с това да се обади в дома на Джордж. Но ако не беше там? Мерилин сигурно ще полудее.

Стана и отиде до платения телефон във фойето на ресторанта. Трябваше да се обади на справки, за да научи номера на Джордж. Мерилин вдигна при първото позвъняване.

— Да?

— Джак се обажда.

— Къде сте? Поболях се от тревога. От апартамента ти никой не вдига.

Джордж не беше там.

— Знам. Заключен съм отвън.

— Какво стана?

— Дадох ключовете си на Джордж. По едно време се разделихме. Мисля, че е горе и спи. Забравил е да сложи ключовете под изтривалката, за да мога да вляза.

— Какво искаш да кажеш с това, че сте се разделили?

— Виж какво, не се тревожи, Мерилин. Седи си спокойно. Ще извикам ключар и ще вляза. Ще ти се обадя от апартамента.

— Джак, нищо не разбирам. Какво не е наред? Какво става?

— Мерилин, не се безпокой. Ще ти се обадя.

Той затвори телефона преди тя да успее да каже нещо.

Час по-късно ключарят паркира пред сградата. Беше между петдесет и шестдесетгодишен. Рошавата му черна коса беше прошарена със сиви кичури. Беше облечен с панталони цвят каки и евтина риза с къс ръкав. Изглеждаше като човек, видял милиони строшени врати и разбити ключалки.

— Вие ли сте Девлин?

— Да.

— Тежка нощ, а?

— Да.

— И сте си загубили ключовете?

— Точно така.

— Длъжен съм да ви попитам дали имате някакъв документ, удостоверяващ правото ви да влезете в помещението, към което след малко ще открия достъп.

Думите прозвучаха сериозно, но изражението на ключаря подсказваше друго. Това беше изречение проформа, което той изрецитира, за да се подсигури. Девлин извади портфейла си и показва шофьорска книжка и няколко кредитни карти.

— Тая книжка не е издадена в Ню Йорк.

— Това е фирмен апартамент.

Ключарят сви рамене.

— Какво пък, изглеждате ми почтен гражданин. Не се притеснявайте.

— А вие имате ли официален документ? В случай, че някой попита — не се стърпя Девлин.

Ключарят го погледна със смесица от изненада и удоволствие.

— Абсолютно. За деветнайсе години никой не е поискал да ми види разрешителното. Веднъж само ме попитаха какво правя, докато блъсках някаква врата и ровичках по ключалката. А когато им казах, че съм ключар, веднага ме оставиха на мира. Дори не ми поискаха документ.

Той извади един износен портфейл и зарови в едно от отделенията, претърпкано с книга и визитки.

— Винаги си нося копие от разрешителното. Все си мислех, че някой полицаи със сигурност ще ми го поиска, ама това никога не става, а, ето го. Виж го, мой човек — издадено от щата и града Ню Йорк, разрешително да разкатавам фамилията на всяка ключалка, която ми се изпречи на пътя.

Разрешителното беше преснимано на хартия, използвана от копирните машини отпреди петнадесет или двадесет години. Девлин хвърли поглед към дебелия мазен лист. Толкова дълго бе стоял сгънат в портфейла, че ръбовете му никога нямаше да се изгладят. Внимателно го разгъна. Беше попитал само на шега, но сега не би посмял да не го погледне.

Името на ключаря беше Алфонс Летери.

— Е, господин Летери, изглежда ми напълно в ред.

— Дяволски си прав, синко.

Летери измъкна за секунди цилиндричната ключалка на асансьора и ключалката „Медеко“ на вратата. Евтината ключалка над бравата му създаде най-много затруднения. Бургията взе да върти целия цилиндър и Летери трябваше да откърти целия обков.

Девлин бе принуден през цялото време само да стои и да гледа. Действията на ключаря не бяха дотам интересни, че да погълнат вниманието му, така че той се замисли какво би трябвало да направи, ако брат му не беше вътре — вече знаеше, че нямаше да го намери в апартамента. Дори Джордж не би продължил да спи на целия шум, който се вдигаше при разбиването на ключалката.

След един бърз оглед на апартамента на Девлин му стана ясно, че Джордж изобщо не е стъпвал вътре. Беше 10:48.

Гневът и тревогата сякаш удариха Девлин в стомаха. Бързо отиде до спалнята, където беше телефонът. Лампичката на телефонния секретар сигнализираше, че са оставени съобщения.

Натисна бутона, нетърпелив да чуе гласа на брат си, който щеше да му каже къде е и какво се е случило. Вместо това апаратът изписука и пусна запис на собствения му глас и този на Мерилин.

— О, боже, а сега какво? — промърмори Девлин.

Седна на ръба на леглото. Искаше му се да започне да звъни по хотели, но знаеше, че първите обаждания трябваше да са до полицията

и болниците.

Летери се върна от камиона си с нов комплект ключалки на входната врата. Девлин изпита абсурдния порив да го запита какво да прави.

Летери му хвърли един поглед и разбра, че нещо не е наред.

— Какво е станало?

— Брат ми трябваше да отседне тук снощи. Дадох му ключовете. Явно не е успял да стигне дотук. Може да е решил вместо това да отиде на хотел.

— Ако в тоя град някой ти изчезне, трябва да започнеш да проверяваш.

— Я по-добре да се хващам за телефона.

Летери се затътри обратно към вратата. Джак се пресегна под нощната масичка и измъкна указателя. Разгърна откъм края. На една карта бяха очертани границите на всички полицейски райони.

Кварталът, в който се намираше последният бар, в който бяха влезли, беше в обсега на Деветнайсето районно. Той набра телефона. Женски глас отговори механично:

— Деветнайсето районно, Колинс.

Девлин попита дали има доклад във връзка с мъж на име Джордж Девлин. Когато го запитаха защо се интересува, той отговори, че човекът е изчезнал. Свързаха го с друг полицаи, който прие неговата информация и го помоли да почака на телефона.

Летери се върна в стаята.

— Готово ли е? — попита Девлин.

— Тъхъ.

Летери му подаде комплект ключове.

— Ето ви новите ключове.

— Колко ви дължа?

Летери извади от задния си джоб правоъгълна метална папка с размерите на табакера. Надраска разписка и откъсна горното копие. Подаде я на Девлин, а едно жълто и едно розово копие прибра в задната част на папката. Девлин погледна сумата — четиристотин и един долара и шестдесет цента.

Летери видя изражението му и каза:

— Гуляят излезе скъп.

Девлин заразглежда описаните услуги. Бравите, ключовете, работата, обковите, данъка. Събра ги наум. Сметката беше точна. Извади четири стодоларови банкноти и една петдесетачка. Точно в този момент отново се обадиха от полицейския участък. Той задържа парите и се заслуша.

— Няма доклад за произшествие, свързано с човек на име Девлин. Ако не се появи до два дни, можете да попълните формуляр и да го регистрирате като изчезнало лице.

— Два дни?

— Точно така.

— Добре, благодаря. Мога ли да ви оставя телефонен номер, за да се свържете с мен, ако получите някаква информация?

— Да, но докато официално не сте го регистрирали като изчезнал, телефонът ви няма да е включен в оперативните ни данни и не можете да очаквате автоматично да се свържем с вас. Така че няма да помогне много.

— Ясно. Благодаря.

Девлин затвори телефона и подаде банкнотите на Летери.

— Ето, заповядайте.

Летери затършува по джобовете си за ресто. Девлин го спря:

— Задръжете остатъка. Ценя бързата услуга.

— Благодарско. Хей, работата ще се оправи. Той ще се появи отнякъде. Сигурно хърка в леглото на някоя мацка.

Девлин се втренчи в Летери и осъзна, че ситуацията бе толкова дяволски типична, че дори отруденият ключар се бе досетил за отговора. Само дето бе сбъркал кой точно от двамата братя бе осъмнал в леглото на мацката.

4.

В апартамента на Сюзън Фърлонг беше студено. Климатикът бе твърде усилен. Студът я караше да си стои сгушена в леглото. Навън температурите надхвърляха тридесет градуса. Беше четири и половина следобед.

През последните осем години тя се бе казвала Сюзън Франклин, Сандра Фрост, Сюзън Фриш и Сара Фройнд.

Сюзън Фърлонг беше брюнетка. Такава беше и Сюзън Фриш. Сандра Фрост имаше светла червеникава коса. Сара Фройнд беше блондинка, което я доближаваше до истинската Сюзън, чийто естествен цвят на косите беше светлокестеняв.

А истинската Сюзън се казваше Сюзън Ферленгети. Въпреки че сега, в здрачния миг между съня и пробуждането, проблемът беше в това дали изобщо вече съществуваше „истинска“ Сюзън Ферленгети.

Понякога Сюзън трябваше да поспира и да убеждава сама себе си, че ѝ е ясно коя е, къде е и защо е на мястото, където се намира. Това се случваше твърде често и винаги ѝ напомняше онзи не твърде отдавнашен ден, когато се бе събудила с нос, кървящ от смъркането на твърде много кокаин, без да знае кое име използва, къде се намира, нито как е попаднала там. И цели пет минути не бе успяла да възстанови ориентацията си. Преживяването беше наистина, ама наистина ужасяващо.

Това беше денят, в който тя взе твърдото решение никога вече да не позволява да загуби до такава степен контрол над живота си. Бяха ѝ необходими само четири години, за да му отпусне края. Но процесът бе започнал отдавна. Вероятно от момента, в който бе осъзнала, че е толкова необикновено красива, че с подходяща усмивка, повдигане на вежда или втрещен поглед на проникателните си зелени очи, би могла да получи почти всичко, каквото си поиска.

На дванадесет години Сюзън знаеше, че притежава почти плашеща сила върху момчетата. В цялото училище нямаше нито един седмокласник, който би ѝ отказал нещо. Умните ѝ даваха домашните

си. Силните ѝ даваха закрила срещу всеки, който би се осмелил да я безпокои.

Сюзън беше от онзи тип момичета, по който момчетата се зазяпваха, без да им пука дали ги виждат. Направо побъркваше горката сестра Мария Агнеса Тереза. Монахинята често я хокаше за дързостта ѝ. Разхлабваше колана на ученическата ѝ униформа, за да не подчертава извивките на тялото ѝ, което беше вече по-пищно и зашеметяващо от фигурите на много жени.

А Сюзън си беше Сюзън, без да влага особени усилия. Възприемаше външността и тялото си такива каквито бяха. Приемаше силата, която притежаваше, без особено да се замисля за нея. Имаше други неща, за които да мисли. Имаше майка си, Мари, която трябваше да блъска робски, понеже съпругът ѝ беше отрепка и рядко се вясваше вкъщи, а когато се появеше, неизменно беше пиян. Имаше сестра си Розали, която беше най-умното дете в училището, но също така беше мършава, нервна и крехка. Имаше и Сесилия.

В онези дни деца като Сесилия не ги наричаха „специални“, „с недъзи“ или „страдащи от синдрома на Даун“. Викаха им монголоиди или просто идиоти.

Сиси никога съзнателно не би причинила болка или затруднения, но дори на дванадесетгодишна възраст Сюзън знаеше, че някой ден някой ще трябва да се погрижи за Сиси.

А Сюзън обичаше Сиси твърде много, за да позволи да ѝ се случи нещо лошо. Обикна я от деня, в който се роди. Тя беше толкова мила. Толкова сладка. Сюзън и Розали си играеха с нея часове наред. В продължение на доста години Сиси си остана дребничка, игрива и забавна. Като маймунка. Като играчка. Като кукла. Сюзън често си мислеше, че само ако Сиси можеше да си остане такава — мъничка и сладка — то винаги щеше да има някой да се грижи за нея и да я обича.

Монахините позволиха на Сиси да учи в „Света Корнелия“ до седми клас. През по-голямата част от времето децата се отнасяха добре с нея. Докато Сюзън беше в училището, никой не се осмеляваше да ѝ се присмива. Ако някой разплачеше Сиси, имаше повече от дузина поголеми момчета, готови да докажат на Сюзън, че никой не би извършил подобно нещо безнаказано. Сиси си имаше свое място в училището и в квартала. След основното училище Сиси остана у дома

при Мари. А след като Мари се споминеше... Сюзън знаеше, че на нейните плещи ще легне отговорността да намери място за Сиси.

Вече гимназистка, Сюзън се отнасяше много прагматично към красотата си. Използваше я, за да си осигурява подходящите кавалери. За да попада на най-важните купони. За да се вози в най-хубавите коли. Външността ѝ винаги бе такава, че всяко момче имаше желание да хукне след нея и да започне да я сваля.

Но тя съзнаваше, че това са само детинщини. Знаеше, че някой ден щеше да се наложи лицето ѝ, тялото ѝ, проницателните ѝ очи и лъскавата ѝ коса да изкарат достатъчно пари, за да може да се грижи за Мари и Сиси. Особено за Сиси.

На шестнадесет години Сюзън реши, че най-добре за нея би било да стане актриса. Филмова звезда. Когато сподели с майка си своя план, Мери се отнесе към него като към всичко друго в живота си... просто нещо, което се случва в момента, но скоро ще отmine. Розали искаше да свири в джаз формация, Сиси искаше да лети със самолет, Сюзън искаше да стане актриса.

— Добре — каза Мари. — След като завършиш гимназия и получиш висше образование, за да си намериш добре платена работа, можеш да станеш актриса.

Сюзън бе твърде умна, за да спори. Седна и изслуша майка си, но си знаеше, че ще постъпи както намери за добре.

Сюзън завърши гимназия. След това се записа в Манхатънския общински колеж и Мари ѝ позволи да си наеме апартамент в града. След шест седмици престана да посещава занятия и започна работа на пълен ден.

До януари на следващата година бе успяла да се запише в Американската академия за драматични изкуства на ъгъла на „Мадисън авеню“ и 36-а улица, бе поела живота си в свои ръце и преследваше мечтата си.

Беше твърде късно за Мари или за някой друг да направи каквото и да било, тъй като тя разполагаше със свое жилище и свои пари, и всеки месец, независимо от обстоятелствата, изпращаше по петдесет долара у дома. Дори ако трябваше да живее на консерви, да закъснява с наема и да пере на ръка, тя не пропускаше да изпрати тези пари на Мари и на Сиси.

Мечтата ѝ даваше сили. Изглеждаше толкова лесно. Помнеше точно как се бе почувствала, когато Лойд Кътлър, директорът на Академията, ѝ бе казал, че е била одобрена на прослушването и ѝ бе подал договор за подпис. Договор. Вече бе в редиците на бъдещите звезди. Февруари 1979 година. Оставаше само да бъде заснет филмът, който щеше да ѝ донесе слава.

В деня, когато се записа, беше толкова развълнувана, че трябваше да седне в едно заведение на „Мадисън авеню“ и да изпие чаша кафе. Направо сияеше. Искаше ѝ се да се засмее с глас. Не можеше да спре да се усмихва. Сервитьорката, която ѝ поднесе кафето, подозрително я изгледа.

Мечтите и вълнението изтраяха около два месеца, след което помръкнаха.

Апартаментът ѝ беше на приземния етаж на една стара жилищна кооперация, която се намираше между Лексингтън и Трета улица. Ако човек влезеше за първи път в нея, сградата би могла да му се стори в известна степен дори очарователна. Но ако поживееше няколко седмици в нейния полумрак, чарът се изпаряваше.

А бе трудно всеки месец да се събират парите за наема.

Сюзън работи последователно като сервитьорка, като продавачка в магазините „Марси“ и „Блумингдейл“ и после пак като сервитьорка. Работеше здраво по цял ден. А четири вечери в седмицата ходеше на занятия в Академията.

Не след дълго осъзна, че само ням и сакат не би могъл да изкара онова „прослушване“.

Пък и кой знае защо нейните преподаватели като че подчертано се стараеха да не позволят на Сюзън да си помисли, че е нещо особено. Тя нарочно не подчертаваше външността си пред тях. Искаше да я забележат заради таланта ѝ. Знаеше, че я наблюдават. Знаеше, че се взират в лицето и тялото ѝ, но така и не ѝ се случи нещо по-специално. Сякаш ѝ обръщаха по-малко внимание именно защото беше красива. Изглеждаше като че грозните момичета щяха да станат истински актриси, а тя — евтина водевилна звезда.

Но най-лошото от всичко беше, че никой от съучениците ѝ не проявяваше по-особено внимание към нея.

Посещаваше лекциите. Изтърпяваше упражненията по актьорско майсторство. Но винаги имаше чувството, че плува срещу течението на

един постоянен поток от самовлюбеност и егоцентризъм. Никой нямаше и най-малкото желание да обърне внимание на когото и да било друг, защото всички искаха те самите да са в светлините на прожекторите. Всичко това беше много различно за момичето, което винаги бе било център на вниманието, без да полага особени усилия.

Извън Академията, разбира се, на Сюзън Ферленгети ѝ отдаваха дължимото. Извън Академията бяха мъжете и това бе едновременно спасение и проклятие за Сюзън.

В ресторантите, където работеше, ѝ се сваляха собствениците, барманите и сервитьорите. Понякога и клиенти. В магазините ухажори ѝ бяха началниците на отдели и мъжете, които пазаруваха на щанда ѝ. Мъжете, които най-усилено се опитваха да изкопчат от нея обещание за среща, докато ги обслужваше, бяха или най-забавните, или най-досадните. Началниците обикновено най-много ги биваше в това да ѝ предлагат най-добрата храна. А с колегите неизменно беше най-зле.

През онази първа година Сюзън внимателно подбра трима мъже, с които излизаше постоянно. Единият беше Уилям, заможен женен мъж, който ѝ купуваше най-добрата храна, много дрехи и от време на време бижута. Понякога се случваше да я изведе извън града за уикенда. Вторият беше Ричард. Беше най-красивият мъж, когото някога бе виждала. Тя направи първата крачка. Бе го забелязала, докато вечеряше сам, четейки книга. Ричард се оказа хомосексуален, което се оказа облекчение. Нямаше нужда да спи с него, а същевременно той винаги бе готов да ѝ прави компания. От него научи много повече, отколкото от който и да е мъж, с когото бе излизала. Срещаша се обикновено през съботните или неделните следобеди — време от седмицата, когато Сюзън никак не обичаше да е сама. Ходеха по музеи, галерии, театрални матинета. От Ричард тя се научи как да клюкарства. Как да подбира обекта, как да бъде шик, как да направи точната остра забележка или да смени темата, като подхвърля уклончиви отговори. Той дори я научи как да чете списание „Ню Йоркър“.

Третата ѝ постоянна връзка беше Брус. Изглеждаше нормален. Беше ерген. Беше хубав. И нямаше никаква причина Сюзън да не се отпусне и да не се наслаждава на компанията му. За съжаление Брус беше алкохолик, който не искаше да признае зависимостта си. Когато излизаха заедно, ходеха на боулинг, на кино или в дискотеката, която затваряше най-късно. Но всяко излизане започваше с вечеря, а всяка

вечеря завършваше с напиване. Брус се наливаше с достатъчно алкохол, за да скъса всяка връзка с действителността. Дори си сипваше по двеста грама уиски в кока-колата, когато ходеха на кино. Брус беше единственият, с когото бе вълнуващо в леглото. Нямаше никакви задръжки. Опитваше всичко. Пиенето го караше да подивява.

Между срещите ѝ с постоянните партньори понякога Сюън излизаше и с други мъже, които можеха да ѝ доставят онова, от което се нуждаеше в момента. Храна. Билет за пиеса, която искаше да гледа. Возене в лимузина. Някой и друг грам кокаин. Достъп до най-модните клубове. Понякога две-три стотачки. Все пак трябваше да си плаща наема. И да праща пари на Мари и на Сиси. И да плаща все по-набъбващите сметки за медицинско обслужване на Сиси. И да попълва формуляри за кандидатстване в различни специализирани държавни заведения. И да се надява, че Мари ще издържи на артритата, на проблемите със сърцето и на подутите глезени, докато успее да настани Сиси в добро специализирано заведение. Казаха ѝ, че е в списъка на чакащите — можеше да се намери място след около пет години.

Заряза занятията по актьорско майсторство. Престана да се явява на безкрайните прослушвания. И постепенно взе да се отказва от постоянната работа, която си намираше преди. Без да се замисля, че вече бе станала платена компаньонка — проститутка от по-висока класа. И ако имаше някакви съмнения, то Робърт Уекслър веднъж завинаги ѝ наби в главата истината.

Сюън погледна към електронния часовник до леглото си. Червените цифри показваха 17:27.

Уекслър щеше да дойде да я вземе за вечеря към осем и половина. Щяха да хапнат в някой ресторант докъм десет. След това, между десет и три часа Уекслър щеше да наобиколи различни клубове и нощни свърталища. В три и половина Сюън щеше да си е на мястото като домакиня в среднощния клуб на Уекслър и щеше да е погълнала достатъчно количество алкохол, за да може да посрещне гостите. Знаеше, че алкохолът бе заменил навика ѝ да смърка кокаин. Но си казваше, че държи нещата под контрол. Пък и алкохолът не можеше да пробие дупка в носната ѝ преграда.

Сюън Фърлонг стана от леглото и започна ритуала по привеждането си във форма за Робърт Уекслър.

5.

Девлин седеше там, където го бе оставил Летери, и се беше хванал за телефона. В нито една болница нямаше пациент на име Джордж Девлин.

В шест хотела не бе отседнал човек с такова име.

Мерилин му се бе обадила два пъти, докато търсеше различни телефонни номера. Бе успял да ѝ се изплъзне с уклончиви отговори. Не мислеше, че ще успее за трети път.

Захвърли телефонния указател на пода и увеличи звука на телефонния секретар. Ако звъннеше Мерилин, нямаше да говори с нея. Ако се обадеше Джордж, щеше да чуе гласа му и да вдигне телефона.

Набързо си взе душ, като остави вратата на банята отворена, и се преоблече в чисти дрехи. Последните свидетелства за предишната вечер бяха струпани на купчина между шкафа и стената.

Неговият по-голям брат, който беше добър като ангел и се бе грижил неведнъж за него, сега бе изчезнал. Защо? Ако някой бе направил нещо на брат му, щеше да го открие и да разбере защо го е сторил. И да го накара да си плати. Много го биваше и за трите неща.

Срещна се с детектив лейтенант Дейвид Фридман в малък парк, заобиколен от неспирен уличен трафик. Беше на Абингтън скуеър. Представляваше по-скоро детска площадка, която привечер щеше да загъмжи от невръстните отрочета на прибралите се от работа юпити. Но сега беше три следобед и наоколо беше почти безлюдно, ако не се брояха няколко бездомници и двете жени от Ямайка, които бяха извели децата си на въздух.

Преди година Фридман бе помогнал на Девлин в един случай, който бе завършил със смъртта на много хора, но пък в очите на обществеността изглеждаше, че Нюйоркското полицейско управление се бе справило с разкриването на мащабно престъпление. Случаят бе

донесъл на Фридман лейтенантски нашивки, но самият той не искаше повече да преминава през подобна мелница.

Фридман посрещна Девлин с присмехулна усмивка. Беше нисък и жилиав, с чуплива черна коса. Имаше резките маниери на нюйоркско ченге, прекарало целия си живот в града. Подаде ръка и Девлин я стисна.

— Виждам, че още си жив, Девлин — бяха първите думи на Фридман.

— Засега. Как си, Дейвид?

— Все тъй на бойното поле.

— Благодаря ти, че дойде. При това толкова скоро. Знам, че сигурно си зает.

— Да, да. Изглеждаш така, сякаш си се въргалил на някой плаж или нещо такова.

— На един много слънчев плаж.

— Гот. И що си тука, а не там?

— Баща ми почина. Дойдох за погребението.

— По дяволите! Извинявай. Внезапно ли стана? На колко години беше?

— Сърдечен удар. Беше на осемдесет.

— Здрав човек ли беше?

— Да. Умрял е бързо.

— Това май не е лошо. Но все пак е загуба. Моите съболезнования.

— Благодаря.

Фридман отново се превърна в безцеремонно ченге.

— И тъй, за к'во, по дяволите, ме търсиш? Предупреждавам те, че не искам големи неприятности.

— Имам проблем, Дейвид, и искам да чуя съвета ти.

Девлин му разказа за запоя след погребението, за това как бе забърсал Дарил, как бе прекарал нощта при нея и как бе установил, че от Джордж няма и следа.

Фридман бавно поклати глава.

— Чудничко. Прекрасно. Смърт, пиячка и блондинка.

— Да... Напомня ми защо по принцип не пия много.

— Предполагам, че брат ти не е от ония чешити, дето имат навика от време на време да изчезват.

— Абсурд. Той е олицетворение на почтения гражданин. Жена, деца, кариера, къща в Уестчестър. Обикновена картинка. Позвъних в няколко болници и хотели. Нищо.

— Това хич не е добре, Джак. С какво мога да ти помогна?

— Просто ми отговори на няколко въпроса, за да не си губя времето.

— Давай.

— Ако го регистрирам официално като изчезнал, ще има ли някакъв по-значителен резултат?

— Не особено. Знаеш как е. Детективските екипи са твърде заети. Ако има замесено някакво престъпление, може и да направят нещо, но ти още не знаеш дали е така. Има шанс да се размърдат, ако изчезналото лице е дете със забавено развитие или нещо такова. Нещо, което ще накара вестниците да излязат с големи заглавия. А иначе заявлението ти се въвежда в компютъра и си стои там, докато не стане нещо, което да включи данните в активния информационен поток. Например, ако човекът е арестуван някъде, когато въведат името му в централната база данни, ще видят, че е регистриран като изчезнал. Ако до няколко дни няма нищо за твоя човек, описанието му се дава на някой екип от детективи, които и без това си имат сума ти работа. Добрите екипи все някак запомнят имената и отличителните белези и ако се натъкнат на някой, който им отговаря, отиват, проверяват и установяват, че да, правилно са запомнили, че еди-кой си се издирва от еди-кого си. Не можеш да очакваш, че като подадеш заявлението, двайсет и три хиляди ченгета ще хукнат да търсят брат ти, но все пак може да има някаква полза, пък и за опит пари не искат.

— Трябва ли да го регистрирам в участъка на района, където го видях за последен път?

— Мисля, че да. Не е като да е в неговия квартал, но смятам, че така е най-добре. Къде беше това?

— Бяхме в един бар, някъде на Второ авеню.

— А името знаеш ли?

— Не. Беше някакво ирландско кътче. Мисля довчера да се върна там. Мислиш ли, че това е важно за заявлението.

— Не чак толкова. Виж какво ще ти кажа. Ти ми дай информацията, а аз ще го регистрирам. Ще се постарая данните бързо

да влязат в оперативния поток и специално да възложат случая на някого, а не просто да го прибавят към работния списък на някой екип.

— Благодаря.

— Съжалявам, че не мога да направя повече.

— Има и още нещо — каза Девлин. — Ще обикалям из болници и хотели и ще ми трябва помощ. Може да е регистриран под друго име или просто да е един безименен пострадал в някое препълнено спешно отделение. Трябва ми някой, който да провери навсякъде. Да познаваш някой частен детектив, на който може да се разчита?

— Да. Ами твоите хора в „Пасифик Рим“? Това е по тяхната част. Биха могли да те улеснят като колега, нали?

— Да, но предпочитам да не ги замесвам, освен при крайна необходимост. В момента нещата между нас не вървят много гладко.

— Защо?

— Мисля, че се опитвам да изкръшкам от работата, Дейвид. Не ми допадат някои части от нея.

— Като убиването например.

— Да. Като убиването.

— Но ако нещо се е случило на брат ти, бас държа, че с кеф ще претрепеш оня, дето му е посегнал.

Девлин се втрени във Фридман. Погледът на ченгето беше твърд и безкомпромисен. Фридман отдавна бе решил, че някои хора заслужават да умрат и не се извиняваше за възгледа си.

— Както и да е. Най-важното в момента е да намерим брат ти. Особено сега. Баща ми умря преди две години. Чувството никак не беше хубаво. Имам брат и сестра. Повярвай ми, сега сме по-близки. Познавам човек, който може да ти помогне. Казва се Сам Зитър. Той е смрадлив стар досадник, но си знае занаята и добре се оправя. Ще ти се посвети стопроцентово. Има много контакти, които щедро компенсират възрастта му. Кантората му е съвсем наблизо. Иди при него. На Осмо авеню, точно под 14-а улица. Фирмата се казва „Интрепид Инвестигейшънс“. Кажи на секретарката да предаде, че аз те пращам, иначе сигурно няма да иска да те приеме.

— Добре, благодаря.

Фридман се изправи.

— Обади ми се, ако имаш нужда от нещо друго.

— Благодаря. Всичко хубаво, Дейвид.

— На теб също. Дръж ме в течение.

— Добре.

— Съжалявам, заради неприятностите ти, Джак.

Девлин се загледа след отдалечаващия се Дейвид Фридман и разбра, че той искрено му съчувства. И двамата знаеха, че проблемите му едва сега започват.

6.

По-голямата част от живота на Робърт Уекслър протичаше след падането на нощта.

Така че работният му ден тъкмо приключваше в момента, в който Девлин се раздели с Фридман. Начинът, по който бе организиран работата си, му доставяше голямо удоволствие, тъй като му даваше възможност да се наслаждава на собствеността си сам, без никой и нищо да го разсейва. Събуждането означаваше, че може да се порадва на копринената си пижама, къпането — че може да се полюбува на направените по поръчка кранове от слонова кост, закуската — че може да се наслади на сребърните си прибори и на сервизите си от английски порцелан.

Уекслър дори вдишваше с удоволствие въздуха, изпомпван от неговите климатични инсталации. Робърт Уекслър купуваше и плащаше за тези неща. Той ги притежаваше. Използваше ги. Те бяха негови и той можеше да прави с тях каквото си поиска.

След като закуси в късния следобед, Уекслър старателно се облече. Всичките му дрехи бяха маркови или шити по поръчка: светлобежови панталони, бледосиня риза, консервативна копринена вратовръзка на райета и тъмносиньо сако.

Погледна изящния си швейцарски часовник. Беше точно осем часа. Робърт Уекслър, височина метър и седемдесет, тегло осемдесет килограма, стегнат, приятно прошарен, привлекателно загорял и идеално сресан, беше готов да излезе в прохладния край на една гореща лятна вечер в Ню Йорк.

Нямаше нужда да се обажда в своя гараж. Знаеше, че когато слезеше от апартамента си на двадесет и петия етаж, колата му и шофьорът му щяха да го чакат пред сградата.

Уекслър знаеше, че златистия му Мерцедес 560 SEL щеше да блести от чистота, а шофьорът му Ранди щеше да го чака край задната врата, готов да я отвори. Веднъж, не много отдавна, Ранди не бе преценил достатъчно добре времето и когато Уекслър излезе, той още

си седеше на шофьорското място, зачетен в някакъв вестник. Без секунда колебание Уекслър му съобщи, че го уволнява. Каза на стъписания млад човек да излезе от колата. След това седна зад волана и сам подкара колата. Но това беше само началото.

На следващия ден Ранди намери закачено на вратата на наетия от него апартамент официално предизвестие, че трябва да го напусне. Същия ден от банката му го информираха, че е иззето правото му на разпореждане с кредитната му сметка и спестяванията му, заради пари, които дължи на корпорацията, която го бе наела. На следващия ден застрахователната компания му изпрати известие, че разполага със срок от тридесет дни да възобнови медицинската си застраховка за своя сметка. А Комисията по таксиметрова и шофьорска служба му изпрати призовка да се яви пред дисциплинарна комисия, в противен случай разрешителното му за шофьор щеше да бъде автоматично обявено за невалидно.

Една компетентна адвокатска фирма би могла успешно да защити интересите на Ранди, ако той разполагаше с хиляди, за да плати. Но Ранди, разбира се, нямаше тези пари. Единствената му алтернатива беше да позвъни на Уекслър и да се моли. Така и направи.

Уекслър го изслуша, като се изкушаваше от идеята да го накара да се повлачи по корем още малко. Но накрая реши, че това е удоволствие, което ще поотложи за в бъдеще, когато щеше да уволни Ранди веднъж завинаги без право на помилване. За момента каза на шофьора:

— Добре, Ранди. Може би вече си си научил урока. Чакай ме с колата по обичайното време.

Кошмарът свърши. Законовите мерки, предприети срещу Ранди, бяха прекратени. Медицинската му застраховка бе продължена. Сега, когато паркираше мерцедеса пред сградата на Сътън Плейс, той веднага излизаше от колата и заставаше край задната врата. Дори когато подраняваше с десет или петнадесет минути. Никога, ама никога не чакаше седнал в колата. Правеше, каквото му беше наредено. Уекслър го притежаваше.

Сюзън хвърли поглед към малкия електронен часовник на тоалетката. Беше 8:11. Ключовете на Уекслър щяха да се пъхнат в

ключалката някъде между 8:15 и 8:30. Сюън нито веднъж досега не бе получила предупреждение за идването му. Просто се появяваше и влизаше в апартамента. Той го притежаваше. А и ако питаха него, Сюън също беше негова собственост.

Нейното задължение беше да бъде красива, добре облечена и да е готова да го поздрави, когато влезе. И веднага след като той седне, да му подаде чаша идеално изстуден коктейл „Мимоза“ от прясно изстискани портокали и току-що отворено шампанско. Такъв беше ритуалът. Разбира се, Сюън манипулираше мъжете твърде отдавна, за да позволи на Уекслър да я контролира напълно. Играеше неговата игра на превъзходство, но с точно премерена доза предизвикателство, което му даваше да разбере, че нямаше никаква гаранция, че тя винаги ще бъде готова на всичко. Сюън постоянно си повтаряше, че леката ѝ предизвикателност означава, че не е напълно негова собственост. За съжаление, на Уекслър му харесваше непокорството, което прозираше у нея. Харесваше му предизвикателството. Това беше коварна и опасна игра. И както при повечето хазартни игри, колкото повече Сюън играеше, толкова по-голяма бе вероятността да загуби всичко.

Оставаше ѝ съвсем малко време. Трябваше да си лакира още три нокътя, портокаловият сок още не беше изстискан и ѝ оставаше последното шампанско. Часовникът показваше 8:13. Тя мацна яркочервен лак на кутрето си, затвори шишенцето и го прибра, защото Робърт не обичаше разхвърляни спални, и се втурна в кухнята.

По пътя тя си представи задръстване от таксито и камиони, които му препречват пътя, пожела си наистина да го забавят и нададе писък. Беше висок, пронизителен крясък, който ѝ помогна да облекчи малко агонията на напрежението.

Извади един голям портокал от отделението за плодове в хладилника. Беше последният. Разреза го на две и пусна едната половина в сокоизстисквачката. Загледа се как сокът се стича в чашата за шампанско, която бе сложила под чучура. Стигаше едва колкото да напълни една четвърт от чашата. Втората половина на портокала даде достатъчно сок, за да напълни чашата малко повече от половината. Достатъчно.

И тогава го чу — звука от ключ в ключалката на вратата ѝ.

Бързо пхна чашата във фризера. Трябваше да се изстуди.

Буквално изтича до входната врата. Слава богу, че Уекслър искаше винаги да е заключена с две ключалки.

Тя зае мястото си само секунди преди вратата да се отвори. Но беше достатъчно добра актриса, за да остави впечатление, че е чакала поне от пет минути.

Надяваше се усмивката ѝ да не е твърде напрегната. Надяваше се той да не забележи дребните капчици пот, избили на челото ѝ, току до линията на косата. Надяваше се да не му се допие втора чаша, както понякога се случваше.

— Робърт, скъпи, колко ми е драго да те видя тази вечер.

Уекслър поспря и огледа обстановката. Всичко беше наред. Горедолу. Тогаваше се взря в подкупващата усмивка на Сюзън и се остави да бъде пленен от мига. В очите ѝ тлееха напрежение и ярост, които много му допадаха. Високите ѝ, ясно изразени скули подчертаваха класическата линия на носа ѝ. Устните ѝ бяха стиснати, извити надолу в леко арогантна усмивка. Плътна поглед по устните ѝ, шията, пълните ѝ гърди, които опъваха тънката лятна рокля. Огледа я от глава до пети. Обувките ѝ може би се нуждаеха от малко лъскане, но красотата и тялото на Сюзън го бяха заслепили. Удоволствието, което тя му доставяше, беше вълнуващо непълно. Уекслър беше достатъчно умен, за да знае, че още не я притежава изцяло. Поне, докато можеше да понесе мисълта да я загуби.

— Драго ми е да те видя, Сюзън.

Вечерната шарада бе започнала.

7.

Офисът на Сам Зитър беше съвсем близо до парка, където Девлин се беше срещнал с Фридман. Намираше се на остъкления първи етаж на една сграда на Осмо авеню. Върху огромна синя табела бяха изписани думите „Интрепид Инвестигейшънс“, обвити около една звезда, която приличаше на шерифски отличителен знак.

Девлин влезе и се озова в тясно фоайе, дълго колкото ширината на офиса. До стената от ляво бяха подредени три стола, тапицирани със зелен плюш. Подът беше покрит с линолеум, който имитираше плочки. Беше също зелен на цвят.

На малка табелка пишеше, че посетителите се приканват да натиснат звънеца и да изчакат.

Девлин изпълни инструкциите и се настани на един от зелените столове. Забеляза, че към него от тавана е насочена камера.

Почака пет минути, стана и отново натисна звънеца. След още пет минути пред него застана петдесет и пет — шестдесетгодишен мъж. Изглеждаше като изсечен от голям каменен къс. Беше нисък и набит. Косата му беше късо подстригана и силно прошарена.

— Вие ли сте Девлин? — попита мъжът.

Девлин потвърди:

— Да.

Сам Зитър му подаде ръка.

— Току-що говорих по телефона с Фридман. Вие май си падате чешит. Заповядайте.

Девлин никога не се бе възприемал като „чешит“. Той последва набития мъж навътре в офиса. Зитър беше облечен със зелено спортно сако и кафяви панталони. Носеше закопчана догоре тъмносиня риза, но без връзка. Девлин се зачуди дали човекът не беше далтонист.

Кабинетът на Зитър беше чист, спретнат и подреден. На бюрото му нямаше купчини папки и документи. На пода имаше килим. Мебелите бяха стари, но не овехтели.

Сам Зитър настани немалкото си килограми на един директорски стол с висока облегалка зад голямо бюро и се обърна към Девлин:

— Седнете. Кажете, с какво мога да ви помогна.

— Какво ви е казал Дейвид?

— Не спомена нищо за проблема ви. Само ми разказа за вас. Обичам да знам биографията на хората, с които си имам работа, стига да е възможно. А вашата биография си я бива. Цели шест месеца ченге в Ню Йорк. После във военната полиция във Виетнам. Следват тайните служби. А сега сте в някаква охранителна организация на Източния бряг. „Пасифик Рим“, така каза Фридман.

— Да.

— Чувал съм за тях. Шефът е азиатец.

— Да.

— Кажете ми, защо напуснахте полицията само след шест месеца служба? Били сте първенец на випуска и така нататък.

— Не исках да бъда просто патрул. И нямах желание да се отнасят с подозрение към мен заради това.

Зитър повдигна месестите си рамене.

— Звучи доста крайно.

— В онези дни бях склонен да се ръководя от принципа „или всичко, или нищо“.

— Така изглежда. Може би сте си спестили доста скърби.

— А вие защо напуснахте?

Сам Зитър отново сви рамене.

— Бях от друго тесто.

— До какъв ранг достигнахте?

— Лейтенант. Детектив.

— Доста добре.

— Горе-долу възмездява годините, които вложих в това.

— С какво се занимавате?

— След патрулната служба се заех с кражби с взлом и разбити сейфове. За няколко години. После с убийства. Озовах се в десети участък.

— Поделението на Коджак от филма.

— Точно така. Знаете ли, че се случваше да ни връхлетят японски туристи, които искат да се срещнат с Коджак?

— Чувал съм.

— Вярно е. Както и да е. Какъв ви е проблемът, господин Девлин? С какво мога да ви бъда полезен?

Девлин бързо му разказа за изчезналия си брат. Зитър го слушаше със склучени вежди. Сложи си чифт очила за четене и нахвърли някакви бележки. После захвърли очилата и химикалката на бюрото. Девлин си помисли, че с тези навици сигурно сменя по няколко чифта очила годишно.

Когато Девлин завърши разказа си, Зитър попита:

— Значи сте го регистрирали като изчезнал при ченгетата, но искате и аз да се намеся.

— Не мога да чакам полицията. Искам колкото се може по-скоро да намеря брат си и не мога да свърша всичко сам. Трябва ми някой, който да провери на място болниците и хотелите. Направих каквото можах по телефона. Но може да е бил приет в някоя болница като пациент с неизвестно име. Единственият начин, по който мога да се уверя със сигурност дали е така, е някой да отиде и да провери.

— А вие какво ще правите?

— Ще се върна в онзи бар, където го оставих, и ще започна разследването си оттам.

Зитър поразсъждава над това известно време, но не направи коментар. Сложи си очилата и погледна бележките си.

— Казвате, че е висок около два метра и тежи около сто килограма?

— Точно така.

— Значи е едър човек. Няма да е трудно да го намерим, дори ако в някоя болница нямат никакви данни за самоличността му. Познавам тоя-оня в няколко спешни отделения.

— Това е добре.

— Имате ли някаква идея какво може да се е случило?

— Не, никаква.

— Брат ви не е от оня тип мъже, дето имат навика да изчезват, нали?

— Господин Зитър...

— Сам, наричай ме Сам. И да минем на „ти“.

— Сам, и двамата знаем, че в тоя живот всичко е възможно. Но не си представям, че брат ми би постъпил така. Поне не по такъв начин. Не и след пьянска нощ с мен. Не и в деня, в който сме

погребали баща си. Много по-вероятно е да е бил прибран в някой участък или да го е блъснала кола.

Зитър отново безмълвно се втренчи в Девлин. После попита:

— Какъв човек беше брат ти?

Девлин го изглежда и си каза, че на негово място би задал същия въпрос.

— Познаваме ли изобщо хората истински? Доколкото знам, брат ми е нормален човек. Има жена и три деца. Живее в предградията. Има хубава работа. Животът му е напълно типичен. Какво друго? Просто ще правя догадки. Говорил си с Фридман и знаеш, че в този град има хора, които биха искали да ме наранят. Но доколкото знам, никой от тях няма и представа, че имам брат. Друго... Джордж се откроява сред хората по улиците. Но това никога не му е създавало неприятности. Никога не е бил грубиян. Тъкмо напротив. Винаги се стараеше да не се възползва от предимствата на ръста си.

— Той не е краен като теб, нали? — попита Зитър. — Не му се пали така лесно фитила, прав ли съм?

— Единственото, което изобщо може да го накара да избухне, е някоя несправедливост.

— Например?

Девлин трябваше да помисли малко, за да се сети за подходящ пример.

— Последния път, когато го видях наистина вбесен, беше в гимназията. Бяхме в отбора по футбол. Преди един мач противниковият отбор слезе от училищния си автобус и някакъв едър порториканец приближи към мен, докато си седях на една пейка и чаках играта да започне. Попита ме на какъв пост играя. Казах му. „Да те видим сега как ще се справиш със счупен пръст“ — вика ми той и скочи с бутоните върху крака ми. Прас! Причерня ми от болка. Той хукна да бяга и аз го подгоних, но накуцвах, а копелето беше набрало преднина. Обаче брат ми, големият ми брат Джордж, беше видял какво стана и го пресече. Такова кроше му тегли, че едва не му откъсна главата. А после така го замлати, че за малко да му изкара карантиите. Трябваше да се намесят трима възрастни мъже — тренъори — за да го откъснат от оня порториканец. Двата отбора едва не се сбиха. Но брат ми си беше такъв. След като видя какво стана, нищо не можеше да го спре.

— Какво стана с крака ти?

Девлин сви рамене.

— Футболните ми обувки доста добре ме предпазиха. В онзи ден бях истинска фурия. Направо им съдрахме задниците. Скрихме им топката. Бяха едри грубияни, но треньорът им не го биваше. Никаква техника нямаша. Бихме ги без брат ми. Другият отбор отказа да играе, ако Джордж е в игра.

— Така ли? А той как го прие?

— Изобщо не му пукаше. Беше направил онова, което искаше. Ние печелехме. Зае се да ни окуражава и да помага на медицинския екип. Но слушай, какъв е смисълът? Това е просто една история. Аз си мисля, че брат ми е най-добрият човек на света, но какво от това? През главата ми минават хиляди сценарии за това какво може да се е случило. Но не знам. Трябва да проверим очевидните варианти и да започнем от там.

Зитър се приведе напред и облегна лакти на бюрото. Беше свършил с въпросите.

— Прав си. Ще се хващам за работа. Тарифата на моята агенция е седемдесет и пет долара на час. За подобна работа обикновено сключвам договор за десет часа. Плюс режийните разходи, които би трябвало в този случай да са минимални.

— Добре. Можеш ли да започнеш тази вечер?

— Да.

— Много добре. Как мога да поддържам връзка с теб?

— Позвъни на номера на мини пейджъра ми. — Зитър му подаде визитната си картичка. — Когато чуеш сигнал, набери телефон, на който мога да се свържа с теб.

— Ще бъда в движение.

— Аз също. След като позвъниш, остани при някой платен телефон или някъде другаде за пет минути. Ако не ти се обадя до пет минути, опитай да се свържеш с мен по-късно.

— Ако го намериш, преди да ти се обадя, искам веднага да узная. Как ще се свържеш с мен?

Зитър дръпна някакво чекмедже и извади още един мини пейджър. Провери номера му и си го записа в бележника.

— Ето, вземи и ти един. Носи си го в джоба. Тези не писукат. Не нося нищо, което издава звук. Сложи го някъде, където можеш да го

чувстваш. Когато завибрира, погледни на дисплея тук горе. После ми се обади на този номер до пет минути.

— Добре — каза Девлин и сложи пейджъра в джоба си.

— Ще работя докъм един-два през нощта, но не повече. На моята възраст трябва да си набавям достатъчно сън, иначе съм като разглобен. Ще започна с болниците в Манхатън, в които хората от „Бърза помощ“ най-често откарват пациентите. Ако не го открия, ще започна да проверявам болниците в другите райони на града, а утре може би и някои хотели. Това ще бъде много по-трудно...

— Ще говорим за това, когато се стигне дотам.

Зитър отново замислено се втренчи в Девлин. Не обичаше да го прекъсват, но този път махна с ръка.

— Добре, ще караме едно по едно.

Девлин стана и протегна ръка. Зитър я стисна, после отпусна месестата си длан. Девлин извади осем стодоларови банкноти и ги остави на бюрото.

— Ето за десет часа и някои разходи.

— Ще ти напиша разписка.

— Дай ми я, когато ми представиш окончателната сметка.

— Моля те, Девлин, ще отнеме само няколко минути. Не искам да се безпокоя, че може да стане някакво объркване. Също така бих искал да подпишеш договор и пълномощно.

Зитър бързо попълни разписката и стандартния договор. Девлин взе разписката и подписа договора, без да погледне нито едното, нито другото. Благодарни на плещестия бивш полицаи и си тръгна. Прецени, че трябваше да убие няколко часа, преди да намери онзи ирландски бар. Искаше да отиде там, когато можеше да намери бармана, който работи нощна смяна. Разполагаше с достатъчно време, за да вземе душ, да хапне и да се обади на Мерилин. „Сигурно се е побъркала досега“ — помисли си Девлин. Определено не му се щеше да се обади за пореден път и да няма какво да каже, освен: „Все още търся. Не се безпокой“.

Сюзън и Уекслър вечеряха в един малък италиански ресторант в Челси. Храната беше скъпа и келнерите бяха твърде раболепни, но според Сюзън това беше едно от малкото места, където яденето си

струваше високата цена. Никога не беше яла италианска храна толкова елегантно поднесена и с такъв изискан вкус.

Тя започна вечерята с коктейл от водка. Уекслър си поръча бутилка шардоне с основното ястие и тя му помогна да я изпие. За нея вечерята завърши с кафе и коняк.

Повечето хора биха поели толкова много алкохол по време на продължителна вечеря след дълъг и изморителен ден. За Сюзън това беше началото на деня. Беше като да пие на закуска. Нощта щеше да продължи до сутринта, почти до предобед. И Сюзън щеше да продължи да пие. Никога толкова много, че да бъде отпуснато пияна, но достатъчно, за да почувства, че очертанията на реалността се размиват и че се изолира от острата болка от отношението към нея.

След вечеря Уекслър щеше да наобиколи четири или пет клуба заедно със Сюзън. Наслаждаваше се на впечатлението, което правеше, когато влизаше с любовницата си. Но появата на Уекслър със Сюзън винаги предизвикваше точно премерено количество внимание, защото заведенията, които посещаваха, бяха негови. Сядаха на някоя тиха маса. Когато Уекслър преценеше за подходящо, пращаше Сюзън да повика управителя на масата му. Независимо колко властни бяха тези управители в работата си с другите хора, когато Сюзън им казваше, че Уекслър ги вика, тези мъже винаги зарязваха онова, с което се занимаваха в момента, и хукваха да му се представят.

На Сюзън не ѝ бе позволено да се връща на масата, докато Уекслър не приключеше с деловите въпроси. От време на време се случваше да го наблюдава как си върти бизнеса. Той предимно слушаше. Малкото, което казваше, караше събеседника му припряно да клати глава. На няколко пъти Сюзън в действителност видя дебелите пликове с пари, които директно преминаваха в ръцете на Уекслър.

Когато Уекслър освободеше човека, когото бе повикал на масата си, на Сюзън вече ѝ беше позволено да се върне. Беше унижително да бъде негов пратеник, но поне не ѝ се налагаше да го забавлява с комплименти или разговор. След започването на нощната дейност, Уекслър почти не говореше със Сюзън. По негово мнение едва ли имаше някой, който да заслужава вниманието му. Хората бяха или твърде тъпи, или твърде нискостоящи. Така вървяха нещата. Една нощ с Уекслър.

8.

На Девлин му отне малко повече време, отколкото очакваше, за да намери бара. Това беше още една причина да проклина себе си, защото бе толкова пиян предишната нощ.

Изкривените му от алкохола спомени му казваха, че заведението се намира някъде на номер седемдесет. Така че той тръгна по източната страна на Второ авеню, като започна от 69-а улица. Барът се оказа чак на 82-а улица. Казваше се „При О’Калахън“. Беше поизискан вариант на ирландски бар — тъмно дърво, месинг и мрамор. Дървени столчета край бара, дървени сепарета, трици, покриващи дървения под. Вътре имаше две сервитьорки, които поднасяха храна и напитки на хората, седнали в сепаретата отпред, както и на двама души, настанили се на една от масите в дъното на помещението. Зад бара се трудеха двама бармани. Единият се грижеше за клиентите, а другият подаваше напитки на сервитьорките.

Беше десет вечерта и заведението беше пълно.

Това не попречи на Девлин да подложи на разпит бармана, когото позна от предишната вечер. Усмихна му се и попита:

— Как се казваш, барман?

Винаги готовият да се усмихне млад ирландец с буйна кестенява коса му протегна ръка и каза:

— Брайън, сър. Добър вечер.

Девлин стисна ръката му.

— Здравей, Брайън. Вчера вечерта бях тук. Късно.

Барманът заговори със силен ирландски акцент.

— Да, сър, помня ви. Наистина беше късно. Бяхте с един едър господин. Той играеше на стрелички с някои от момчетата.

— Да. Това беше брат ми.

— Аха.

— Помниш ли по кое време си тръгна?

Някой си поръча питие, барманът се извини и се извърна, за да обслужи клиента си. Девлин търпеливо го изчака да изпълни още три

поръчки. Когато ирландецът се върна, се извини отново. Девлин се зачуди защо беше толкова учтив. Човек, който работи в нюйоркски бар в пиковия час, не дължи никому много от времето си.

— Та значи, нека да помисля... Кога си тръгна брат ви ли? Не съм много сигурен, но вече бяхме пред затваряне.

— В четири ли затваряте?

— Да, но ако върви слабо, затваряме след един или два. Брат ви си тръгна точно по времето, когато щях да помоля останалите от играещите да приберат стреличките.

— Значи са си завършили играта?

— Да. Точно така. Да ви кажа, доста се бяха понаквасили. След като си свършиха играта, им казах, че трябва да затварям. Освен тях нямаше други клиенти.

— Всички заедно ли си тръгнаха?

— Дали си тръгнаха всички заедно? Ами да, предполагам. Не мога да кажа със сигурност. Всички излязоха горе-долу по едно и също време. Не знам дали са останали заедно. Не мисля, че щяха да намерят много отворени барове по онова време на нощта, ако са искали да продължат да пият.

— Към колко часа беше?

— Колко часа ли? Ами сигурно към три. Когато затворих и си тръгнах, беше близо три и половина.

— Благодаря, Брайън.

— На вашите услуги. Искате ли нещо за пиене?

— Чаша сода.

Девлин седеше и отпиваше от содата си. Опитваше се да разбере защо не харесва бармана. Беше твърде любезен. Твърде често повтаряше въпросите му, преди да отговори, което беше един от похватите, които лъжците използват, за да печелят време. Девлин хвърли поглед на часовника си. Беше 10:45. Следващата му стъпка беше или да изчака да се появи някой от играещите на стрелички предишната вечер, или да тръгне да проверява по другите барове в района.

Изпи си содата, остави пет долара на тезгяха и тръгна да си ходи. Точно в този момент влезе Дарил Остин. Носеше сини дънки, боти от мека кожа и зашеметяваща бяла риза. Девлин имаше чувството, че нарочно се е облякла толкова обикновено, но на нейното тяло дънките

и бялата риза изглеждаха секси и елегантно. На врата си имаше проста перлена огърлица, а бялата риза беше разкопчана толкова, колкото да разкрие леко горната част от прекрасния ѝ бюст. Тя тръгна право към Девлин, сякаш се бяха уговорили да се срещнат.

— Чудех се дали ще се върнеш тук тази вечер.

— Не очаквах да те видя.

— О-о. Пък аз си помислих, че си дошъл заради мен.

— Ъ-ъ, не.

— А защо тогава? Аз дойдох заради теб.

Девлин не отговори.

— Хей, Девлин, какъв е проблемът? Мисля, че тази сутрин се разделихме в доста добри отношения. Брат ти прибра ли се благополучно вкъщи?

— Не.

— Не ли? Какво се е случило?

— Не знам. Затова съм тук. Опитвам се да го намеря.

— Господи, това е ужасно.

— Познаваш ли някой от мъжете, с които вчера той мятеше стрелички?

Тя замислено се намръщи, после лицето ѝ се проясни.

— Да, всъщност познавам един. Казва се Ричард Майснер. Често идва тук. Забавно човече. Развеселява ме, защото винаги разиграва вариации на една и съща тема — сваля ми се, а като види, че не му обръщам внимание, почва да се преструва, че това е моят начин да му се слагам. Невъзможно е да не се разсмееш. Той дори го направи една вечер, когато бях с Бил. Вероятно си мисли, че никой няма да го удари, защото е твърде дребничък.

— Бил бившето гадже ли е? — попита Девлин.

— Да.

— А този Майснер да ти е давал телефонния си номер?

— Около петдесет пъти. Пишеше го на салфетки, но аз ги изхвърлях.

— Номерът му вписан ли е в телефонния указател?

— Можем да проверим. Мисля, че каза, че живее някъде около 50-а улица. Ще звънна на „Справки“.

Девлин се загледа след нея, докато тя се отдалечаваше към телефонните автомати в дъното на бара. Рошовата ѝ коса стигаше до

средата на гърба ѝ. Дънките стояха идеално на дългите ѝ крака и на закръгленото ѝ дупе. Девлин забеляза, че не беше единственият в бара, който я гледа.

Тя се върна бързо. Седна на едно от високите столчета до Девлин и обяви:

— Майснер каза, че ще дойде след петнайсет минути.

— Не те занасяше, нали?

— Не. Разбра, че говоря сериозно.

Девлин се намръщи, но не каза нищо. Махна с ръка, за да си поръча още една сода.

— Какво има? — попита Дарил.

— Не съм сигурен, че искам да се замесваш в това.

— Защо?

— Не знам.

— Нали не си ядосан, че дойдох да те потърся тази вечер?

— Не. По-скоро мисля, че се радвам. Спести ми време, като намери един от мъжете, с които брат ми беше снощи.

— И как така не чух поне едно „благодаря“?

— Благодаря ти.

— Не ми звучиш много благодарен.

— Виж, съжалявам. Мисълта, че нещо може да се е случило на брат ми, направо ме побърква.

— А ти какво мислиш, че се е случило?

Въпросът ѝ сепна Девлин. Дори Зитър не беше толкова директен.

— Откъде си, Дарил? — внезапно попита Девлин.

— От Питсбърг, защо?

— Не ми звучиш като нюйоркчанка.

— Да не би да избягваш отговора?

— Да.

— Девлин, да не си ченге или нещо такова?

— Какво те кара да ми задаваш такъв въпрос?

— Не знам, звучиш като човек, който и преди е минавал през подобно нещо.

— Не съм ченге. Може да се каже, че съм „нещо такова“. Работя за частна охранителна фирма на Източния бряг. Да, минавал съм през подобно нещо и преди.

— Частна охранителна фирма? Какво е това? Нещо като детективска агенция ли?

— Нещо такова.

— Съжалявам за гадостите, които ти се струпаха. Баща ти, брат ти... Просто исках да помогна.

— Знам, благодаря.

— Можеш да ме черпиш една бира, докато чакаме.

Девлин й поръча бира, а за себе си още една сода. Майснер се появи скоро. Беше нисък и мършав, със зализана назад тъмна коса. Носеше бяла риза и яркожълти бермудки, които му бяха твърде големи. Вървеше с наведена глава и леко залиташе при всяка стъпка. Приблжи се към Дарил и сложи ръка на рамото й.

— Привет, Дарил, миличка.

Дарил слезе от столчето си край бара. Беше с цяла глава по-висока от Майснер. Той погледна към Девлин, който също се беше изправил, и каза:

— Не си ме привикала тук, та този гигант да ми разкаже играта, задето ти трових живота, нали?

— Не, Ричард, наистина имаме проблем — отвърна Дарил.

Девлин се представи и попита Майснер дали има нещо против да поговорят на някоя маса в дъното на ресторанта.

— Готово. Както кажеш, господин великански.

Тримата се настаниха край една маса. Веднага щом седнаха Девлин се постара да предположи Майснер.

— Съжалявам, че ви накарахме да дойдете, но имам неприятности. Дарил беше така любезна да ми помогне, а сега бих искал да помоля и вас за съдействие.

Майснер се опита да изрази съпричастие.

— Няма проблеми. За какво става дума?

— Снощи бях тук с брат ми. Беше късно. Спомняте ли си едрия мъж, с когото играхте на стрелички?

— Ъ-ъ, да. Това брат ви ли беше?

— Да.

— Симпатяга.

— Благодаря.

— Вие си тръгнахте, а той остана тук да играе.

— Точно така. Тръгнах си преди него. — Майснер хвърли на Дарил бърз кос поглед, за да ѝ покаже, че му е известно с кого си бе тръгнал Девлин. — Проблемът е в това, че брат ми е изчезнал.

— Какво искате да кажете?

— Щеше да преспи при мен в града. Той самият живее в Ларчмънт. Трябваше да се срещнем в апартамента ми, но той така и не се появи.

— Изобщо ли?

— Изобщо. Трябва да го намеря. Или поне да разбера какво му се е случило. След играта компанията остана ли заедно?

— Човече, това би било доста странно. Не, не останахме заедно. Поне аз си тръгнах. След играта изпихме по едно питие и си отидох вкъщи. Беше доста късно. Трябваше да поспя. Брат ви и останалите още бяха тук, когато си тръгнах. Здравно се наливаха.

— Кой бяха мъжете, с които остана той? Познавате ли ги?

— Не. Никога преди не ги бях виждал. Мисля, че бяха ирландци, единият от тях май се казваше Брит. Бяха заедно. Аз и брат ви... Джордж ли му беше името?

— Да.

— Та аз и брат ви се съюзихме срещу тях.

— Кой победи?

— Те.

— На пари ли играхте?

Майснер сви рамене.

— Да. По пет долара на игра. Всеки от нас загуби по пет. Нищо особено.

— Никакви лоши чувства?

— Ами, изключено! Че защо? Всеки от нас им даде по петарка, а след играта те черпиха пиенето. Всички бяха наистина приятелски настроени. Освен ако брат ви нещо се е заял с тях, след като си тръгнах. Ама хич не ми се вярва.

— И кои бяха онези мъже? От квартала ли са?

— Не знам. — Майснер замислено сбърчи чело. — Май единият от тях живее тук наоколо. Обаче хич не съм сигурен.

— Помните ли имената им?

— Единият беше Шон. Как, по дяволите, се казваше другият?

— Хайде, Ричард, тебе те бива да помниш имена — насърчи го Дарил.

Майснер погледна към нея и за миг сякаш загуби нишката на мисълта си. След което обяви:

— Бил! Мисля, че името му беше Били. Другият го наричаше ту с цялото, ту с умалителното име. Като Уилям и Били или Робърт и Боб. Не помня точно. Аз самият бях доста фиркан.

Девлин прерови собствените си спомени. Хич не му харесваше фактът, че беше толкова пиян предишната нощ.

— Значи, доколкото знаете, брат ми е бил тук с двамата ирландци, когато сте си тръгнали.

— Точно така. Още бяха тук. Продължаваха да пият. Купонът течеше.

— Имате ли някаква представа къде може да живеят онези двамата?

— Тц. Изобщо не съм ги питал къде живеят.

— Добре. Благодаря, Ричард. Наистина оценявам помощта ви. Да ви почерпя едно питие?

— Ами, не знам. Като почна да пия тука с Дарил, нещата излизат от контрол. Трябва да внимавам — не се сдържа Майснер. Дарил го изглежда строго и той спря да се занася. — Прощавайте. Нямах намерение да се закачам в такъв момент. Не, благодаря, господин Девлин. Ще пасувам. Трябва да се връщам вкъщи. Тъкмо се бях захванал да работя.

— Още веднъж благодаря.

— Няма проблеми. Надявам се брат ви да се появи жив и здрав.

Дарил също му благодари и дори му позволи да ѝ стисне ръката. Той задържа дланта ѝ и се втренчи в очите ѝ, сякаш ѝ предаваше съкровено чувство, което и двамата разбираха. Противно на волята си, тя вдигна очи към тавана и се усмихна. След като бе успял да изтръгне усмивка, Майснер каза:

— До скоро, мила — и излезе със залитащата си походка.

— А сега какво? — обърна се Дарил към Девлин.

— Не можем да направим много, докато не затворят този бар.

— А какво ще стане, след като затворят?

— Не съм сигурен.

— Не си сигурен или не искаш да ми кажеш?

— Не искам да ти кажа — Девлин знаеше със сигурност какво щеше да се случи. Информацията, която му бе дал Майснер, се беше оказала полезна поне в едно: сега Девлин със сигурност знаеше, че барманът Брайън го беше излъгал. Не беше подканял играчите да си тръгват. Продължил е да им налива пиене много след края на играта.

— След като не искаш да ми кажеш какво ще правиш, поне ще ме изпратиш ли до вкъщи?

Девлин се поколеба за секунда и после каза:

— Да.

9.

За Съюзън нощният живот закипяваше след три часа през нощта. По това време тя и Уекслър пристигаха в клуб „Звездна светлина“. Клубът отваряше в три и половина, но те пристигаха по-рано, за да се приготвят.

Среднощен клуб означаваше заведение, което отваря врати, след като баровете и ресторантите с официално разрешително затвореха. В никой бар не можеше законно да се сервират напитки след четири часа сутринта. Но това не означаваше, че хората щяха да спрат да пият. За някои нощта започваше, когато за легалния свят вечерта приключеше.

Клубът се помещаваше в една стара сграда в долната част на „Бродуей“. Фоайето на сградата беше малко и сумрачно, точно каквото трябваше да бъде фоайето на една средностатистическа сграда с евтини офиси под наем. През деня оттук минаваха много хора: работници, куриери, испаноговорещи надомни шивачки, шофьори на камиони, които внасяха кутии и щайги. Всички прекосяваха напуканите плочки на фоайето, без да имат и най-малката представа, че на шестия етаж се помещава среднощен клуб.

Но в часовете след полунощ фоайето придобиваше мимолетното лустро на нещо забранено. Бърни стоеше зад един подиум, подобно на управител на хотел, и поздравяваше гостите при влизането им.

Повечето от тях имаха членски карти. Тези карти бяха червени, с емблемата на клуба — фина скица с молив, изобразяваща жена, допряла пръст до устните си. Липсваше телефонен номер. Също и адрес.

Посетителите с членски карти биваха насочвани към малкия асансьор. Останалите гости трябваше да говорят с Бърни. Той ги преценяваше по дрехите, по това колко пияни или дрогирани бяха, как се държаха и кой ги беше препоръчал. Пускаше някои от тях. На повечето просто казваше, че в сградата няма среднощен клуб. Малцина се захващаха да спорят.

След като се качаха в асансьора, гостите се отправяха към шестия етаж, където се озоваваха пред Джо и Еди — любимите горили на Уекслър.

Видът на Джо и Еди укротяваше и най-буйните пияници. Джо тежеше сто и тридесет килограма при ръст метър и деветдесет и два. Еди беше още по-внушителен: сто и четиридесет килограма при ръст метър и деветдесет и осем. Двамата постоянно се съревноваваха чибицепси, гръден кош, прасци, врат или други части на тялото са поголеми.

Но не толкова телата, колкото лицата на Джо и Еди караха хората да притихват. Дали се дължеше на стероидите, които не можеха да откажат, или просто на психическото отклонение, което личеше и у двамата, те не гледаха, а зяпаха. Не се усмихваха, а правеха гримаси. Естествената реакция у всеки, хвърлил и един поглед на Джо и Еди, беше да се измете по-далеч.

Рядко имаше нужда от Джо и Еди вътре в клуба. Но понякога избухваше свада или сбиване и тогава ги пускаха в действие. Уекслър беше дал изрични нареждания, че ако се заемат с някого, трябва да го ступат с бруталност, която да впечатли останалите. Но каквото и да правеха, трябваше да го свършат извън клуба. Уекслър не позволяваше да се нанесе и най-малката щета лично на него или на собствеността му.

А домакиня на „Звездна светлина“ беше Сюзън Ферленгети. Уекслър стратегически ѝ беше отделил място във фоайето на клуба. След като преминеха покрай сплашващото присъствие на Бърни, Джо и Еди, гостите получаваха визуална награда, която ги възмездяваше за евентуалните неприятни усещания. Нейната екзотична красота им подсказваше, че са дошли на много специално място.

Джо и Еди плашеха хората, Сюзън ги караше да се чувстват желани. Посетителите избягваха да поглеждат към горилите, но не можеха да откъснат поглед от Сюзън. Това беше точно премерената комбинация от опасност и привличане, която Уекслър искаше да създаде за нощните птици, които посещаваха „Звездна светлина“.

Когато Девлин се съгласи да придружи Дарил до дома ѝ, той знаеше какво ще се случи. Но този път, когато той и Дарил правиха

любов, и двамата бяха трезви и напълно съзнаваха какво правят.

Този път никой не се криеше зад алкохола. Дарил беше разкрепостена, без да е развратна. Беше уверена и естествена в правенето на любов. Тъй като тялото ѝ беше безупречно, за нея не беше проблем да го показва или да позволява на Девлин да му се наслаждава. Взимаше си насладата, която искаше от Девлин и тъй като той ѝ позволяваше, тя с желание му даваше удоволствие в замяна. Отдаде му стегнатата мускулатура на тялото си, дългите си крака, стегнатия си задник и безупречните си гърди. Неспирно се движеше по него, милваше гърдите, гърба и врата му. Обсипваше го с целувки. Нежно обхвана тестисите му с ръка, докато лижеше и смучеше члена му.

Харесваше ѝ, че Девлин е едър мъж. Прегръщаше го и се притискаше в него, сякаш за да потъне в мускулестото му тяло.

След като всичко свърши, Дарил нежно помилва лицето и гърдите на Девлин. Загледа се в белезите по тялото му, но не каза нищо. После внезапно седна на коленете му.

— Отдавна не бях се чувствала така. Ако изобщо някога ми се е случвало.

— Приятно е да чуеш подобно нещо.

Тя отново легна до него, сякаш не искаше да позволи на тялото му да се отдели от нея, и попита:

— Какво ще правиш? Искаш ли да останеш?

— Не мога. Трябва да свърша някои неща.

— Толкова късно през нощта?

— Онова, което ми предстои да направя, трябва да се върши посред нощ.

— Наистина ли?

— Наистина.

— Колко е часът? — попита тя.

Той погледна часовника си. Беше един. Пребори се с импулса да потърси Зитър. Тогава осъзна, че вибриращият мини пейджър е бил далече от тялото му през последния час. Внимателно се отмести от Дарил и попита:

— Може ли да използвам телефона ти?

— Разбира се.

Девлин набра номера на Зитър, окачи слушалката и зачака търпеливо до телефона. След три минути някой позвъни. Той вдигна слушалката:

— Девлин.

— Зитър се обажда. Все още нищо. Ще проверя още няколко болници и ще започна отново на сутринта.

— Добре. Благодаря.

Внимателно върна слушалката на вилката и се излегна до Дарил.

— Кой беше?

— Един детектив, който ми помага.

— Брат ти ли търси?

— Да.

— Намерил ли е нещо?

— Не.

— Сигурен ли си, че не искаш да поспиш и утре сутринта да продължиш със свежи сили?

— Ще поспя около час и ще си тръгна. Това ще ти пречи ли? Няма да вдигам шум.

Тя се сгуши в него.

— Не. Искам да заспя до теб. Просто ще се престоря, че си станал рано и си отишъл на работа.

— Точно това ще направя.

— Само след час?

— Така се налага.

— Щом казваш. — Тя вече се унасяше.

Девлин нагласи будилника на ръчния си часовник и затвори очи. Помисли си, че би трябвало да я попита кога ѝ се налага да стане, трябва ли да ходи на работа и какво работи, но засега отложи тези въпроси. Затвори очи и за по малко от три минути потъна в дълбок сън.

Събуди го тихото писукане на будилника. Бързо се разсъни. Чувстваше се отпуснат, но освежен. Дарил беше още притисната към него, прехвърлила ръка и крак през тялото му. Харесваше му да усеща топлината на кожата, гърдите и слабините ѝ. Беше достатъчно висока, за да се впише идеално в неговия ръст от метър и деветдесет и пет. Девлин се отдели от нея, тя се претърколи и се сви на кълбо. Стана от леглото, отиде тихо до банята, взе си набързо душ, облече се и излезе.

В два и половина беше застанал на сенчестия вход на един магазин от отсрещната страна на улицата, където се намираше барът „При О’Калахън“.

Нощта беше тиха. Топла, но не гореща. Градът изглежда най-сетне бе успял да се охлади след дневния пек. Девлин стоеше, без да помръдне, вдишваше въздуха и попиваше тишината. Помисли си, че влажността май най-сетне е намаляла.

Видя как последните двама посетители излизат от бара. Барманът Брайън се зае да затваря заведението. Пет минути по-късно готвачът и две млади момчета си тръгнаха от бара. И тримата си говореха на испански.

Изминаха още петнадесет минути и барманът най-сетне се появи на вратата на бара. Угаси неоновата табела на прозореца и заключи входната врата. Като че ли искаше да си хване такси, но се отказа и закрачи по Второ авеню.

Девлин бързо прекоси улицата и тръгна след него, на около три метра зад гърба му. Чудеше се как да постъпи. Чувстваше се твърде забележим на тази голяма улица. В момента нямаше други минавачи, но минаваха доста коли. Когато приближиха 84-а улица, Девлин ускори крачка. Тъкмо преди да стигнат до ъгъла, той измина разстоянието, което ги разделяше, и тихо подвикна:

— Брайън.

Барманът се поколеба, после се обърна. Девлин го зашлеви през лицето с рязък, брутален удар на опакото на ръката си. Барманът политна и направи няколко крачки назад, но Девлин го сграбчи за ризата, придърпа го към себе и заби левия си лакът във фонтанелата му. Девлин видя как очите на мъжа се разфокусират, докато балансираше на ръба на безсъзнанието. Барманът вече не контролираше краката си и изглеждаше като човек, който е твърде пиян, за да върви. Девлин се изненада от гнева, който изпита. Регистрира това чувство като външен наблюдател, като някой, който анализира симптомите на грип. Гневът го беше залял и го бе понесъл като вълна. Внезапно му се прииска да забъхти с юмруци този човек, който го беше излъгал.

Какво бе събудило такава ярост у него?

Страх от онова, което може да се е случило на брат му или заради безсилието си?

Девлин знаеше, че трябва да се махне от улицата, преди да е загубил контрол над действията си. В този момент гневът го изпълваше с такава сила, че би могъл да помъкне бармана с една ръка. Хвана го през кръста и прехвърли лявата му ръка през рамото си. Обърна се и закрачи по улицата, като търсеше такси. Вдигна ръка и спря едно.

Девлин затръшна вратата на таксито с лявата си ръка и в същото време с такава сила заби десния си лакът в гръдната кост на бармана, че едва не я счупи. Звукът от затръшващата се врата заглуши удара. Ирландецът не помръдна повече. Беше в безсъзнание.

Девлин даде на шофьора адреса на апартамента, където беше отседнал.

Девлин седна в хола и зачака подходящия момент. Беше оставил бармана в една малка стая в дъното на апартамента. Нещастникът още не бе напълно в съзнание, когато Девлин го настани на един стол с висока облегалка, събра ръцете му отзад и обви китките му със скоч. После по същия начин привърза глезените му към краката на стола.

В стаята нямаше други мебели, освен стола и една маса на около половин метър от него. На нея бяха подредени вещите на бармана — ключове, пари, бележник с адреси. На стената зад масата бяха окачени ксерокопия на всички негови документи — шофьорска книжка, издадена от щата Ню Йорк, зелена карта, профсъюзна карта. На масата имаше също едно затворено дипломатическо куфарче.

Девлин се чувстваше смъртно уморен. Единият час сън у Дарил не беше достатъчен. Погледна си часовника. Беше четири без десет сутринта. Едно никакво време, за да започнеш работа.

Девлин знаеше, че барманът го беше излъгал. Знаеше, че ще продължи да го лъже, ако има възможност. За Девлин беше аксиома, че хората ще го лъжат. А в този случай не разполагаше с достатъчна информация, за да провери докъде се простира истината. Практически нищо не знаеше, но трябваше да открие истината. Трябваше да открие брат си.

Девлин стана. Имаше само един начин да се свърши тази работа. И никак не му харесваше. Отиде до малката стая. Барманът вдигна глава, погледна го и каза:

— Това сте вие!

Девлин пристъпи към него и незабавно го зашлеви. Барманът понечи да вика и Девлин го зашлеви по другата буза, този път по-силно. Ирландецът тръсна глава и изхрани кръв на пода.

— К'во си мислиш, че правиш, бе копеле?

Девлин клекна пред него и го погледна право в очите. Насочи пръст към него и заговори много тихо:

— Спри да дърдориш. И да не си посмял да ми задаваш въпроси. Дръж си плювалника затворен и слушай. Слушай много внимателно или ужасно ще те заболи. Тук сме само аз и ти. Няма ченгета, няма приятели, няма адвокат. Няма шанс някой да те открие и да ти помогне. Единственият начин да излезеш оттук здрав и читав, е като ми кажеш пълната истина. Веднъж вече ме излъга. Не го прави пак. За пръв и последен път те предупреждавам.

Девлин погледна в очите на бармана. Искаше да види страх. В тях се четеше гняв и объркване. Но страх? Още не беше сигурен.

Стана, обърна се с гръб към бармана и погледна към шофьорската му книжка, поставена на масата. Пълното име на мъжа беше Брайън Макгинти. Живееше на 98-а улица, номер 340. Отново се обърна към него.

— Кой, по дяволите, си ти бе? Да не си луд? — викна Брайън.

Девлин промърмори нещо. С нежелание се обърна към масата и отвори дипломатическото куфарче. То беше пълно с всякакви неща — и нито едно от тях не бе подходящо за дипломатическо куфарче. Девлин изкара една малка кръгла гъба и руло скоч. С изненадваща бързина се озова зад бармана. Макгинти нямаше време да се озърне, когато Девлин внезапно дръпна главата му назад и така го принуди да си отвори устата. Пъхна гъбата в нея и без да пуска главата му, залепи със скоч устните му. Отново се върна до масата, хвърли скоча в дипломатическото куфарче и взе една желязна тръба, с дължина около тридесетина и диаметър около два сантиметра.

Девлин отиде до стола и без секунда колебание удари с тръбата десния пиццал на бармана.

Гъбата и скоча позаглушиха крясъка.

Девлин ловко прехвърли тръбата в ръката си и я заби перпендикулярно в лявата коленна капачка на Макгинти. Тялото на Брайън бе разтърсено от болка. Девлин пъргаво се измести и хубавичко удари с тръбата дясната, а сетне лявата китка на Макгинти.

Никой от ударите не беше достатъчно силен, за да предизвиква счупване, но болката беше ужасна. Барманът крещеше в гъбата и скоча.

Девлин отново се приведе пред него. Прехвърли тръбата в лявата си ръка и допря десния си показалец до устните, за да му покаже да млъкне. Сълзи се стичаха от очите на Макгинти. Отне му няколко мига, но успя да спре да крещи.

Когато барманът млъкна, Девлин се пресегна и дръпна скоча от устата му. Скочът обели слой кожа от устните на Макгинти, което прибави допълнително количество болка, но барманът не изкрещя.

Девлин не извади гъбата от устата му. Приведе се по-близо и отново заговори, като държеше тръбата пред очите на Макгинти, за да подчертае думите си.

— Още веднъж ти повтарям. Кажи ми истината и няма да те нараня. Ако не го направиш, ще почна отново. И дълго-дълго няма да спра. Ще почна да чупя кости, приятелю. И ако си мислиш, че сега те боли, почакай да видиш какво е, като ти строша китката и почна да я почуквам.

Девлин изчака заплахата да проникне в съзнанието на бармана и да позволи на яростта му да се поукроти. После изстреля първия си въпрос:

— Сега разбираш ли какво ти казвам, по дяволите?

Макгинти кимна. Този път Девлин видя страха, притаен в очите му. На чатала на бармана се появи малко мокро петънце. Той някак успя да спре точно преди да се подмокри.

Девлин стана и измъкна гъбата от устата му. Обърна се пак към масата и пусна тръбата в дипломатическото куфарче. Взе папка с хартия и химикалка и се извърна към бармана. Облегна се на ръба на масата, изчака малко и тихо попита:

— Готов ли си?

— Да — изхриптя Макгинти.

— Добре. Как се казваха двамата мъже, които снощи играха на стрелички с брат ми?

— Ъ-ъ, Ричи...

— Знам му името. Ричард Майснер. Искam имената на другите двама.

Макгинти примигна и изглежда се предаде на съдбата си.

— Казват се Шон и Били Маккей.

— Братя ли са?

— Да.

— Къде живеят?

— В „Уошингтън Хайтс“. Мисля, че на 168-ма улица. Кълна се, не знам адреса. Никога не съм ходил там.

Девлин забеляза, че ирландският акцент на бармана почти беше изчезнал.

— Как им е телефонът?

— Не съм сигурен.

— На какъв номер им звъниш, за да им кажеш да дойдат в бара?

— Мисля, че е номер на пейджър. 555-2...

— Хайде сега — каза приятелски Девлин.

— Мисля, че е 555-228.

— *Мислиш*, така ли?

— Този е номерът.

— Каква е далаверата?

— Различно. Понякога използват играта на стрелички. Ако могат да накарат някой да играе на големи суми, карат така. Ако не успеят да го убедят, почват да наливат човека. На тях им поднасям питиета с малко алкохол. На хората, с които си имат работа, им сипвам щедро. Обикновено успяват да напият някого дотолкова, че да не знае какво прави. Техният човек си вади портфейла, за да плати напитките. Те го разсейват, взимат му портфейла и му отмъкват повечето пари. Никога не взимат всичките. Никога не пипат мръсно. Обикновено натоварват техния човек на някое такси и плащат на шофьора да го откара у дома. Онзи се събужда на другата сутрин и открива, че повечето му пари ги няма. Някоя и друга стотачка. Може би и кредитните му карти. Нищо особено. Би могъл да ги е загубил. Кой знае. Чиста работа.

— А твоят дял какъв е?

— Десет процента.

— Май не си струва труда.

— Понякога печелят доста добре. Пет-шестстотин долара.

Девлин замълча и остави барманът да се пита дали е повярвал на отговорите му. После — бавно — попита:

— Къде е брат ми?

— Кълна се в Бога, не знам.

— Пак ли ме лъжеш?

— Не, кълна се.

— Значи ми казваш, че тези двамата обират хората на стрелички. Или, ако това не стане, напиват ги и им взимат парите.

— Да. Интересуват ги парите. Никога не използват насилие. Не знам какво се е случило с брат ти. Не лъжех, когато ти казах, че си тръгнаха.

— Че защо им е било да си тръгват?

— Минаваше четири сутринта. Време беше да затваряме. Брат ти не беше достатъчно пиян. Просто си пийваше стабилно, без да стига до крайност. Беше твърде едър, за да му играят игрички, така че сигурно са продължили да го поят още около час някъде другаде. А може и просто да са се разделили с него. Не знам.

— Къде биха го завели, ако са решили да продължат с пиенето?

— Не знам. Вероятно в някой среднощен клуб.

— Къде? В този квартал ли?

— Кълна се, не знам. Из целия град ги има. Дори не съм стъпвал на такова място.

Девлин обърна гръб на уплашения барман и затвори очи. Беше сигурен, че Макгинти му бе казал почти всичко, което знаеше. Но „почти“ не означаваше „достатъчно“.

Девлин взе малката желязна тръба и се обърна към Брайън.

Макгинти се втренчи в зловещото парче метал. Вече можеше да почувства болката.

— Не ме удряй, за бога, казах ти истината — изкрещя той.

— Може би — каза Девлин. — Но трябва да се уверя. Сега ще повторим всичко отначало. Но този път искам всяка подробност. Нека почнем от момента, когато си им се обадил да дойдат в бара...

10.

Беше типична вечер за клуб „Звездна светлина“. По-точно, типично призори.

Към четири сутринта започваха да пристигат хората, които не можеха да приключат с нощния живот доста след като се зазореше. Повечето идваха в групи по трима или четирима. Някои бяха сами. Тук-там се забелязваха и двойки.

Минаваха покрай едрия Бърни във фоайето на сградата. После покрай двата монолита близнаци Джо и Еди и накрая биваха посрещани от спокойното излъчване на Сюзън.

След като минеа покрай Сюзън, влизаха в предната стая. Приглушеното осветление и тежките драперии придаваха на клуба тежък вид. Но ако някой някога включеше осветлението напълно, „Звездна светлина“ щеше да изглежда окаян и леко мръсен под фасадата. Подобно на добре облечена проститутка, която не се е къпала скоро.

Разбира се, тук светлините никога нямаше да греят с пълна сила. Драпериите покриваха всички стени и прозорци. Външният свят не съществуваше в клуб „Звездна светлина“. В него не проникваше никаква звездна, лунна или слънчева светлина. Нищо не можеше да нахлува без покана в перверзната бърлога на Уекслър.

В дясната страна на първата стая имаше малък бар с осем столчета. Срещу него имаше малки диванчета и столове. Между бара и мястото за сядане беше оставено известно разстояние, покрито с имитация на персийски килим. В предната стая имаше само един барман. А зад нея се простираше друго, голямо помещение. В него бяха разположени два игрални автомата и пет маси за табла. Тук постоянно се правеха високи хазартни залагания. Един управител, облечен в смокинг, наблюдаваше игрите и събираше по сто долара такса за участие от всеки, който искаше да играе табла.

Веднъж или два пъти месечно Уекслър отваряше маса за игра на зарове или на рулетка. Управлението на хазартните игри не беше лесна

работа. Но незаконните игри бяха още една причина да се отиде в „Звездна светлина“.

Отляво на стаята с хазарта имаше две големи тоалетни. Нямаше никакво обозначение коя за кой пол е. Отваряте вратата, изкачвате две стъпала и се озовавате в помещение с дебел килим, голямо около четири и половина квадратни метра. Вляво — огледала и мивки, а вдясно — три тоалетни. Никога да не се знае дали мъж или жена ще излезе от някоя тоалетна и никога не е предварително известно в какво състояние щяха да бъдат — беше една от атракциите на клуба. Тоалетните често се превръщаха в кокаиново средище. Образуваха се опашки край мраморните мивки. Звуците от носове, смъркащи дрога, се смесваха със звуците на течаща вода, издавани при ползването на тоалетната от двата пола. За някои беше тръпка да чуят как някой — мъж или жена — пикае на няколко сантиметра от тях.

Вдясно от стаята с хазартните игри имаше широка арка, която водеше към най-голямото помещение в „Звездна светлина“. То изглеждаше като малък нощен клуб. Имаше двадесетина маси, наредени около паркетиран дансинг. Театрално осветление озаряваше малък издигнат подиум. От високоговорителите стържеше хардрок за всеки, които би пожелал да танцува. По протежение на стената имаше дълъг бар. В дъното на стаята, зад люлеещи се врати, беше кухнята. В нея работеше виетнамски готвач, който приготвяше ордьоври. Наричаха го Уонг. Ордьоврите струваха двадесет и пет долара. Никой не използваше кредитни карти в клуб „Звездна светлина“. Никой не искаше да регистрира присъствие. Предполагаше се, че такова заведение не съществува. И тъй като „Звездна светлина“ не съществуваше, нямаше значение какво правите там.

Ако някой искаше да продава кокаин, той го правеше. Ако някоя жена искаше да разголи гърдите си, тя го правеше. Ако някой искаше партньорът му — мъж или жена — да го мастурбира под масата, това ставаше. А ако някои просто искаха да пийнат и да си приказват като на семейно събиране, никой не им пречеше. Единственото, което беше забранено в клуб „Звездна светлина“, беше да се нанасят щети на заведението. Всеки, който започваше да буйства твърде много или се забравяше дотам, че да почне да чупи чаши или мебели, биваше бързо и болезнено отстраняван от Джо и Еди.

В клуба идваха много опасни хора, които бяха склонни към насилие и за всеки случай двамата бармани имаха по един 9-милиметров пистолет под тезгяха. Но до този момент не се бе налагало да ги използват. Никой не бе успявал да се репчи на Джо и Еди повече от няколко секунди.

Сред цялата тази трескава дейност Уекслър седеше спокойно на своето специално място — на едно столче в отдалечения край на дългия бар, точно до сервизните помещения. Това беше офисът на Уекслър. На тезгяха лежеше малък кожен бележник, който Уекслър вадеше от вътрешния джоб на самото си. От време на време той вписваше някакви цифри, смяташе с голям колкото кредитна карта джобен калкулатор и вписваше още цифри. Всичко в този бележник беше шифровано. Никакви имена, никакви телефони. Единствено Уекслър знаеше какво пише вътре. Когато не правеше пресмятания, свързани с бизнеса, Уекслър внимателно дирижираше дейностите в „Звездна светлина“.

Тази вечер тълпата беше шумна и необуздана, но Уекслър изглеждаше напълно безупречен и невъзмутим в своите колосани летни дрехи. Отпиваше изстудено шампанско. Въпреки че беше разгарът на седмицата, в клуба имаше почти двеста души. Уекслър се удивляваше доколко кокаинът, сексът и алкохолът допринасят за големия успех на неговия клуб.

Кокаинът беше навсякъде. Посипан по носове и ревери, полепнал по зъби и венци. Той до такава степен наелектризираше посетителите, че им бе невъзможно да заспят, а тръпката на това забранено място беше неустоима.

На една маса седеше някакъв търговец от Уолстрийт. Беше си смъкнал самото и ярко оцветените му тиранти изпъкваха на бялата му риза. Едната от двете му придружителки му бе свалила вратовръзката. Тя беше руса, облечена в черна вечерна рокля без презрамки, която бе обшита с пластмасови пайети в същия цвят. Всеки лъч светлина, който я докосваше, се отразяваше в лъскавите повърхности на пайетите. Жената имаше впечатляващ тъмен тен и достатъчно голям бюст, за да привлече внимание дори в „Звездна светлина“. Другата беше противоположност на блондинката — дребна, тъмнокоса, облечена в бял вариант на черната рокля на съперницата си. Беше си сложила дебел пласт тъмночервено червило и силен тъмен грим. Изглеждаше

зла. И тримата пиеха шампанско и смъркаха обилно кокаин, който човекът от Уолстрийт бе сложил на масата. На всеки пет минути мъжът се притискаше към някоя от жените и я целуваше по възможно най-похотливия и развратен начин. Устни, зъби, езици — всяка част от устната кухня се употребяваше. След това жената, която не получаваше вниманието на мъжа, незабавно целуваше другата жена в опит да покаже по-голямо умение от това на мъжа.

На друга маса бяха седнали две чернокожи двойки. И четиримата бяха облечени в свободни, удобни и скъпи дрехи — широки панталони, копринени ризи, жилетки, златни вериги и големи пръстени. Двамата мъже пиеха чивас регал с мляко, а жените отпиваха от огромни чаши с „Реми Мартин“. Мъжете цепеха тесте карти и залагаха по сто долара. Всеки път онзи, който губеше, плащаше на победителя от една дебела пачка новички банкноти.

На дансинга се потяха и чифтосваха трийсет-четиридесет души. Бяха представени всички възможни комбинации и сексуални предпочитания. В центъра на тълпата една висока червенокоса жена правеше бавен стриптийз. Някой ѝ подвижна да покаже малко косъмчета. Тя се засмя и дръпна нагоре полата си — показаха се дълбоко изрязаните ѝ бикини от черна дантела.

Уекслър знаеше, че кокаинът и алкохолът са важни за успеха на „Звездна светлина“. Но знаеше и че най-привлекателното нещо в клуба беше сексът. Сладострастието даваше сили на „Звездна светлина“. А Уекслър беше майстор в разпалването на огъня. „Звездна светлина“ беше най-изгодното му делово начинание и той беше решен да извлече от клуба всеки цент. Беше време да представи коронната атракция за тази сутрин.

Казваше се Хеда. Беше представяла номера си в някои сенчести секс клуба, които се бяха пръкнали в Манхатън през последните години. Повечето от тях бяха затворили врати по една или друга причина, така че Хеда започна да се появява по частни купони и среднощни клубове.

Това беше първото ѝ излизане в клуб „Звездна светлина“. Номерът на Хеда беше в основни линии стриптийз с привкус на садомазохизъм. Тя беше уверена, че тълпата ще я хареса. Но грешеше, като си мислеше, че тя ще командва парада на сцената. Уекслър имаше

други планове. Една гадна малка изненадка, която тя никога нямаше да забрави.

Светлините постепенно угаснаха. Музиката спря. Хората на дансинга се оттеглиха на масите. Гостите, които бяха във външния бар, влязоха в главния салон.

Сега сцената бе напълно тъмна. Зазвуча бавна, чувствена музика и внезапно към подиума се насочи един прожектор. В осветения кръг бе застинала Хеда. Повечето от посетителите се извърнаха, за да я видят. Беше внушителна. На ръст беше около метър и осемдесет, а с високите обувки ставаше над метър и деветдесет. Платиненорусата ѝ коса падаше точно над очите ѝ. Приличаше на платинен шлем. Носеше тъмен грим и кървавочервено червило, което подчертаваше бялата ѝ кожа.

Както можеше да се очаква, беше облечена в кожен костюм — късо черно кожено яке с капси и черен кожен корсет с банели. Корсетът здраво бе пристегнал талията ѝ. Под корсета носеше подобна на бандаж препаска. На дългите си крака бе обула черни кожени ботуши.

Нямаше кой знае какво за събличане, но когато тя започна да разголва тялото си, всички бяха впечатлени. Гърдите ѝ бяха големи, но тонусът на кожата беше достатъчно добър, за да ги предпазва от увисване дори без помощта на банелите. Тя бавно се привеждаше и извиваше, показвайки бюста, с който природата щедро я бе дарила. Кожата ѝ беше бяла като на смъртник. В ярката светлина можеха да се видят сините вени на гърдите ѝ, прорязващи своя път към банелите на стегнатия корсет.

Хеда бавно разкопча корсета, докато кършеше тяло, изпълнала единия си крак. Точно когато корсетът щеше да падне, тя се обърна с гръб към публиката. Тази част от коженото ѝ облекло се плъзна надолу и разкри мускулестия ѝ гръб, покрит с лъскав слой пот.

Все още с гръб към навалищата, тя обхвана с ръце гърдите си. От начина, по който сведе глава, зрителите можеха да отгатнат, че тя лиже и хапе зърната им. И през цялото време, докато го правеше, бедрата и задникът ѝ се въртяха и симулираха дълбоки, еротични тласъци. Сякаш омаяна от тялото си, тя бе потънала в дълбок еротичен транс. Не можеше да се противопостави на копнежите, които собственото ѝ

тяло ѝ налагаше. Сякаш ръцете и устата ѝ бяха на разположение на всяка ерогенна зона, която притежаваше.

Дори преситените посетители на клуб „Звездна светлина“ започваха да стават неспокойни. Не бяха в състояние да видят точно какво прави Хеда, но можеха да зърнат достатъчно, за да разберат, че тя се стимулира сама до границата на неописуемия екстаз.

Хеда почувства еротичното напрежение в стаята и подразни още повече зрителите, като се наведе надолу с изпънати крака и им показва идеалния си крушовиден задник, през средата на който минаваше лентата на препаската. Тя плъзна ръката си под лентата и нарочно пхна средния си пръст дълбоко в цепката на задника си, като ги остави да се чудят дали е влязъл в ануса или във влагалището ѝ.

И точно когато наблюдаващите почти се загърчиха от непосилното сексуално напрежение, тя внезапно се обърна с лице към тях, подпряла с дясната си ръка разкошните си гърди. Двете зърна бяха прищипани със специални сребърни щипци, свързани с къса сребърна верижка. Хеда захапа верижката. Отметна глава назад и по този начин опъна зърната си и повдигна нагоре гърдите си, с което накара присъстващите неспокойно да се размърдат, обладани едновременно от неудобство и възбуда.

Тя започна да върти главата си наляво и надясно, като дърпаше зърната на гърдите си ту в едната, ту в другата посока. Ръката ѝ слезе под тясната черна препаска и тълпата можеше ясно да види, че тя мастурбира. Струйка пот се стече между гърдите ѝ и по стомаха ѝ.

Темпото на музиката стана по-забързано. Сякаш се чуваха само бас и барабани. От време на време прозвучаваха по-резки синтезаторни тонове, които избухваха на фона на натрапчивия, все по-забързан ритъм.

Внезапно Хеда разкъса препаската си и приседна на колене. Дългите мускули на бедрата ѝ изпъкнаха. Изпъчи русия си пубис към зрителите, разтвори срамните си устни и разкри розовата кожа от вътрешната им страна и набъбналия си клитор. Изплези език и засмука сребърната верижка.

Неочаквано откъм една от масите някаква млада чернокожа жена се плъзна към сцената, сякаш привлечена от магнит. Носеше къса черна пола и бяла копринена блуза. Преди някой да си даде сметка какво става, тя заби глава в слабините на Хеда и повали по гръб русата

богиня на садомазохизма. Жената сграбчи и разтвори още повече треперещите бели бедра на Хеда и здраво притисна устни към чувствителната област между бедрата ѝ.

Внезапното нападение паникьоса русата стриптийзъорка. Това беше болезнено. Като че някакво животно се беше впило в нежната плът на клитора ѝ. Хеда отчаяно се опита да избута главата на чернокожата с една ръка, докато с другата се подпираше отзад, опитвайки се да изпълзи далеч от смучещата, хапеща уста, която не я пускаше.

Но колкото и да се опитваше да се измъкне, не успяваше. Чернокожата жена се бе впила като пиявица във вагината ѝ. Хеда първо се уплаши, сетне обезумя.

— Спри! Спри! — закрещя тя. Претърколи се, заби пети в килима на сцената и се опита да се извие и да избяга. Бутаеше с две ръце главата на жената, но тя вече бе сключила своите около таза на Хеда и никой не можеше да я отлепи от нея.

Внезапно Хеда изпищя от болка. Чернокожата я беше ухапала. Стриптийзъорката престана да се опитва да я отдели от себе си и момичето отново се зае яростно да я лиже и смуче.

Някой от тълпата се провикна:

— Страхотно!

Друг се присъедини:

— Давай, бейби!

Сега погледите наистина бяха приковани към сцената. Опасността и животинският магнетизъм, които лъхаха от нея, напълно бяха омагьосали тълпата.

Хеда продължаваше да се извива и гърчи, но нападателката ѝ поде ритъма на движенията ѝ. Чернокожата жена лежеше по корем. Дългите ѝ крака бяха широко разтворени за по-добра опора. Късата ѝ пола се бе вдигнала над задника ѝ и публиката можеше да види, че е гола отдолу.

Двете ръце на Хеда сграбчиха кичури от синкавочерната коса на момичето. Но сега изглеждаше, че стриптийзъорката по-скоро се държи за главата на нападателката си, отколкото се опитва да я отблъсне.

— Шибана кучка! — кресна Хеда.

Това доведе само до още по-дълбоко лизане. Момичето усети, че държи жертвата си под контрол и дръпна главата си назад, за да може да оближе цялата област между краката на Хеда с розовия си език. После разкопча блузата си с една ръка, за да потърка собствените си набъбнали гърди. После вдигна полата си догоре и започна да стимулира клитора си.

Сега по-скоро възбуждаше, а не насилваше. Хеда започна ритмично да движи бедра, предчувствайки приближаващия оргазъм. Но момичето искаше да удължи момента. Искаше да задоволи и себе си, докато дразни Хеда.

Тълпата кипеше. Внезапно един висок мъж скочи на сцената. Огромната му ерекция се подаваше през разкопчания му панталон. Той започна да мастурбира над въргалящите се на пода жени. Тълпата закрещя в унисон:

— Дай, дай, дай...

Уекслър, който наблюдаваше всичко, натисна едно копче под тезгяха. То сигнализираше на Джо и Еди да влязат в стаята. Искаше да докара тълпата до точката на кипене, но трябваше да се постарее никой да не се хвърли да разблъсква маси и столове, за да започне оргия. Беше готов да изпрати Джо и Еди близо до центъра на събитията, когато чернокожото момиче стигна до ръба на оргазма. Тя зарови глава във влагалището на Хеда и всмука клитора ѝ в устата си. Смучеше и смучеше, докато Хеда изпищя и се изви в ураганен оргазъм.

Мъжът също се докара до кулминация и пръски от еякулацията му се разлетяха във въздуха. Няколко струи паднаха върху стомаха и гърдите на Хеда, които задъхано се издигаха и спускаха. Мъжът падна на колене, Хеда отпусна назад глава върху килима, а чернокожото момиче се претърколи по гръб.

Връхната точка бе преминала. Над поразената тълпа се възцари мълчание. Уекслър даде знак да спрат музиката и да угасят светлините.

11.

Беше близо шест сутринта, когато Девлин най-после реши, че няма какво повече да измъкне от бармана. Беше смъртно уморен. Попредишната вечер не беше спал много. А изминалата нощ му бе донесла само един час сън.

Барманът беше стигнал до етапа на умоляването.

— Моля ви, господине. Нямах намерение да се случи нещо лошо на брат ви. Приятелите ми никога никого не нараняват. Никога. Нежно мошеничество, такава им е играта. Пуснете ме и ще ви помагам в търсенето.

Девлин искаше да го докара точно до това състояние. Сега трябваше да подпечата договора.

— Знам, че ще го направиш, Брайън.

Изправи се и застана зад стола. Разряза скоча, с който беше овързал китките на Макгинти. Отстъпи назад, когато изтерзаните ръце на бармана се отпуснаха надолу, заобиколи стола и отново застана пред него.

— Сега си развържи краката — каза Девлин.

Макгинти тръсна ръце, за да възобнови кръвообращението и успя да издърпа скоча от глезените си. Остана седнал.

— Стани.

Барманът бавно се изправи. Девлин посочи една врата.

— Там има походно легло. Разгъни го и поспи, ако искаш.

— Човече, ужасно ми се пикае.

— Там има и една кана с дръжка. Използвай я. Гледай нищо да не капне на пода.

Девлин се загледа как Брайън ровичка в един малък килер зад тях. Издърпа походното легло и намери съда за уриниране. Барманът влезе в килерчето и се облекчи. Внимаваше нищо да не капне на пода.

Ако у него бяха останали някакви съпротивителни сили, Девлин знаеше, че сега беше моментът, в който щеше да избухне. Един ядосан мъж с кана урина в ръка може да направи доста поразии. Но Макгинти

внимателно постави съда на пода, до стената. Без да пророни дума, той разгъна походното легло и се изпъна на него.

— Поспи сега. Ще се върна и ще обсъдим какво ще правим — тихо каза Девлин.

— Да, сър.

Барманът затвори очи. Девлин събра всичко от масата и го напъха в дипломатическото куфарче. Затвори куфарчето и излезе от стаята. Вратата автоматично се заключи зад гърба му.

Следващия половин час Девлин прекара под горещия душ, като се опитваше да отмие усилията и напрежението, което му беше коствало тероризирането на един дребен мошеник до степен на пълно покорство. Прехвърли в съзнанието си плановете, които бе нахвърлял за по-нататъшните си действия.

Нагласи будилника за 10:00 сутринта. Четири часа сън трябваше да му стигнат.

Зитър му позвъни в 9:45. Звукът от телефона подейства на Девлин като кофа студена вода. Още преди да вдигне слушалката, знаеше, че е Зитър.

— Тук Девлин — измърмори той в телефона.

— Намерих го.

— Къде?

— В една болница в Ийст Сайд.

— До парка ли?

— Тъхъ. Последното място, където биха откарали ранен човек без документи за самоличност. Не знам как по дяволите са го настанили там. Може да е била някоя частна линейка. Не е възможно да са били хората от „Бърза помощ“. Те със сигурност биха го откарали в някоя градска болница.

Зитър не можеше да се спре. Беше превъзбуден от успешното издирване.

— Сам, кажи ми какво се е случило? Как е той?

— Никой не знае какво е станало. Лекарите могат да ти обяснят по-добре от мен в какво състояние се намира.

— Ти ми кажи.

— Добре. Господи, не ме бива по тази част, така че просто слушай. Положението е лошо. В интензивното е. Накарах една сестра да ми покаже картона му. — Зитър млъкна за миг, за да прегледа

бележките си. — Бил е приет в 8:11 вчера сутринта. Без документи за самоличност. Намерил го някакъв таксиметров шофьор край кръговото движение при „Батъри Парк“. Предполагам, че се е обадил на диспечера си, който пък от своя страна е повикал линейка. В спешното отделение са отбелязали, че е бил в безсъзнание от черепна травма. Има още много натъртвания и наранявания. Три счупени ребра. Подути тестикули. Строшена ръка. Някой хубавичко си е посвирил на него. Изпратили са го в хирургията. Невролозите са направили някаква операция, за да намалят натиска от черепната травма. Хвърлих поглед на бележките на хирурга, но не мога да разчета шибаните му писания. Най-отдолу пише, че брат ти е в кома. Видях го през прозорците на стаята му в интензивното. Близко е до помещението на сестрите. Вътре пускат само членове на семейството. Всичко, което успях да видя, е, че е добре бинтован и от него излизат много тръбички.

— Сигурен ли си, че е той?

— Да, той е. Отидох до стаята, където се държат вещите на пациентите, и помолих служителя да ми покаже инвентара. Нямаше портфейл, пари и ключове, но дрехите бяха същите, както ми описа. Същите обувки. Пръстен на гимназията. Венчална халка. А и описанието на външността му съвпада. Трябва да е той. Съжалявам, Джак.

Девлин приседна на ръба на леглото.

— Добре, Сам. Ти свърши това, което се очакваше от теб. Аз ще се осведомя за онова, което ми трябва да знам. Ще поддържам връзка. Благодаря.

— Виж, Девлин. Няма да оставя този случай, докато имаш нужда от нещо, което мога да свърша. Тая работа смърди. Не знам кой е подредил брат ти така, но ще ти помогна да го откриеш, каквото и да ми струва това. Дръж ме в течение, чуваш ли?

— Да. Добре. Благодаря. Трябва да тръгвам. Ще ти се обадя.

Девлин се изправи. Стисна зъби, за да сдържи яростта си. Независимо от това колко жестокост и безсмислено насилие бе виждал в живота си, то винаги събуждаше гнева му. Така и не можа да ги възприеме. А сега те бяха докоснали и безмилостно наранили собствения му брат. Много пъти бе изживявал същата заслепяваща ярост, така че и този път успя да се сдържи и да не избухне. Отдавна се бе научил, че най-добрият начин, по който можеше да я използва, беше

като гориво за решителността си. Този път всичко, което можеше да направи, бе да сдържи яростта си, да напрегне мозъка си и да определи реда на следващите си действия.

Кафе, душ, Мерилин, барманът, болницата.

Болницата изглеждаше като място забравено от бога, малка болница, пренебрегната от един град, в който нуждата от медицински грижи бе нараснала до такава степен, че се изплъзваше от контрол.

Когато Девлин влезе в интензивното, видя седем легла. На пет от тях лежаха болни от СПИН в последен стадий — млади, 20–30 годишни мъже. Едно легло бе заето от някакъв италианец, който изглежда изживяваше последните мигове от осемдесет години пушене. А на леглото в ъгъла беше Джордж.

Девлин бързо се приближи към него. Онова, което видя, беше подобие на лицето на брат му. Очите бяха затворени и подути. Под тях и в горната част на носа се виждаха грозни тъмновиолетови подкожни кръвоизливи. Носът беше толкова зле счупен, че и двете ноздри бяха подути и не пропускаха въздух. Към устата на Джордж беше прикрепена респираторна тръба. Две грозни дълги лепенки обхващаха устата и тила му, за да я придържат. Тя разтегляше устата на Джордж до странна гримаса. Джордж се бореше да диша сам, но всяко вдишване беше усиляно от механичната сила на респиратора, което правеше гледката още по-гротескна. Лявата ръка на Джордж лежеше над чаршафите. Беше подута и възпалена от убождания на игли IV-и размер. Беше в безсъзнание.

Приближи до горната част на леглото. Мониторите и дихателната апаратура сякаш му се подиграваха с безспирното повторение на кратките, обвинителни електронни звуци, които издаваха.

Девлин постави ръка на рамото на брат си и каза:

— Съжалявам, Джордж. Съжалявам.

12.

Девлин седя до леглото на Джордж около два часа, докато чакаше Мерилин да дойде от Ларчмънт. Девлин се чувстваше напрегнат и потиснат. Сестрата от интензивното му каза, че докторът, който бе поел случая, щеше да направи визитация към един часа и би могъл по-добре да обясни какво е състоянието на Джордж. В интензивното нямаше ограничения за посещенията на роднините, така че на Девлин му бе позволено да чака там.

В 12:25 сестрата отиде при Девлин и му каза, че Мерилин е дошла. Тя седеше приведена, с отпусната надолу глава на ръба на малък сиво-бежов диван. В стаята имаше още двама души. И двамата бяха хомосексуални мъже, обвити в пашкула на личната си мъка. Не си разменяха много думи. По-дребният мъж, в джинси и светлосиньо поло, пушеше една след друга цигари „Марлборо“, като че искаше да каже на света, че не е болен от СПИН и може да прави с тялото си каквото поиска. Другият мъж беше облечен в спретнат костюм с вратовръзка. Седеше неподвижно. Двамата също чакаха обедните визитации на лекарите. Щяха да поговорят с тях, а после щяха да си тръгнат, след като получат някакво уверение, че любовниците им няма да умрат точно в този ден. Да бъдат до партньорите си в мига на смъртта беше най-важното нещо, което можеха да направят. За съжаление трябваше да са големи късметлии, за да улучат точния момент.

Мерилин се изправи при влизането на Девлин. Изглеждаше объркана и наранена. Той протегна ръце, за да я прегърне, но тя не му позволи. Отстъпи назад и попита рязко:

— Какво, по дяволите, стана, Джак?

Девлин се стегна. Не беше в настроение да го хокат. Изражението му се втвърди и отчужди, а очите му се превърнаха в две горящи кълба от гняв.

Не бе искал гневът да го отдалечи до такава степен от Мерилин, но стана точно така. Видя как тя преbledня и за няколко секунди съзря

страх в очите ѝ. Тя бе забравила с кого говори. Бе твърде привикнала да бъде майка, която може да хока децата или мъжа си. Девлин не беше нито едното, нито другото и изражението на лицето му я уплаши. Девлин се овладя и опасността за двама им премина. Мерилин се опита отново да заговори.

— Джак, аз... Разстроена съм, нямах намерение да...

Девлин я прекъсна.

— Знам. Просто ме изслушай. Джордж е много зле ранен, Мерилин. Не знам как е станало, нито защо. Няма много смисъл да говорим за това сега. Лекуващият му лекар ще дойде скоро. Той би трябвало да ни каже повече.

Мерилин погледна към него.

— Той добре ли е? Искам да кажа, колко зле е ранен?

— Много зле. Не би искала да видиш как изглежда сега. Той е натъртен и подут. Лицето му... всичко. Но ще трябва да го надживееш.

— О, господи.

— Проблемът не е в начина, по който изглежда. В безсъзнание е. Получил е тежка черепна травма. Трябвало е да направят операция.

— Защо? Какво се е случило?

— Ще разберем повече, когато дойде лекарят. След около половин час. Няма да имаш нужда от мен, когато влезеш при него. Опитай се да не обръщаш внимание на всичките му синини, превръзки и апарати.

Девлин отведе Мерилин до интензивното. На входа тя затвори очи и пое дълбоко дъх. Дълбокият майчински инстинкт и желязната воля, които се крият във всяка жена, се надигнаха в гърдите ѝ. Тя влезе в стаята.

Няколко минути по-късно лекуващият лекар се отби в сестринското отделение. Девлин го пресрещна, преди да влезе в интензивното. На табелката с името му беше написано: „Д-Р И МИН У“. Девлин обясни, че Джордж му е брат. Докторът го изгледа смръщено. Сякаш за него беше лоша новината, че накрая се бе изяснила самоличността на пациента му. Носеше кръгли очила със стоманени рамки, синя риза и стилна вратовръзка на Джорджо Армани. Беше облякъл късо бяло сако вместо дълга лабораторна престилка. Когато се ръкуваха, Девлин усети, че кожата му бе мека и гладка.

— Господин Девлин, аз съм неврохирургът. Може ли да обсъдим състоянието на брат ви, след като приключа с визитациите си?

— Колко време ще ви отнеме, докторе?

— Около един час.

Още преди да бе изтекъл часът, Девлин, Мерилин и доктор У застанаха прави в коридора, на няколко крачки от сестринското отделение.

Доктор У заговори с тих глас. В изговора му се долавяше остатък от китайски акцент и от време на време той бъркаше предлозите — грешка, характерна за чужденците, говорещи английски.

— Вашият съпруг и брат е в критично състояние. Няма да е лесно да изслушате детайлите. Вие сигурни ли сте, че искате да ви обясня?

Девлин остави Мерилин да отговори първа.

— Да.

— Добре. Имаше много сериозна травма на главата. И доста други наранявания, но не толкова сериозни, колкото това на главата. За щастие, мислим, че са го намерили относително скоро след случилото се. Подуването не застрашаваше живота му, когато го докараха, но бързо нарастваше. Така. На главата има два типа травми. Първата е причинена от пряк удар. Ако ударът е силен, се получава определен тип кървене и подуване. Мозъкът остава на едно място, а главата се измества бързо заради удара. Преди мозъкът да се центрира отново, той изтиква кръвоносните съдове, които се намират между него и черепа и се удря в черепната кутия. Получава се кървене, хематом или подуване. Зависи колко силен е бил ударът. Вторият тип травми е при падане и удряне на главата. В този случай травмата на мястото на контакта на главата с твърдия предмет е по-незначителна, усложнението е в точката, противоположна на точката на контакт, защото мозъкът бива тласнат назад и докосва черепа. Смятаме, че брат ви е получил силен удар отзад — травма номер едно — след което е паднал напред, удряйки главата и лицето си в земята — мозъчна травма номер две. Носът му беше счупен, предните му зъби бяха избити, а челото натъртено... Така че първата травма е била придружена от втора, като и двете са засегнали една и съща област. Това е най-лошото.

Мерилин не можеше да си намери място. Погледът ѝ блуждаеше. Доктор У беше приключил с най-тежката част и продължи:

— За щастие хирургът, който направи операцията, е един от най-добрите в този град. Дойдох специално да уча в тази малка болница, защото се случва Литигер да прави операции тук. Онази сутрин, когато докараха брат ви, той имаше дежурство. Наистина голям късмет за брат ви. Аз присъствах на операцията. Беше безупречна. Литигер освободи голяма част от натиска, премахна голям съсирек и направи всичко както трябва. Бих казал, че травмите на задната част на главата са за предпочитане пред тези на предната, но никоя травма не е добра. Какви са пораженията и каква част от тях (ако има такива) ще останат неизлечими, не мога да кажа преди господин Девлин да дойде в съзнание. В този момент комата му се дължи отчасти и на лекарствата за спадане на подуванията, които му дадохме. По мое неокончателно предположение той ще е в безсъзнание още два-три дни. Когато се събуди, със сигурност ще бъде дезориентиран. Няма да знаем каква ще е степента на постоянните увреждания и от колко терапия ще се нуждае (и дали изобщо ще му трябва), докато не измине седмица, след като дойде на себе си. Естествено, ще трябва много внимателно да го наблюдаваме за рецидиви, подувания или усложнения. Понесъл е още доста травми, но те са лечими. Счупените ребра са нещо сериозно. Надяваме се да няма поражения на дробовете или сърцето. Предварителните изследвания показват, че не са засегнати. Има ли друго, което бих могъл да ви кажа?

Мерилин бе останала без дар слово.

— Как е получил тези наранявания? — попита Девлин.

— Не знам.

— Все ще можете да разберете нещо от качеството на нараняванията.

— Няма смисъл да се правят предположения. Може и да е полезно да се знае дали се е случило при автомобилна катастрофа, падане или каквото и да е там. Но на този етап от това познание няма никаква полза, така че безсмислено за мен е да правя предположения.

— Докторе, искам да зная какво мислите, че се е случило с брат ми.

Девлин не задаваше въпрос. У го погледна в очите и реши да не му се противопоставя.

— Добре. Мисля, че двама, може би трима силни мъже са пребили брат ви. Той е едър човек. Вероятно доста усилено се е съпротивлявал. Кокалчетата на пръстите и на двете му ръце са зле ожулени. Едната му ръка е счупена на две места. Мисля, че са го ударили по главата, за да го обезвредят, а после са го били и ритали, докато им е омръзнало. Не е било автомобилна катастрофа, нито падане по стълбите. Съжалявам.

Мерилин им обърна гръб и ги остави.

— Благодаря ви — каза Девлин. — Как мога да се свържа с вас, ако имам въпроси?

— Позвънете в болницата.

— Няма ли да ми дадете и друг телефон?

— Не. Виждам, че сте много ядосан, но това няма да помогне на брат ви.

Девлин не отговори.

— Ако това е някаква утеха за вас, мога да ви кажа, че брат ви няма да си спомня нищо от болката при случилото се.

Девлин погледна лекаря и тихо каза:

— А какво ще стане, когато дойде в съзнание? Кажете ми, че няма да му се наложи да живее в болка, когато се съвземе. Кажете ми, че ще може да ходи без проблеми. Кажете ми, че няма да изпитва ужас да излиза нощем по улиците, че няма да е прикован към някоя шибана инвалидна количка, без да може сам да се храни, да се облича или да се мие.

— Моля ви...

— Кажете ми, че нищо от това не може да му се случи. Кажете ми го сега и аз няма да изпитвам гняв. Кажете ми, че онези, които са му сторили това, са също толкова пребити, а не си развяват някъде задника. Кажете ми това и ще престана да се ядосвам.

Девлин обърна гръб на доктор У и излезе от болницата, преди да е ударил някого.

13.

В таксито, което бе наел, за да го откара до апартамента, Девлин се съсредоточи върху дишането си. Отново и отново се опитваше да изчисти съзнанието си от всичко. Но постоянно го тормозеше образът на неговия пребит и подут брат, лежащ на смачкана купчина в онова легло и борец се за всяка глътка въздух, изпомпвана от проклетия респиратор, забучен в устата му.

Единствената нишка, свързваща Девлин с хората, които почти бяха убили брат му, беше барманът, заключен в апартамента му. Искаше му се да сграбчи оня нещастник за косата, да го завлече до леглото на брат си и да натика физиономията му в лицето на Джордж, за да може да види, чуе и подуши онова, което беше направил.

Но естествено, ако направеше това, никога нямаше да открие останалите. Така че продължи с дихателните упражнения и концентрацията, за да се пребори с гнева и да действа като автомат, когато се заемеше с отмъщението. Защото Джак Девлин знаеше много добре, че нямаше да потъне безмълвно в постоянния поток от насилие, заливащ този град, който вече беше излязъл от контрол. Онова, което се бе случило с Джордж, бе станало по негова вина и той нямаше да остави нещата така.

Девлин намери бармана в окаяно състояние. Седеше на ръба на походното легло и се държеше за главата. Пръстите му бяха заровени в разбърканата му коса. Имаше нужда от едно бръснене и вонеше на урина и пот.

— Стани — каза му Девлин.

Макгинти се надигна бавно и попита:

— А сега какво?

— Точно сега имаш да правиш три неща в живота. Да се прибереш вкъщи, да отидеш тази вечер на работа и да се погрижиш приятелчетата ти да се появят в бара до десет часа.

— Ами ако не успея да ги открия?

Девлин бавно хвана бармана за гърлото. Стисна толкова, колкото Макгинти да почувства силата му.

— Не би искал само теб да държа отговорен за това, нали? Не вярвам да ти се ще да си единствената ми мишена.

— Добре. Добре. Ще ги докарам там — успя да изхрипти барманът.

Девлин отпусна хватката си. Барманът потърка гърлото си и каза:

— Само по-кратко, моля ви. Казах ви, че никога никого не сме наранявали. Това е безобидно мошеничество. Никой никога не е пострадал.

Девлин му удари едно силно кроше в слънчевия сплит. Точно там, където го беше ударил в таксито. На Макгинти му секна дъхът и той се строполи в безсъзнание. Когато дойде на себе си, беше в някакво такси с Девлин, на път за улица „Лафайет“. На площад „Купър“ Девлин каза на шофьора да спре. Обърна се към Макгинти и процеди:

— Три неща. Връщаш се вкъщи. Отиваш на работа довечера. Докарваш приятелчетата си най-късно до десет.

Девлин излезе и затръшна вратата. Макгинти се приведе напред и даде адреса си на шофьора. Гърдите го боляха. Сети се, че ще трябва да плати за таксито и провери джобовете си. Ключовете, бележникът с адресите и портфейлът му бяха налице. Извади портфейла от задния си джоб. Парите не бяха докоснати, но вместо документите си намери двата листа техни фотокопия, които Девлин преди това бе окачил на стената, а сега прилежно бе сгънал и пхнал в портфейла му.

И представа си нямаше къде го беше откарал Девлин, нито пък кой бе той. Но със сигурност знаеше къде ще бъде Девлин в десет часа тази вечер.

Сюзън срещна за първи път Робърт Уекслър в „Регина“.

Беше около седмица след фала с кокаина, който най-накрая я бе накарал да се откаже от този навик.

Съществуваха две причини, поради които Сюзън успя да се удържи далеч от наркотика. Тя бе безмилостна реалистка по отношение на отражението на кокаина върху личността ѝ. А и по-скоро

би умряла, отколкото да позволи на наркотика да я направи неспособна да се грижи за Сиси.

По времето, когато Сюзън редовно поемаше кокаин, майка ѝ бе получила писмо от Училището за инвалиди в Съфолк, с което уведомяваха семейството, че в следващите шест месеца се очаква да се освободи място за Сиси.

Бяха чакали за това място почти четири години. Мари и Сюзън посетиха училището. Мари плачеше почти през цялото време, но Сюзън незабавно разбра, че това беше най-доброто, на което биха могли да се надяват. Училището се поддържаше от щата Ню Йорк. Питомците живеяха в стаи по двама. Училището предлагаше програми за професионална квалификация и пълно медицинско обслужване. Комплексът, който заемаше, беше чист и добре поддържан. А хората от персонала изглеждаха наистина грижовни.

След като приемеха Сиси, нейните социални осигуровки за инвалидност щяха да покрият всички разходи. Сиси щеше да получи грижа и закрила до края на живота си. Всичко, което Сюзън искаше, бе да устиска положението още шест месеца. Да не посяга повече към кокаина, да поддържа „приятелствата“ си, да може всеки месец да праща пари на Мери и Сиси.

Мъжът, който я беше завел в „Регина“ онази вечер, беше приятел на приятел. Сюзън си даваше сметка, че бе предавана от ръка на ръка в един кръг от придаващи си важност, но всъщност долнопробни мъже. Преди година не би позволила дори да я видят в компанията на такъв мъж, но за момента подобни типове бяха необходимост за нея. Те ѝ доставяха храна, забавления, понякога дрехи, друг път пари, а и най-често тя успяваше да избегне да спи с тях.

Сюзън можеше и да няма пари, но изглеждаше богата. Имаше си своите дрехи, своето тяло и поразителното си лице, така че в оскъдната светлина на нийоркските клубове и ресторанти тя изглеждаше съвършена.

Скоро след влизането им в „Регина“, придружителят на Сюзън я бе отвел до масата на Уекслър. Човекът искаше да се изфука с нея. Сюзън бе заинтригувана от съдържания мъж с впечатляващата външност. Гъстата прошарена коса на Уекслър беше внимателно сресана, дрехите му бяха безупречни, самият той се държеше като че всички останали бяха далеч под неговото ниво. Сякаш знаеше нещо,

което на другите не им бе известно. Сякаш бе по-умен, по-добър, по-достоеен от който и да е човек по света.

Сюзън прецени отношението и маниерите на Уекслър като досадни. Но в същото време ѝ се прииска да го накара да я желае, за да не се отнася към нея със същото презрение, което демонстрираше към останалите. Когато ги представиха един на друг, тя се държа учтиво, но след това преднамерено престана да му обръща внимание. Постара се да седи изправена и под такъв ъгъл, че Уекслър да види целия блясък на прелъстителното ѝ тяло и класическите ѝ черти. Тъй като бе закъсала за пари, бе отслабнала с някой и друг килограм и без съмнение беше в превъзходна форма.

Това беше идеалната стратегия да накара Уекслър да я пожелае. А естествено, за Уекслър желанието означаваше притежание.

Той знаеше много добре какво прави Сюзън, като се преструва, че не го забелязва. Знаеше също, че тактиката ѝ постига целта си.

След около петнадесет минути на масата дойде трети мъж и придружителят на Сюзън отиде с него в тоалетната, за да смъркат кокаин.

— Вие не искате ли от същото? — обърна се Уекслър към Сюзън.

— На друга вълна съм.

— На каква?

— На такава, която не съдържа кокаин.

— Значи имате нужда от едно питие.

— Да, водка със сода и резен лимон.

Уекслър повика един келнер и поръча напитката.

— Откога познавате приятеля си, господин Рубинщайн?

Сюзън продължаваше да не гледа към Уекслър.

— От около три часа.

— Този мъж е глупак да ви остави сама. Защо сте излезли с него?

— Защото искам. А вие защо го обиждате?

— Защото го познавам и мисля, че заслужавате нещо по-добро.

— Нима всички не го заслужаваме?

— Не. Не всички. Но вие да, Сара. — Това беше името, която тя ползваше онази вечер.

— И предполагам, че следващото, което ще кажете, е, че това по-добро нещо сте вие самият.

— Защо да казвам онова, за което и сама сте се досетили?

Сюзън очакваше предложението, но начинът, по който беше поднесено, я изненада.

Направо, без подготвителни думи, Уекслър ѝ каза:

— Отварям клуб. Имам нужда от асистентка. Някой, който да ми помага. Нуждая се от домакиня, която да посреща гостите. Мисля, че вие сте идеална за това.

— Аз ли съм идеална или външността ми?

— И двете. Проявявате ли интерес?

— Не.

— Защо не?

Сюзън сви рамене като че разговорът ѝ бе досадил. Огледа се за придружителя си, но не го видя.

Уекслър ѝ хвърли победоносна усмивка и каза:

— Май вече сте научили един много важен урок.

— И какъв е той?

— Че човек рядко губи пари, когато казва „не“.

— Така ли?

— Да. Така е. Току-що ми отказахте, така че трябва да се постарая за вас да стане изгодно да обмислите предложението ми.

— И как ще го постигнете?

— Като ви платя хиляда долара, за да дойдете и да изслушате предложението ми в по-подробен вариант. Времето ви струва пари, така че аз ще платя за него. Обадете ми се утре. Ще вечеряме заедно. Ще спечелите хиляда долара само за това, че ще изслушате предложението ми. — Уекслър ѝ подаде визитната си картичка и стана. — Ако смятате, че си заслужава усилиято, обадете ми се утре след четири часа и ще си уредим среща за вечеря. Приятна вечер.

Още преди да хвърли поглед на визитката, Сюзън си знаеше, че ще се обади на Уекслър.

Преговорите протичаха постепенно. Първата им среща беше на късна вечеря. Всичко мина доста делово.

След приключването на последната им среща, Сюзън разполагаше със заплата от 6 000 долара в брой, апартамент и работа като домакиня на клуб „Звездна светлина“.

Беше ѝ пределно ясно, че скоро щеше да се превърне в любовница на Уекслър, макар че това щеше да му струва доста пари. Все си повтаряше, че това трябваше да продължи само няколко месеца.

Най-много шест. Сиси щеше да е на сигурно място. Сюзън беше спестила достатъчно пари, за да напусне Ню Йорк и да започне някъде нов живот. Може би дори щеше да се премести в Лос Анджелис и отново да се запише в школа по актьорско майсторство. Щеше да отиде на място, където мъжете с добри доходи и къса памет нямаше да знаят името ѝ. Каквото и да беше това име.

Чувстваше увереност, че ще може да разиграва Уекслър по своята свирка. До онази сутрин, когато видя какво прави той с хората, които имат нещастieto да му се изпречат на пътя. След този случай не беше толкова сигурна.

Жертвата беше един келнер в клуба, когото Уекслър беше уволнил. Беше млад мъж, на не повече от двадесет и пет години. Изключително красив, със златисторуси къдрици. Беше леко женствен и очевидно доста нервен.

Онази сутрин клубът бе затворил в десет и половина. Последните посетители се бяха изнесли около час по-рано. Уекслър седеше на обичайното си място край бара и тихо вписваше нещо в малкия си кожен бележник. Сюзън седеше през няколко стола от него. Пиеше кафе с ром.

Келнерът се появи доста неочаквано. Сюзън дори не видя откъде беше дошъл, но остана с впечатлението, че е чакал всичко да утихне, преди да се изправи очи в очи с Уекслър. Кипеше от гняв. Беше близко до истерията и когато заговори, думите му прозвучаха високо и кресливо:

— Господин Уекслър, трябва да говоря с вас. Не разбирам защо ме уволнихте. Върша си работата. Заслужавам поне да науча причината за уволнението си.

Уекслър вдигна глава от бележника си. Със спокоен, но леден глас той каза:

— *Не* си вършиш работата. *Нищо* не заслужаваш да знаеш. Не ми викай. Уморен съм, така че се махай.

Това беше твърде много. Келнерът изгуби самообладание. Той притъпи към Уекслър и кресна:

— Не можете да се отнасяте с мен като с боклук!

Без намек за предупреждение Уекслър прехвърли химикалката в пръстите си така, че да я хване по-здраво, извърна се на стола си забодe острата ѝ част право в лявото око на келнера.

Главата на мъжа се отметна назад. Той отстъпи няколко крачки и закрещя от болка. Отпусна се на колене и вдигна треперещите си ръце към окото си.

Тъй като Уекслър бе забил химикалката от долу нагоре, тя не бе засегнала очната ябълка, а се бе плъзнала по нея и бе влязла между нея и вътрешния ъгъл на окото, откъдето стърчеше под странен наклон. Всичко бе станало толкова бързо, че Сюзън не можеше да повярва на очите си. Трябваше ѝ известно време, за да осъзнае какво стърчи от окото на мъжа.

Уекслър бе скочил на крака и продължаваше да говори със същия зловещ леден глас, като произнасяше ясно всяка дума. Въпреки че говореше тихо и независимо от крясъците на келнера, Сюзън можеше да чуе всичко.

— Не ми кавай, че не си боклук. Ти си боклук. Един мръсен гаден боклук и ще се отнасям с тебе като с такъв.

Писъците на келнера накараха Джо и Еди да се втурнат в главния салон. Еди се приближи изотзад и го сграбчи за раменете, а Джо застана пред него със стиснати юмруци, готов да раздава удари. Двете горили бяха оголили зъби, маниакално ухилени.

Уекслър направи крачка към мъжа, който сега пищеше и се задъхваше. Келнерът не можеше да се реши да докосне химикалката, която стърчеше от очната му кухня. Разперените му пръсти трепереха пред лицето му. Уекслър леко повиши глас, за да могат Джо и Еди да го чуят през хлипанията и крясъците:

— Накарайте го да млъкне.

Джо силно изрита келнера в стомаха. Ударът спря крясъците и дишането му. Джо сграбчи кичур от косата му и дръпна главата му силно назад, така че да не може да я наведе надолу.

Сюзън искаше да спре да гледа. Почувства, че ѝ се повдига, но не можеше да отмести поглед. Имаше странното чувство, че келнерът трябваше да знае, че има и друг свидетел, освен Уекслър и двамата му бодигардове. Сюзън нямаше представа какво трябва да направи, нито какво още е замислил Уекслър. Докато тя се напъваше да намери начин да спре всичко това, Уекслър се подсмихна и каза:

— Искam си химикалката.

И също толкова бързо, колкото я беше забил, той хвана химикалката и я издърпа.

Мъжът издаде ужасяващо хриптене и загуби съзнание. Внезапно Сюън усети, че ще повърне. Извърна се с гръб към бара и избълва съдържанието на стомаха си към стената. Част от повръщаното капна на бедрото ѝ и тя усети как топлината и вонята се полепват по нея.

В стаята внезапно бе настъпила мъртвешка тишина.

— Изкарайте го оттук — заповяда Уекслър.

Джо и Еди подхванаха келнера под мишниците и го повлякоха сякаш беше някаква тежка мебел. Влачеха го към изхода с лице, обърнато надолу, но Уекслър вдигна ръка и каза:

— Спрете!

Двата колоса се обърнаха. С тон, с който се обяснява на малки деца, Уекслър каза:

— Обърнете го, за да не кърви върху килима ми.

Еди, по-едрият от двамата гиганти, погледна под отпуснатата глава и видя кръвта, която се стичаше от очната кухина. Издаде нещо като ръмжене, изтръгна другото рамо от ръцете на Джо и обърна тялото с лицето нагоре. После, сякаш се бяха сборичкали за парче месо, Еди удари Джо в гърдите и го плесна по бузата. Джо също изръмжа и се усмихна, наведе се, вдигна тялото и го завъртя на сто и осемдесет градуса, след което го тръсна отново на земята.

Уекслър ги прекъсна.

— Престанете да си играете с него и го изнесете от тук. Изхвърлете го някъде по-далече.

Еди се усмихна на Джо и викна:

— Надалече!

Джо му отвърна:

— Да, много, много надалече.

Наведоха се, всеки от тях сграбчи по една ръка и извлякоха отпуснатото тяло.

Сюън никога повече не видя келнера. Никаква полиция не разследва станалото. Нищо не се случи. Тя не чу да е имало каквито и да било последствия.

Два месеца по-късно, по време на една от техните късни вечери, Сюън усети, че мигът е подходящ и попита Уекслър:

— Помниш ли келнера, когото уволни?

Уекслър се ухили и вдигна глава от чинията си.

— Онзи, когото използвах за чаша за моливи?

Сюзън се почувства глупаво. Сетне попита направо:

— Какво стана с него?

— Любопитна си, а?

— Да.

— Ами, мисля, че чаровните Джо и Еди са го завлекли в Харлем и са го натикали в някаква кофа за боклук. Много им е забавно чувството за хумор на тия двамата.

— Не се ли безпокоеше, че това ще доведе до някакви последствия?

— Какви последствия?

— Ами не знам. Може би намеса на полицията. Нещо такова.

Уекслър остави вилицата си на масата и снизходително заговори:

— Е, добре, ще отделя малко време за един урок. Нека разгледаме възможностите. Първо, полицията. С две думи, имаме неговата дума срещу моята. И срещу тази на Еди, на Джо и, разбира се, своята. Никога не сме били свидетели на това, което се случи. Така че какво ще направи полицията? Нищо. А дали е възможен някакъв личен акт на отмъщение? За това се изисква смелост и доста умение, които той няма. Какви са другите възможности? Могъщи приятели? Наемен убиец? Не, не. Няма нито необходимите познанства, нито достатъчно пари. Повярвай ми, скъпа, направил съм много по-добри мъже от него свои врагове и никога не съм загубил и секунда от съня си.

Сюзън го наблюдаваше, докато той произнасяше речта си, и видя какво голямо удоволствие му доставя.

Уекслър се вгледа в нея, за да види реакцията ѝ и тя разбра, че трябва да бъде много внимателна. По лицето ѝ пробяга усмивка.

— Колко е хубаво да си така самоуверен.

Уекслър я погледна в очите и заяви:

— Всеки, който е достатъчно глупав, за да се изправи срещу мен, заслужава онова, което му се случва.

14.

След като остави бармана в таксито, Девлин се върна в апартамента и позвъни на Зитър.

— Още ли искаш да помогнеш?

— Да. И бих искал да го направя гратис, но не мога да си го позволя — отвърна Зитър.

— Няма проблеми. Просто дръж сметка за часовете, които влагаш и ми искай парите, когато решиш, че е редно да ги получиш.

— Добре, какво ти трябва.

— Вдигнал съм мерника на двама, които или са уредили да пребият брат ми, или сами са се постарали да го направят. Направил съм така, че да се довлекат в един бар в края на Ийст Сайд в десет часа. Бих искал да дойдеш като подкрепление.

— Добре. Въоръжен ли да дойда?

— Това е добра идея.

— Ами ти ще бъдеш ли въоръжен?

— Да.

— Добре. Сега ли ще ми разкажеш за това или по-късно? Преди да вляза в онзи бар, искам да знам нужното.

— Ще се срещнем в девет. Нека бъде някъде в района на бара. Ще ти дам необходимите сведения. И вечеря ще те черпя, ако пожелаеш.

— Нямам нищо против. Има едно местенце на номер осемдесет и девет. Казва се „При Хуанита“. Предлагат прилична мексиканска храна. Не е много скъпо. Как ти звучи?

— Става. Ще се видим там в девет.

Девлин затвори телефона. Трябваше да поспи. Също така искаше още веднъж да обмисли възможностите. Беше му известно, че не може да прави реални планове, преди да се е срещнал с ирландците. Но знаеше, че докато спи, подсъзнанието му щеше да поизбистри нещата. И когато се видеше с онези двамата, щеше да постъпи правилно, без да е планирал твърде много.

Опъна се на леглото и след три минути заспа.

В ресторанта Девлин разказа на Зитър всичко, което се бе случило в „При О’Калахън“ и с бармана. Зитър поглъщаше вечерята си със скоростта на светлината. Джак никога не беше виждал някой да яде толкова бързо.

Детективът изля в гърлото си последната глътка бира и се облегна назад на стола си. Този път беше облечен с жълта риза, кафяво спортно сако и сиви панталони. Връзката му изглеждаше като допълнение към чужди дрехи. Беше на сини и червени райета. Големият корем на Зитър опъваше широк кафяв колан, който не отиваше на сивите панталони.

Девлин едва бе преполовил своята порция пиле по селски.

Зитър потърка лицето си с ръка и заяви:

— Все още ми се иска да запаля цигара след ядене. Особено ако е имало и една-две бирички.

— Кога отказа пушенето? — попита Девлин.

— Преди пет години. Ти пушиш ли?

— Понякога запалвам пура.

— Бях решил, че ако трябва да се откажа от някой вреден навик, по-добре е това да е пушенето. Човек със сигурност не може да престане изобщо да яде.

— Трудна работа.

— А ти изглеждаш като че по тялото ти няма и грам тлъстинка.

Девлин бутна настрана чинията си.

— Не мога да продължа да ям, след като съм се заситил.

— Това си е дар божи, приятелю.

— Предполагам.

— Никога в живота си не съм изхвърлял и троха.

— То си зависи и от храната, нали?

— По дяволите, не. — Зитър преглътна и попита: — И така, какво искаш да правиш с онези задници, които трябва да дойдат довечера?

— Ето какво... така, както го виждам, тия типове или ще дойдат докъм десет, или изобщо няма да се появят. Не знам какво е измислил

барманът, за да ги накара да се довлекат, но предполагам, че това няма голямо значение.

— Със сигурност нямаше да дойдат, ако знаеха какво си направил с бармана — каза Зитър.

— Това не е сигурно. Ако им е разказал какво му се е случило, те могат да дойдат, за да ми съдерат задника.

Зитър погледна към решителното изражение на Девлин и каза:

— Имам чувството, че това би ти харесало.

— И да, и не. Ще получа някакво удовлетворение, но не съм сигурен, че ще разбере какво наистина се е случило с брат ми.

— Но ако барманът им е казал всичко, остава вероятността да са разбрали, че с тебе шега не бива и да не се появят.

— Е, да, но нека не се движим в кръг от предположения. Ето какво искам: трябва да ги вкараме там и да ги принудим да останат, докато не свърша с тях или докато не реша да ги откарам на друго място.

— Добре.

Девлин разпери пръсти и после ги сви в юмрук.

— Ето така. Отваряме капана и после го затваряме.

Зитър реши да даде съвет.

— Добре. Ти си наместваш задника вътре. Аз ще вляза след теб и ще седна до бара. Когато влязат, ще се придвижва така, че да покрива входната врата. Няма да минат покрай мен, освен ако ти не кажеш, че може. Ако искаш да ги стреляш в гръб, гледай да не ме улучиш.

— Сложил ли си си предпазна жилетка?

— Още не. Имам една в колата. Хубава е, няма да си личи много под ризата. Нося един деветмилиметров браунинг под мишницата и един дваисет и пет калибров до глезена си. Какво е твоето оръжие?

— Четиридесет и пет милиметров, изработен по поръчка.

— Това си е направо оръдие. Предполагам, че знаеш какво да правиш с него.

— Доста време ми отне, докато се науча.

— Какво означава това?

— Означава, че стрелям точно там, където съм се прицелил и никого не убивам с него.

— Ако се стигне дотам, че да избираш между възможността да застреляш някого или той да убие мен, пак ли ще се придържаш към

това правило?

— Няма да позволя нещата да стигнат дотам.

Зитър сви рамене.

— Всичко да върви по дяволите. Всеки прави това, което трябва.

Девлин разгледа сметката, остави пари на масата и двамата излязоха от ресторанта.

Девлин влезе в бара и реши, че иска незабавно да узнае дали братята ще дойдат.

Отиде до барплота и подвижна:

— Брайън!

Барманът заряза всичко и бързо дойде при него.

— Ще дойдат ли? — попита Девлин.

— Казах, че ще дойдат.

— Ти какво им обясни?

— Казах им, ще дойде един тип, с когото трябва да се срещнат.

— Какво им отговори, когато те попитаха защо?

— Казах, че ще разберат, когато дойдат.

— Те си мислят, че е за някаква далавера?

— Оставих у тях такова впечатление.

— Добре. Каза ли им да дойдат навреме?

— Да.

Девлин погледна часовника си. Беше десет без десет.

— Кажи им да дойдат при мен на масата в дъното.

В бара беше доста тихо. Край бара имаше празни столчета. Бяха заети едно сепаре и една маса. Това означаваше, че са останали пет свободни маси. Девлин седна на най-отдалечената.

Трябваше да чака само петнадесет минути, но те му се виждаха безкрайно много време. Не можеше да престане да мисли за проклетата лепенка на лицето на Джордж, придържаща тръбата на респиратора.

Видя ги в секундата, в която влязоха. Позна по-високия, но другият наистина не си го спомняше. И двамата бяха слаби и жилави. Изглеждаха приятелски настроени, движеха се отпуснато, сякаш вече бяха пийнали. И двамата имаха гъста кестенява коса и големи бели зъби. Девлин си помисли, че приличат на кръстоска между братята Гиб

от групата Би Джийз и Джак и Боби Кенеди. Бяха идеалната компания за някоя вечер в бара.

Невинната им външност още повече вбеси Девлин.

Макгинти им наля по халба гъста пенлива бира „Гинес“ и посочи към Девлин. Зитър още не беше дошъл, но това не разконцентрира Девлин, който бе приковал вниманието си върху двамата братя. Точно когато те взеха халбите си и понечиха да се запътят към него, влезе Зитър.

Двамата се приближиха към Девлин и той стана, за да ги посрещне. По-високият носеше тънко зелено яке, риза с къс ръкав и дънки. По-дребният беше облечен с черни дънки и червен плетен пуловер. Дрехите им изглеждаха евтини и чуждестранни. Правеха ги да изглеждат малко бедни. И по-малко заплашителни.

Зитър се настани край бара, близо до вратата. Като знаеше, че Зитър ще им попречи да излязат, Девлин заобиколи масата и поздрави двамата братя. Ако решеха да офейкат щом го видят, Девлин бе сигурен, че Зитър щеше да ги спре.

Дори да се бяха разтревожили, когато видяха Девлин, външният им вид с нищо не го показва. По-високият подаде ръка и каза:

— Шон Маккей.

Девлин стисна ръката му и почувства жилестата сила, която доста слаби мъже притежаваха.

— Джак Девлин.

По-дребният брат се представи.

— Уилям Маккей. Девлин, така ли? Доколкото разбирам, кучи син.

Девлин нямаше време за празни приказки. Покани ги с жест да седнат с лице към предната част на бара и каза:

— Заповядайте.

Девлин седна на стола, обърнат към стената в дъното на помещението. Беше с гръб към останалата част от бара и така закриваше гледката към масата. Веднага след като седнаха, Девлин внимателно извади своя 45-милиметров пистолет. Сложи го на масата с дуло, обърнато към братята. Оръжието изглеждаше огромно. Двамата ирландци се втренчиха в пистолета. Девлин внимателно го покри с една салфетка, в случай че сервитьорката наминеше край масата. После тихо заговори:

— Искам и двамата да си сложите ръцете на масата и да не мърдате, иначе ще ви застрелям. — Той посочи към Шон. — Ти ще бъдеш прострелян в окото. — Сетне посочи към Уилям. — А ти ще бъдеш прострелян в шибаните зъби.

По-високият, Шон, заговори пръв:

— Ей, по-полека, приятел. Аз те познавам, ти ме познаваш, няма нужда от такива неща сега, нали?

— Това зависи от двама ви. Сега ме изслушайте много внимателно. Шон, разтвори си якето бавно и ми покажи, че не носиш пистолет.

Шон направи каквото му казаха.

Под ризата на Уилям май нямаше подутина, която да наемква за скрито оръжие.

— Никой да не помръдва ръцете си и на сантиметър от тази маса — каза им Девлин.

— Добре, господине. Ти си шефът. Ама няма нужда от този пистолет. Пистолетите са страшни, опасни и ужасни неща.

Девлин погледна към двамата и си помисли, че би трябвало да са по-нервни, отколкото бяха.

— Ето какво ще стане. Ще ви задам няколко въпроса. Ще ми отговорите и аз няма да ви счупя ръцете така, че никога вече да не можете да хвърляте стрелички.

Шон, по-високият от братята, се втренчи в Девлин и отвърна:

— И какво сега, предполага се, че трябва да съм се посрал от страх ли?

— Не ми пука как се чувстваш. Всичко, което искам, е да ме слушате и да отговорите на въпросите ми. Ако помръднете или се опитате да си тръгнете, ще си навлечете беля.

— Давай тогава с проклетите си въпроси и да вървят по дяволите всичките ти заплахи. И по-страшни типове са ме заплашвали, така че зарежи тая работа. За какво е цялата дандания? Заради брат ти ли е? Помня те. Беше тук с оня едър здравеняк преди две вечери. И двамата бяхте пияни като кирки. Какво стана? Върнал се е вкъщи без някоя и друга пара ли?

Девлин се пресегна, сграбчи по-дребния брат за тила и фрасна лицето му в масата. Звукът от счупването на носа му отекна кухо в помещението. Мъжът, който се хранеше на една близка маса, вдигна

глава, за да види какво го е предизвикало. Няколко от насядалите край бара посетители се извърнаха, когато Уилям изправи глава с ръце, вдигнати пред лицето. През пръстите му се процеждаше кръв, но той сдържа реакцията си към болката. Всичко се случи толкова бързо, че никой не разбра какво всъщност стана.

Девлин впери поглед в Шон и каза:

— Ако искаш брат ти още да пострада, продължавай в същия дух. Ще го направя на кървава каша преди някой да успее да ме спре, тъй като точно това някой е направил с моя брат. Сега ще разбера кой е. И ако си мислиш, че можеш да ме спреш, продължавай да се правиш на мъж.

Уилям притисна една кърпа към лицето си, за да не покапе кръв по червения му пуловер. Девлин беше впечатлен от начина, по който понасяше болката.

Без да отмества поглед от Девлин, Шон много тихо каза на брат си:

— Били, върви в тоалетната и спри кървенето. После се върни и седни. Ние двамата с този господин имаме да си поприказваме.

Преди да се изправи, по-дребният брат погледна към Девлин. Той кимна и Уилям се отправи към тоалетната, прикрил със салфетка по-голямата част от лицето си.

Шон заговори много тихо:

— И с пръст не сме докосвали брат ти. Щом си стигнал до нас, значи знаеш каква ни е играта. Пием и забавляваме някой тип, докато се накръка до безсъзнание. После му взимаме парите, а понякога и кредитните му карти. Винаги му оставяме достатъчно, за да си стигне до вкъщи. Никога не пипаме грубо. Ако някой от тях, които обработваме, вземе да вдига скандали, просто си тръгваме. Ако сме прекарвали цялата нощ с някого и той не е достатъчно обработен, та да му вземем парите без да го нараним, просто се отказваме.

— Държа ви отговорни за брат ми. Какво му направихте?

— Нищо. Заведохме го в един среднощен клуб, като си мислехме, че ще го изтощим. Не успяхме. Той носеше като бивол. На този етап трябваше да пием същото като него. Нямаше кой да ни сервира разреждени напитки като тука. Не му издържахме на темпото. Свихме му някой и друг долар и това беше всичко. Точка. Оставихме го в клуба. Сам. Ако искаш да ни изкараш пазачи на брат ти, добре.

Направихме същото, каквото и ти. Зарязахме го в някакво шибано заведение.

Девлин разтърка лицето и очите си. Вгледа се в лицето на ирландеца. У него имаше някаква спокойна непреклонност, която изненада Девлин. Изглеждаше, че казва истината не защото беше уплашен, а защото не му пукаше какво ще каже и в случая не виждаше смисъл да си измисля.

Шон понечи да си бръкне в джоба и Девлин уморено му каза:

— Не мърдай. Дръж си ръцете на масата.

Уилям се върна от тоалетната. Ходеше внимателно и седна на стола до брат си. В ноздрите му беше напъхана тоалетна хартия. С всяка секунда тя ставаше все по-червена.

— Как си? По-добре ли си? — попита Шон.

— И по-зле съм бил.

Братята се спогледаха и сякаш се разбраха за нещо. Девлин впери поглед в тях и каза:

— Не знам какво, по дяволите, сте замислили, но ще започнем с по-предишната вечер и вие ще ми кажете всичко, което се е случило до момента, когато сте зарязали брат ми. Къде отидохте, какво стана. Започвайте да говорите.

Шон погледна над рамото на Девлин и каза:

— Мисля, че няма, господинчо. Миля, че ти казахме всичко.

Девлин проследи погледа му и погледна през рамо. Един млад полицаи влизаше в бара. Беше луничав и червенокос. Девлин успя да види, че пред заведението е паркирана полицейска кола.

Шон се усмихна и каза:

— Май забавата ни свърши.

Девлин видя, че Зитър се е втренчил в него. Детективът бързо му кимна. Това беше знак, с който му казваше да не се опитва да спре полицаия.

Ченгето се отправи директно към тяхната маса. Девлин бавно прибра пистолета си в кобура под мишницата. Полицаят се приближи и попита:

— Какъв е проблемът тук, господа?

— Няма проблем, полицаи. Тъкмо си тръгвахме — отвърна Шон.

Девлин остана седнал, докато двамата братя се изправяха. Шон се приведе над него и каза:

— След като успя да ни намериш, ще откриеш и заведението, където остана брат ти. Но аз няма да ти го кажа. Хората, които ръководят подобни места, могат да ми докарат много по-голяма беля от един счупен нос. А сега ти пожелавам лека нощ.

Двамата брата се извърнаха да си ходят. Полицаят бе надвиснал над Девлин.

Девлин се изправи и каза:

— Почакайте за момент. Няма ли да ме представите на вашия приятел от полицията?

Шон спря и се обърна. Усмивката му разкри големите му бели зъби. Пристъпи към Девлин и ченгето.

— Ама разбира се, синко. Това е полицай Донован. Полицай, това е... как казахте, че ви беше името, господине?

— Девлин. Джак Девлин.

— Господин Девлин, това е полицай Донован.

Девлин стисна ръката на полицая и каза:

— Щом сте ченге, защо закриляте такива отрепки?

Полицаят пусна ръката на Девлин и каза:

— Какви, по дяволите, ги дрънкаш. Да не искаш да изядеш един бой и да отидеш в затвора?

— Да бе! Хвърли ме в затвора. Давай. Счупих носа на онова копеленце там. Това ли ти каза, когато ти се обади?

— Ти да не си откачил? — каза полицаят.

— Сега ще ти направя едно показно — заяви Девлин и преди Шон да успее да се дръпне от обхвата му, Девлин сграбчи главата му с дясната си ръка и с все сила заби лакътя си в носа му. Носът се счупи. За по-малко от секунда Девлин натика лицето си право в лицето на ченгето.

— Хайде, действай, лайно такова. Извади си пищова. Ще ти го завра право в задника и ще дръпна спусъка. Предпочитам да се изправа пред съдията, отколкото някакво продажно ченге да ми казва какво да правя.

— Ти си адски откачен бе — каза ченгето.

— Може би. Може би — след което тръгна да излиза от бара. За секунда се зачуди дали ченгето ще стреля в гръб. После видя как Зитър слиза от столчето си на бара, втренчен в ченгето, и му препречва пътя.

Двамата се разминаха и Девлин се отправи към вратата. Зад себе си чу Зитър да пита:

— Какво, по дяволите, става тук?

Като мина покрай бара, Девлин видя застиналия Макгинти, който се беше облегал на рафтовете с напитки. Излезе от заведението и застана зад паркираната пред него полицейска кола. Партньорът на Донован седеше на мястото на шофьора. И представа нямаше какво бе станало вътре. Девлин спря едно такси, скочи в него и изчезна.

15.

Таксито откара Девлин до „При Хуанита“. Той зачака на бара мини пейджърът му да завибрира или Зитър да влезе през вратата.

Поръча си чаша кафе и се пребори с изкушението да помоли бармана да му капне малко бренди в него. Седна и се замисли защо желанието му да пие взе да се събужда толкова често. Още преди да си изпие кафето, мини пейджърът завибрира в джоба му. Той го изкара и се взря в номера, който се беше появил на дисплея. Слезе от столчето край бара, откри къде са телефоните в задната част на ресторанта и набра номера. Зитър вдигна при първото позвъняване.

— Къде си?

— В „При Хуанита“.

— Ще дойда с колата след пет минути. Не излизай, преди да си видял колата ми. Трябва да се изметеш от този квартал. Ако онова ченге се сдуши с партньора си, ще те търсят.

— Ако искаха да ме арестуват, щяха да го направят.

— Може да искат просто да те гръмнат, за бога. Не се показвай много, докато не дойда.

Зитър затвори телефона без повече приказки. Девлин се върна край бара и си уреди сметката. Загледа се през прозореца, докато не видя да се появява зеленият додж на Зитър. Пъхна се в колата и Зитър незабавно зави по Трето авеню, в посока на изток.

— Смъкни се надолу в седалката. Не искам да си имам работа с онези момчета — каза Зитър.

На Девлин това хич не му харесваше, но не можеше да вкарва Зитър в беля заради собствения си гняв.

— Каж ми какво се случи там — попита Зитър.

— Победиха ме, Сам. И за секунда не ги уплаших.

— Така ли? Отстрани изглеждаше, че си пуснал тежката артилерия.

— Не беше достатъчно за тях.

— Как така се появи ченгето?

— Когато строших носа на по-ниския, те попитаха дали може да отиде до тоалетната, за да спре кървенето. Не трябваше да му позволявам да ми се изплъзва от поглед. Някак се е свързал с онези полицаи. Не им се е обадил барманът, нали?

— Не. Изключено. Край него нямаше телефон.

— По дяволите. Сигурно са сключили някаква сделка този полицай да ги закриля.

— Така ли мислиш? — попита Зитър.

— Да. Ченгето ги познаваше. Не влезе в бара, за да види какво става, нито за да ме арестува. Не направи опит да ме задържи дори когато го предизвиках. Не искаше никой да знае, че между него и онези двамата има някаква връзка.

— Не е за пръв път полицай да помага на някой мошеник. Може би те са негови информатори, които се опитва да защитава.

— Не мисля, че случаят е такъв. Какво стана, след като си тръгнах?

— Нищо. Застанах между него и теб. Някои от посетителите взеха да се събират наоколо. Ченгето хвърли поглед на състоянието на ирландците, вдигна глава и видя, че между него и тебе съм аз и тъпа хора, така че просто отиде до колата и се хвана за радиостанцията. Може би, за да каже да те издирват. Май си прав. Ако всичко му беше в ред, щеше да се втурне след теб.

— Благодаря ти, че се намеси. Май толкова го вбесих, че сигурно щеше да ме застреля в гръб, ако ти не се беше изпречил помежду ни.

— На ченгетата им се отелва волът, когато трябва да обясняват изстрели в гърба. Просто го позатрудних. И така, какви са резултатите?

— Имаме две отрепки, които имат куража да се изправят срещу мен, както съм си поставил пистолета на масата, и които са се сдушили с ченгетата да ги закрилят.

— Измъкна ли нещо от тях?

— Казаха, че са завели брат ми в някакъв среднощен клуб, а после го оставили, като станало ясно, че не могат да го напият така, че хубавичко да го пребъркат.

— Вярваш ли им?

— Не мисля, че високият ме лъжеше. И не смятам, че те са пребили брат ми.

— Защо?

— Не мисля, че щяха да се отърват без никакво нараняване. Може и да са ударили Джордж изотзад и да са го бяхтели, докато е бил в безсъзнание, но просто не са от такова тесто. А и ако бяха направили това на брат ми, никога нямаше да се изправят лице в лице с мен. Когато ме видяха, не се опитаха да избягат.

Зитър сви рамене.

— Звучи правдоподобно. Не знаеха, че съм им завардил пътя към вратата. И сега какво?

— Засега тия двамата са ми твърде далече. Единственото, което научих, е, че трябва да намеря среднощния клуб, в който са го завели. Знаеш ли някой такъв клуб в квартала?

— Не. Всъщност не.

— Може би по-точно — „не“ или „всъщност не“?

— Известни ми бяха някои такива местенца преди години, но съм сигурен, че вече са затворили врати. Знаеш, че не мога просто ей така да вляза в едно от тези места, а още по-малко да задавам въпроси.

— Можеш ли да разучиш къде се намират някои от тях?

— Вероятно. Но не тази вечер. Трябва да звънна на някои мои познати.

— Има ли полицейски отдел, който да се занимава с тези заведения?

Зитър зави по „Ню Йорк авеню“ и подкара към номер 65, за да излезе на магистралата.

— Имаше пет или шест следователи, които трябваше наред с други неща да проверяват кварталите за нелегални заведения. Работеха прикрепени към екип на централното градско полицейско управление. По-късно, след пожара в един незаконен клуб, при който загинаха много хора, в работата се включиха жилищните инспектори, пожарникарите и редовите полицаи. Но доколкото си спомням, полицаите първи правят претърсванията. Ако открият нещо, звънят на жилищните инспектори и на следователите в пожарната служба. Не знам кой ръководи този екип в Манхатън. Предполагам, че мога да открия.

— От тези заведения дават ли подкупи на следователите, за да могат да продължат дейността си?

— Не знам. Мисля, че повечето от тях просто постоянно сменят местонахождението си. Ако трябва да подкупват някого, това няма да

са само следователите, а някой инспектор или заместник-инспектор. По-висшестоящият ще се погрижи редовите да не припарват до някои определени места.

— Спри за момент, Сам.

— Какво ще правиш?

— Ще почна да изравям тези клубове.

— Слушай, приятел, онези две ченгета няма да те оставят да се измъкнеш след онова, което надrobi в бара. На твоето място не бих се мотал по улиците.

— Хайде, Сам, спри и ме остави да сляза.

Зитър спря колата в една отбивка и се обърна към Девлин.

— Къде ще търсиш? Само в Манхатън сигурно са пет-шест. Има още в Харлем. И кой знае колко в Бруклин.

— Не, трябва да е бил някой клуб в Манхатън. Брат ми не би тръгнал да се вози някъде надалеч с ония двамата, независимо колко приятно си е прекарвал.

— По дяволите, биха могли да се сврат в някой редовен бар. Много заведения спускат кепенците и продължават да сервират алкохол на постоянни клиенти. Онези двамата сигурно познават поне десетина бармани, които биха ги оставили да пият след часа за затваряне.

— Не. Казаха, че е било среднощен клуб. Барманът предположи същото.

— Той сигурно яката е загазил.

— Тъхъ. Надявам се приятелчетата му да му откъснат главата.

— И така, ти си решен довечера да опитаеш да намериш някой от тези клубове? — попита Зитър.

— Да. Можеш да смяташ работния си ден за приключен. А утре сутрин почни да проверяваш за тия клубове.

Зитър си погледна часовника. Беше стар и износен. Показваше 23:40.

— Едва ли ще открия нещо тази вечер. Ще започна утре сутринта. Гледай да не те убият.

— Благодаря за грижата.

— Пак заповядай.

Девлин излезе от колата и тръшна вратата. Зитър се приведе през предната седалка до шофьора и подвижна през прозореца от страната

на пътника:

— Може би онова ченге е просто приятел на двете момчета. И той беше ирландец.

Девлин се наведе към прозореца и каза:

— Никое ченге не довтасва толкова бързо, ако е просто приятел. На онзи му плащаха. Ще ти се обадя сутринта.

16.

Петнайсет минути по-късно Девлин влезе в ресторанта на Джими Папас. Едрият грък обслужваше бара заедно със сина си Питър. Заведението се наричаше „Рибата“. Намираше се на Кълъмбъс авеню между 88-ма и 89-та улица — район, който постепенно се замогваше и в крайна сметка правеше Джими Папас богат.

Беше четвъртък, точно след полунощ. От излизането им с Джордж бяха минали само два дни, но след всички тези часове бодърстване му се струваше, че сякаш е било преди цяла седмица.

Джими Папас беше в другия край на бара. Коремът му изглеждаше по-голям, черните му мустаци по-гъсти, а постоянно намръщеното му лице по-сурово, отколкото го помнеше, но иначе си бе същият Джими Папас. Бяла риза, черна вратовръзка и колосана бяла престилка, завързана над огромното шкембе.

Девлин се насочи към него, като си мислеше, че никога не е виждал Джими Папас на друго място, освен зад бар.

Папас веднага го забеляза, но лицето му остана безизразно. Очите му запремигнаха, докато се опитваше да свърже лицето на Девлин с името му. Девлин протегна ръка и каза:

— Джими, Джак Девлин.

Папас отметна глава назад и сбърчи вежди, пое ръката му, без да се навежда през бара.

— Щях да се сетя само след секунда. Джак Девлин. Как си?

— Не особено добре, Джими. Искам да поговоря с теб.

Папас се смръщи и попита:

— Откога не съм те виждал?

— От много време. Съжалявам, че те занимавам с това, Джими, но ми трябва услуга.

— Не съм те виждал от, хм, петнайсетина години и си дошъл да ми искаш услуга?

— Да.

Едрият грък прехапа устни. Преди петнайсет години Девлин му бе помогнал да попречи на един следовател от Щатската служба по алкохола да претърси ресторанта му. Папас си спомняше случая, но въпреки това не му харесваше мисълта, че ще му се наложи да се отплати.

— Каква услуга?

— Трябват ми адресите на среднощните клубове в Манхатън. Не съм бил тук от години. Хората от ресторантите и баровете знаят тези места. Затова се сетих за теб. Реших, че може би ще знаеш.

— За какво са ти? — попита Папас.

— Дълга история... Можеш ли да ми помогнеш, Джими?

Папас извади една „Пал Мал“ от джоба на ризата си и запали. Девлин чакаше.

Гъркът не беше сигурен, че иска да му помогне.

— Не зная къде има такива места сега. Минаха години, откакто за последен път ходих в подобно заведение. Сам знаеш, че са на места, където е трудно да ги открият. Не можеш просто така да получиш адреса им.

— Дали някой от келнерите ти знае?

Папас най-после се реши.

— Да, момчето ми сигурно знае няколко места. — Той се наведе напред и насочи показалец към Девлин. — Ще му кажа да дойде тук и да поговори с теб, но не искам да го замесваш в нещо. Дължа ти стара услуга, но явно ще докараш неприятности на някой от онези клубове. Разбирам го просто като те гледам. — Гъркът отново дръпна дълбоко от цигарата. — Това изражение ми е известно. Съжалявам, че имаш проблеми, Джак, но недей да замесваш момчето ми.

— Няма.

Папас рязко тръгна към отсрещния край на бара. Девлин го видя, че разговаря със сина си в продължение на около минута. Младежът усърдно кимаше.

Питър излезе иззад бара и се приближи до Девлин. По нищо не приличаше на баща си. Девлин си помисли, че съпругата на Джими Папас трябва да е красива жена.

Младежът протегна ръка.

— Питър Папас. Хайде да седнем.

Те се насочиха към една от масите в дъното.

— Баща ми каза, че се интересувате от среднощните клубове?

— Да — потвърди Девлин.

Питър поизчака, но Девлин мълчеше, и той продължи:

— Добре. Ето какво зная. На Петдесет и шеста улица, между Второ и Трето авеню, има едно място, което се казва „Вечност“. В съседство до покрит паркинг. Влиза се през синя врата. Барът е на горния етаж. Сградата е двуетажна. Но не е нищо екзотично. Имат игрални автомати и едно от онези големи колела със зар, като на италианските фестивали. Мястото е сравнително безопасно, не е прекалено гадно, но е малко обирджийско. Пет кинта за бира. Ако искаш да продължиш пиенето след редовното време, няма проблем. Всъщност понякога там става доста диво. Знам един друг бар в Алфавет сити. На булевард „D“, струва ми се. Около Хюстън. Никога не съм бил там. Казвал се „Спасете тигъра“ или нещо подобно. Не бих отишъл там за нищо на света и не мога да ви кажа за него нищо повече. После нататък по Бродуей и Сто и осемнайсета има един ирландски бар. Казва се „Дедууд“. Нормален бар си е, но отваря към един-два и работи до около обед. Бил съм там веднъж. Никакви скандали. Всъщност не е нищо особено, но можеш да пиеш цяла нощ. Наистина имат право да сервират алкохол. Не зная как, по дяволите, работи след четири, но е така. Чувал съм за едно място в Челси, струва ми се, че се казва „Бигин“ или нещо подобно, но не съм ходил там. Знам, че има няколко бара в Бруклин, най-вече в Бей Ридж. Според мен онези в Бруклин са съвсем долнопробни. И там не съм бил.

— Значи си ходил само във „Вечност“ и в ирландския бар?

— Да.

— Как мога да вляза във „Вечност“? — попита Девлин.

— Измислете нещо. Кажете на портиера, че сте барман и че току-що сте свършили работа. Навярно ще ви пусне. Мисля, че човек никога не може да е сигурен. Но добре е да отидете с някого.

— По кое време отварят?

— Към три, но всъщност започва да се пълни около четири-пет. Някои отварят чак към четири. Други започват около три.

— Добре, Питър, благодаря ти за помощта.

— Няма проблеми.

Девлин се изправи, но Питър го спря.

— Сър.

Девлин седна.

— Да?

— Хм, портиерите на тези места правят доста подробни проверки. Опипват те от горе до долу или прокарват по тялото ти детектор за метал, така че не носете никакво оръжие, разбирате ли?

Девлин кимна.

— Благодаря.

На излизане той спря на бара и каза на Джими Папас:

— Благодаря, Джими.

Гъркът кимна и го проследи с поглед, като се надяваше, че никога повече няма да го види или да чуе за него.

Сюзън знаеше, че Уекслър ще поиска да спи с нея, но нямаше представа кога. Той изчака около два месеца, достатъчно време, за да свикне с парите и апартамента. За да свикне дотолкова, че да не иска да ги загуби.

Щом затвореха „Звездна светлина“, Уекслър я откарваше вкъщи. Една нощ, когато Ранди спря мерцедеса пред блока ѝ, Уекслър просто каза:

— Време е да се чукаме.

И се качи заедно с нея в асансьора. Когато стигнаха в апартамента ѝ, рече:

— Заведи ме в спалнята си.

А когато влязоха в спалнята, допълни:

— Моля те, съблечи ми дрехите и внимателно ги сгъни.

После остана изправен, докато тя го събличаше, така че Сюзън трябваше да застане на колене, за да свали бельото и чорапите му. Когато лицето ѝ беше срещу пениса му, Уекслър рече:

— Виж го. Колко мъже с толкова голям хуй си виждала?

Сюзън го погледна и разбра какво иска да чуе.

— Не много, Робърт. Ужасно е голям. Ужасно голям и чудесен. Имаш много хубаво тяло. — Тя беше довольна, че Уекслър наистина има доста голяма пишка и че е в превъзходна за възрастта си форма. Така думите ѝ не звучаха толкова смешно.

— Докосни го. Милвай го, докато се втвърди.

Сюзън отново се подчини. За нея бе очевидно, че по същия начин, по който създаваше сексуалната атмосфера в „Звездна светлина“, той искаше да използва секса, за да я подчини.

— В джоба на панталоните ми има презерватив, вземи го и ме заведи в банята си.

Тя намери презерватива и заведе Уекслър в банята.

— Пусни водата.

Помещението започна да се изпълва с пара от горещата вода.

— Сега бавно си свали дрехите.

Сюзън искаше да накара Уекслър да проследи всяко нейно движение. Събу си обувките, свали ципа на полата си и я остави да се свлече на пода. Носеше чорапогащник над дантелените си гащички. Сюзън се обърна и остави Уекслър да гледа пълното ѝ, закръглено дупе, докато се навеждаше и плъзгаше чорапогащника надолу по дългите си крака.

После се обърна и видя, че я гледа с истинско снизхождение. Изведнъж се притесни. Сети се за бенката на лявото си бедро, за белега на коляното, за мъничките стрии отстрани на едрите си гърди. Помъчи се да си спомни кога за последен път е депилирала краката и пубиса си.

Знаеше, че му доставя удоволствие да гледа гърдите ѝ и затова остави свалянето на сутиена си за края. Преди да го разкопчае, тя се наведе напред и остави Уекслър да гледа.

Сюзън винаги се беше гордяла с тялото си. Кожата ѝ бе бяла като алабастър, с естествен блясък. Но начинът, по който Уекслър я гледаше, без да каже и дума, я караше да се чувства малко мръсна.

Когато остана гола, той ѝ каза да вдигне капака на тоалетната чиния и да седне.

— Разтвори си краката.

Тя се подчини.

— По-широко.

Тя се поколеба и Уекслър повтори малко по-рязко:

— По-широко.

Сюзън предизвикателно разтвори крака колкото можеше по-широко. Уекслър застана между коленете ѝ и рече:

— Сега искам да ме смучеш. Смучи ме хубавичко и в същото време ме милвай по задника.

Сюзън лапна члена на Уекслър и се опита да го накара да се загърчи от удоволствие. На него му беше приятно, но не й позволи да го накара да се изпразни. Той се освободи от устата ѝ и ѝ каза:

— Сложи ми презерватива с уста и после го навлажни с език.

Тя изпълни нареждането и Уекслър рече:

— Изправи се, обърни се и се наведи над мивката, така че зърната ти да се докосват до нея.

Сюзън се подчини.

— Сега си сложи единия крак върху тоалетната.

Когато тя застана в исканата поза, Уекслър бавно и внимателно влезе в нея изотзад. Обърната с гръб към него в пълната с пара баня, Сюзън можеше да си представи, че Уекслър е всеки друг, така че тя се отпусна и се отдаде на удоволствието. Той увеличи скоростта и дълбочината на тласъците си. Тя искаше Уекслър да свърши бързо и затова започна да се извива и да притиска дупето си към него, като се мъчеше да стисне члена му във вагината си. После тихо запъшка, но той не издаваше нито звук. Сюзън разбра, че му трябва още малко, затова застана и влезе в синхрон с движенията му. Уекслър хвана хълбоците ѝ и я притисна към себе си.

— Хвани ми тестисите, когато ми дойде — дрезгаво каза той.

Сюзън протегна ръка между краката си и го хвана, докато мъжът се изпразваше.

Зарадва се, когато той свърши. Искаше да сложи край на този деспотичен секс, но Уекслър поиска от нея още много неща. Трябваше да му свали презерватива. Да го заведе под душа и да го измие. После да го върне обратно в спалнята, където да го облече.

Следващите актове си приличаха. Никога не я накара да правят секс на леглото. Винаги я вкарваше в банята. И винаги намираше начин съвсем мъничко да я унижи. Не толкова, че тя да му откаже, защото Уекслър знаеше, че бунтът тлее в душата ѝ, но достатъчно, че да я доведе до самата граница, без да я прекрачи.

Последното, което ѝ каза, беше да му изпере бельото и чорапите, така че следващия път да не му се налага да се прибира вкъщи с мръсно бельо.

17.

Когато Девлин излезе от ресторанта на гърка, беше 01:15 ч. Прекалено рано, за да започне търсенето из среднощните клубове и прекалено късно, за да се опита да поспи преди това.

Беше на Кълъмбъс и Осемдесет и първа улица. Нощта изведнъж му се стори малко по-свежа и по-студена. Бе изтекло достатъчно време и бетонът се беше освободил от част от дневната жегата. Девлин се насочи към центъра на града. Трябваше да се разходи. Да раздвижи схванатите си мускули и да проясни главата си.

Въпреки че беше късно, по улиците имаше много хора. Размина се с мъж на петдесетина години, който разхождаше малък пудел. Срещу него се зададоха трима двайсетинагодишни младежи. Бяха облечени небрежно — джинси, къси панталонки, поло, тениски. Единият носеше на главата си военно кепе с килната надясно козирка. Другият държеше отворена бутилка бира. Високите им гласове сепнаха Девлин.

Той продължи да върви и ускори крачка, за да раздвижи мускулите си. Остави мислите си да се зареят назад към последните три дни. Беше погребал баща си и едва не загуби брат си. И всичко се бе случило ужасно бързо. В продължение на години почти не беше поддържал контакт със семейството си, после изведнъж се беше върнал при него. Ако загубеше брат си, всичко щеше да свърши. Мерилин и децата вече нямаше да имат никаква връзка с него. И вече знаеше, че брат му никога няма да е същият. Можеше да остане осакатен за цял живот. Най-малкото щяха да му останат белези и рани. И Джордж в някаква степен щеше да мрази брат си затова, че онази нощ го е оставил сам.

Девлин спря при един уличен телефон и вдигна слушалката, за да набере номера на интензивното отделение в болницата „Грамърси“, но вместо обичайния сигнал чу механично прещракване.

Той върна слушалката на мястото ѝ и се огледа за друг телефон. Видя три на стената на следващата сграда. Внезапно срещу него излезе

чернокож мъж в окъсани кафяви панталони, бос, с мръсна тениска и протегна картонена чашка за кафе.

Девлин все още държеше в ръка монетата от двайсет и пет цента, която беше извадил за телефона, и я пусна в смачканата чаша. Тя не се удари в други монети.

Не можеш да се разхождаш по нийоркските улици и да не те спрат, за да ти искат пари. Някои от просящите бяха наркомани, други пияници, трети просто бяха бездомни и отчаяни. Нещо фатално се беше объркало, помисли си Девлин, но като че ли всички просто се примиряваха. Как ли бе станало? Възможно ли беше чак толкова много хора да грабят пари, вещи и имоти за себе си, а хиляди други да се окажат на улицата, за да им направят път? Толкова силна ли бе алчността? Наистина ли хората смятаха, че това ще остане безнаказано?

И после си помисли, че някой е решил, че безнаказано може да пребие брат му почти до смърт.

Той стигна до трите телефона. Първият даваше свободно, но в отвора за монетата беше натикана пластинка. Вторият работеше и Девлин най-после успя да набере номера. Разбитите телефони, бездомниците и мислите за жестокостта бяха достатъчни, за да разбудят отново гнева му. Не можеше да се овладее. Гневът просто не искаше да го остави на мира.

Свърза се с дежурната сестра в интензивното отделение и по гласа ѝ се опита да си представи как изглежда. Старшата сестра, с която бе разговарял при първото си посещение, беше дребна, руса и прегърбена. Тогава не разбра дали е прегърбена, защото не харесва фигурата си, или от умората, или просто защото бремето на фаталните болести я е износвало ден след ден.

Сестрата го остави да чака около минута. Когато се върна на телефона, тя каза:

— Състоянието на господин Девлин е стабилно. Днес следобед реакциите му изглеждаха по-активни. Има слаба треска. Възможно е да е от операцията или от интравенозното вливане. В момента го подлагаме на лечение с антибиотик. Дробовете му са чисти. Мозъчният оток продължава да спада.

— Още ли е на изкуствено дишане?

— Да, но мисля, че утре докторът ще започне да го отбива.

— Какво означава това?

— Че постепенно ще отслабва действието на апарата и накрая, когато вече диша сам, съвсем ще го изключи.

Интонацията и скоростта, с която говореше, подсказаха на Девлин, че жената няма никакво желание да отговаря на повече въпроси.

— Само още нещо.

Последва лаконично:

— Да?

— Когато го изключат от респиратора, ще извадят ли онази тръба от устата му?

— Не. Поне за известно време. Трябва да е интубиран, докато се уверим, че вече не се нуждае от обдишване. Освен това, ако дробовете му се претоварят, така ще му е по-лесно да диша.

— Благодаря ви.

— Дочуване.

Изглежда за нея беше важно да затвори първа.

Девлин си помисли дали да не телефонира на Мерилин, но знаеше, че е прекалено късно. После реши да позвъни в офиса на „Пасифик Рим“ в Лос Анджелис и да свърши с тази работа. Набра кода и номера, а когато чу сигнала, набра и номера на кредитната си карта.

Знаеше, че от централата ще му отговорят веднага, тъй като в Ел Ей минаваше единайсет.

— „Пасифик Рим“ — разнесе се женски глас.

— Обажда се Джак Девлин. Имам съобщение за господин Чоу.

— Да.

— Предайте му, че съм се забавил в Ню Йорк. Брат ми пострада и е в болница. Ще използвам служебния апартамент още известно време. Утре отново ще телефонирам.

— Ще му предадем съобщението.

Девлин благодари, затвори слушалката и продължи да се разхожда с ускорена крачка.

През деня щеше да събира информация за среднощните клубове — щеше да използва Зитър, Дейвид Фридман, а може би дори и „Пасифик Рим“. Засега щеше да провери данните, дадени му от Питър Папас.

Тогава се сети. Той спря и рязко пхна ръка под лявата си мишница. Трябваше да се избави от оръжието си. В тези клубове щяха да го претърсват. Нямаше начин да проникне вътре с 45-милиметровия си пистолет.

Можеше да вземе такси и да се върне в апартамента на „Пасифик Рим“ в Сохо, за да остави пистолета, да вземе душ, да се преоблече и да хапне нещо. Но вместо това спря до друг телефон, набра „Справки“ и получи номера на Д. Оустън на Шейсет и трета улица.

Набра номера и изчака три поредни позвънявания. Запита се как ли щеше да ѝ се отрази телефонен звън по това време.

Нямаше „ало“. Тя попита:

— Кой е?

— Извинявай, Дарил. Аз съм, Джак. Трябва да дойда при теб.

Последва кратко мълчание.

— Защо?

— Трябва да оставя накъде пистолета си.

— Какво? Опитваш се да си правиш майтап в два през нощта?

— Слушай, искам да те видя. Имам нужда да поостана някъде за малко. Отговори ми с „да“ или с „не“.

Пауза.

— Да. Портиерът си тръгва в полунощ. Звънни ми от входа. — Девлин чу затварянето на телефона.

Остави слушалката и спря такси. За миг се замисли дали да не потича през парка, за да проясни мислите си и да разсее донякъде гнева си. Но не искаше да се поти. Нямаше с какво да се преоблече.

Когато пристигна при блока на Дарил, откри звънеца ѝ на таблото пред входа и натисна веднъж бутона. Тя автоматично му отключи вратата отгоре.

Когато излезе от асансьора, видя, че е застанала на прага и го чака. Носеше бял къс копrienен халат, напомнящ на кимоно, с щамповани бледорозови люляци. А може би бяха рисувани на ръка.

Беше боса. Дългите ѝ крака изглеждаха гладки и подканващи.

Косата ѝ падаше свободно и изражението на лицето ѝ можеше да означава, че е бясна. Девлин не знаеше дали когато се приближеше до нея, щеше да му се усмихне.

Тръгна направо, за да види какъв ще е резултатът. Реши, че ако се наложи, може да се върне долу и да вземе същото такси до центъра.

— Добре ли си? — попита го тя.

— Да.

Дарил постави длан на гърдите му и каза:

— Не си дошъл тук, за да се чукаме набързо, нали? Защото ако е така, можеш веднага да си тръгнеш.

— Не. Не съм. Исках да те видя. И се нуждая от още една услуга.

Тя спусна ръката си и Девлин разбра, че досега му е пречила да влезе вътре. Дарил се обърна и той я последва в апартамента. Изотзад видя, че под копринения халат не носи нищо и въпреки всичко, го изпълни непреодолимо желание да се люби с нея.

Дарил влезе в кухнята.

— Искаш ли кафе?

— Да.

Девлин не искаше да я гледа как прави кафето, затова влезе в банята.

Той изпразни мехура си, изми си лицето и се избърса с чиста хавлиена кърпа. Изстиска малко паста за зъби върху пръста си, пхна го в устата си и после я напълни с вода. Силно се изжабурка и я изплю. Отново се избърса и отиде в кухнята.

Чашите с нескафе бяха на масата. Водата беше готова и Дарил ги напълни.

Двамата седнаха на малката маса и известно време отпиваха от кафето. После Дарил каза:

— Разкажи ми.

— Открих брат ми.

Очите ѝ се разшириха.

— Къде?

— В болницата. Някой го е пребил до смърт. В кома е.

— О, господи, ще се оправи ли?

— Ще разбере след няколко дни. Докторът каза, че е възможно да не е получил трайни увреждания, но в момента изглежда ужасно. Трябвало е да го оперират, за да се справят с мозъчния му оток.

— Боже господи. Какво е станало?

— Никой не знае. Но имам намерение да разбере.

— Как?

— Ще проследя какво се е случило с него, като започна от онзи бар, в който го оставих.

— Господи, чувствам се ужасно. Ние изчезнахме и оставихме брат ти сам.

— Вината не е твоя. Аз съм виновен.

— Глупости. И аз съм виновна. Чувствам се отговорна. Стоях си в онзи бар с изкусително изражение на тъпото си лице.

— Не си знаела какво ще стане.

— Защо не оставиш случая на ченгетата? Искам да кажа, защо се излагаш на опасност?

— Наистина ли смяташ, че ченгетата ще направят нещо?

Дарил го погледна над ръба на чашата си.

— А ти можеш ли?

Девлин се наведе към нея.

— Предполагам, че ще разбере, нали?

— Да не си луд?

— Защо? Защото искам да направя нещо ли? Безумното е, че ако аз не го направя, няма да го направи никой друг.

— Не вярвам.

— Не вярваш ли? Ще ти кажа аз пък в какво не вярвам. Не вярвам, че ченгетата изобщо ще открият кой го е извършил. А ако имат късмет и открият, не вярвам, че ще намерят достатъчно доказателства, та окръжният прокурор да може да го даде под съд. И даже ченгетата да открият копелетата, даже прокурорът да има достатъчно доказателства, не вярвам, че в този град има съдия, който може да ги накара да платят цената.

— Значи ти трябва да заместиш правосъдието, така ли?

Девлин гневно повиши глас.

— Докажи ми обратното. Наистина ли си мислиш, че само защото хлапетата в училище си слагат ръка на сърцето и рецитират клетвата за вяност, тази страна може да гарантира свобода и правосъдие за всички? Ами личното правосъдие? За брат ми?

— Разбирам те, но каква полза, ако свършиш...

— Ако свърша като брат ми ли? — прекъсна я Девлин.

— Да. Отричаш ли такава възможност?

— Не. Но ще повлека със себе си много други. — Девлин се отпусна назад на стола и овладя гнева си. — Виж, не искам да си го изкарвам на теб. Няма смисъл да се караме. Просто не мога да оставя такова нещо безнаказано.

Дарил се изправи и изля кафето си в мивката.

— Това е лудост. Как успях да се забъркам и аз?

— Не си се забъркала. Не би трябвало. Аз не би трябвало да съм тук, само че просто исках да съм при някой, който...

— Какво „който“?

Предизвикателството в гласа ѝ му попречи да отговори.

— Какво „който“? — повтори тя.

— Не зная. Може би просто някой, който не е част от цялата помия.

Дарил се обърна.

— Господи, аз дори не те познавам. — Тя поклати глава. — Как се оставих да се забъркам? Може би защото си толкова ужасно красив? Защото имаш такова страхотно тяло? Защото гаджето ми ме остави? Това е лудост. Нямам представа кой си всъщност.

Девлин се изправи и съблече лененото си сако. Докато разкопчаваше ремъците и сваляше кобура с огромния си 45-милиметров автоматичен пистолет „Каспиън“, тя видя петната от пот под мишниците му.

— Разбира се, че знаеш. Имаш очи, имаш инстинкт. Познаваш ме достатъчно, за да разбираш, че съм прав. Вече от двацет години съм на страната на добрите. Работил съм в нюйоркската полиция, във военната полиция, в секретните служби, а сега в частна компания, управлявана от човек, който знае какво е добро и няма нищо против да се бори за него. Ето какъв съм. Човекът, с когото спа в собственото си легло, човекът, при когото дойде повторно в онзи бар, човекът, когото пусна тук в два часа през нощта. Познаваш ме и отлично разбираш, че няма бездейно да седя до брат си в онази проклета болница.

Девлин беше увил ремъка на кобура около пистолета и го остави между двама им върху кухненската маса.

— Права си да не искаш да се забъркваш. Не би трябвало да съм тук. Но исках да те видя и ти каза „да“, така че ето ме. Ако искаш да си тръгна или да си легнеш, кажи ми да се разкарам и върви да спиш.

— Добре — отвърна Дарил. — Радвам се, че дойде. Просто всичко е така отвратително странно, че не зная какво да кажа. Да, наистина ми се иска да удуша онзи, който е пребил брат ти. Но се тревожа за теб. А съвсем лесно бих полудяла заради теб. Така че ми кажи какво искаш да направя с този твой ужасен пистолет и за бога,

единственото, което ти забранявам, е да ме превръщаш в още един от проблемите си. Не бих могла да го понеса. Сега ти вярвам. Направи каквото трябва.

— Добре.

— Ако от цялата тази бъркотия се получи нещо, тогава ще се питаме какво е добро и какво не.

— Благодаря ти.

— Моля.

Девлин се изправи.

— Отново благодаря. Ако не възразяваш, искам да се пооправя малко, преди да изляза.

— Разбира се.

Той взе пистолета и се приближи до шкафа над хладилника. После измъкна оръжието от кобура и извади пълнителя, върна пистолета на мястото му и обви ремъка около кобура и пълнителя. Пресегна се над хладилника и отвори шкафа. В него Дарил държеше неща, които рядко използваше — кафеварка, кутия с прибори за хранене, бродирана покривка за маса. Девлин напъха пистолета най-отзад и затвори шкафа.

— Опитай се да забравиш, че е тук.

Той се изкъпа, отново се обръсна с дамската й самобръсначка, използва хавлията й, дезодоранта й „Бан“ и четката й за коса. После с леко потръпване облече мръсните си дрехи.

Когато излезе от банята, Дарил се беше свила под одеялото си във вледенената от климатичната инсталация спалня. Той се наведе над нея. Тя протегна ръка, погали го по лицето и промълви:

— Пази се.

Девлин излезе от апартамента. Чувстваше се по-добре.

18.

Заведението се намираше точно там, където му беше казал Питър Папас. Но вратата вече не бе синя, а плътно черна, със сребристи петна от спрей, които приличаха на буквите ВКР. Беше метална и потъваше на петнайсетина сантиметра в дървената каса. Изглеждаше така, сякаш не са я отваряли от години. Имаше и брава, но Девлин дори не си направи труда да я опитва. Той се огледа и забеляза звънец от дясната страна.

Натисна го и някъде вътре се разнесе слабо звънене. Като че ли отекваше в празно пространство, но вратата изведнъж се отвори и Девлин отстъпи назад. На прага застана дребен човек с изхабено лице и вълнена шапка. Носеше плетена риза и панталони в цвят каки.

Девлин първи попита:

— Отворили ли сте вече?

Портиерът се наведе навън, огледа се наляво и надясно и каза:

— Кой си ти?

— Барман. За това място ми каза човекът, с когото работя.

Дребният продължи да се оглежда настрани и попита:

— Значи си барман. И в кой бар? Как се казва приятелят ти?

— Работя всеки понеделник, сряда и петък в „При Дойл“. В събота в „Гринич вилидж“. Какъв е проблемът?

Човекът го погледна и рече:

— Няма проблем. Няма проблем. Влизай. Влизай.

Девлин се озова в основата на стълбище, което водеше право нагоре към друга врата. Понечи да се качи, но портиерът леко го хвана за рамото.

— Чакай малко. Аз стоя горе. Първо ще пратя другия, дето е долу.

Човекът с вълнената шапка се качи по стълбището, като взимаше по две стъпала наведнъж, и изчезна в клуба. След малко горе се появи млад мъж, толкова едър, че му се наложи да се наведе, за да излезе през вратата. Лицето му беше намусено и кестенявата му коса падаше

на кичури върху раменете му. Носеше униформено военно яке, сини джинси и ботуши. Той отметна косата от челото си и заслиза надолу по стълбите. Изпълваше пространството около себе си.

— Хей — рече младежът. Девлин отстъпи назад, за да му направи място във фоайето. — Не мърдай сега.

Гласът на здравеняка звучеше така, сякаш някой беше порботил над гласните му струни с шкурка. Девлин можеше да се обзаложи, че това се дължи на удар в трахеята му.

Той разтвори спортното си ленено сако, докато гигантът го отупваше с ръце от горе до долу.

Човекът се усмихна късо и рече:

— Чист си, а?

— Да — отвърна Девлин, — само съм малко потен. Гореща нощ.

Младежът започна точно под мишниците му и прокара ръце по тялото и краката му. Изправи се, сложи огромната си длан на гърдите му, после отстрани и отзад.

Знаеше точно какво прави. Бавно проверяваше онова, което усещаше под ръцете си.

— Входът е десет кинта — каза той.

Девлин извади десетачка и портиерът измъкна от военното си яке кош с билети. Подаде му един и рече:

— Дай билета на човека горе.

Девлин се заизкачва по стълбите, а здравенякът остана долу в очакване на следващия звънец.

Мъжът с вълнената шапка се усмихна, взе билета на Девлин и му даде знак да влезе в клуба. Заведението приличаше на стар бар, украсен за някакво тържество преди около две години и оставен така. От тавана висяха мръсни ленти и зацапаното огледало зад бара срещу вратата беше обточено с лампички.

Отляво на Девлин помещението продължаваше около шест метра и после имаше чупка, дълга още три. Точно зад ъгъла се виждаше стълбище, водещо към втори етаж. В дъното на Г-образната стая бяха електронните игрални автомати и голямото колело със зарове, описани от Питър Папас.

В клуба имаше само дванайсетина души. Очевидно три и половина през нощта беше прекалено ранен час за посетителите на това място.

Девлин седна на бара. Барманът изглеждаше трийсетинагодишен. Гъстата му черна коса бе фризирана. Носеше черни панталони и черна риза, която приличаше на копринена. Девлин се приближи до него и той веднага попита:

— Какво да ви сервирам?

Акцентът му звучеше почти също толкова ирландски, колкото и на Брайън в „О’Калахън“. Девлин беше сигурен, че портиерът с вълнената шапка също е ирландец.

— „Джеймсън“ с вода.

Барманът, без да гледа се пресегна към бутилката, напълни пластмасова чашка с лед и я допълни с уиски и вода. Девлин остави върху бара двайсетачка и получи петнайсет долара ресто.

Огледа клуба в огледалото, срещу което седеше. Таванът бе нисък, мебелировката — неподходяща и евтина. Осветлението беше слабо. Прекалено слабо, за да различи повече подробности.

От висящите по стените тонколони се носеше силна музика. Бе странно място. Нещо повече от бар, но по-малко от... От какво? От клуб? Или от казино? Странен хибрид, създаден, за да има къде да ходят хората след затварянето на законните барове.

Чувстваше се така, сякаш е на парти, което още не е започнало. В атмосферата се усещаше някаква невидима, но настойчива енергия, като че ли хората тук очакваха нещо.

През два стола вляво от Девлин седеше привлекателна жена. Имаше дълга тъмна коса, отметната назад. Въпреки горещината навън, носеше дълъг шлифер. Пушеше и бърбеше с бармана.

Две чернокожи жени сновяха из бара. Девлин не беше сигурен дали предлагат напитки, секс или нещо друго. Отпи от чашата си и се загледа в бармана, който се насочи към дамската тоалетна до входа на заведението.

Тъмнокосата слезе от стола си и го последва, стиснала в ръка голяма черна дамска чанта. Жената беше по-пълна, отколкото предполагаше лицето ѝ.

Тя влезе в дамската тоалетна. След няколко минути оттам се появи барманът. Носеше малка кафява книжна торбичка, която приличаше на пакет с храна за обяд. Той стегнато я нави отгоре и я пхна на една от лавиците зад бара. Минута по-късно излезе и жената, седна на мястото си и зачака следващата част от сделката.

Девлин се изправи, взе чашата си и започна да обикаля из заведението. Никой не играеше на автоматите и на голямото колело. Приближи се до стълбището, което водеше нагоре. Качи се на втория етаж и влезе в голямо помещение с пръснати кушетки, столове и няколко маси. Вдясно се виждаше малка странична стая. На кушетката в нея някой или лежеше в безсъзнание, или спеше.

В голямото помещение също се разменяха пари и малки пакетчета. Негър с дълго, черно кожено палто осъществяваше сделка с русокос тип, който приличаше на рокер — тениска, татуировки, джинси и дълга коса. Девлин не беше видял нещото за смъркане или пушене, което се продаваше, но очевидно в клуба можеха да се намерят наркотици.

Той се насочи към дъното на стаята и седна на една от кушетките. Остави чашата си върху масата и се помъчи да се слее със сенките. Звънецът на долния етаж звънеше по-често и шумът и музиката като че ли се усилваха.

Преди да бяха изтекли десет минути, чернокожият пласъор се приближи и седна на кушетката до Девлин.

— Как си бе, човече?

— Добре.

— Добре, а? Гот. Ти май търсиш нещо — имам кока, имам цигарки, всичко. К'во искаш?

Девлин протегна ръка и отпи от ирландското си уиски.

— Търся един човек, с когото трябваше да се срещнем тук. Едър човек.

— Тук идват много едри типове бе, човече. Шибани италиански жребци, тъкмо като за конкурс „Мистър Кинг Конг“.

— Не, този е ирландец. Но е облечен нормално. В делови костюм. Обикновен човек. Не мога да си спомня сега ли трябваше да се срещнем или снощи. Редовно ли идваш тук?

— Да. Постоянно, човече. По туй време. Трябва ли ти дрога, можеш ме намери тук почти всяка нощ.

— Не си ли видял сега или предишните нощи някой, който прилича на онзи, когото описах?

— Не. Не зная. Майната му. Да не съм от службата по надзора? Искаш ли кока? К'во искаш?

— Не тази нощ. Благодаря. — Девлин се изправи.

— Ако си смръкнеш малко, ще си готов за цяло денонощие.

— Някой друг път.

Девлин слезе по стълбите и преди да се върне на бара, довърши уискито си. Поръча си ново и седна.

До него се намести едно от чернокожите момичета, които обикаляха из бара. Носеше черна пола и тясна блуза, която сплескваше гърдите ѝ и показваше очертанията на зърната ѝ. Имаше тъмносивкава кожа. Девлин си спомни как едно чернокожо ченге веднъж му каза, че негрите наркомани се отличават по мътно пепеливия оттенък на кожата си.

Момичето беше почти хубаво, почти секси. Девлин реши, че към четири часа това „почти“ ще е достатъчно за много мъже.

Тя му се усмихна.

— Ще ми вземеш ли нещо за пиене?

— Какво пиеш?

— „Севън енд севън“.

Той повика бармана.

— „Севън енд севън“.

Барманът очевидно бе наясно с поръчката.

— Сам ли си? — попита момичето.

— Да.

— Искаш ли да си занесем чашите горе? Да се настаним по-удобно.

— Първо искам да те питам нещо — отвърна Девлин.

— Какво?

— Беше ли тук преди две нощи?

— Да.

— Виждала ли си един едър тип в делови костюм, с тъмна коса, здравеняк, около метър деветдесет и пет?

— Бял ли?

— Да.

— Не, не съм виждала толкова едър бял мъж в делови костюм. Бях тук до към шест сутринта. Не си го спомням. — Напитките им пристигнаха. Момичето се наведе по-близо към Девлин, постави длан на бедрото му и каза: — Хайде, ти си достатъчно едър за мен. Горе ще те накарам да се почувстваш наистина удобно.

— Колко взимаш?

— Това вторият ти въпрос ли е?

— Да.

— Четирийсет долара. Хубаво ще те помачкам и ще ти духам. Ще те накарам бързо да се изпразниш.

Девлин бръкна в джоба си и измъкна дваисетачка.

— Знаеш ли какво? Ето ти дваисет и нека си спестим разкарването. Просто се отпусни и ще се задоволим с това.

— О, я стига. Много си сладък. Дай ми още дваисет и можем да си прекараме забавно.

— Не, наистина, благодаря.

Тя отново го погали по бедрото и рече:

— Хайде, мили, вече ми плати половината. Дай ми още дваисет и аз ще те отнеса дотам.

— Не тази нощ, скъпа.

Девлин се изплъзна от стола си и се насочи към другия край на бара. Привлече вниманието на бармана, който продължаваше да разговаря с тъмнокосата. Мъжът прекъсна разговора си и отиде при Девлин, който му каза:

— Мога ли да те попитам нещо? Ти ли обслужваше бара по-миналата нощ?

— Всяка нощ, приятел. Снощи, по-миналата нощ, всяка.

— Помниш ли ме?

Барманът го изглежда.

— Не — отвърна той. — Трябва ли?

— Не съм сигурен — отвърна Девлин. — Беше една от онези безумни нощи. Бях с брат си и с две ирландски момчета. Хвърляхме стрелички в един бар на Второ авеню. Трябва да е било късно и обиколихме няколко клуба. Беше прекалено късно за нормалните заведения. Трябва да сме били в среднощни барове.

— И смяташ, че си идвал тук?

— Не зная. Брат ми е едър мъж. Към метър деветдесет и пет. Облечен в делови костюм. Другите типове бяха по-дребни. Големи усмивки. С много зъби. Наистина приятелски. Единият се казва Шон. Не си спомням името на другия.

— Всъщност не зная за кого, по дяволите, приказваш, пък и много не ми пука. Нервирам се, когато хората идват тук да ми задават въпроси.

— Извинявай. Просто се мъчех да запълня някои празноти в паметта си. Има ли наблизно други среднощни барове?

— Защо не се разкараш оттук и не си ги потърсиш сам?

Девлин почувства, че бушоните му ще изгърмят. Той допи уискито си и остави чашата върху бара.

— Чао, приятел. Благодаря за любезността.

— Няма защо.

Когато Девлин си тръгваше, по стълбите се качваха още двама души. Портиерът го накара да изчака, докато се качат и влязат в заведението. Едрият младеж долу се изправи от стола си и зачака Девлин. Когато стигна при него, Девлин го попита:

— Тази нощ трябваше да се срещна тук с един човек, но той не се появи. Едър тип — горе-долу колкото теб. Навярно в делови костюм.

— И какво? — попита го обработеният с шкурка глас.

— Да, смешното е, че сега не мога да си спомня дали срещата ни беше за вторник или за четвъртък. Да си виждал такъв тип поминалата нощ?

— Не. Тръгваш ли си вече?

— Да. Благодаря.

Портиерът откряна вратата, огледа улицата и после отвори достатъчно широко пространство, че Девлин да успее да се промъкне навън.

Улицата беше тиха, почти спокойна, но уискито му бе вдъхнало енергия. Той тежко издиша през носа си и отново усети вкуса на алкохола. Искаше му се да го избълва, но вече беше прекалено късно за това, пък и се радваше, че гневът му се е поуталожил. Докато чакаше да се появи някое такси, той тръгна на запад по Трето авеню.

Пътуването до Бродуей и Сто и осемнайсета улица не отне много време. Шофьорът се носеше по пустите улици с осемдесет километра в час, което изглеждаше ужасно бързо за Манхатън.

Имаше рошава брада и коса, сплетена на безброй плитчици, напъхана под огромна плетена шапка от черна, зелена и червена прежда. От оставения на предната седалка касетофон се разнасяше реге. В Ню Йорк имаше много растафариани^[1], но този беше бял и според разрешителното му за работа се казваше Марк Рубинщайн. Девлин се зачуди колко ли евреи растафариани има в света.

Барът, за който му бе казал Питър Папас, не се намираше на Бродуей. Беше малко по на запад, на Сто и осемнайсета улица. Наричаше се „Дедууд“. Предният прозорец бе боядисан в черно. Беше оставен малък квадратен участък с неонов надпис „Светла бира“. Нямаше начин да се погледне вътре и да се разбере дали е отворено. Девлин опита дървената врата, но установи, че е заключено. Никъде не се виждаше звънец, затова почука два пъти.

Вратата незабавно се отвори. Показа се млад мъж, висок почти колкото него и с черна тениска с емблема на „Мерцедес“.

— Затворено е — каза той.

Девлин усети смърдящия му спиртен дъх и се вгледа във влажните му, пьянски очи.

— Стига бе, току-що излизам от работа. Трябва да пийна едно преди лягане.

— Къде работиш?

— В „При Тери“ на Шейсет и осма. Барман съм.

— С кого работиш?

— С никого. Сам обслужвам бара. Заведението не е чак толкова голямо.

— Добре, майната му. Влизай.

Този път претърсването не беше толкова професионално, но човекът определено би открил оръжието му, ако го носеше.

Девлин се озова в типичен ирландски бар, който по нищо не се различаваше от милиони други. Имаше онази характерна миризма, която никога не можеше да изчезне: на бира, пропила се в дървените подове, където загниваше и ферментираше, изпускайки сладникаво-кисел мирис, смесил се през годините с дим от пури и цигари, евтин лосион за коса и пот.

Барманът стоеше неподвижно. Имаше рядка, мръсносива коса, отметната назад, уморени очи и типичен подут нос с мрежа от спукани вени.

Стоеше на бара заради четирима алкохолици, седнали над вечните си последни чаши. Бира, водка, джин. Най-евтиният алкохол.

В другия край на бара седяха трима млади мъже. Навярно таксиметрови шофьори. Пиеха будвайзер от шишета с дълги шии и някаква тъмна течност.

Това беше място, където пияниците можеха да прекарат времето до следващия етап, когато щяха да се напикават в леглото си или да изпаднат в пълна забрава. Истинска дупка, но някак си много успокоителна и приятна.

Приличаше на утроба, изолираща алкохолиците в собствения им свят. Нямаше шумна музика. Не се разнасяха високи гласове или смях. Не тракаха съдове, нито пък млади келнерки с театрални наклонности, опитващи се да привлекат вниманието.

Преди много години в Куинс бащата на Девлин работеше в магазин за железария. Брат му Уейн, чичото на Девлин, притежаваше бар близо до старата им къща. Понякога баща му се отбиваше там да пийне нещо след работа. Веднъж майка му прати Девлин в бара да види дали татко му е с Уейн.

Девлин си спомняше как влезе в заведението. Уейн седеше зад бара, вдигнал крак върху мивката. Неколцина по-възрастни мъже смучеха питиетата си. Рут, жената на Уейн, тъкмо излизаше от кухнята с хамбургери в ръце. Пъстрите неоновии реклами на бира и слабите лампи, които висяха от тавана, придаваха на бара задимен, уютен и топъл вид.

Бащата на Девлин изглеждаше прекалено добре облечен и улегнал за това място, но в същото време и ужасно щастлив да изпие една бира с брат си. Девлин си спомняше колко добре вчесана му се стори косата на баща му и колко спокоен му се видя той на бара.

Може би ако баща му беше продължил да пие още петдесет години, щеше да свърши на място като това тук.

Девлин седна и барманът бързо се приближи към него. Наведе глава и пусна ухо.

— Чаша „Джак Даниълс“ и наливна бира.

Барманът кимна.

Алкохолът се сервираше върху картонени подложки. Чашата беше малка. Чудесно. Девлин започваше да се уморява от опити да се съпротивлява на опиянението. Той изгълта бърбъна, който опари езика и гърлото му. Малко след това отпи от студената бира. Комбинацията изглеждаше отлична. Изведнъж го обля вълна от мъка. Внезапно почувства, че баща му ужасно му липсва. Искаше му се тримата с баща му и брат му да седят в бара на чичо му Уейн. И след десетина-петнайсет минути разтревожената му майка щеше да дойде да ги

търси, щеше да ги сгълчи, а после да се разсмее и да се изпълни с щастие, че нейните мъже са седнали заедно на по чашка. Или на малко повечко.

Девлин тихо изруга и се изправи. Прокара ръка по лицето си. Насили се да не мисли за това.

Барманът пристъпи напред и Девлин му кимна. Малката чашка отново беше напълнена с кехлибарената течност и Девлин я пресуши заедно с бирата. Имаше същия сладък и успокоителен вкус.

Разбираше, че ако изобщо бе идвал тук, брат му си бе тръгнал невредим.

Този път Девлин остави върху бара цялата двайсетачка.

Той излезе, преди да е станало прекалено късно. Но през целия обратен път до апартамента в Сохо се мъчеше да се пребори с алкохолното замайване. Слънцето изгряваше. Вдигаше се и омарата на поредното нюйоркско утро. Изпитваше отчаяна нужда от сън, но не му се искаше да заспива. Не гореше от желание да се срещне с демоните, които го очакваха.

[1] Последователи на произхождаща от Ямайка религиозна секта, смятащи покойния етиопски император Хайле Селасие I за месия, а Африка — за обетованата земя. За растафарианите е типична прическата на много плитчици. — Б.пр. ↑

19.

Девлин се бори със сънищата почти до един следобед. Студеното мъртво лице на баща му; изкривената от лепенката уста на брат му; ужасните звуци от удари на юмруци, от трошене на кости, бръмченето на неврохирургичния свредел, който пробива черепа. В кошмарите си той дори усещаше противната болнична миризма на спирт.

Когато най-после се събуди схванат и с пресъхнала уста, той се чувстваше така, сякаш имаше нужда от промивка на мозъка.

Беше загубил всякаква ориентация. Дните се бяха превърнали в нощи и като че ли живееше в някакъв сумрачен свят.

Изкъпа се, обръсна се и закуси с кисело мляко, портокалов сок и препечен хляб. Мозъкът му се проясни достатъчно, за да работи, така че Девлин седна до телефона. Първо позвъни на Мерилин. Зададе ѝ правилните въпроси, искайки по-скоро да долови в гласа ѝ разбиране и прошка, а не толкова да чуе отговорите. Но получи единствено отговори. Състоянието на Джордж не се било променило. Мерилин била добре. Децата също. Механични отговори, които говореха много.

Отново се свърза с „Пасифик Рим“. Нямаше нищо за него, но той знаеше, че Уилям Чоу ще отговори на последното му съобщение.

Накрая телефонира на Зитър. Отвърна му някаква жена с изключително съблазнителен глас. Тя го свърза и последва кратък разговор с детектива.

— Добре ли си, Девлин?

— Да.

— Имам информация за теб, но не искам да я обсъждам по телефона. Най-добре да се срещнем.

— Къде и кога?

— След като свърша тук.

— Естествено.

— Ще се срещнем в едно заведение, казва се „Ъгловото бистро“. Близо е до офиса ми. На Осмо авеню и Тринайсета улица. На няколко крачки преди пресечката на Осмо със Западна четвърта улица.

— Знам го.

— Добре. Какво ще кажеш за осем часа? Имам да върша още доста работа тук.

— Хубаво.

— Дочуване.

Девлин затвори и гласно изруга. Вбесяваше го мисълта за корумпираните ченгета, които можеха да му създадат проблеми. Погледна часовника си. Беше почти пет. Реши да се освободи от ленивата, опасна летаргия, която го обземаше.

Знаеше един спортен клуб, в който можеше да се влезе и без членска карта, и към шест без петнайсет вече тренираше на гладиатора. Започна бавно и спокойно. Клубът се намирал на последния етаж на жилищен блок в западната част на „Гринич вилидж“. Бе малък и по-голямата му част на долния етаж се заемаше от кортове. Но имаше достатъчно уреди за онова, от което се нуждаеше Девлин.

До шест тича на пътеката. Когато уредът му съобщи, че е изминал осем километра, той почувства, че заедно с потта е изхвърлил почти цялата си замаяност и отпуснатост.

До 6:33 ч. атакува уредите за гребане и вдигане на тежести. Клубът започваше да се препълва, но никой не посмя да се изпречи на пътя му. Девлин беше прекалено едър и силен. Не използваше уредите — той ги атакуваше.

Знаеше, че когато не си се упражнявал известно време, не прекалено дълго, а само няколко дни, обикновено имаш много повече сили, отколкото ако си го правил всекидневно. Сега бе един от тези дни. Девлин беше на върха на силата си. Хората в клуба не бяха виждали някой толкова да натоварва уредите. Рамките тракаха, скрипците и металните въжета скърцаха. Дишаше тежко от напрегането. Минаваше от уред на уред. Носеше дебела бяла хавлиена кърпа, за да попива потта.

След всеки комплекс уреди Девлин използваше свободните тежести, за да натовари мускулите си още повече. Почивките между уредите бяха кратки. Само колкото да събере сили, за да изпълни следващите осем, десет или дванайсет повторения.

Другите мъже в залата скрито го наблюдаваха. Жените, които обикновено се упражняваха с отблъскваща мъжете сдържаност, сега

хвърляха открити, макар и кратки погледи към него.

Девлин не им обръщаше внимание и продължаваше да се бъхти, докато не свърши.

После застана под душа и грижливо се насапуниса, като се опитваше да се освободи от горещината и да успокои кръвообращението си.

Знаеше, че навярно е прекалил с тренировката. Но това му беше помогнало да проясни главата си и да разпръсне донякъде гнева си. Сега бе по-спокоен. По-методичен. Беше се освободил от нервността, която можеше да го направи опасно безразсъден.

Когато излезе от фитнесцентъра, бе осем без пет. Барът, в който трябваше да се срещне със Зитър, се намирал на петнайсет минути път пеша.

Можеше да вземе такси, но Девлин бавно и спокойно измина разстоянието, за да даде възможност на тялото си окончателно да се отпусне. Ако ченгетата искаха да го открият, щеше да им се наложи да го измъкнат от другите хора, които се разхождаха в топлата лятна нощ по улиците на „Гринич вилидж“.

Когато стигна в бара, се бе поохладил достатъчно, че да престане да се поти. Зитър седеше в дъното. Беше старо заведение. При влизането му го посрещна прохладата на климатичната инсталация. В предната част се намирал барът, в дъното сервираха храна. Всичко бе старо, тъмно и дървено.

Зитър седеше пред чаша бира и преглеждаше някакви машинописни страници. Девлин се намести срещу него и остави сака с влажните си спортни дрехи върху съседния стол. Днес Зитър носеше жълто-кафяв блейзър от камилска вълна със зелено поло и кафяви панталони. Девлин се усмихна.

— На к'во се хилиш? — попита детективът.

— На дрехите ти.

— И к'во им има?

— В тон са. Наистина са в тон.

— И к'во от това?

— Бях започнал да си мисля, че си далтонист.

— Не го казвай на никого, но аз съм далтонист.

— Наистина ли?

— Да, наистина.

— Как тогава си издържал медицинския преглед в полицията? Не ти ли показаха онази карта с цветните точки и някакво число сред тях?

— Да, тогава разбрах и аз.

— И как те приеха?

— А, по дяволите, просто повторих онова, което каза човекът пред мен на опашката. Никой не обръщаше много внимание, но аз бях ужасно шокиран, че не виждам никакви цифри на онези карти.

— Е, предполагам, че не е имало голямо значение.

— Не. Жена ми винаги ми приготвяше дрехите. Откакто се спомина, трябва да го правя сам. Сигурно обикновено обърквам всичко, но като че ли на никого не му прави впечатление.

— Кога почина жена ти, Сам?

— Преди две години. От рак на дебелото черво, който обхвана и черния ѝ дроб. Умря две години след началото на болестта. Не беше чак толкова тежко, поне до последните два-три месеца.

— Съжалявам.

— Да. Аз също. — Зитър довърши бирата си и рече: — Стига за това. Имаме по-неотложни проблеми.

— Какво искаш да кажеш?

— Обади ми се приятелчето ти Фридман. Онова ченге те включило в шибания полицейски бюлетин. Тази сутрин са го получили във всички управления. С пълно описание. Твърди се, че си нападнал полицай, докато изпълнявал служебните си задължения.

— Нека ме арестуват и се опитат да ми предявят обвинение. Никой прокурор няма да го направи. Ченгето не е в състояние да го подкупи.

— Проблемът не е в това. Ако той или други ченгета те забележат и решат да те застрелят или да ти направят нещо, в досието ти вече има какво да им прикрие задника.

— Това няма да ми попречи. Откри ли нещо за онези среднощни барове?

— Да. Шибана помия. Нали знаеш, стигаш до някаква следа, разпитваш някои хора за онези места — и всичко става адски странно още преди да си го проумял. Свързах се с няколко познати, но информацията им е непълна. Обикновено са толкова претъпкани с пиячка, дрога или каквото там използват, за да издържат по цяла нощ,

че когато стигат там, почти не си спомнят къде са. Казват: „Да, има един в Челси“. Питаш ги къде е. Викат ти: „Майната му, не знам. Май че на Двайсет и осма улица, някъде около пресечката с Осма“. Така не става. Тези заведения са на такива места, че да не ги открият. Трябва да знаеш точно къде са.

— Имаш ли нещо повече от това?

— Нали знаеш, не е лесно да се справиш с тази гадост само за няколко часа.

— Зная, Сам. Зная, че е така.

— Разполагам с информация за четири бара, която според мен ще е достатъчна, за да ги откриеш.

Зитър му подаде машинописния лист, който четеше при пристигането на Девлин. Беше написан на фирмената бланка на детектива. Най-отгоре се виждаха името и нюйоркският адрес на агенцията му „Интрепид Инвестигейшънс“, както и адресите на клоновете в Лос Анджелис, Лондон и Мексико. Всичко беше изпълнено с доста натруфен шрифт. Изобщо не изглеждаше така, както според Девлин трябваше да изглежда нормалната бланка.

Имената и адресите на баровете бяха грижливо напечатани. Едно от заведенията нямаше име — просто „Обществен клуб“ в Ийст сайд на Осемдесет и четвърта улица. Втори бе бар „Бигин“ на Осмо авеню в Челси. Последният бар се казваше „Звездна светлина“ в долната част на Бродуей.

— Още колко бара според теб има в Манхатън?

— Най-много три-четири. Искам да кажа истински среднощни барове. Нали знаеш, такива заведения ги откриват и закриват много бързо. Трудно е да им хванеш следите. Само за да открия тези ми трябваше адски много време.

— Освен тях — продължи Зитър — има още няколко забутани клуба, които не съм включил в списъка. Малко италианско ресторантче на Съливан стрийт, за което се знае, че работи до късно. Два бара, които затварят вратите в четири сутринта и се преструват, че пускат само приятели. Едно заведение за пънкарчета в Алфabet сити. Но наистина важни са само тези, които ти давам. Според мен, ако онези типове са искали да заведат някъде брат ти, няма да са го замъкнали в някоя дупка.

— Съгласен съм.

— Колкото до това как да проникнеш в тези барове, не съм в състояние да ти дам никакви гаранции. Може да им се сториш подозрителен. Всъщност не мога да ти дам каквито и да е имена, които да ти осигурят достъп. Освен това не се опитвай да носиш оръжие. На повечето места или те претърсват, или те проверяват с детектор за метал.

— Ясно.

— Какво направи снощи? Успя ли да откриеш някое заведение?

— Да. Едно в Ийст сайд на Петдесет и шеста и друго в Уест сайд.

— И?

— Предполагам, че за успех може да се смята дори само това, че ги открих и отметнах от списъка.

— Нито следа от него и на двете места?

— Никаква. Единствената връзка беше фактът, че и в двата бара се въртят май само ирландци.

— Наистина ли?

— Да.

— Интересно.

— Не зная дали това има някакво значение. Сигурен съм, че брат ми не е бил там с онези типове.

Зитър посочи с показалец към списъка.

— Не зная дали ще откриеш нещо и на тези места.

— В момента те са единственото, което имам. Освен връзката на братята Маккой с ченгетата. Имаш ли някакви идеи за това?

Зитър поклати глава.

— Никакви. Не повече, отколкото ти казах снощи. Навярно бих могъл да проверя онова ченге, Донован.

— Провери го. Ако откриеш какво общо имат братята с ченгетата, може би ще успеем да открием какво се е случило с брат ми.

— Може би.

— Познаваш ли някой, който може да ти помогне? — попита Девлин.

— Чувал ли си за „Синове на Ирландия“?

— Онези типове ли?

— А защо не? Нали става дума за ирландски ченгета.

— Опитаха се да ме привлекат веднага щом завърших академията.

— И ти не захапа?

— За нищо на света.

— Защо?

— Не ми трябваше да съм син на никой друг. Кого познаваш от тях?

— Великият везир или както там, по дяволите, наричат шефа си. Как мислиш, дали би разговарял с един стар евреин, при това бивше ченге?

— Защо не?

— Да, по дяволите, защо не. Най-гадни са шибаните старомодни ирландски ченгета. Но познавам Патрик Кели от едно време и той ми дължи услуга.

— Хубаво. — Девлин извади от страничния джоб на сака си някакъв плик. — Броячът продължава да работи, тъй че ето ти още хиляда за текущи разходи. Кажи ми, когато свършат.

Зитър погледна в плика и преброи десет стодоларови банкноти.

— Откъде, по дяволите, намираш всички тези стотачки? Чувствам се така, сякаш работя за някой бандюга.

Девлин не отговори.

— Добре. Не е моя работа.

— Чувал ли си някога за Гранд Кайман?

— Да.

— Там правят две неща. Гмуркат се с акваланг и укриват пари. Свърших една работа там и ми платиха в брой. Всичко е честно спечелено, Сам.

— Нали ти казах, че не е нужно да ми обясняваш.

— Зная. Съобщи ми, ако ти трябват още.

— Ще ти съобщя, благодаря. — Зитър взе менюто. — Ще хапнеш ли нещо?

— Какво предлагат тук?

— Обичайните за баровете боклуци — хамбургери, чили, сандвичи с бекон, маруля и домат.

— Ще пропусна. Ти яж. Запиши го в сметката за разходите. — Девлин се изправи.

— Къде отиваш?

— Да видя брат си.

Зитър каза:

— Като съм почнал, нека да те попитам още нещо.

— Какво?

— Ако откриеш онези типове, които са подредили брат ти, какво ще правиш?

— Не зная.

— Това не е правилният отговор.

Девлин изгледа Зитър и после отвърна:

— Добре. Ако ги открия, незабавно ще ги предам на съответните власти. Можеш да ме цитираш. Питал си клиента си и той ти е дал този отговор.

— Така вече е по-добре.

— Ще поддържам връзка.

Девлин остави сака си в апартамента, хапна пресен сандвич с пуешко, който беше купил от един деликатесен магазин, и се преоблече в черни панталони, черно поло и сиво спортно сако от коприна и лен с тъмни вплетени нишки.

После влезе в задната стая, в която бе разпитвал бармана от „О’Калахън“. В дъното имаше малък килер. Вратата беше от петсантиметрово, термично обработено дърво, облицовано с метал. По средата имаше голяма ключалка. С нея се задействаше система от зъбни колела, която блокираше отварянето на вратата с четири стоманени пръчки в тавана, пода и от двете страни на касата. Ключалката беше изобретена от един израелец и представляваше единственият начин да бъде спрян някой решителен нюйоркски крадец. Дори да огънеше касата с хидравличен лост, стоманените пръчки щяха да задържат вратата.

Разбира се, повечето крадци биха заобиколили целия механизъм и биха проникнали през стената, така че килерът всъщност представляваше железобетонна кутия, облицована със стоманени плоскости и покрита с гипсова мазилка.

Зад вратата се намираше нюйоркският арсенал на „Пасифик Рим“. Имаше всякакво оръжие — от спрейове със силен упойващ газ до мощни картечници.

Девлин не обърна внимание на нищо друго, освен на подпряната в ъгъла дълга брезентова чанта.

Извади я навън и я отвори. Вътре имаше различни пръчки от твърдо дърво, използвани от майсторите на айкидо. Пръчките се различаваха по дължина — от метър и осемдесет до петнайсет сантиметра. Девлин извади петнайсетсантиметровата пръчка и я взе в дясната си ръка.

Диаметърът ѝ беше около пет сантиметра. Двата ѝ края бяха тъпи. Приличаше на обикновен дървен чеп, малко по-дебел, отколкото можеше да очаква човек. В ръката на Девлин обаче пръчката представляваше смъртоносно оръжие.

Той я стисна, претърколи я в дланта си и замахна. Можеше да я използва като продължение на ръката, юмрука или дланта си. Можеше да удря, мушка или просто да даде на юмрука си основа за удар.

Пръчката бе дървена, така че детекторите за метал нямаше да я засекат. Можеше да се скрие на много места, но при внимателно претърсване щяха да я открият на повечето от тях.

Девлин реши да не я крие и просто пхна бойната палка във външния джоб на гърдите на спортното си сако.

Погледна часовника. Беше 21:30. Интензивното отделение все още щеше да е отворено.

20.

Докато Девлин беше на път към болницата, Сам Зитър влизаше в един блок в Ривърдейл в Бронкс. Сградата бе необикновена — петнайсететажна, построена от глазирани сини тухли, които можеха да се различат сред сивото еднообразие на града от километри. Имаше подковообразна форма и гледаше към канала Спютън Дювъл.

Вратата отвори г-жа Кели. „Това не е никакво си ирландско моме“ — помисли си Зитър. Жената имаше платиненоруса коса и носеше бяла копринена блуза с перли и огненочервена пола. Приличаше на продавачка от Блумингдейл, която се опитва да скрие възрастта си под прекалено много грим.

— Вие ли сте детектив Зитър?

— Да, госпожо.

— Оттук. Патрик ви очаква в кабинета си.

Зитър я последва по тесен коридор към кабинета на Кели. Апартаментът се намираше на последния етаж на блока и от стаята, в която детективът влезе, се откриваше прекрасен изглед към блестящите сгради отатък реката в Уошингтън хайс.

Самата стая приличаше на офис на местен политик. Зад Кели се виждаха френски прозорци. На останалите три стени се превъзнасяше славата на ветерана от полицията.

Над стената срещу бюрото му доминираше осветена дървена плоскост с печата на Синовеите на Ирландия от градското полицейско управление в Ню Йорк — братството на ирландските ченгета в града. Останалата част от пространството беше покрито с по-малки таблички от различни полицейски части и организации.

На другата стена бяха закачени дипломите на Кели от Нюйоркския колеж и колежа „Джон Джей“. На третата имаше снимки — семейни снимки, снимки на Кели на различни политически срещи, снимки на Кели със съмнителни политически личности или с други полицаи от Синовеите на Ирландия. Гвоздеят на тази стена беше подписаната снимка на Кели с Ед Кох в китайски ресторант.

Кели седеше зад голямо дървено бюро на износен директорски стол, който поскърцваше при всяко негово движение. Ирландецът приличаше по-скоро на свещеник, отколкото на полицаи. Имаше бяла коса, беше нисък и набит, но с бързи реакции. За съжаление очите му разваляха набожния образ. Бяха малки и твърди. Свински очички. Проницателни свински очички.

Зитър си помисли, че за човек, който не е успял да стигне до по-висок чин от заместник-инспектор, този така наречен кабинет, украсен с евтини спомени, е прекалено много.

Кели бързо се изправи и заобиколи бюрото си, за да стисне ръката на детектива.

— Как си, Сами, момчето ми? Сядай, сядай. С какво мога да ти помогна?

Зитър се намести от другата страна на бюрото и ирландецът изскърца на своя стол.

— Ами, Патрик, както сам можеш да си представиш, щом се изтърсвам тук в десет часа вечерта, значи имам проблем.

— И какъв е той?

— Един от клиентите ми си е навлякъл неприятности с ченге на име Донован. Работи в деветнайсети участък.

— Какви неприятности?

— Преди три дни жестоко пребиха роднина на моя клиент. Успяхме да открием двама от хората, които са били с него по това време. Двама ирландци, които се представят под имената Шон и Уилям Маккой. Тези двамата очевидно имат някаква далавера в комбина с различни бармани.

— Каква далавера?

— Барманът набелязва някой заможен клиент, който пие прекалено много, и им го показва. Те отиват при него и го примамват да играят на стрелички. Накрая го обират, като или направо му взимат парите, или го бият на стрелички.

— Какво общо има полицаят Донован?

— Не сме сигурни. Тъкмо затова съм тук. Клиентът ми откри тези двама мошеници в един ирландски бар. Спречкаха се. Един от двамата отиде до тоалетната и повика ченгетата. Появи се Донован.

— И твоят клиент им се е изпречил?

— Той е такъв човек.

— А ти къде беше?

— Присъствах там.

— Та казваш, че дошли ченгетата, и какво стана после?

— Онзи полицаи не дойде, за да види какво става. Дойде, за да измъкне братята Маккой от затруднението. Не зададе никакви въпроси. Не арестува никого. Не се опита да задържи клиента ми, въпреки че той ужасно го обиди.

— Какъв е този твой клиент?

— Човек, разтревожен от онова, което се е случило с брат му.

— Разбирам. Значи смяташ, че между двамата братя и полицаите може да има някаква сделка?

— Да.

— Какво знаеш за онези Маккой?

— Почти нищо, но изглеждаха доста по-ръбати, отколкото си мислех, преди да ги видя.

— Какво искаш да кажеш?

— Все още умееш да задаваш въпроси, а, Патрик?

Кели се поизпъгна и се усмихна.

— Предполагам, че е така. Нищо не може да заличи всички онези години на изтощителна работа, нали?

— Навярно си прав.

— Какви са те според теб?

— Онези Маккой ли?

— Да — отвърна Кели.

— Кой знае? Бих могъл да направя някои предположения, но каква полза?

— Хм. Но знаеш, че са мошеници?

— Да. В това поне се убедихме.

— Е, няма да е за първи път ченгета да са забъркани с престъпници. Надявам се онзи Донован да не е някой от нашите.

— Можеш ли да разбереш?

Внезапно Кели замълча и погледна Зитър право в очите.

— Знаеш ли, едно време всяко ченге беше „един от нашите“. Вече не е така, нали, Сам?

— От много, много време насам.

— Още от времето на онази ужасна комисия на Нап. Сега всеки е сам за себе си. Вече няма закон за мълчание. Вече няма лоялност.

— Прав си.

— Е, тъкмо за това се борят старци като мен и „Синовете“.

— Точно така.

— За да запазим живи старите ценности, Сам, поне докато не си отидем.

— Такъв е планът, нали?

— Защо? Мислиш ли, че нещата някога отново ще станат като преди? Когато полицаите се гордееха с работата си? Когато полицаите пращаха външния свят на майната му, ако се опиташе да ни повали? Няма начин, Сам. С онези дни е свършено. Нали виждаш кой командва парада сега? Журналистчета. Минали величия. Жени. Проклетият шеф на управлението дори не е полицай, Сам. Единственото, което можем да направим, е да пазим няколко съседни района и собствените си момчета, и да оставим всичко друго да върви по дяволите.

— Такова ли е положението?

— Страхувам се, че е такова, приятел. Не ми е приятно да го кажа, но е така. Както и да е, ще се заема с онази работа с полицай Донован. Познавам някои добри момчета от неговия участък. Ще го проверим. Знаеш ли кой е бил партньорът му?

— Не. Още не съм душил наоколо. Зная само, че ченгето е ирландец и това ме накара да се сетя за теб. Просто реших, че може би имаш начин да провериш нещата.

— Нито дума повече. Ще направя каквото мога.

— Благодаря ти.

— Няма нищо. Някой ден и аз ще се пенсионирам — тогава ти ще ми помогнеш.

— Още колко време ти остава?

— Ами, преди малко повече от три години станаха две десетилетия, откакто работя в полицията, но все още трябва да издържам двете си хлапета в колежа. Единият е в Бъркли, а другият в Американския университет. Още не мога да си позволя да я карам на половин пенсия.

— Къде работиш сега?

— Вече не съм в централата, а в манхатънската полиция.

— И с какво се занимаваш?

— С дреболии. Административна работа. Контролирам няколко екипа специални детективи. Такива неща.

— Добре, стига да си здрав. Това е най-важното.

— Здраве — каза Кели, — това е главното, да.

Зитър се изправи. Кели остана седнал.

— Ще си тръгвам вече — каза детективът.

Ирландецът стана от стола си и го изпрати до вратата. Отново се ръкуваха и Зитър не успя да сподави неспокойното чувство, което го глождеше. Знаеше, че Кели ще открие нещо за него. И имаше усещането, че ще е нещо неочаквано.

21.

Девлин се беше сблъсквал с най-различни видове наранявания, но никога не бе виждал човек, получил удар точно пред очите му.

Когато се приближи до леглото на брат си, той очакваше да забележи някакво подобрене, но състоянието на Джордж се беше влошило. Кожата му изглеждаше съвсем бледа. Беше болнаво сивкава. Бяха се опитали да го обръснат, но не бяха успели да стигнат до мястото около респираторната тръба, която излизаше от левия ъгъл на устата му. Сега там стърчаха грозни къси косъмчета.

Но въпросът не бе само в бледността и лошото бръснене. Брат му се смаяваше. Вече от три дни го хранеха единствено с течности. Трябва да беше загубил поне десетина-петнайсет килограма. Мускулите му се отпускаха. Беше го напуснал прекалено много „живот“. И тогава се случи. Започна с дрезгаво задавяне. Очите на Джордж широко се отвориха и разкриха мъртъв, сепнат поглед. После тялото му се изви и веднага се стовари обратно на леглото. Появи се леко треперене. Дясната страна на лицето му бавно се отпусна и цялата дясна половина на тялото му сякаш изпусна въздуха си като надуваема топка.

Девлин извика сестрата. От сестринската стая дотича дребна филипинка. Девлин се отстри, за да ѝ направи път. Тя повдигна клепаха му и премери пулса. После бързо провери скоростта на респиратора и интравенозните системи, обърна се и бързо се насочи обратно към сестринската стая.

— Ще повикам доктора — каза тя, когато минаваше покрай Девлин.

Той погледна към брат си и промълви:

— О, по дяволите, хайде, Джордж. Недей да правиш това. Недей да правиш това.

Всичко свърши невероятно бързо. След няколко секунди Джордж сякаш беше изчезнал наполовина.

Появи се млад лекар.

— Моля, почакайте навън — каза той.

Девлин се обърна и бавно излезе в чакалнята на интензивното отделение. Лекарят дойде при него петнайсет минути по-късно. Беше на около двацет и пет години. Носеше бяло сако и изглеждаше така, сякаш не е спал от седмици. Девлин се изправи и го посрещна, но преди да успее да го попита каквото и да е, младият доктор вдигна ръка и заговори:

— Вижте, съжалявам. Тази седмица съм дежурен аз и е направо ужасно. През последните шейсет часа съм спал само около десет. Нямам сили за лекарски увъртания.

— Забравете увъртанията. Просто ми кажете какво стана.

Лекарят замълча и за първи път внимателно го погледна, после бързо започна да говори:

— Добре, брат ви получи удар. Често се случва при пациенти в неговото състояние. Може да е нещо преходно. Случаен исхемичен удар. А може и да е нещо по-сериозно.

— Но не можете ли да определите веднага?

— Не, не мога. Ако настоявате, ще ви кажа, че е сериозно. Доколкото видях, по-голямата част от дясната му страна е парализирана. Възможно е да се възстанови от само себе си. Съсирекът навярно е малък, останал от операцията или от травмата и заседнал някъде в мозъка му. Може да се разпръсне, може и да се освободи. Често се случва в такива случаи.

— Кажете ми каква е най-добрата и най-лошата възможност.

— В най-добрия случай парализата ще премине. В най-лошия няма. Що за въпрос е това?

— Не зная! — извика Девлин. — Какво, по дяволите, става с брат ми?

— Вижте, успокойте се. В момента не може да се каже нищо. След седмица ще е хиляда пъти по-добре. Упоен е с хепарин, за да поддържа кръвта му рядка, така че да не се случват подобни неща. Когато лекарят му разбере какво е станало, може да коригира дозата. Не можем да направим нищо повече.

— Добре, добре. Не исках да бъда груб. Просто не мога... не зная. Благодаря ви, докторе. — Девлин се обърна и излезе навън, като свиваше и разпускате юмруци от гняв.

Когато стигна на улицата, той погледна часовника си. Нямаше единайсет часа. Отново го обхвана цялото напрежение, което тренировката беше облекчила. Това, което видя при брат си, го бе поразило до дъното на душата му.

Беше прекалено рано да проверява откритите от Зитър среднощни клубове и Девлин изведнъж разбра, че е гладен. Упражненията и напрежението го бяха изстискали. Трябваше му гориво за нощната работа, затова тръгна на запад към италианския ресторант на Ървинг плейс. Храни се продължително и изпи две чаши капучино. Все още бе едва дванайсет и половина.

Мина през три бара, като прекара по час във всеки от тях и навсякъде бавно пиеше „Джеймисън“ с чаша кафе. В никакъв случай толкова, че да се напие, но достатъчно, за да се успокои.

Не преставаше да се тревожи за Джордж. Кой ли можеше да го е подредил така.

Помисли си, че му се иска да е при Дарил. Колко нетипично за него бе да остави пистолета си при жена, която едва познава. Междувременно приятелски подпитваше барманите. Един беше чувал за клубове в Бруклин, друг попадаше в категорията хора, за които бе говорил Зитър — прекалено пияни, за да си спомнят къде са били. Третият келнер не пожела да му каже нищо.

Когато свърши, почти бе станало четири часа и сетивата му бяха силно изострени от кофеина, поомекотени в същото време от няколкото чашки алкохол. Искаше да унищожи онзи, който бе осакатил брат му.

Пое към първия бар от списъка на Зитър.

Беше избрал онзи в Ийст сайд на Осемдесет и четвърта улица, защото се намиреше най-близо до заведението, в което бе оставил брат си.

Мястото не му се стори много гостоприемно. Сградата изглеждаше така, сякаш на първия етаж има склад или гараж, а на трите етажа отгоре — малки търговски офиси. С изключение на единствената врата на десния ъгъл, целият първи етаж бе построен от солидни тухли. Вратата беше покрита с надписи със спрей.

Пред мрачния вход стояха трима портиери. Единият бе чернокож, плешив и се наслаждаваше на ужасния си вид. Носеше тъмни очила и дълго черно палто, което изглежда беше ушито от

парашутна коприна. Вторият също беше негър. Носеше ватиран анцуг на Серджо Тачини и бейзболна шапка с козирката настрани. На нея с големи букви от огледално стъкло пишеше „Джефи Д.“. Третият портиер приличаше на италианец. Носеше черни джинси и черна тениска.

И тримата бяха над метър и осемдесет. Нито един от тях не тежеше по-малко от сто килограма, повечето от които мускули, постигнати с вдигане на тежести. Тримата изразходваха много енергия в мръщене и в опити да уплашат всеки, който се приближеше до входа.

Девлин ги огледа от отсрещната страна на улицата. През петнайсетте минути докато чакаше, всички, които се приближаваха до бара, бяха негри. Плешивият им кимваше да влизат и после един от другите двама им отваряше вратата и ги пускаше вътре.

Девлин веднага реши, че няма да проникне в клуба само с приятелско отношение към портиерите. Нито пък, ако се опита да се бие с тях.

Търпеливо изчака, докато видя от едно такси да излизат трима души. Той бързо се отправи да ги пресрещне, преди да са влезли в бара. Бяха две жени и един мъж, и тримата чернокожи. Мъжът носеше червени панталони и кафяво-червеникаво двуредно сако с широки рамене и ревери от имитация на леопардова кожа. Имаше мека къдрава коса, която падаше по тила му и беше обилно намазана с гел. И двете жени носеха тесни рокли до средата на бедрото с голи рамене.

Едното момиче бе дребно, а другото високо, пълно, със закръглен ханш.

— В бара ли отивате? — попита мъжа Девлин.

Негърът го изглежда.

— Защо питаш?

— Искам да вляза заедно с вас, ако не възразяваш. Струва ми се, че иначе няма да ме пуснат.

Мъжът неочаквано се ухили, показвайки ослепителнобелите си зъби.

— Отлично знаеш, че не можеш да влезеш в този бар. Там не ти е мястото, приятел.

Преди Девлин да успее да каже нещо, високата жена го хвана за ръката и каза:

— Можеш да дойдеш с мен, мили. Рики, взимам този мъжага със себе си. — Тя погледна към Девлин и прибави: — Какво ще кажеш, сладур?

— Много ти благодаря.

Момичето се засмя, Рики също и четиримата се насочиха към сградата.

Когато приближиха, плешивият портиер се отстрани и даде знак на италианеца да отвори вратата. Девлин влезе в малък коридор и веднага почувства прилив на горещ, зловонен въздух, който го лъхна от къртящите тонколони.

Музиката беше толкова силна, че можеше да почувства вибрациите в гърдите си. По-скоро усещаше, отколкото виждаше потящата се танцуваща тълпа пред себе си.

После чу, че вратата се затваря зад гърба му и се обърна. Плешивият се насочваше към него, като заобиколи Рики и дребното момиче. Девлин измъкна дървената бойна палка от джоба на гърдите си. Незабавно разбра, че грамадният негър идва за него.

Едрата жена се отдръпна веднага щом портиерът се приближи.

Здравенякът застана точно пред Девлин и доближи лицето си на сантиметри от неговото. После втренчено се вгледа в него през тъмните си очила. Девлин не отстъпи назад. Бяха еднакви на ръст, но той прецени, че негърът е по-тежък поне с петнайсетина килограма. Освен това смяташе, че тъмните очила са му попречили да види как плъзва бойната палка в дланта си.

Портиерът приближи лицето си още повече и Девлин усети, че адреналинът започва да пулсира във вените му.

— Много си хитър, а, бяло момче? — тихо му каза чернокожият.

— Имаш предвид това, че се закачих за тези хора ли? — спокойно отвърна Девлин.

— Да. Точно това имам предвид. Да не си мислиш, че не те видях как висиш оттатък улицата? А?

— Бях сигурен, че няма да ме пуснеш сам.

— И си познал, момченце.

Девлин отвори сакото си и рече:

— Не съм тук, за да предизвиквам неприятности. Един мой приятел ми каза за бара. Просто исках да го видя.

— Първо дай да те видим ние.

Портиерът започна да го обискира с дланите си, които бяха достатъчно големи, че да покрият цели части от тялото му. На Девлин му се искаше сърцето му да не бие толкова силно под прилива на адреналина. Когато го опипа под мишниците, негърът се ухили и рече:

— Малко се потим тази вечер, а, момченце?

Девлин светкавично си представи удоволствието от това да разцепи лъскавото му плешиво теме с един замах на здравата дървена палка. Дали този човек се беше опитал да унижи и брат му? Дали пияният му брат не се бе ядосал и не го беше отблъснал. Брат му бе по-висок и по-едър от плешивия, но онази нощ беше пиян, пък и Джордж определено не бе бияч. Не би имал големи шансове срещу този тук, подпомаган от още две подобни горили. Дали брат му беше влязъл в тази черна дупка и вътре не го бяха пребили дотолкова, че мозъкът му да се подуе в черепа?

Може би се дължеше на животински инстинкт, но изведнъж портиерът престана да го претърсва за оръжие и полицейска значка, отстъпи назад и се ухили.

— Готов си, здравеняко. Само ме запомни следващия път. Кажими „здрасти“ или питай за Големия Лош Еди и ще влезеш. Може да не останеш дълго, но ще влезеш.

— Добре, приятел — отвърна Девлин и бавно издиша. Гневът му започна да се разпръсква.

Рики мина покрай него и поведе двете жени пред себе си. Те изчезнаха в навалицата от отсрещната страна. Изглежда никой от тях не искаше да има нещо общо с Девлин, ако портиерите имаха намерение да му стъжнят живота.

Той ги последва в бара, но ги остави да се отдалечат. Пред себе си видя просторно квадратно пространство, приблизително петнайсет на петнайсет метра. Помещението представляваше обикновен склад с голи тухлени стени, по които минаваха тръбопроводи и електрически кабели.

В средата на откритото пространство имаше два реда квадратни циментови колони на около четири и половина метра една от друга.

По тях бяха закачени големи рефлексорни лампи, а по тавана се виждаха други тръби. Над ярките кръгове светлина беше тъмно, но Девлин прецени, че таванът е висок поне три и половина метра.

Под звуците на настойчивия рап танцуваха стотина души.

В отсрещната част на помещението върху малък подиум стоеше диджей, който пускаше записи, танцуваше, пееше в микрофона и забавляваше тълпата. Музиката беше толкова силна, че Девлин усещаше болки в ушите. Блъскаше се в него като удари с юмрук. Не му харесваше.

До стената отдясно видя дълъг бар. Покрай него имаше страхотна навалица, но Девлин искаше да пийне нещо, преди да напусне това ужасно място, където вече знаеше, че брат му и двамата ирландци изобщо не биха успели да влязат.

Приближи се до края на бара. Барманът бързо го забеляза и също толкова бързо престана да му обръща внимание. Девлин се огледа за други бели и видя няколко жени на дансинга, но нито един мъж.

Докато чакаше възможност да привлече вниманието на бармана, той усети, че някой го дърпа за лявата ръка. Обърна се и видя високото чернокожо момиче, с което бе влязъл.

— К'во пиеш, скъпи? — надвика музиката тя.

— „Джак Даниълс“ с лед — изкрещя в отговор той.

Тя се пресегна, взе дващестдоларовата банкнота, която Девлин стискаше в ръката си и го изблъска от бара.

— Алекс! — пронизително извика жената. — Але-е-екс!

Барманът я видя, приближи се и се наведе към нея, за да вземе поръчката. Девлин видя как негърката получи напитките и рестото.

Върна се при него, подаде му влажната пластмасова чашка с бърбън с лед и пхна рестото в страничния му джоб. После го хвана за свободната ръка и започна да го тегли към мрака зад светлините на дансинга.

Девлин я последва. Чувстваше се неспокоен.

Тя бързо го поведе към стоманено стълбище, което водеше нагоре по стената срещу бара.

— Хайде, мили — извика жената и се заизкачва по тесните стълби.

Девлин я последва, като гледаше големия ѝ, закръглен задник, полюляващ се пред лицето му.

Стълбището водеше към мецанин, заобикалящ дансинга от три страни. Навсякъде бяха пръснати маси, кушетки и столове. На слабата светлина Девлин успя да различи насядали двойки и групи. Усети във

въздуха сладкия аромат на марихуана и лютия мирис на първокласен кокаин.

Тя го поведе към отсрещния ъгъл и го бутна на малка кушетка. Докато се настаняваше на мекия, нисък диван, роклята ѝ се плъзна точно до под чатала. Уискито му се разля и намокри коляното и ръката му. Тя отпи голяма глътка от пластмасовата си чашка и Девлин направи същото. Силният бърбън му дойде добре.

Без предупреждение момичето го хвана за тила и придърпа устата му към своята. Устните ѝ бяха толкова пълни и меки, че сякаш не бяха реални. Тя го целуна и плъзна влажния си език между зъбите му. После бързо се откъсна и облиза една студена капка бърбън на брадичката му.

— Казвам се Марлен и искам да зная какво прави на това място голямо бяло момче като теб. — Говореше толкова високо, че музиката изобщо не му пречеше да я чува. Момичето като че ли провлачваше и си играеше с всяка трета дума.

— Идвам тук непрекъснато — усмихнато каза той.

— Я стига си ме занасял, момче. Кажи ми к'во правиш тука и дали ще ми купиш малко хубав кокаин, а после да ме откараш вкъщи и да изчукаш голямата ми черна путка.

— Нямам време за жени, които са толкова свенливи.

Тя се изсмя и го шляпна по рамото.

— Господи, не ми обръщай внимание, мили, просто се чувствам добре. Радвам се, че мина покрай онзи зъл стар плешив кретен на вратата. Как каза, че му било името?

— Еди. Големия Лош Еди.

— Големия лош кретен. Като че ли се готвеше да му се нахвърлиш там долу. Усетих, че въздухът пращи от напрежение, леле! Имах чувството, че с удоволствие би дал един урок на онзи кретен.

— Не тази нощ.

— Защо не?

— Нямам нужната енергия.

— Хайде, кажи ми. Какво правиш тук?

Девлин реши, че може да провери дали Марлен не е в състояние да му помогне.

— Преди три нощи брат ми излязъл с други двама. Отишли в някакъв среднощен бар, не съм сигурен в кой. Някой пребил брат ми

до смърт. Опитвам се да открия кой.

— А брат ти какво казва?

— Нищо не казва. В кома е.

— Тогава откъде знаеш, че е станало в бар?

— Казаха ми типовете, които са били заедно с него.

— Но не ти казаха кой е барът, така ли?

— Не.

— Значи не са ти приятели?

— Не.

— Бели ли са?

— Да.

— Не са идвали тук.

— Да, не изглежда много вероятно.

— Може да пуснат някоя бяла двойка или дори сам бял с чернокожи, както пуснаха теб, но в никакъв случай не биха оставили да влязат трима бели заедно.

— Предполагам, че е така.

— Няма начин. Не са достатъчно глупави, че да се бият с портиерите, нали?

— Мисля, че не.

— Струва ми се, че е най-добре да потърсиш някъде другаде, мили.

— И аз мисля така.

— И ще оставиш едра, хубава жена като мен?

— Не ми се иска.

Тя плъзна ръка по вътрешната страна на бедрото на Девлин и хвана члена и тестисите му. За миг той си представи, че го стиска в менгеме и го парализира от болка. Момичето усети обзелото го напрежение, наведе се към него и замърка в ухото му:

— Спокойно, миличък. Просто ме остави да ти кажа сбогом както аз си знам.

Ръката ѝ нежно започна да го опипва и възбужда. Девлин усети, че пенисът му бързо се втвърдява. Тя почти му се беше качила и притискаше сочните си гърди към него. Започна да го целува и да ближе основата на врата му. После се повдигна и тихо каза:

— Допий си чашата, мили.

Момичето спря ръката си на рамото му и се намести обратно достатъчно надалеч, за да може да пресуши остатъка от уискито си. Когато вдигна глава да преглътне, едрите ѝ гърди опънаха тясната рокля. Имаше големи зърна, които бяха силно набъбнали.

Девлин допи чашата си точно преди тя да залепи устните си върху неговите. Още преди той да разбере, негърката пхна кубче лед в устата му и преди да успее да го преглътне, разкопча панталоните му. Ловко измъкна еректирания му член. След миг Девлин усети, че пенисът му потъва в меката влага на устата ѝ, все още студена от леда.

Скоро му се прииска да не ѝ бе позволявал да го прави. Ластикът на гащетата му неприятно притискаше основата на члена му, жената облягаше половината от значителната си тежест върху хълбока му и той беше сигурен, че някой наблюдава спектакъла, въпреки че на мецанина бе почти съвсем тъмно.

„Но за бога — помисли си Девлин, — устата и езикът на тази жена са вълшебни.“

Преди смесицата от удоволствие и болка да стане нетърпима, той изпъшка:

— Марлен, не тук. Хайде. Стига.

Тя бавно плъзна устни по щръкналия му пенис и го остави с влажна целувка.

— Разбира се, скъпи. Просто исках да видя дали всички вие, бели момчета, имате такива мънички курчета.

Момичето изчака, докато Девлин отново се скрие в панталоните си.

— Онази ти работа направо блести тук в тъмното, нали, мили?

— Тя просто е единственото бяло нещо в този бар.

Жената се изсмя.

— По дяволите, мили, няма от какво да се срамуваш.

Тя хвана ръката му, обви я около себе си и постави дланта му върху дясната си гърда. После внимателно намести показалеца му върху зърното си и бавно го задвижи около него.

— Знаеш ли, бялото ми момче, двамата с теб можем добре да се позабавляваме тази нощ.

— Не бих могъл да се справя с теб.

— Ами, разбира се, че можеш. Аз съм направо котенце. Но ти трябва да обикаляш из тези гадни среднощни барове.

— Знаеш ли други барове?

— Зная няколко в Харлем. Наистина диви места. Но не зная други в Манхатън.

— Ъ-хъ.

Тя плъзна ръката му дълбоко между гърдите си. Кожата ѝ беше мека и хлъзгава от пот. Трябва да имаше четирийсетина градуса.

— Господи, ти направо ми размътваш мозъка.

— Все още ли искаш да се откажеш от тези големи цици, които ужасно копнеят за теб, а, мили?

Девлин освободи ръката си и седна изправен.

— Да! Ти ме убиваш. Трябва да се махам от тук.

Момичето се изправи и оправи роклята си.

— Е, струва ми се, че тази нощ няма да ми падне бяло месце.

— Съжалявам. Какво ще кажеш за някой друг път?

— Не обичам да правя планове, ангелче. Изпускаш ме, просто ме изпускаш. — Тя се обърна и се доближи на сантиметри от лицето му.

Девлин усети парфюма ѝ, примесен с мирис на джин.

Негърката заговори толкова тихо, че едва я чуваше.

— Миличък, през остатъка от живота си ще трябва да си представяш какво е щяло да бъде, ако беше прекарал нощта с Марлен.

И после си тръгна. Висока, съблазнителна жена, бавно изчезваща в мрака.

Девлин бързо опипа джобовете си, просто за да се увери, че парите и ключовете му са все още на мястото си. После се засмя.

22.

Докато Девлин се мъчеше да се освободи от Марлен, потърсиха Уекслър по телефона. Той седеше на обичайното си място в края на бара и барманът му донесе слушалката.

— Уекслър.

— Тук е Маккой.

— Да?

— Обаждам се да ти съобщя, че малкото ни посещение от поминалата нощ може да има последици.

— Освежи ми паметта.

— Нали си спомняш, че двамата с Уилям доведохме в бара нова плячка. Едър тип, много весел, докато не откри, че от портфейла му липсват повечето пари.

— Да, сега си спомням. Джо и Еди трябваше да го изпратят навън. Ще ми се да не цапате заведението ми с дребните си игрички.

— Трябваше ни място, където да заведем един господин. Не можехме да го закараме в някой от онези твои долнопробни дупки, нали?

— Какво искаш?

— Момчетата ти свършиха работата си прекалено ентусиазирано. Очевидно бая са го изпотрошили и сега брат му се опитва да открие кой го е направил.

— Брат му ли? Кой е брат му?

— Казва се Девлин. Не успях да науча много за него, но негово превъзходителство работи по въпроса. Който и да е Девлин, той имаше смелостта да ни открие, да напъха пистолета си в лицата ни и да ни разбие носовете, преди да се избавим от него.

— За какво говориш?

— Внимателно ме изслушай и после затварям. Ще го кажа само веднъж. Джо и Еди пребиха човека, когото доведохме в твоя бар. Неговият брат се опитва да открие кой го е направил. Освен това е наел

и детектив да му помага. Вече знаеше, че сме завели брат му в среднощен клуб, но не му казахме, че е бил своят.

— Какво общо има това с мен? — прекъсна го Уекслър.

— Изслушай ме и ще ти кажа. Били повика едно от ченгетата на Кели, Донован, който ни изведе от „О’Калахън“. Онзи луд Девлин едва не стигна и до Донован. Направо е побеснял. Във всеки случай детективът, когото е наел, познава Кели от едно време. Помолил го да му помогне да открие каква е връзката на ченгето с нас. Кели предупреди Донован, Донован предупреди нас, аз пък предупреждавам теб. Ако онзи шибан Девлин се появи в бара ти, най-добре да си подготвен. Разбираш ли? Това е.

— Мили боже. И какво очакваш да направя?

— Нищо не очаквам. Просто те предупреждавам.

— Е, как изглежда той?

— Едър е. Метър и деветдесет, може и повече. Тъмнокос. Здравно копеле и адски силно, казвам ти. Има малък белег на дясната си вежда и знае да се бие. Смята се за мъжко момче.

— Чудесно. Точно това ми трябва. Още мъжкарски боклуци.

— Най-добре да не го пускаш вътре.

— Най-добре е просто да изчезнете. Дочуване.

Уекслър беше ядосан. Тъпо, грозно и излишно. Чудеше се дали Джо и Еди вече не му носеха повече неприятности, отколкото полза. Той махна на бармана.

— Обади се долу на Бърнард и му кажи да дойде за малко.

Когато едрият портиер се появи, Уекслър му даде знак да седне до него на бара.

— Да, сър?

— През идващите дни, навярно даже тази нощ, в бара може да се опита да влезе един човек. Едър е, метър и деветдесет или повече, тъмнокос, с белег, който минава през дясната му вежда.

— Да, сър.

— Не го пускай лесно, но не му отказвай.

— Добре.

— А когато го качиш на асансьора, позвъни на Джо и Еди и им кажи, че идва.

— Чак след като се качи, така ли?

— Да. Не искам да те види, че телефонираш.

— С какво име искате да го наричам, за да разберат за кого говоря?

— Наричай го господин Смит.

— Господин Смит. Чудесно. Това ли е?

— Да. На слизане прати Джо и Еди тук.

Бени си тръгна и малко по-късно двете горили се приближиха до бара с обичайните си полубезумни усмивки. Като два тъпи булдога, които искат да ги галят.

Уекслър не им каза да седнат. Изпитваше желание да ги заудря по главите с тояга, но те навярно щяха да го възприемат като израз на нежност.

— Хубаво ме чуйте.

— Да, сър — отвърнаха в хор двамата.

— Тази нощ, утре или вдругиден, Бърнард ще ви позвъни отдолу и ще ви каже, че се качва господин Смит.

— Господин Смит — повтори хорът.

— Точно така. Господин Смит. Когато ви каже това, искам да съобщите на нас със Сюзън, че идва господин Смит, после искам и двамата да отидете в кухнята и да останете там, докато не дойда да ви взема.

— А ако има някакви проблеми, пак ли да стоим там? — попита Джо.

— Оставате там, докато не дойда за вас или не пратя някого.

— Какво ще правим с онзи тип? — попита Еди.

— Ще ви кажа. Но не искам да ви вижда, когато влезе. Връщайте се на работа.

— Да, сър.

Докато се отдалечаваха към фоайето на бара, Джо се обърна към Еди и имитира Уекслър.

— „Не искам да ви вижда, когато влезе.“ Майната му.

— Да — отвърна Джо, — майната му на този педераст.

Накрая Уекслър повика Сюзън. Гледаше я как се приближава към него. Носеше семпла тясна рокля, закопчана на кръста. Навярно хиляди жени носеха такива рокли. Но на тялото на Сюзън изглеждаше така, сякаш е ушита специално, за да подчертава женската фигура. Платът отпред се разделяше на две и подчертаваше едрите й гърди.

Цепката отстрани обещавахе да е достатъчно широка, че да разкрие повече от дългите ѝ, стройни крака.

Беше шест и петнайсет сутринта и Сюзън бе пила толкова много, че вървеше с овладяно олюляване. Фактът, че започва да затлъстява, че кожата на изящното ѝ лице съвсем леко увисва и незабележимо подпухва ден след ден, че постепенно се отпуска, някак си я правеше още по-привлекателна за Уекслър.

Изведнъж той се възбуди. Реши, че тази нощ ще я откара в апартамента ѝ и ще я чука. Но как да я унижи още съвсем мъничко, зачуди се Уекслър. Навярно като я накара да коленичи на голия под пред него. Без килимче или хавлия под коленете ѝ. Той си представи, че вижда квадратните следи от теракотните плочки на пода, отпечатани върху коленете ѝ.

Сюзън се приближи и застана до него на бара.

— Седни, скъпа.

Тя се подчини, без да каже дума.

— Днес, утре или вдругиден Джо или Еди ще ти каже, че идва господин Смит. Не искам да вижда онези двамата, затова, когато дойде, ти го посрещни. Провери го с детектора за метал и го пусни в бара. Не прави нищо особено. Просто когато дойде, заеми мястото на Джо и Еди.

— Господин Смит?

— Да.

— Чудесно.

Докато се връщаше на масата си в предната част на заведението, тя почувства по гърба си тръпки. Очите му, помисли си тя. Гадните му очи. Той я караше леко да потръпва от страх. После единственото, което искаше да види, беше топлата кехлибарена течност, очакваща я в голямата, постоянно пълна чаша. Цялото ѝ внимание се насочи към сладкия вкус на „Гран Марни“. Още докато вдигаше чашата, тя знаеше, че колкото повече пие, толкова по-малко я боли и толкова по-малко може да направи, за да го разкара от живота си.

23.

Портиерът в лилавия анцуг отвори вратата и Девлин излезе от горещината, шума и мрака в прохладния сумрак на манхатънското утро.

Девлин изплю вкуса на джина на Марлен от устата си и си помисли как слюнката ѝ изсъхва по члена му. Беше уморен, потен и леко пиян. А това го правеше повече от леко уязвим. Бродеше из подземен свят, с който нормалните хора нямаха нищо общо, и въпреки това знаеше, че няма да спре.

Сивото зазоряване го завари да крачи на запад към Трето авеню. Той извади листа на Зитър. Оранжевата светлина на мощните улични лампи и бавно изсветляващото небе му позволиха спокойно да го прочете. Страхуваше се, че може да заспи в таксито, ако пътува чак до центъра, затова избра клуба в Челси. До адреса пишеше: „Питай за Били“.

Слезе от таксито на Осмо авеню и Двайсет и седма улица и тръгна към мястото. Беше шест без петнайсет и движението по булеварда вече се оживяваше. Девлин можеше да види пощенските коли, подредили се на Трийсет и трета улица до централната поща. Ню Йорк се разбуждаше.

Сградата на дадения му от Зитър адрес бе пететажен блок. Каменно стълбище водеше към преддверие, осветено от флуоресцентна лампа, която караше стените да изглеждат призрачно зеленикавобели. Не светеше нито един прозорец.

Девлин отново прочете адреса. Като че ли в блока не можеше да има каквото и да е заведение, но номерът съвпаднаше.

Качи се по стълбището и натисна бравата на вратата. Беше отключена. Влезе в малък вестибюл и се огледа. Отдясно имаше врати от двойно стъкло, покрити отвътре с плътни, червени завеси.

Лесно откри звънеца. Натисна го и след миг завесите иззад стъклото леко се отдръпнаха, но вратата остана затворена. Девлин

отново позвъни и след десетина секунди завесите се разтвориха. Отвътре го погледна някакво лице.

То принадлежеше на дребен плешив мъж, който изглеждаше като всеки друг барман. Човекът вдигна брадичка към него и тихо го попита нещо. Девлин се наведе към процепа между двете врати и каза:

— Приятел съм на Били.

Лицето изчезна зад завесата, ключалката изщрака и вратата се отвори.

Мъжът го погледна и рече:

— Добре. Влизай. Портиерът ми никога преди не те е виждал, затова не ти отвори.

Зад дребния барман се хилеше двайсетинагодишно момче, което изглеждаше горе-долу също толкова заплашително, колкото хлапетата от рекламите за мляко. Имаше закръглени бузи и идиотска усмивка.

— Били го няма — каза барманът. — Може би се къпе или нещо подобно. Сигурно ще дойде по-късно. — После се върна на мястото си зад бара.

Девлин смяташе, че името е просто парола. Зачуди се какво ли щеше да прави, ако „Били“ наистина дойдеше. Трябваше да разпита Зитър за това заведение. И сигурно щеше да го зачеркне от списъка си. Стигаше му само един поглед, за да разбере, че е невъзможно братята Маккой да са редовни посетители тук.

Заведението представляваше просторно правоъгълно помещение с дървен бар отстрани. Беше безупречно чисто, украсено с плакати на Франк Синатра, Анги Дикинсън и Мерилин Монро. И пълно със сериозни типове. Големи мъжаги с големи шкембета, златни вериги и пръстени на кутрето. Като че ли всички се познаваха. Смееха се гръмко и се обръщаха един към друг с имена като Дебелия Тони, Лоуи и Големия Ед.

В отсрещния край на стаята имаше маса за игра на двасет и едно. Около нея седяха петима мъже, залагаха чипове и чакаха крупнето с дебели очила в тъмни рамки да ги прибере.

Девлин разбираше, че мястото му не е тук. Въпросът бе как да се измъкне, без да привлече вниманието. Навярно беше единственият тук без пистолет.

Чувстваше се така, сякаш вече го оглеждаха поне двама души и се чудеха кой ли е той. Според него след не повече от десетина минути

някой щеше да започне да го разпитва защо е тук. Не искаше и да мисли за тонажа на всички бандити, които можеха да решат да го изхвърлят навън.

Той се приближи до стъклените врати. Портиерът с идиотската усмивка бързо скочи от масата си и отключи.

— Чао — каза момчето.

— Благодаря — рече Девлин.

Излезе навън преди някой да го забележи. Вече бе съвсем светло. Шокът от толкова внезапното изчезване на нощта не му помогна да се отърси от хаоса, който цареше в главата му. Хвърляше на вятъра прекалено много време и енергия и всъщност не откриваше нищо. Разбираще, че изобщо не се е приближил до отговора на въпроса какво се е случило с брат му.

В списъка на Зитър оставаше още един бар. Преди да се откаже, щеше да провери и него.

Той спря такси на Седмо авеню.

— Карай към центъра, става ли? — каза Девлин.

— Накъде точно?

Девлин извади списъка и потърси адреса на „Звездна светлина“.

— На Бродуей четиристотин и шейсет.

— Готово.

Шофьорът го закара за седем минути. Девлин слезе от колата. Копнееше за душ, устата му бе пресъхнала от алкохол. Спеше му се.

Блокът приличаше на всяка друга делова сграда. Надникна вътре. В дъното на преддверието видя рецепция, зад която седеше огромен чернокож мъж. Девлин погледна часовника си. Наближаваше седем. Прекалено рано за начало на работния ден на портиер в бизнес сграда, но не прекалено късно, за да е отворен един среднощен бар.

Насочи се право към рецепцията. Алкохолното опиянение и раздразнението му ликвидираха каквото и да е колебание.

— На кой етаж е барът „Звездна светлина“?

Бърни се изправи и без да каже дума, излезе иззад бюрото си. Носеше тъмнокафяв костюм и бяла риза с копринена вратовръзка, която имаше много интересен мотив в кафяво, сиво и черно.

Беше достатъчно едър и арогантен, за да гледа Девлин отгоре и в същото време някак си да вири брадичка във въздуха. С това негърът му съобщаваше, че е груб и че още не му е показал всичко.

В продължение на няколко секунди портиерът го гледаше. Девлин чакаше.

— В тази сграда няма никакви барове — най-последно рече чернокожият.

— Ами, разбира се, че има — тихо отвърна Девлин. — Мои приятели са идвали тук и горещо ми го препоръчаха. Зная, че не пускаш вътре всеки, но искам да видя този бар, ако е възможно.

— За к'ви приятели приказваш?

— За двама познати бармани от Уест сайд.

Бърни продължи да го гледа още известно време и рече:

— Това е частен клуб.

— Сигурен съм, че си струва членския внос.

— Той е петдесет долара.

Девлин извади стодоларова банкнота и я подаде на портиера, който каза:

— Нямам да ти върна.

— Задръж рестото — усмихна се Девлин.

— Благодаря. — Бърни бръкна в джоба на самото си и извади бизнес карта. Върху червен фон с бели букви пишеше „ЗВЕЗДНА СВЕТЛИНА“. — Ето ти членската карта. Ако ме няма, с нея ще те пускат вътре.

— Благодаря. А ако си тук, ще ме запомниш ли?

— Помня лица.

— Това е хубаво. Много е удобно.

— Отвори си самото, приятел.

Девлин разтвори самото си — знаеше, че бойната палка е във външния джоб на гърдите. Бърни бързо го отупа отгоре до долу и каза:

— Последвай ме.

Той отведе Девлин до асансьора. Девлин изчака Бърни да се наведе и да отключи бутона за шестия етаж, да го натисне и после отново да го заключи.

— На шестия етаж — каза му портиерът. — Почукай веднъж на вратата и чакай.

Девлин влезе в асансьора.

Когато вратата се затвори, Бърни вдигна телефона зад подиума си и позвъни горе. Отговори му Джо и той рече:

— Господин Смит се качва. Не забравяй да съобщиш на господин Уекслър.

Джо и Еди незабавно се насочиха към края на бара, като мимоходом казаха на Сюзън да заеме мястото им отвън. Те докладваха на Уекслър и се скриха в кухнята. Когато Девлин се появи, Сюзън гледаше през шпионката. Тя бързо отвори вратата, за да може да го разгледа по-добре.

Беше едър, но не и дебел. Начинът, по който висяха дрехите му, ѝ подсказваше, че е мускулист. Носеше скъпо облекло: коприна, фин памук, чудесни обувки. Лицето му също ѝ хареса. Красив, но обрулен от времето и малко поочукан. Имаше сънливия вид на уморен пияница, което също ѝ допадна.

Девлин наведе глава, усмихна се и я попита:

— Мога ли да вляза?

Сюзън си помисли, че маниерите му са много очарователни. Насили се да престане да го оглежда и отвърна:

— Да. Разбира се.

Тя държеше малък детектор за метал и това я караше да се чувства глупаво, но си свърши работата. Внимателно прокара апарата по цялото му тяло. Когато понечи да се наведе към краката му, алкохолът я накара да се хване за рамото му, за да не падне. Почувства се така, сякаш се е подпряла на яко дърво.

Девлин сподави желанието да я подхване. Изглеждаше прекалено красива и елегантна. Остана неподвижен, наслаждавайки се на тялото, което му се бе доверило. Съсредоточи се върху усещането от допира на дланта ѝ върху рамото му. Докато го проверяваше с детектора, Девлин огледа пълното ѝ сочно тяло и гърдите ѝ, опънали леката лятна рокля.

— Обикновено с тази работа се занимава някой неприятен портиер, а не красива жена — каза той.

— Ами — отвърна Сюзън, докато бавно прокараваше палката на детектора нагоре между краката му, — ако искате, бих могла да ви намеря някой неприятен портиер.

— Не, благодаря.

Тя си представи как леко притиска апарата към чатала му. После се изправи и се овладя. Знаеше, че Уекслър спокойно можеше да стои зад нея и да я гледа. После прочисти гърлото си.

— Маса ли ще желаете, или предпочитате просто да седнете на бара?

— Маса, моля. — Изведнъж усети, че е гладен. — Сервирате ли храна?

— Само ордъври, но са много добри. — Сюзън се обърна и го поведе в бара. — Елате с мен.

Девлин я последва през предното помещение. Минаха покрай игралните маси и влязоха в централната зала. Барът беше полупълен. Навсякъде имаше много движение. На масите за табла някой трябва да бе спечелил победна точка, защото се разнесоха викове и ръкопляскания. Усещаше се атмосферата на потайност и изоставеност, характерна и за другите среднощни барове, но този тук не беше за алкохолици, чернокожи хипита, пънкари или мафиоти. Този тук бе за хора с пари. Имаше много повече плюш и беше много по-комфортен от другите клубове, които бе обиколил. И красавица като Сюзън изглеждаше точно на мястото си.

Тя настани Девлин на масата му и каза:

— Ще пратя келнера да вземе поръчката ви. Какво да ви донеса за пиене?

— Шампанско. Много студено, ако е възможно.

— Разбира се.

Девлин се загледа в нея отзад. Уекслър я наблюдаваше отпред. Седеше на обичайното си място в края на бара. И двамата се наслаждаваха на съответната гледка, но погледът на Уекслър бързо се отмести към Девлин, а след няколко мига Девлин усети очите на Уекслър.

В момента, в който погледите им се срещнаха, Девлин разбра три неща: че мъжът, който го наблюдава, управлява заведението, че го е очаквал и че е подъл като плъх.

Той бързо прехвърли възможностите. За разлика от другите барове, в които бе ходил, тук Джордж би влязъл, без да се колебае. Дали ирландците се бяха сетили, че ще провери среднощните клубове? Да. Дали биха могли да предупредят човека, който седеше на бара? Да.

Уекслър се отказа от състезанието по гледане и се върна към отворения пред него бележник. Сюзън стоеше на бара и чакаше шампанското на Девлин. Барманът постави върху поднос бутилка

„Мъм“ с чаша. Сюзън докосна шишето, за да се увери, че е студено, после се обърна и се насочи към масата на Девлин.

— Бих искал да ми кажете нещо за този бар — рече ѝ той, докато тя отваряше малката бутилка.

— Какво искате да научите?

Той погледна пенливата течност в чашата и отвърна:

— Къде са портиерите?

Сюзън престана да пълни чашата и остави бутилката до нея. От въпроса му под лъжичката я полазиха ледени тръпки. Тя погледна към тайнствения „господин Смит“. Той определено не бе приятел на Уекслър. В продължение на няколко секунди тя не му отговори.

Може би се дължеше на алкохола, който бе пила цяла нощ, може би на страха и омразата ѝ към Уекслър, може би просто на начина, по който я гледаше Девлин. А може би всички тези неща възпламениха бунтовната ѝ природа. Тя взе решение, което знаеше, че завинаги ще промени нещата по един или друг начин.

— Крият се в кухнята — отвърна тя.

— И защо?

— Собственикът не иска да ги видите.

— Откъде знае за мен.

— Нямам представа.

Девлин виждаше, че нервите ѝ са опънати до скъсване. Не искаше да я насилва да говори пред чужди очи.

— Благодаря ви. Струва ми се, че би трябвало да си поговорим повече.

И тогава Сюзън направи решителната стъпка.

— Не тук. Позвънете ми. В шест часа. 555-1428.

— Ясно. Между другото, как се казвате?

— Сюзън.

Тя се обърна и се отдалечи от него колкото можеше по-бързо, без да изглежда ужасена, както внезапно се почувства. Знаеше, че Уекслър я наблюдава и искаше да отвърне на погледа му, но се страхуваше, че лицето ѝ ще я издаде. Остави подноса върху бара и се насочи право към масата си до входа. Седна на мястото си и отпи голяма глътка „Гран Марние“. „Мили боже — помисли си тя, — какво, по дяволите, направих току-що?“

24.

Девлин повече не погледна към Сюзън. Допи шампанското си, отиде до тоалетната, облекчи се, изми ръцете и лицето си, върна се и седна на бара. Избра си място накрая, така че Уекслър, който седеше от другата страна на ъгъла, да е почти с лице към него. Поръча си чаша портокалов сок и сода.

Уекслър продължаваше да пише в бележника си, но Девлин беше нарушил неговата територия. Усещаше присъствието му. А то бе яростно. Как смееше жертвата на капана му да седи тук и да го предизвиква така?

Накрая той вдигна очи и отвърна на погледа на Девлин, като го предизвикваше да каже нещо. Девлин без колебание прие предизвикателството, наведе се напред над ъгъла на бара, протегна ръка и каза:

— Аз съм Джак Девлин. Изглеждате ми собственикът на това заведение.

Уекслър не пое дланта му, но му отговори.

— Да. Аз съм собственикът.

— Как се казвате?

— Уекслър. Робърт Уекслър.

— Отлично. Ще е по-лесно, след като зная името ви.

— Какво ще е по-лесно?

— Да науча нещо за вас, господин Уекслър.

— О, нима? И какво искате да научите за мен?

— Дали вие сте виновникът.

— За какво?

— Господин Уекслър, имали ли сте тук някога проблеми? Недоволни членове на клуба или гости? Хора, които поради някаква причина са се разстроили и се е наложило да се справяте с тях?

— Понякога.

— Понякога. А наскоро?

— Не обсъждам работата си с непознати.

— Е, струва ми се, че току-що се представих.

— Не ме е грижа какво ви се струва. — Уекслър затвори бележника си, пхна го в джоба си и се изправи.

Девлин се смъкна от високия си стол, пристъпи към ъгъла на бара и препречи пътя му. Уекслър толкова се изненада, че за миг остана неподвижен. А в следващия момент арогантността на Девлин запали в него такава ярост, че наистина видя пред очите си черни петна. Насили се да се овладее. Известно време и двамата помълчаха. Накрая Уекслър успя да се усмихне и каза:

— Застанали сте на пътя ми. Предлагам ви да не го правите.

Девлин вече знаеше, че е попаднал на точното място. И беше очевидно, че това не е подходящият момент, за да прави каквото и да било по въпроса, но не можеше да пусне Уекслър, без да му отправи поне завоалирана заплаха.

— Само един въпрос, преди да си тръгнете. Винаги ли стоите тук? Бих искал да зная къде да ви открия, ако се наложи.

Собственикът го заобиколи, без да отговори, Девлин се поспря. Уекслър тръгна право към кухнята. Джо и Еди стояха до работната маса на Уонг и нагъваха с шепи от ордюврите, които виетнамският готвач им приготви. Трябваше им само един поглед към шефа им, за да престанат да се тъпчат.

— На бара седи един човек — без да ги поглежда рече Уекслър. — Джо, слез долу по задното стълбище и докарай колата си. Еди, щом ти кажа, излез от тук, внимателно разгледай човека, после иди при Джо.

— Прословутият господин Смит, а? — попита Джо.

— Да. Не казвайте нищо повече, просто ме изслушайте и направете каквото ви казвам. Проследете го. Преди да стигне там, където отива, искам да го спрете.

— Да го спрем ли? — попита Джо.

— Да — продължи Уекслър. — Заведете го някъде, където няма да ви пречат, и искам да направите три неща. Предайте му съобщение от мен — кажете му, че никой никога не идва в бара ми, за да ме заплашва. После му дайте урок по уважение. И накрая го накарайте да ви изпее всичко, което знае за заведението и за мен и разберете кой му е дал тази информация. Ясно ли е?

— Да, сър — отвърнаха и двамата.

— Можете да правите с него каквото искате, но без да го убивате. Искам да остане жив, за да се наслаждава на спомена за нетърпимата си арогантност.

Двете горили не казаха нито дума. Страхуваха се Уекслър да не промени заповедите си. Направо не можеха да повярват, че им дава такава свобода на действие. Шефът им излая „Тръгвайте!“ и те незабавно се подчиниха.

Джо се насочи към задното стълбище, а Еди бързо отиде в централната зала. Мина покрай бара и хвърли кратък поглед към Девлин, после излезе през предната врата. Девлин наблюдаваше заплашителния гигант с периферното си зрение, доволен, че е извадил плячката от скривалището ѝ. После обаче се зачуди как, по дяволите, ще се справи с нея. Беше уморен и алкохолът забавяше реакциите му. А единственото му оръжие бе малката бойна палка.

Но това нямаше значение. Беше хванал следата. Бе открил точното място и поне някои от виновниците за състоянието на брат си. Сега просто трябваше да остане жив през следващите няколко минути.

Реши, че каквото ще става, ще става навън. Допи портокаловия си сок и содата, за да прочисти малко гадния вкус в устата си и се насочи към асансьора.

Мина покрай Сюзън, но не показа, че я е забелязал. Стори му се, че асансьорът се бави прекалено. Навярно чернокожият във фоайето го задържаеше горе, докато човекът на Уекслър се приготви на улицата.

Когато излезе от асансьора, едрият портиер силно го удари в гърдите, за да го спре. За стотни от секундата Девлин изви дясното си рамо в ръката на Бърни, измъкна бойната палка от джоба на гърдите си и се обърна, за да забие края ѝ в нежното място точно под носа на грамадния негър. Бърни яростно изрева, когато двата му предни зъба хлътнаха в устата му. Той вдигна две ръце към лицето си, за да се опита да сподави болката. При удара Девлин се бе обърнал странично към портиера, но бързо се завъртя с лице към него, блъсна с две ръце чернокожия в гърдите и го залепи за стената. Ударът му изкара въздуха и той се отпусна на стената. Девлин яростно го подкоси и Бърни тежко се стовари по задник. Главата му се килна напред и преди да успее да я вдигне, Девлин стисна долната му устна с дясната си ръка и с лявата силно блъсна главата му назад в стената.

— Значи помниш лица, а? — изръмжа той.

Бърни хвана китката му, за да го спре, така че Девлин не успя да откъсне устната му. Сълзи на болка блестяха в очите на чернокожия, който успя само да изсумти в отговор.

— Преди три нощи онази горила, която току-що си пуснал навън, е извел от бара един едър мъж. Така ли е?

Бърни кимна.

— Здравенякът, който излезе преди мен? Така ли?

Отново кимване.

— Ти помогна ли му да пребие човека? Защо го направи? Какво се случи?

Бърни поклати глава и се опита да вдигне нагоре два пръста. Девлин леко разхлаби хватката си, така че портиерът да е в състояние да говори, но това беше грешка. Болката и яростта превърнаха негъра в ужасен противник. Девлин се бе разкراчил над него, а той седеше, опрял гръб в стената и някак си успя да се приповдигне достатъчно, за да забие крак в слабините му. Девлин би трябвало да успее да блокира удара, но алкохолното опиянение го забави. Успя само донякъде да отслаби силата му. Бърни не уцели мястото между краката му, но попадна отстрани в дясното му коляно. Болката мигновено го порази и омаломощи. Коляното му се подви и той едва не се стовари на пода.

Гигантът му нанесе жесток удар отстрани в главата с дясната си ръка. Девлин полетя назад, но Бърни скъпо плати за това, защото противникът му все още стискаше устната му. Кожата в десния ъгъл на устата му се разкъса и отвори почти осемсантиметрова рана на бузата му.

Ударът повали Девлин, но Бърни изпитваше прекалено силна болка, за да се изправи на крака преди него. Девлин имаше точно толкова време, колкото да проясни главата си, преди негърът да успее да застане приклепнал и да се хвърли срещу него с намерение да го блъсне в стената до рецепцията.

Когато се метна срещу него, приличаше на огромен футболен защитник, но вместо да се опита да блокира нападението, Девлин отстъпи в страни, хвана Бърни за гърба на сакото и с всичка сила го тласна в същата посока, в която летеше.

Обединената мощ на тласъка на Девлин и на собствения устрем на нападателя тласна негъра в бюрото и стената със силата на автомобилна катастрофа. Той смаза лявата си ръка в опита си да

смекчи удара, разби скулата си и строши три шийни прешлена, преди да се плъзне надолу по стената в безсъзнание.

Девлин отстъпи две крачки назад. Лявото му ухо кънтеше от удара на Бърни, дясното му коляно пулсираше от болка. Той го изпита и откри, че издържа на тежестта му и се движи нормално. Бойната палка все още беше в дясната му ръка. Пъхна я обратно в джоба и сви дланта си. Беше му трудно да я отваря и затваря, но нямаше никакви наранявания. Дълбоко си пое дъх и почувства, че на мястото на оттеглящия се адреналин го обзема пълно изтощение. Трябваше да мине покрай горилата, която беше видял да излиза, но изобщо не бе сигурен, че сега ще е в състояние да го направи.

Онзи сигурно го чакаше навън. За щастие не прекалено близо до входа, иначе вече щеше да му е налетял.

Девлин тръгна към вратата, но не излезе на улицата. Движението по Бродуей бързо се увеличаваше и скоро щеше да настъпи сутрешният час пик. Входът на сградата бе близо до ъгъла и когато спираха на червения светофар на кръстовището, колите се нареждаха пред нея. По това време имаше много таксито.

Девлин чакаше и съсредоточено наблюдаваше. Когато видя, че пред входа спира празно такси, той бързо изскочи навън и се вмъкна на задната седалка. Паркирали линкълна си оттатък улицата, Джо и Еди едва не го изпуснаха.

Джо възбудено хвана Еди за ръката и попита:

— Това е той, нали? Мъжът, който влезе в таксито? Той е, нали?

— Да! — отвърна той. — По дяволите!

Джо завъртя ключа толкова силно, че го огъна. Продължи да го държи, докато стартерът не започна да вие и стърже по вече запалилия двигател. Успя да намери пролука в колоната от автомобили тъкмо навреме, за да хване зеления светофар и да се понесе след таксито.

От колата Девлин се опита да открие Еди някъде на улицата, но не забеляза нищо. Но чу клаксоните зад себе си и се обърна, за да види големия линкълн, който си пробиваше път сред движението. Успя да различи вътре двама мъже. И двамата изглеждаха достатъчно едри, че да отговарят на ръста на горилата, която бе видял да излиза от бара. Мисълта за това, че го преследват двама мъже с такива размери, беше ужасяваща.

— Завий към Хюстън и тръгни на запад към Бедфорд — каза той на шофьора. — После завий надясно и карай нагоре по Хъдсън.

Таксиметровият шофьор бе енергичен негър с кожен каскет, вдигнат назад върху посивялата му глава.

— Дай ми адреса, братче — рече той. — Не мога на всеки завой да те питам за посоката.

— Отивам в службата по пристанищата и летищата на Осмо авеню — отвърна Девлин.

После се смъкна надолу на седалката. Представи си ги как се блъскат в таксито, принуждават го да спре и го измъкват на улицата, за да го превърнат в кървава пихтиеста маса.

И без да поглежда назад, Девлин знаеше, че големият линкълн го следва по тесните улици на Гринич вилидж. Но все пак се обърна, за да се увери, и естествено автомобилът се оказа точно зад тях. Прекалено близо, за да се преструва, че не ги преследва.

Девлин се радваше, че е предизвикал Уекслър в бара. Отдавна беше научил, че не си постигнал нищо в което и да е разследване, докато не си напъхаш носа наред него и не размърдаш нещата дотолкова, че хлебарките да изпълзят. Когато го направеха, трябваше вече да си подготвен, да имаш пистолет, подкрепление или някакъв план, за да се справиш с атаката.

Беше постъпил правилно, но в неподходящ момент. Това бе глупаво. Нямаше с какво да се изправи срещу онези две чудовища, които му дишаха във врата. Нито пистолет, нито подкрепление. Не ги вкарваше в капан. Не можеше да се справи с тях сам. „С какво помагам на себе си или на брат си така?“ — запита се той.

Таксито спря на червено. Откри, че се е свил на задната седалка, почти сигурен, че преди да светне зелено, вратата на таксито ще се отвори и двете горили ще му се нахвърлят. Трябваше да направи нещо.

— Завий надясно и тръгни обратно по Блийкър — каза той на шофьора.

Онзи се обърна и му викна:

— По дяволите, това да не ти е някакъв си шибан туристически автобус. Кажи ми къде искаш да идеш или върви на майната си.

Девлин удари с длан по пластмасовата преграда, която го отделяше от негъра и изкрещя:

— Млъквай и прави каквото ти казвам! — Пъхна петдоларова банкнота през малкия процеп в стъклото и извика: — Карай!

Шофьорът се уплаши. Това не беше никакъв си бял бизнесмен на път за работа, който щеше да остави виковете му без последствие. Той зави по Блийкър и спря на светофара на Единайсета улица. Планът за бягство на Девлин нямаше достатъчно време, за да се осъществи. Джо спря линкълна точно зад таксито и преди да светне зелено, двете горили слязоха от автомобила си и се хвърлиха към таксито. Джо се насочи към дясната задна врата, Еди към лявата. Искаха да сгачят Девлин на задната седалка.

Девлин ги видя. Заклучи дясната врата и точно когато Еди застана до лявата, той се обърна и опря крака в нея. Когато горилата хвана бравата, Девлин я ритна с всичка сила.

Вратата се блъсна в Еди, който се опита да я спре с кръстосани ръце. Но Девлин я бе ритнал толкова силно, че тя отхвърли грамадния мъж на около два метра и го повали на земята. Той падна и Девлин се измъкна на улицата. Беше им попречил да го хванат в капан и се готвеше да се затича към центъра в същата посока, в която пътуваше таксито, но Джо вече заобикаляше колата отпред, за да не даде възможност на Девлин да избяга.

Невероятно, но таксиметровият шофьор ненадейно се включи в схватката.

— Разкарай се от таксито ми, мамка ти! — изкрещя той на Джо и наистина настъпи газта, насочвайки автомобила към него.

Здравенякът отскочи и Девлин използва възможността да направи нещо, което не бе правил никога досега: да избяга от битка. Той се затича, заобиколи колата отзад, пресече улицата и зави надясно.

Според плана му таксито трябваше да го откара до Шести полицейски участък на Десета улица. Предпочиташе да рискува да го арестува полицията, отколкото да го осакатят Джо и Еди. Но горилите го бяха нападнали две пресечки по-рано. Ако успееше да им избяга, имаше шанс.

Девлин имаше около половин пресечка преднина. Джо беше загубил време, за да направи с ритник голяма вдлъбнатина отстрани на таксито, а на Еди му трябваха няколко секунди, за да се изправи от тротоара, но и двамата вече тичаха с всички сили след него.

Еди се оказа по-бърз. Когато Девлин стигна до Пери стрийт, вече чуваше стъпките му. Почти можеше да усети как огромната ръка го сграбчва за яката и го поваля на земята. Трябваше да направи нещо преди и двамата да са го настигнали, но как щеше да остане жив, ако спреше, за да се бие с тях?

Точно преди Десета улица той направи отчаян ход. Хвана се за малко дърво, за да спре устрема си, завъртя се кръгом около него и заби юмрук право в гърдите на Еди.

Беше разчел времето свършено. За съжаление Еди бе толкова огромен, че пое удара и все още му остана достатъчно сила, за да го хване за крака. Ако не се държеше за дървото, щеше да бъде повлечен до падналата на колене горила. Девлин едва запази равновесие и успя да освободи крака си от ръцете на Еди тъкмо когато пристигна вторият му противник. Джо замахна към главата му и щеше да я отнесе, ако Девлин не стоеше здраво на два крака и не бе успял да се наведе. Но здравенякът беше по-бърз, отколкото си представяше, успя да преодолее инерцията напред и го ръгна толкова силно с лакът в гърдите, че Девлин се пусна от дървото и падна на улицата по задник.

Джо мигновено се хвърли върху него, но не и преди Девлин да вдигне крак и да го опре в гърдите му.

Тежестта на гиганта го притисна, но Девлин бе прекалено хитър, за да се опитва да го издържи. Той се извъртя и успя да отблъсне противника си настрана. Джо тежко падна и Девлин стана на крака, но преди да се изправи съвсем, Еди го блъсна изотзад, като го обхвана в мечешката си прегръдка и го помете напред към някаква кола.

Телата им се удариха в нея толкова силно, че вратата хлътна навътре и страничният прозорец се пръсна наоколо в дъжд от сини парченца. Алармената инсталация на автомобила се включи и улицата се оглуши от пронизителна сирена.

Девлин се бе подготвил за удара. Той изпусна въздуха си и напрегна тяло точно в необходимия момент. Въпреки че се блъсна в колата, успя да запази съзнание. Все още беше стегнат в мечешката прегръдка, но си отмъсти, като заби глава назад в лицето на Еди. Един път, после още един. Усети хрущенето на костите на носа и лицето на гиганта. Зъбите на Еди се впиха в скалпа му. Удари го три пъти и горилата все още не разхлабваше хватката си. Лицето на Еди се бе превърнало в кървава пихтия, но той продължаваше да стиска. Събра

невероятната си сила и вдигна Девлин във въздуха, като се готвеше да го метне върху бетонната настилка. Но Девлин направи едно последно усилие. Щом краката му се отделиха от земята, той бързо сви колене към гърдите си, успя да опре стъпала в колата и се отблъсна с цялата сила, която бе останала в краката му.

Това беше достатъчно, за да накара Еди да залитне назад и да загуби равновесие. Двамата мъже се строполиха върху Джо, който се извиваше, за да удари Девлин отстрани по главата. И тримата се завъргаляха по средата на Блийкър стрийт.

Мечешката прегръдка на Еди се разкъса и с последните остатъци от силата си Девлин се изправи на крака, зави зад ъгъла и със залитане се затича по Десета улица.

Но горилите все още не бяха победени. Бяха се изправили и тичаха след него. Този път обаче разбраха целта му. Полицейският участък ясно се виждаше нататък по улицата. Движението по Блийкър беше спряло, трупаше се тълпа и алармата на колата продължаваше да вие. Ченгетата вече трябваше да са се появили. Девлин бе прекалено близо до входа на участъка. Те се обърнаха и се затичаха към колата си.

Девлин изобщо не погледна назад, а продължаваше да тича към полицията. Усещаше, че по тила му се стича кръв. Малко преди да стигне до входа той намали темпото. Едва тогава посмя да се обърне, за да види дали все още го преследват. Горилите бяха изчезнали.

Щом Джо и Еди не го гонеха, нямаше смисъл да влиза в участъка, особено с бюлетина на Донован и със стичащата се от тила му кръв.

Продължи право към Хъдсън стрийт, спря ново такси и влезе вътре преди шофьорът да успее да види кръвта, която скоро щеше да изцапа задната му седалка.

— Към пресечката на Шейсет и трета и Трета улица — каза Девлин. Не искаше да тръгва към апартамента в центъра, защото това означаваше да се върне в посоката на „Звездна светлина“. Нуждаеше се от пистолет, трябваше да спре кръвта и да намери място, където да събере силите си и да обмисли атаката срещу враговете си. Сега вече знаеше кои са.

25.

Когато портиерът ѝ позвъни от фоайето, Дарил тъкмо се канеше да става. Не се изненада, че е Девлин, но видът му, когато влезе, я порази. Гърбът на коприненото му спортно сако беше подгизнал от кръв. Натъртванията и драскотините му започваха да почервяват и да се подуват.

— Господи, какво ти се е случило? — ахна тя.

— Спокойно. Изглежда по-зле, отколкото е в действителност.

— Кой те подреди така?

— Същите, които са пребили и брат ми.

— Кой?

— Почакай малко — каза той, като постави длан на рамото ѝ. — Успокой се. Помогни ми да спра кръвта и ще ти разкажа.

Дарил се насили да престане с въпросите и го последва в банята. Девлин свали подгизналото сако и ризата си. Дори панталоните му бяха изцапани отзад с кръв. Той ги събу и Дарил видя, че в горната част на слипа му се е образувал кървав полумесец.

— Още ли ти тече кръв?

— Не зная. Виж и ми кажи колко е голяма раната на тила ми. Навярно не чак толкова. Раните по главата кървят много.

— О, господи!

— Хайде. Погледни я.

Когато мина зад гърба му, Дарил присви очи. Застанал с лице към огледалото над мивката, той ѝ каза:

— Хайде, раздели косата и разгледай раната.

Тя се подчини.

— Божичко. Изглежда около пет сантиметра.

Девлин раздалечи палец и показалец на разстояние от пет сантиметра и я попита:

— Толкова ли?

— Не. Не съвсем.

— Добре. Хубаво. Можем да я затворим и без шевове. Още ли кърви?

— Не, като че ли сълзи съвсем леко.

— Добре. Имаш ли ножица?

— Да.

— Отрежи ми косата. Не я допирай до кожата, просто я отрежи колкото можеш по-късо. Опитай се да не направиш прекалено голяма дупка. После обръсни мястото, така че да има достатъчно гола кожа, върху която да залепим лепенка.

Дарил се хвана на работа. Отначало ѝ се гадеше от гледката, но скоро толкова се задълбочи, че видът на раната престана да ѝ прави впечатление. Когато го подстрига достатъчно, Девлин я накара да облее мястото с кислородна вода, а той отрязва две лепенки, показва ѝ как да притисне раната. Тя изпълни инструкциите му, после залепи отгоре голямо парче марля.

— По-добра си от някои лекари — каза Девлин и се обърна към нея.

— Сигурен ли си, че не трябва да те зашият?

— Нямам време.

— Какво става?

— Ще ходиш ли на работа?

— След около час.

— Чакай да взема един душ и преди да излезеш, ще ти разкажа каквото зная.

Под душа Девлин внимателно се огледа за други наранявания. Дясното му ухо беше подуто и го болеше. Болеше го и челюстта от удара на Бърни. Коляното, с което бе блокирал ритника му, се движеше малко трудно, но щеше да се оправи. От удара в колата бяха натъртени кокалчетата на ръцете му, левият му лакът и левият му хълбок.

Онези двамата бяха невероятно силни. И очевидно бяха в състояние да понасят толкова много болка, че като че ли беше невъзможно да ги спреш с нещо друго, освен с куршум. Навярно с два.

Бе получил няколко рани, но нямаше нищо счупено. Девлин знаеше, че е имал късмет дори само затова, че е останал жив.

Когато си изми косата и свали мръсотията, потта и кръвта от дългата нощ, Дарил вече се бе облякла и приготвила за работа.

Девлин излезе гол. Носеше хавлиена кърпа, с която покри възглавницата на леглото ѝ и седна на ръба му. Единственото, което му се искаше, беше да легне и да проспие част от болката и изтощението.

— Мога ли да поспя тук известно време?

— Разбира се.

— Открих хората, които са пребили брат ми.

— Кои са?

— Пазачи в един среднощен бар в центъра. Но съм абсолютно сигурен, че не са го направили на своя глава. Трябва да им е наредил собственикът на заведението.

— Те ли се опитаха да те пребият?

— Да.

— Откъде са разбрали, че ги търсиш? Нали не си ги нападнал ти?

— Не, не съм чак толкова глупав. Причакаха ме.

— Защо? Откъде са разбрали?

— Още не съм сто процента сигурен.

— Джак, просто трябва да идеш в полицията и да сложиш край на всичко това, преди да са те убили.

— Не е толкова просто.

— Защо искаш да се забъркам в такова нещо? Идваш тук пребит и окървавен. Скрил си онзи проклет пистолет в кухнята ми. Джак, това е лудост.

— Виж, върнах се, за да си взема пистолета. Ще се махна. Съжалявам, че те забърках, но това вече е факт и не мога да направя нищо. Само не ме изхвърляй, докато не се пооправя.

— О, господи, не те изхвърлям, разбира се. Искам да ти помогна, но никога през живота си не съм правила такова нещо.

Девлин се отпусна назад на леглото. Чувстваше се прекалено пребит, за да обсъжда повече въпроса.

— И какво от това?

Дарил погледна слабото му, стройно тяло, умореното му лице и изтощените му очи. Знаеше, че ще направи всичко за него.

— Ще се оправиш ли?

— Да. Върви на работа. Просто имам нужда от малко почивка.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм. По кое време ще се върнеш?

— Към шест.

— Добре. В шест е чудесно. Или ще съм тук, или ще ти се обадя. И престани да се тревожиш.

— Най-добре да разговаряме, когато се върна — рече Дарил.

— Добре.

— Сложих ти ризата и панталоните в пералнята. Ще трябва да ги пуснеш на сушилнята. Не зная какво да правя със самото ти.

— Благодаря — измърмори Девлин.

Тя се обърна и излезе от спалнята, после се върна да му каже нещо, но той вече спеше. Единият му крак беше на пода. Дарил се приближи, вдигна го на леглото и го покри със завивката.

След това намали климатичната инсталация, за да не му стане прекалено студено и тихо затвори вратата.

Джо бавно подкара колата обратно към бара. Еди притискаше носна кърпа към окървавения смазан нос. Не му пукаше за кръвта и болката, но беше бесен, защото знаеше, че дясното му око навярно ще се подуе и ще се затвори от ударите за цяла седмица.

— Какъв копелдак, а, приятел? — каза той.

— Шибан копелдак — потвърди Джо.

— Трябваше да го последваме право при ченгетата и да го убием от бой пред шибаните им очи.

— Нямаше да ни позволят, Еди.

— Следващия път ще трябва десет шибани ченгета да гърмят по мен, за да ме спрат.

— Ама и онзи копелдак си го получи, а?

— Направо се задави с шибаните си топки.

— Знаеш ли защо ми е най-кофти? — попита Джо.

— Защо?

— Защото ще трябва да го кажем на Уекслър.

— Майната му на Уекслър! — изрева Еди.

Когато влязоха в бара, беше десет и половина. Заведението бе почти празно. Уекслър все още седеше в края на бара. Той ги погледна и веднага разбра, че са се провалили. Никога не ги беше виждал дори и с драскотина, а сега и двамата изглеждаха пребити. Лицето на Еди вече се подуваше.

Преди шефът им да успее да каже нещо, Джо го изпревари:

— Не го отупахме така, както ни се искаше.

— Защо? — кисело попита Уекслър.

— Много е хитър. Скри се във фоайето на сградата, докато отпред не спря празно такси. Трябваше да избутаме таксито от пътя и да му се нахвърлим на улицата. Опита се да се бие и преди да можем да го размажем, дойдоха ченгетата. Трябваше да се измъкнем.

— Значи сте избягали от ченгетата?

— Да, сър.

— Къде?

— Близко до Блийкър и Десета.

— Колко зле е наранен?

Джо сви рамене.

— Не толкова, колкото искахме. Все още можеше да ходи.

— Ченгетата арестуваха ли го?

Джо отново сви рамене.

— Майната му, ако знам.

Уекслър ги освободи с махане на ръка.

— Вървете. Аз ще се оправям със случая.

Еди понечи да се отдалечи, но Джо не помръдна.

— Господин Уекслър — попита той, — можете ли да ни кажете къде да го открием?

Уекслър вдигна очи.

— Не. Махай се.

После взе безжичния телефон от бара и набра номера на Патрик Кели.

Отговори му енергичният глас на заместник-инспектора.

— Кели слуша.

— Тук е Уекслър.

— Да. Какво мога да направя за теб?

— Имам проблем с онзи човек, за когото ми съобщи Маккой.

— Аз казах на Маккой да те предупреди.

— Предупреди ме. Човекът се казва Девлин. Оказа се по-жилав, отколкото очаквахме.

— Ти беше предупреден.

— Я пак ми го повтори.

— Понякога не съм сигурен, че чуваш какво ти говорят, момчето ми.

— Без нравоучения, моля. Човекът се казва Девлин. Възможно е тази сутрин да са го арестували в шести участък. В такъв случай искам ти да се заемеш със случая.

— Възможно ли?

— Да. Не съм сигурен. Може и да се е измъкнал.

— Ще проверя.

— Ако още е на свобода, някой трябва да се погрижи за този човек. Трябва да науча за Девлин всичко, което мога, и се нуждаю от съвета и помощта ти, за да се избавя от него. Оказа се адски досаден.

— Нима?

— Да. Ако просто иска да отмъсти за брат си, няма проблем. Съвсем друго е обаче, ако работи за някого, за да провали бизнеса ни.

— Какво те кара да мислиш така?

— Справя се с онези твои братя Маккой. Предизвиква ченгето, което са повикали. Идва в бара ми, осакатява портиера ми и успява да избяга от Джо и Еди. Струва ми се, че тук става нещо, което е много по-голям проблем, отколкото би трябвало.

— Навярно.

— Да. Навярно. Но в едно нещо няма никакво съмнение — моите проблеми са и твои. Тук е заложено прекалено много, за да допуснем това да продължи.

— Добре, съгласен съм. Ще се погрижа.

— Моля те, дръж ме в течение. Дочуване.

Уекслър изключи телефона и се загледа в празното пространство. Погледът му се рееше там, където седеше Сюзън. Очите му се присвиха, докато обмисляше нещо, което да разсее отново надигащата се в него тъмна ярост.

26.

Болката измъкна Девлин от тревожния му сън. Разумът му казваше да остане в леглото и да не ходи никъде. Но пулсиращата му глава и болезненото тяло го караха да стане и да направи нещо по въпроса.

Той бавно смъкна крака на пода и провери пораженията. Кокалчетата на лявата му ръка бяха подути. В подобно състояние бяха и кокалчета на дясната му ръка. На левия му лакът и на левия му хълбок се оформяха грозни синини. Дясното му коляно бе сковано от блокирането на ритника на портiera. Болеше го навсякъде, където тялото му се беше блъснало в колата. Знаеше, че през следващите няколко дни ще се появят болки и на други места.

Влезе в банята и извади от аптекката на Дарил шишенце нуприн. Изсипа четири капсули от по 1000 милиграма и отиде в кухнята. Дозата бе много по-голяма, отколкото пишеше в указанията, но въпреки това нямаше да е достатъчна.

В кухнята той отвори хладилника и извади бутилка сода, с която прокара болкоуспокоителните и угаси жаждата си.

Видя, че на един от столовете виси окървавеното му сако и си спомни, че трябва да пусне дрехите си на сушилня.

Откри малката пералня в килера до кухнята и превключи на сушене, като нагласи брояча на един час.

Спеше му се до смърт, но имаше прекалено много работа. Погледна дигиталния часовник на микровълновата печка на Дарил. Беше 14:56 ч. Сънят трябваше да почака.

Седна гол на кухненската маса, взе телефона и набра номера на апартамента на „Пасифик Рим“ в Сохо. Когато се включи телефонният секретар, той набра необходимия код и изслуша получените съобщения. Зитър се бе обаждал, Мерилин също. Уилям Чоу, шефът на „Пасифик Рим“ беше оставил съвсем ясно съобщение: „Позвъни ми веднага“.

Девлин го бе очаквал. Той набра номера на офиса на „Пасифик Рим“ в Лос Анджелис, като използва кредитната си карта, проведе кратък разговор с телефонистката и незабавно го свързаха с Чоу, който попита с мекия си, странно успокоителен глас:

— Кажи ми сега какво е станало след последния ни разговор?

Чоу вече знаеше за баща му. Девлин бързо и лаконично му разказа всичко, което се бе случило след погребението.

Шефът му го изслуша, без да го прекъсва, после рече:

— Отмъщението е лукс.

Девлин чу, че Чоу трака на компютърната си клавиатура.

— Отмъщение или не, сега вече нямам избор — отвърна той.

— Можеш просто да се качиш на самолета. Трябваш ми спешно за нова задача.

— Не мога да оставя брат си.

— Ти не си при него.

— Но съм достатъчно близо.

— Трябваш да идеш на Оаху, Хавайските острови.

— Кога?

— Колкото е възможно по-скоро.

— Нуждая се най-много от три-четири дни.

Трийсетина секунди Чоу не отвърна нищо. От време на време Девлин чуваше тракането на клавиатурата. Разбираше, че Чоу използва компютрите в „Пасифик Рим“ за нещо, свързано с него. Дали не проверяваше разписанието на самолетните полети? Или търсеше в своята база данни имена на лекари за брат му?

— Интересно — отново се разнесе гласът на шефа му.

— Моля? — попита Девлин.

— Вкарах Робърт Уекслър в компютъра. Има досие при нас.

— И какво пише в него?

— Името му е замесено в случай, с който сме се занимавали преди година. Свързан е с „Икеда електроникс“ в Мауа, Ню Джърси.

— С „Икеда“?

— Да — продължи Чоу, — някои от служителите в централата им в Осака, пристигнали на посещение в офиса в Ню Джърси, имали проблем в собственост на господин Уекслър.

— Какъв проблем?

— Опит за изнудване от страна на проститутка.

— Една нощ в Манхатън?

— Да.

— „Пасифик Рим“ решил ли е проблема им?

— Отчасти. Може би си струва да хвърлим известни усилия за този Робърт Уекслър. Чакай да си помисля. Къде мога да се свържа с теб?

Даде му телефонния номер на Дарил и Чоу затвори.

Девлин позвъни в болницата и разбра, че състоянието на Джордж е стабилно. После се обади на Мерилин. Този път тя като че ли разговаряше с него по-охотно. После хапна и доизсуши дрехите си. Телефонът иззвъня точно един час, след като Чоу беше затворил.

— Пращам по факса в служебния ти апартамент информация за Уекслър — без предисловие каза шефът му. — Може да ти е от полза. Какво възнамеряваш да правиш?

— Да науча колкото мога повече за него и за бизнеса му и да го унищожа.

— Отлично. Каква помощ ти трябва?

— Трябват ми опитни и бързи хора, които да ми помогнат в събирането на информация. Трябват ми и връзките ви, за да намеря някой бияч — за ръкопашен бой. Нуждая се от подкрепление.

Компютърните клавиши затракаха в далечината и Чоу отвърна:

— Ще се свържа с един човек в Ню Йорк. Казва се Одзава. Дай ми няколко минути и после му телефонирай. Номерът е 572-6172. Ако не съм успял да го намеря, преди да му се обадиш, дай му моето име и му кажи какво искаш. После да прати сметката на мен. Колкото до хора за издирване на информация, в Ню Йорк има отлични ресурси. Използвай ги. Ще стане по-бързо, отколкото ако се опитаме да го направим оттук. Агенцията се казва „Уилям Паркър Инвестигейшънс“. Свържи се с нея от името на „Пасифик Рим“.

— Благодаря.

— Телефонирай ми след три дни. Дотогава ще мога да ти кажа подробностите за случая на Хаваите.

— Ясно.

През следващия час Девлин остана на телефона. Когато свърши, бе успял да си уговори срещи с Одзава за девет вечерта и с Уилям Паркър за девет сутринта.

Вече беше станало пет часа. Следващата му работа бе да позвъни на жената от „Звездна светлина“ в шест, но първо набра номера на Зитър.

Отговори му направо детективът.

— „Интрепид Инвестигейшънс“.

— Сам, Девлин е.

— Добре ли си?

— Да.

— Опитвах се да се свържа с теб и по номера, който ми даде, и по пейджъра. Успях само да оставя съобщение на телефонния секретар.

— Чух го. Забравих да взема пейджъра ти.

— По дяволите. Тревожих се. Прецаках работата. Макар и без да искам, но я прецаках.

— Как така?

— Някой от списъка ми е знаел, че идваш.

— Точно така.

— Съжалявам. Адски шибано съвпадение.

— Какво искаш да кажеш? Мислех си, че са братята Маккой.

— Не. Според мен информацията е дошла от по-високо място.

— От кого?

— От Патрик Кели.

— Кой е този, твоят човек в „Синовете на Ирландия“ ли?

— Да. Помня го като арогантно копеле, но когато го попитах какво прави в управлението, очаквах да чуя големи работи. Вместо това той се измъкна. Не ми отговори нищо конкретно.

— И какво?

— Това ме накара да се зачудя с какво, по дяволите, се занимава. Позвъних на неколцина познати в първи полицейски участък.

— И?

— Научих, че освен всичко останало, шибаното ирландско копеле отговаря за екипите, които се занимават със среднощните барове.

— Детективите, които би трябвало да ги затварят ли?

— Да.

— И този тип Кели отговаря за тях?

— Между другото.

— Значи са оставили лисицата да пази курника.

— Така изглежда. Кой, по дяволите, би вложил пари в добър среднощен бар, ако не е свързан с ченгетата?

— В противен случай рискува много.

— Точно така. А с теб какво става? Успял ли е да предупреди на онези места, че ще ходиш там?

— Да. В последния бар от твоя списък. Влязох вътре и не видях никакви мускули. Когато излязох обаче, ме чакаха.

— Не си застрелял никого, нали?

— Не си носех пистолета. Не бих могъл да вляза на онези места въоръжен.

— Да, прав си. Добре ли си?

— Успях да се измъкна без прекалено много поражения. Та значи този тип Кели осигурява защита на някои от среднощните барове? Как смяташ, че го прави?

— Предполагам, че просто насочва детективите другаде. Кара ги да се концентрират върху етническите клубове и бандитските сборища. Освен онези, които закриля, има много други заведения, към които да отклони усилията. Да речем, че някой разбере за някое от тези места. Ще трябва да докладва на Кели. Той ги предупреждава и те затварят, докато отmine бурята, после всичко си продължава както преди.

— Да.

— Кой знае, Кели навярно притежава няколко такива бара. Казваш, че си открил заведение, управлявано от ирландци? Кели вероятно има свои хора сред шибаните „Синове на Ирландия“, които се занимават с баровете. Онова ченге Донован, на което се натъкна ти. Отрепки като него.

— А как се вмястват в картинката братята Маккой?

— Кой знае? Кели трябва да има хора и извън полицията. Проклетата малка ирландска мафия се ръководи от заместник-инспектор.

— Все същата история, Сам. Типове с пари и власт, които си мислят, че могат да правят каквото си искат.

— Като например да пребият до смърт брат ти.

— Да.

— Откри ли какво му се е случило?

— Не точно. Попаднал е в някаква разправа и горилите са го изхвърлили. Може би онези братя Маккой са го обрели и са го оставили без пари, с които да плати сметката. Навярно е побеснял и е налетял на бой. Ако го е направил срещу типовете, които ме преследваха, направо е късметлия, че още е жив.

— По дяволите. Какво ще правиш? Не можеш да тръгнеш срещу тях.

— Нима? Само гледай.

— Ти си луд.

— Слушай сега какво искам да направиш. До девет часа утре сутрин искам да събереш колкото можеш повече информация за Кели. Дата на раждане, домашен адрес, регистрационен номер на колата му, номер на социалната му осигуровка, на банковата му сметка, изобщо всичко, каквото успееш да откриеш.

— О, я стига. Да не си мислиш, че ще можеш да намериш улики срещу него? И защо?

— Защото си струва. Ще го направиш ли?

— Вече ставам прекалено стар за такива работи.

— Направи каквото можеш. Къде да се свържа с теб към осем и половина утре сутрин?

— Ще бъда тук.

— Ясно.

— Добре.

— Хей, Сам?

— Какво?

— Докато не ти кажа, недей да говориш с никой друг, не се доверявай на никого.

— Виж, Девлин. Съжалявам, че предупредих онези типове за теб. Случва се. Може би подсъзнателно съм знаел, че Кели е подлец. Разбирам, че не можеш да си позволиш никакви рискове, но не се притеснявай за мен. На твоя страна съм.

— Добре.

— По дяволите, и двамата с теб знаем, че единственият начин да решим този случай е да си сложиш главата в торбата и да видим кой ще се опита да я отсече.

— Да, но тази сутрин вече едва не я загубих.

— Зная. Прав си. Бъди предпазлив. И не ми казвай нищо, което може да ти навреди.

— Ще ти телефонирам утре.

Девлин затвори и отиде да извади дрехите от сушилнята.

Още бяха топли. По-голямата част от кръвта се беше изпрала, но панталоните бяха в ужасно състояние. Бяха се смачкали и свили от топлината. Бяха му прекалено къси и тесни, което не облекчаваше болката в хълбока и коляното му.

Докато се обличаше, той се опита да обмисли следващите си ходове. Нямаше място за грешки.

Върна се в кухнята и отвори шкафа, в който бе скрил пистолета. После си сложи кобура, макар да знаеше, че не може да го прикрие с окървавеното сако, което висеше на облегалката на стола.

Чу, че външната врата се отваря. Дарил влезе в кухнята. Имаше изтощен и раздърпан вид от жегата навън.

Дигиталният часовник на микровълновата печка показваше 17:46 ч. Почти беше станало време да телефонира на жената от бара. Имаше номера и името ѝ — Сюзън. Сега само трябваше да убеди Дарил да ѝ позвъни.

27.

Сюзън седеше, втренчена в телефона. Знаеше, че ще иззвъни в шест, но все още нямаше представа какво ще каже.

Не искаше никога повече да преживява онези два часа, които беше прекарала с Уекслър, след като си тръгнаха от бара сутринта, но за първи път наистина вярваше, че не може да направи нищо.

Когато Уекслър ѝ каза, че тази сутрин ще се качи в апартамента заедно с нея, Сюзън не се изненада. Той като че ли притежаваше безпогрешен усет кога тя най-малко иска да го вижда.

Беше започнало като винаги — съблече го, направи му комплимент за тялото му, каза му колко голям пенис има. Но когато този път я заведе в банята, вече бе напълно еректирал. Жестокостта, която ѝ готвеше, го възбуждаше.

Както обикновено, тя трябваше да свали гащичките и сутиена си, но сега я накара да коленичи пред него върху голия под. Отначало просто ѝ беше неудобно. После започна да я боли. Продължи да ближе пениса му, но се отпусна назад върху прасците си, за да облекчи натиска върху коленете си. Но така плочките просто се впиха на друго място.

Сюзън отдръпна уста от него и протегна ръка към свитата над ваната рогозка.

Уекслър бързо я хвана за косата и рязко придърпа главата ѝ към себе си. Болката бе незабавна и силна.

— Да съм ти казвал да спираш?

— Коленете ме болят.

— И какво от това? Продължавай да ме смучеш, докато не ти кажа да спреш.

Той натисна главата ѝ към пениса си и стъпи с десния си крак върху лявото ѝ бедро, сякаш стъпваше на парапета на бара. После силно се отпусна върху нея, докато не почувства, че плочките се врязват в кожата ѝ.

През цялото време буташе главата ѝ назад-напред. Сюзън не успя да сдържи сълзите си. Мислеше си, че Уекслър скоро може да свърши, но той я отблъсна от себе си и силно я зашлеви.

— Ако искаш да плачеш, ще ти дам основание за това. Изправи се.

Сега вече Сюзън трепереше. Колкото по-уплашена беше и колкото повече я болеше, толкова по-голямо удоволствие изпитваше той.

Измъчва я повече от час. Нямаше кръв. Нямаше трайни увреждания или рани. Просто постепенно усилване на унижението и болката. Тя на два пъти понечи да се пресегне към аптекката, за да грабне ножицата от долната лавица и да я забие в него, но се овладяваше. Уекслър беше прекалено силен и бърз. Сюзън постоянно се сещаше за химикалката му, която стърчеше от окото на келнера.

Когато накрая бе вцепенена от срам и ненавист, Уекслър най-после си позволи да получи оргазъм.

Но дори след края на унижителния секс той не беше свършил. След като взеха душ и тя го облече, Уекслър ѝ каза да седне на ръба на леглото.

— Това не ти харесва много, нали? — рече той.

— Не.

— В такъв случай искам да те попитам нещо.

Сюзън не отговори.

— Искam да те попитам какво ще направиш, за да ме спреш?

Тя вдигна поглед и не каза нищо.

Уекслър се наведе и стисна лицето ѝ в ръка.

— Няма да направиш нищо. Не можеш да направиш нищо. Нямаш пари, приятели, власт, нямаш сила. Нямаш нищо.

Сюзън продължаваше да мълчи.

— Мислиш си, че онези жалки шест хиляди долара, която си спестила, могат да ти помогнат?

Въпросът болезнено прониза мозъка ѝ. Откъде знае? Сякаш четеше мислите ѝ.

— Зная за малката ти банкова сметка в „Ървинг тръст“ и за сейфа ти в „Кемикъл банк“. Мога да ти взема всичко само за минути. Мога така да уредя нещата, че да ти трябват години, за да стигнеш до парите

си, ако изобщо успееш. Зная какво правиш, къде ходиш, с кого разговаряш.

Той приближи лицето си на сантиметри от нейното. Можеше да усети неприятния му дъх.

— Зная къде живее майка ти, зная за бедната ти монголоидна сестричка, зная за другата ти сестра, която живее с тъпия си съпруг в Розлин на Лонг Айленд. Зная за живота ти повече от самата теб.

Сюзън се олюляваше. Ръцете ѝ затрепериха от страха и омразата, която я изгаряше.

Уекслър се изправи, пусна брадичката ѝ и отстъпи назад.

— Аз те притежавам и в момента, в който се уморя от теб, ще те изхвърля обратно на боклука. Така че недей да ми досаждаш с детинското си цупене. Бъди готова довечера в обичайното време. И се помъчи да свикнеш, да ти харесва. Предпочитам да виждам около себе си весели хора.

Той се обърна и я остави да седи на леглото. Тя просто падна назад, сви крака към гърдите си и остана в тази поза в продължение на часове, потъвайки по-скоро в мъглива умора, отколкото в сън. Но в шест часа вече беше будна и гледаше втренчено телефона с някаква изтощена напрегнатост. Инстинктивно разбираше, че поведението на Уекслър е свързано с тайнствения господин Смит. Бе го разярил с нещо и Уекслър го беше нарочил за своя жертва. Сюзън разбираше, че никого не е мразила толкова силно, колкото Робърт Уекслър. Той представляваше заплаха за живота ѝ, за семейството ѝ, за Сиси, за всичко. Но не знаеше как да го спре.

В шест и пет телефонът иззвъня и я сепна. Успя да вдигне слушалката едва при третото иззвъняване.

— Ало?

Разнесе се женски глас.

— Ало, Сюзън ли е?

— Да? — Гласът ѝ бе непознат. — Кой се обажда?

— Не съм сигурна дали си спомняте за мен. Казвам се Марджи. Запознахме се в среднощния клуб, в който работите. Бях с много красив, висок, тъмнокос мъж. Сигурно не си спомняте името му. Тогава се запознахте и с него.

— Не, действително не...

— Зная, че е странно да ви се обаждам в шест часа така ненадейно, но наистина искам да разговарям с вас.

Въпреки помътненото си съзнание, Сюзън започваше да проумява значението на думите ѝ.

— А, да — каза тя. — Спомних си. И аз искам да разговарям с вас.

— Добре. Заета ли сте сега? Навярно бихме могли да пийнем по нещо.

— Чудесно — отвърна Сюзън, — кога и къде?

— Да речем след около час. Знаете ли ресторанта „Мълхоланд драйв“?

— На пресечката на Шейсет и трета и Трета улица ли?

— Да. Точно там.

— Добре. Ще се срещнем в седем.

— Отлично.

Сюзън затвори телефона. В другия край Дарил погледна към Девлин.

— Като че ли разбра.

— Добре. Благодаря ти.

— А сега какво?

— Ще трябва да се срещнеш с нея.

— Защо?

— Не трябва да я виждат с мен, докато не се уверя, че е безопасно.

— Ами аз?

— Ти ще си просто нейна приятелка, с която се среща, за да пийнете нещо. Ако я следят или има какъвто и да е друг проблем, тръгваш си и всичко свършва.

Няколко секунди Дарил мълчаливо гледа към Девлин.

— Предполагам, че ще предпочета това, отколкото да си остана вкъщи и да гледам новините.

28.

Веднага щом Дарил се съгласи да отиде на срещата, Девлин вдигна слушалката и започна да урежда необходимите приготовления.

После трябваше да се погрижи за повредените си дрехи. Трябваша му нови панталони и сако. От сега нататък нямаше да ходи никъде без изработения си по специална поръчка „Каспиън“.

— Кой е най-близкия универсален магазин, „Блумингдейл“ ли?
— попита я той.

— Да, но аз не мога да го понасям.

— Не е нужно да влизаш. Просто ме почакай навън.

— И какво да правя?

Девлин ѝ подаде кобура с 45-милиметровия си пистолет.

— Подръж това, докато се върна.

— Какво да го правя? Господи, та той тежи цял тон.

— Прибери го в пазарска чанта.

Дарил намери малка чанта от „Грейсиз маркет“ и двамата излязоха. Тръгнаха по Трето авеню. С късите си, изпомачкани панталони той приличаше на скитник.

Девлин я остави да го чака пред „Блумингдейл“ и двайсет минути по-късно излезе от магазина с жълто-кафяви спортни панталони и неподплатено леко памучно спортно сако.

Дарил го погледна и каза:

— Ти си един от онези хора, на които всичко им стои добре.

— Стига да е достатъчно дълго.

— Подгънати ли са вече панталоните ти?

— Нямаше нужда. Бяха ми точно.

— А сега какво?

Девлин леко я хвана за лакътя и я поведе по обратния път.

— Ще ти обясня в движение.

И той подробно ѝ разказа плана си. Приблжиха се до седан, паркиран успоредно на друг автомобил на Шейсет и първа улица и

Трето авеню. На страничния прозорец имаше малък знак с надпис „Господин Д“.

Девлин спря и каза:

— Тук ще се разделим. Дай ми пазарската чанта.

Дарил му я подаде.

— Ще те следвам с тази кола. Не се тревожи, няма да ти се случи нищо.

— Каж ми пак как изглежда онази жена.

— Горедолу сте еднакви на ръст, има тъмна коса и се казва Сюзън.

— Хубава ли е фигурата ѝ?

— Да.

— Привлекателна?

— Да.

— Сигурен ли си, че не искаш ти да се срещнеш с нея?

— Сигурен съм. Повтори ѝ каквото ти казах и се помъчи да я накараш да дойде в „Мариот“. Ще се видим там. Ако не дойда при вас на бара до петнайсет минути, след като пристигнете, направо се махайте от там. Не се притеснявай. Ще ви прикривам, докато излизате.

Дарил кимна и тръгна по Трето авеню. Девлин влезе в седана и попита шофьора за името му. Той се обърна и отвърна:

— Майк Трей, сър.

Беше чернокож, около двацет и пет годишен, облечен в син блейзер, сиви панталони и вратовръзка на червени райета. Девлин остана с впечатлението, че е умно момче.

— Работил ли си някога за „Пасифик Рим“?

— Не, сър.

— Е, може да ти се стори малко необичайно. Просто прави каквото ти кажа.

— Да, сър.

Девлин си съблече самото и закопча кобура си, без да откъсва поглед от улицата.

— Карай още няколко пресечки нататък и виж дали можеш да паркираш срещу „Мълхоланд драйв“.

— Няма проблем.

Шофьорът опитно се вмъкна сред уличното движение, пресече трите платна до отсрещната страна на булеварда и паркира до

противопожарен кран.

— Добре, сега просто загаси двигателя и си почивай — каза му Девлин.

— Няма проблем.

В продължение на пет минути Девлин внимателно наблюдава улицата. Забеляза Сюън в мига, в който приближи до ъгъла откъм западната страна на Трето авеню. Видя я да влиза в ресторанта и съсредоточено огледа улицата, за да провери дали я следят. Не откри никого.

Сюън влезе в заведението и бързо се огледа. После се насочи към бара. Спря и огледа седналите.

Единствената жена тук бе Дарил. Тя се изправи от стола си и пристъпи към нея. Сюън направи същото.

Беше облечена в сини панталони и бяла копринена блуза. Тъмната ѝ коса падаше свободно. Отдалече изглеждаше много красива. Но щом се приближи, Дарил забеляза, че чертите на лицето ѝ са изкривени от напрежение.

— Аз съм Дарил Оустън, а вие трябва да сте Сюън — протегна ръка Дарил.

Сюън стисна дланта ѝ.

— Да. Моля ви, кажете ми какво става?

— Ами, ще се опитам. Защо не пийнете нещо, докато ви обясня каквото мога?

Сюън жадуваше за първата си за деня доза алкохол и си поръча „Блъди Мери“. Преди да пристигне коктейлът ѝ, тя попита:

— Правилно ли съм разбрала, че ми се обадохте от името на мъжа, с когото се видяхме снощи?

— Да. Той реши, че е по-добре да ви се обадя аз.

— Прав е. Мисля, че телефонът ми се подслушва.

— Очевидно знае какво да прави в такива ситуации.

— В какви ситуации?

— Ами, предполагам, че ще трябва да ви обясня всичко.

— Кой е той? А вие?

— Това ще ви обясни той. Аз съм просто негова приятелка.

— Защо не дойде лично?

— Искаше да се увери, че не ви следят.

Поръчката на Сюзън пристигна и тя отпи голяма глътка, наслаждавайки се на доматиения сок и водката.

— Ще се срещнем с него на друго място — продължи Дарил.

— Не съм в настроение за игрички.

Дарил погледна към вече пресушената ѝ чаша и отвърна:

— Не мисля, че това е игра.

— Имате ли да ми кажете нещо друго?

— Не.

— Добре тогава, няма смисъл да стоим повече тук, нали? Да вървим да се срещнем с приятеля ви.

Преди Дарил да отговори, Сюзън се изправи, остави на бара дваисетдоларова банкнота и тръгна към вратата. Точно преди да я отвори, тя се обърна към Дарил и попита:

— Между другото, как се казва приятелят ви?

Дарил се поколеба — не бе сигурна дали Девлин иска жената да научи името му, но разбираше, че Сюзън няма да приеме никакъв отказ.

— Казва се Джак Девлин.

Сюзън се замисли за миг и поклати глава.

— Името му не ми говори нищо.

„Скоро ще ти проговори“ — помисли си Дарил.

В първи полицейски участък заместник-инспектор Патрик Кели чакаше компютъра да провери името на Джак Девлин.

Беше възложил задачата на административния помощник Харолд Фелдмайер, който винаги имаше малко изненадан вид.

Фелдмайер влезе в кабинета на Кели, подаде му папката и каза:

— Този тип Девлин е бил ченге.

— Наистина ли?

— Випуск '72 на нюйоркската полицейска академия. Не се е задържал дълго. Няма криминално досие. Всичко е тук. Компютърът откри доста данни за него във Вашингтон. Получих няколко файла от армията и от секретните служби, но съм уверен, че има още много. Нямам достъп до цялата информация без специално разрешение, а не мога да го получа преди нормалното работно време. Това тук би трябвало да е достатъчно.

— Сигурен съм, че е така, синко. Сигурен съм, че е така. Дай да видя.

— Да, сър. — Фелдмайер остави Кели да чете разпечатките.

Девлин видя, че двете жени излизат от ресторанта. Бяха страхотна двойка. Облечена в съвършено прилепнали джинси, кафяви ботуши и лек памучен пуловер, Дарил беше висока, руса, с остри черти на лицето. Сюзън бе висока колкото нея, но изглеждаше по-възрастна, по-изискана и по-чувствена. Докато дрехите на Дарил, макар и хубави, бяха обикновени, тези на Сюзън бяха хубави и скъпи. Ако Дарил беше привлекателна, Сюзън бе красавица.

— Виждаш ли онези двете? — попита шофьора Девлин.

— Още от момента, в който се появиха на улицата, човече.

— Добре. Тръгваме след тях. Те ще вземат такси, така че просто останни на няколко автомобила разстояние и ги следвай.

— Готово, шефе.

Веднага щом жените спряха такси, шофьорът бе готов да тръгне.

— Не, не още — каза Девлин.

— Не искам да ги изпусна.

— Спокойно.

Девлин искаше да се увери, че никой не ги следи. Когато таксито потегли, той не видя друга кола да се включва в движението. Изчака още няколко секунди.

— Добре, давай.

Шофьорът Майк се наведе над волана и започна съсредоточено да маневрира сред трафика.

Таксито зави на запад по Шейсет и шеста улица. Девлин знаеше, че ще минат през Сентръл парк и навярно ще поемат на запад към Бродуей, а после на юг по булеварда до хотела, който се намиреше на Четирийсет и шеста улица.

После каза на шофьора:

— Виж, не си прави повече труда да ги следваш. Просто мини през парка и тръгни към центъра. Отиваме в хотел „Мариот“ на Бродуей и Четирийсет и шеста.

— Добре.

Когато спряха пред хотела, Девлин видя, че Сюзън и Дарил тъкмо влизат през въртящата се врата.

„Мариот“ беше построен необичайно. Фоайето му не се намираше на първия етаж, а на осмия. Долу бе само бюрото на пиколото, ескалаторите и асансьорите. На следващия етаж имаше театър. Над него — зали за конференции и балове. Рецепцията се намираше на осмия етаж, наред с няколко ресторанта, магазини и барове.

Девлин каза на шофьора да го чака на Четирийсет и шеста улица и влезе в хотела. Не беше видял някой да следи жените, но имаше план, който щеше да му помогне да се увери в това.

Двете жени се насочиха към асансьорите. Девлин ги видя да чакат, мина покрай тях и се затича нагоре по ескалатора, който щеше да го отведе в театъра на втория етаж. После продължи до осмия. Както очакваше, тълпата от чакащи асансьорите долу попречиха на Сюзън и Дарил да го изпреварят.

Когато влезе в бара, в който Девлин й бе казал да заведе Сюзън, Дарил разбра защо го е избрал. Секторът с масите бавно се въртеше около кръглия бар в средата.

Над бара имаше балкон, който го заобикаляше отвсякъде. Скрит в сенките, Девлин седеше там. Докато жените сядаха на бара, той успя да огледа всички посетители, които се въртяха пред очите му. Ако забележеше, че някой ги наблюдава, нямаше да отиде на срещата.

За едно завъртане, което траеше десет минути, Девлин се убеди, че никой не ги следи. Слезе по стълбището и седна на бара до Сюзън.

Тя се обърна и той протегна ръка.

— Аз съм Джак Девлин.

Сюзън го погледна и стисна дланта му. Видя натъртванията по лицето и ръцете му и рече:

— Изглежда сте се натъкнали на хората на Уекслър.

— Да.

— Изненадана съм, че още можете да ходите.

— Имах късмет.

— Така е. Е, за какво е всичко това? Разбирам, че имате някакъв проблем с Робърт Уекслър.

— Права сте. Но ако не възразявате, предпочитам да не го обсъждаме тук. Резервирал съм горе апартамент. Мисля, че там ще е

по-спокойно и удобно.

— Вижте, може би това, че пратихте приятелката си и целият този въртелив начин да се срещнем наистина е бил необходим, но няма да вляза с вас в никаква хотелска стая. Ако искате да разговаряте с мен, най-добре да го направите тук.

Девлин я видя, че пресуши чашата си и махна за нова. Пиеше чиста водка с лед.

— Добре. Сега ще ви обясня — рече той.

После ѝ разказа как оставил брат си в „О’Калахън“. Разказа ѝ за братята Маккой, които бяха отвели Джордж в среднощен бар. Описа ѝ Джордж и я попита дали го е виждала в „Звездна светлина“.

— Да — потвърди тя.

— Знаете ли какво се е случило с него? — попита той.

— Не съвсем. Видях го в бара няколко нощи, преди да се появите вие. Джо и Еди го придружиха навън.

— Защо?

— Струва ми се, че типовете, с които дойде, си тръгнаха и го оставиха да плаща сметката. Очевидно се е опитал да плати с кредитна карта. Ние не приемаме кредитни карти. Предполагам, че всичко това го е раздразнило и е вдигнал врява. Уекслър повика горилите и те го изведоха.

— Брат ми лежи в болница пребит почти до смърт и с толкова тежка фрактура на черепа, че е трябвало да го оперират. Да не би да се опитвате да ми кажете, че са го направили, защото не приемате кредитни карти?

За миг Сюън не отвърна. После затвори очи и тихо каза:

— Онези двамата са зверове.

— Защо им е да го правят?

Сюън се обърна и го погледна.

— Защо ли? Защо? Защото тъкмо това правят. Брат ви сигурно се е опитал да се съпротивлява, тъй че те са го извели някъде и са го пребили, защото им харесва да го правят и защото знаят, че могат да се измъкнат безнаказано. Ето защо.

Известно време всички мълчаха. Девлин гледаше право пред себе си с такъв ужасен вид, че Дарил се страхуваше да проговори.

Сюън допи чашата си.

— Какво искате от мен? — най-после попита тя.

— Искам да ми помогнете.

— За какво?

— Да се погрижим Уекслър и хората му никога повече да не направят подобно нещо с когото и да било.

— И как според вас трябва да го направя?

— Първо, като ми разкажете всичко, което знаете за Уекслър.

— И каква полза?

— Ще видите.

— Вижте, господин Девлин, може да мразя Уекслър и хората му даже повече от вас, но си нямате и представа в какво се забърквате.

— Затова ми трябва вашата помощ.

— Няма да стане, даже да се опитам да ви помогна. Кой сте вие? Какво можете да им направите? Ако ви помогна, рискувам повече, отколкото можете да си представите.

— Какво рискувате?

— Работата си, апартамента си, спестяванията си, личната си безопасност. И много други неща.

— Уекслър ли ви осигурява всичко това?

— Да.

— А какво получава в замяна?

— Мен.

— Не се опитвам да ви заплашвам или да ви принуждавам, Сюзън — тихо ѝ каза Девлин. — Моля ви, повярвайте ми. Но още сега мога да ви кажа, че това е край на Уекслър. Когато свърша работата си, той няма да може да ви даде нито работа, нито нещо друго. Няма да може и да вземе нищо от вас. Давам ви възможност да се измъкнете, докато все още можете.

— Сериозно ли говорите? Смятате, че сте в състояние да се изправите срещу Уекслър?

— Да.

— И защо трябва да ви вярвам?

Девлин се обърна към Сюзън и спокойно попита:

— Какви възможности имате, ако не ми повярвате?

Тя отпи от студената си водка и се опита да подреди в главата си всичко, което ставаше. Погледна часовника си. Имаше малко повече от час преди Уекслър да пристигне в апартамента ѝ. Ако не направеше нещо, щеше да остане под неговата власт.

— Какво ще получа в замяна, ако ви помогна?

— Ще се измъкнете от ръцете на човек, за когото сама признавате, че е опасен за вас, и че го мразите. Ще ви осигурия безопасно жилище. А когато всичко свърши, ще ви дам десет хиляди долара, за да започнете нов живот.

— И се предполага, че трябва да ви вярвам?

— Имате ли избор?

Сюзън разбираше, че иска да повярва на този човек, но това не означаваше, че можеше. Тя бързо поклати глава и попита:

— Какво точно искате да направя? Искам да кажа в момента.

— В момента единственото, което можете да направите, е веднага да се преместите в този хотел. Стаята е наета под име, което не е известно на Уекслър. Уверих се, че никой не ви следи. Ще сте в безопасност. Ще ви донеса каквото ви трябва от апартамента ви. А вие ще ми кажете всичко за Уекслър. Това е единственото, което искам от вас. Просто оставете всичко още сега — апартамента си, бара, всичко. Оставете го, започнете наново и ми помогнете.

— И не искате нищо друго?

— Навярно. Възможно е да се появи още нещо, което да сте в състояние да направите, но нямам представа какво може да е то. Ако стане така, ще решаваме на момента. Не е необходимо да се ангажирате с нещо повече от онова, което току-що ви казах.

— Всичко става прекалено бързо. Прекалено невероятно. Не зная в какво се забърквам.

— Това е най-доброто предложение, което можете да получите. Или оставате тук и слагате край сега, или се връщате при Уекслър. Не мога да ви кажа друго. Изборът е ваш. Помогнете ми и никога няма да съжалявате. Сега ще отида до рецепцията за ключовете от апартамента. Съжалявам, че всичко става толкова внезапно, но трябва да решите, докато се върна.

Девлин остави двете жени на бара. Дарил искаше да каже нещо, но не можеше да открие необходимите думи. Сюзън си поръча нова водка. Тя погледна към Дарил и рече:

— Може би ако пия достатъчно, няма да има значение какво правя.

— Според мен би трябвало да постъпите така, както ви казва той — отвърна Дарил.

— Защо?

— Щом познавате онзи Уекслър, значи разбирате, че някой трябва да го спре. Ако добрите хора могат да го сторят, трябва да се опитат.

— Вие това ли се опитвате?

— Предполагам, че да.

— Какво знаете за Девлин?

— Някога е бил полицай. Сега работи за частна застрахователна компания. Изглежда има много връзки. И носи под самото си пистолет, голям колкото топ.

Сюзън се намръщи, погледна към чашата си, отпи, но не каза нищо.

Девлин се върна и остави върху плота на бара пластмасова карта за електронната ключалка на хотелска стая.

— С това се отваря апартамент на трийсет и четвъртия етаж — рече той. — Вземете го, качете се в стая 3417 и имате шанс да започнете отначало. Ако си тръгнете, ще се върнете към стария си живот.

Сюзън втренчено гледаше картата. Дарил наблюдаваше Сюзън. Девлин се извърна. Сюзън погледна часовника си. Оставаха четирийсет и пет минути до появата на Уекслър в апартамента ѝ.

Тя погледна към картата и си помисли за звука от ключа на Уекслър. Можеше да го чуе. Мразеше този звук толкова силно, че я караше да скърца със зъби. Никога повече. Тя взе картата и без да каже дума, излезе от бара. Девлин я изчака да се отдалечи няколко крачки, после двамата с Дарил я последваха.

29.

Заместник-инспектор Кели остави последния лист в твърдата бежова папка, която му беше донесъл Фелдмайер. В нея имаше компютърни разпечатки, копия на полицейски доклади, разузнавателни сведения, копия от военните архиви и сведения от отдел „Личен състав“ на нюйоркското полицейско управление. Кели разтри уморените си очи.

Сега знаеше за Девлин много повече, отколкото преди да започне да чете. Знаеше, че Девлин е завършил първи в класа си в нюйоркската полицейска академия, че шест месеца по-късно е напуснал полицията, оставяйки след себе си няколко доклада, които шефовете му бяха написали, за да прикрият задниците си, вместо да обяснят причините за напускането му.

След това бе постъпил във военната полиция. Бяха го пратили във Виетнам, където беше прекарал повечето време из сайгонските барове в разправии с агресивни американски войници. От армията се бе преместил в секретните служби и очевидно се беше изкачил в йерархията дотолкова, че да отговаря за охраната на Джими Картър по време на втората половина от президентския му мандат.

След Картър Девлин окончателно бе напуснал държавните служби и беше постъпил на работа в застрахователната компания „Пасифик Рим“ в централа в Лос Анджелис. Компанията вършеше много работа за азиатски фирми с делови интереси в Щатите.

Макар и огромна, цялата тази информация не обясняваше на Кели защо този Джак Девлин е проследил братята Маккой, които работеха за него, защо е заплашил полицай, който му бе верен и защо е влязъл в изключително частен среднощен клуб, който контролираше, и е заплашил Робърт Уекслър.

Онова, което беше разбрал от братята Маккой и от разговора си със Сам Зитър, показваше, че Девлин го прави, защото брат му е имал някаква неприятност в „Звездна светлина“.

Изглеждаше невероятно, но такива бяха и всички останали възможни причини Девлин да преследва Уекслър. Дали някой японски концерн не се опитваше да сложи ръка над имотите му? Дали Девлин не работеше за някого от конкурентната ирландска фракция? Някой, който не харесваше това, че Кели назначава бивши бойци на ИРА, избягали от Ирландия и укриващи се в Щатите?

Кели не успя да се сети за достатъчно основателна причина. Девлин беше опасен. И засега нямаше значение защо причинява толкова неприятности. Трябваше да го елиминират, при това бързо.

Реши да проследи Девлин с помощта на няколко детективи от своята специална част по среднощните клубове, да открие кой или какво го е разярило толкова и после да го даде на хората на Уекслър, за да го убият.

Докато Кели четеше миналото на Девлин, Сам Зитър се готвеше да получи вътрешна информация за Кели.

Разликата в източниците беше съществена. Данните на заместник-инспектора произхождаха от печатни доклади и компютърни файлове. Тези на детектива произхождаха от боклука пред апартамента на Кели.

Зитър отиде в Ривърдейл и паркира колата си на няколко пресечки от блока на ирландеца. Носеше зелени работни дрехи, с които приличаше на чистач. В задните му джобове имаше чифт големи жълти гумени ръкавици и руло найлонови чували за боклук.

Той заключи автомобила си и се насочи към жилището на Кели. Трябваша му няколко минути, за да открие двата големи, метални контейнера на сградата. Около тях бяха пръснати отделни чували, но по-голямата част от боклука беше вътре.

Зитър отиде до първия контейнер и упражни правото, гарантирано му от най-висшия съд в щата Ню Йорк. Той прерови чужд боклук и го присвои. Според закона, щом боклукът бе оставен на обществена улица, ровенето в него не представляваше нарушаване на частната собственост.

Трябваше му изненадващо малко време, за да открие боклука на Кели сред многобройните чували в контейнерите. Методът на Зитър беше подобен на онзи, който използваша боклукчиите, събиращи

консервени кутии за вторични суровини. С джобно ножче той бързо разпорваше найлоновия чувал и разравяше съдържанието му с гумените си ръкавици, докато не откриеше плик за писмо или списание с написано върху него име. След това преминаваше на следващия чувал. За разлика от събирачите на консерви обаче, които разпорваха чувалите и ги оставяха така, Зитър внимателно ги напъхваше в нови. И за разлика от тях едва понасяше острата смрад от ферментацията в горещото време.

Зитър работеше максимално бързо. За трийсет минути чувалите с боклук на блока бяха разпорени, проверени и сложени в нови чували. Детективът взе от боклука на Кели достатъчно, за да напълни един голям чувал до половината.

Той се върна при колата си със съкровището в ръце. После използва убежището на задната уличка, за да улесни работата си. Винаги беше досадно да се ровиш в боклук на улицата, пред къща или жилищен блок.

Най-трудната работа все още му предстоеше: да отнесе боклука обратно в офиса си, да го изсипе върху голяма работна маса и да прерови загнилото, влажно, превърнало се на каша съдържание, докато не открие нещо полезно.

За Зитър боклукът представляваше един от най-добрите източници на сигурна информация. Беше удивително колко много хора смятат, че могат да се избавят от нещо, като го изхвърлят в чувала. А още по-удивително бе колко много разкриваше боклукът. Хората изобщо не мислеха за изхвърлените банкови съобщения, пликове от разписки за вноски по ипотека, фактури за кредитни карти и телефонни сметки, които лесно можеха да бъдат открити.

Зитър използваше боклука, за да открие всичко — от тайните доходи на бивш съпруг до действителните обитатели на апартамент под наем.

Като се оставеше смрадта, той обичаше да рови в боклуците.

Преди детективът да се върне в офиса си, Девлин, Сюзън и Дарил влязоха в разкошния апартамент в „Мариот“. Имаше две спални, отделени от голяма, скъпо мебелирана стая с диван, масичка за

кафе пред него, кръгла маса с четири стола, мокър бар, телевизор и две кресла.

В спалните имаше свежи цветя, фруктиера с плодове върху масата, кофичка с лед и безалкохолни в мокрия бар. Но нямаше алкохол.

Сюзън бързо разгледа апартамента и заяви:

— Нуждая се от алкохол и цигари. Може би съм извършила изключително глупава постъпка и не съм в настроение да седя трезва.

Девлин седна на дивана.

— Можете да си поръчате каквото ви трябва.

— Чудесно.

Сюзън незабавно вдигна телефона на бара и набра необходимия номер.

— Искам да пратите в стая трийсет и четири седемнайсет кутия цигари „Парламент“, бутилка водка „Абсолют“ и бутилка „Гран Марние“ — каза тя. После замълча. — Да, пратете малко сода. Не, не искам ордьоври и храна. — Жената затвори слушалката, обърна се към Девлин и рече: — Надявам се, не очаквате да престана да пия още тази вечер?

— Не, не очаквам. Просто си помислих, че е най-добре сама да вземете решението.

— Добре. А сега какво?

— Кажете ми какво ви трябва от апартамента ви.

— Имате трийсетина минути преди да дойде Уекслър.

— И?

— И се съмнявам, че ви се иска да се засечете, това е всичко.

Девлин се наведе напред и ѝ каза:

— Смятате, че ми пука дали ще се засека с онзи гаден плъх?

— Може да е ужасно неприятен.

— Аз също. Не се тревожете вече за него. Дайте ми ключовете си и ми кажете от какво имате нужда.

Тя му подаде ключовете. Обясни какви дрехи иска, къде крие бижутата си и къде се намира малката огнеупорна кутия, в която държеше важните документи.

— Докато ме няма, бих искал да напишете всичко, което знаете за Уекслър — рече Девлин. — Къде живее. Телефонният му номер. Регистрационният номер на колата му, ако го знаете. Адресите на

сградите или имотите, които притежава. Имената на адвокатите му. Всичко, което ви дойде наум.

— Не зная много.

— Ще се изненадате за колко много неща ще се сетите, щом седнете да пишете. Не се напрягайте, просто пишете каквото ви хрумне.

През цялото време Дарил тихо седеше на дивана. Девлин тръгна към вратата. Тя се изправи заедно с него.

Двамата застанаха до вратата и Дарил попита:

— Колко време искаш да остана тук с нея?

— Колкото можеш. Ако остане тук сама и започне да премисля нещата, ще избяга. В момента това е възможно най-лошото, което може да се случи. Просто се опитай да ѝ правиш компания и да я успокояваш.

— Добре, щом смяташ, че е необходимо. Кога ще се върнеш?

— Да речем след два часа.

— А после?

— Още не съм сигурен.

— Ще останеш ли тук, след като се върнеш? Не че не би искал да прекараш нощта заедно с нея.

— Хей...

— Ще е истинско изпитание да прекарам вечерта с нея, след като пресуши още няколко чаши водка.

— Хайде, Дарил.

— Добре, добре. Ще остана, но наистина е така. Не съм свикнала да дундуркам зрели жени.

— Разбирам те. Само за тази вечер. Тя е най-важната.

Дарил сви рамене.

— Върви да си гледаш работата.

Девлин стигна до апартамента на Сюзън с взетия под наем автомобил.

Когато влезе в жилището ѝ, той сериозно се замисли дали да не изчака Уекслър, но защо?

Можеше да го пребие. При това по абсолютно същия начин, по който бяха пребили брат му. Представи си сцената и се почувства

смешен. Не трябваше да прави нищо извън плана си. А и проблемът вече не бе само до Уекслър. Очевидно го беше предупредил заместник-инспекторът, с когото бе разговарял Зитър. Трябваше да се справи и с него. Изчезването на Сюзън щеше да е достатъчно като първи удар срещу Уекслър. Щом откриеше, че я няма, играта щеше да загрубее, а Девлин още не беше готов.

След десет минути събра всичко, за което беше дошъл. Той опакова вещите на Сюзън в куфар, свали го в седана, в който го чакаше Майк, и му каза да го отнесе в стая 3417 в „Мариот“.

Девлин погледна часовника си. До срещата му с Дайсаку Одзава оставаха само десет минути.

30.

Одзава ръководеше частно училище по бойни изкуства. За него знаеха съвсем малко хора и нямаше свободен прием. Именно това бяха ресурсите, които можеше да осигури „Пасифик Рим“. Девлин се радваше, че проблемът му някак си е съвпаднал с интересите на Уилям Чоу. Или навярно, помисли си той, разказът на шефа му за представителите на „Икеда“ в публичния дом на Уекслър просто представляваше начин да му помогне. Не би направил такова нещо покрай главата на Чоу. Но всъщност нямаше значение. Ресурсите на „Пасифик Рим“ щяха да са му от огромна полза.

Залата се намираше в малка четириетажна сграда, в която имаше склад и жилищни апартаменти. Целият блок принадлежеше на Одзава. На първия етаж имаше гараж за няколко автомобила. До вратата на гаража имаше по-малка, облицована с метал врата. Ниското стълбище зад нея водеше към офиса на Одзава и към апартаментите. До вратата се виждаше само един звънец без име. Девлин го натисна и изчака автоматичното отключване на вратата. Вместо това я отвори възрастна японка, която някак си успя в същото време и да се поклони. Тя протегна ръка и се представи като госпожа Одзава. Беше дребна дори за японка, но имаше прекрасна усмивка и приветливо излъчване. Госпожа Одзава носеше спретнат сив костюм и семпъл перлен наниз. Дрехите ѝ бяха подходящи за бизнес в някой офис в центъра, макар че минаваше девет часа и сградата се намираше в деловата част на града.

Девлин я последва по стълбището и двамата влязоха през втора врата. Жената тихо го поведе по тесния коридор към офиса на Одзава. Тя леко се поклони и му даде знак да влезе. Одзава седеше зад голямо бюро със солидна сива плоча, подпряна върху две яркочервени стоманени стойки, кръстосани под формата на голямо, червено Х.

Японецът се изправи и се ръкува с Девлин. Изглеждаше точно като човек, който би трябвало да седи зад бюро, направено от стомана и камък.

Девлин стисна ръката му и почувства огромната му сила. Одзава бе нисък и набит, но не дебел, и му заприлича на малък бик.

Девлин прецени, че Одзава трябва да е в края на петдесетте си години. Имаше широко лице, излъчващо сурова красота. Прошарената му коса беше по-дълга, отколкото човек можеше да очаква за възрастта му. Носеше черни панталони и късо кимоно от черна коприна.

Той даде знак на Девлин да седне и без предисловие му каза:

— Разговарях с господин Чоу. Той ми обясни какво ви трябва. Имам един младеж, който според мен е точно за вас. Истински боец. Изключителен. Учил е иайдо при мен и айкидо, карате и джудо при други учители. Освен това добре владее джиу-джицу.

— Звучи страхотно.

— Да. Да. Малко маниакално, а? Но наистина е страхотен.

— Може ли да борави с оръжие?

— Само със сабя.

— Иайдо?

— Хай. Ние смятаме, че сабята е източник на борбата. Може и да знае нещо за огнестрелното оръжие, но мисля, че никога не би се докоснал до него. Чоу-сан каза да няма никакви пистолети.

— Не и от наша страна. Но не мога да гарантирам, че някои от хората, с които ще си имаме работа, няма да носят огнестрелно оръжие.

— Разбирам. Добре. Сега ще ви запозная с господин Пони.

Одзава го поведе нагоре по стълбите към третия етаж, където се намираше залата за тренировки. Тя заемаше целия етаж на тесния жилищен блок. Голият дървен под бе полиран до лек блясък. Това незабавно впечатли Девлин. Беше направен от здрав бял дъб. Безупречни дъски без нито един чвор, поставени толкова плътно една до друга, сякаш бяха едно цяло.

Участъкът до входа бе покрит с килим, върху който бяха поставени четири сгъваеми стола. В отсрещния край имаше малък олтар. Пред него беше коленичил мъжът, когото бе избрал Одзава. Девлин остана поразен от ръста му. Изглеждаше дребен за човек, който се биеше без оръжие. Особено като се имаше предвид ръстът на мъжете, с които щеше да им се наложи да се сблъскат. Мъже като Джо и Еди.

Когато влязоха, човекът се изправи и се обърна. Девлин отново се изненада. Мъжът изглеждаше много млад.

Двамата с Одзава бяха обути, затова не стъпиха върху дъбовия под. Те изчакаха младежът да се приближи до тях. Приличаше на индианец, но Девлин никога не бе виждал индианец с такъв цвят на кожата като на Джеймс Пони. Беше тъмнобронзов със смолисточерна коса. Скулите му определено изглеждаха индиански, както навярно и носът му, само че очевидно му го бяха чупили прекалено много, за да запази класическата индианска клюновидна форма.

Когато младият боец застана пред тях, някои от опасенията на Девлин се разпръснаха от тихата властност и сила, излъчвани от него. Въпреки че бе едва около метър седемдесет и пет, физическото му присъствие беше внушително. Имаше дълги ръце, яки кости, широки длани и целият бе изкован от мускули. От онези мускули, които се дължат на упражнения и тренировки. Пълна противоположност на мускулите на културистите, които Девлин смяташе за изкуствени.

Пони застана пред тях бос. Носеше черни джинси и черна тениска. Никакви излишни дрехи, никаква излишна плът, нищо излишно. Абсолютно никаква престореност.

Одзава ги представи:

— Господин Девлин, това е Джеймс Пони. Джеймс, господин Девлин.

Двамата се ръкуваха и безмълвно се прецениха един друг. Девлин реши да премине направо на въпроса.

— Джеймс, господин Одзава обясни ли ви каква е задачата?

— Ръкопашен бой. Извън спортната зала. Истински бой.

— Какъв опит в боя имате?

— Имате предвид, освен тренировките и състезанията ли?

— Да.

— Недостатъчно. Бил съм известно време бодигард и охрана в заведение. Работил съм за две детективски агенции в града. Налагало ми се е да обуздавам хора, да се справям с дребни проблеми, но никога не съм се бил с опитен боец. Само в спортната зала.

— Хората, с които ще си имаме работа — продължи Девлин, — не са много тренирани, но са едри, силни, подли и определено безразсъдни. Могат да понасят много болка. Всъщност невероятно много. Ще трябва да ги поразявате светкавично. Сигурен съм, че имате

страхотна техника, но не съм сигурен, че притежавате ръста и силата бързо да поваляте огромни мъже.

Пони се замисли за миг. После отвърна:

— Бих се изненадал, ако не успея да направя каквото е нужно.

— Сигурен ли си?

— Да. Но мога да греша, разбира се.

Нямаше какво да му отговори, така че Девлин просто внимателно продължи да разглежда Пони. Отблизо не изглеждаше дребен. Раменете и ръцете му бяха изключително мускулести. Краката му бяха яки. Но преди всичко той стоеше пред Девлин без никаква самоувереност или поза. Беше сдържан, спокоен и безстрастен, но напълно съсредоточен.

— Откъде сте, Джеймс? — попита го той.

— От Лонг Айленд.

— Приличате ми на индианец.

— Майка ми е индианка. Но баща ми е португалец. Дедите му са били китоловци.

— Разбирам. — Португалец и индианка, помисли си Девлин. Никога досега не бе виждал кожа като на Пони, защото никога не беше срещал такова съчетание. Изглежда младежът бе уникален.

Реши да се довери на Одзава. Чоу никого не препоръчваше случайно.

— Добре, господин Пони, господин Одзава. Сигурен съм, че всичко ще е наред. Навярно ще започнем след ден-два. По-късно ще поговорим повече.

Одзава се поклони и отговори:

— Хай. Хонорарът на господин Пони е петстотин долара на ден. Ако поискате да тренирате в залата, таксата е петдесет долара на час. Чоу-сан каза да пратим сметката на „Пасифик Рим“.

— Чудесно — рече Девлин. — Ще се върна утре по обед и тогава ще ви дам подробностите.

Той се ръкува с двамата мъже, обърна се и излезе от залата.

Когато влезе в хотелския апартамент, беше почти единайсет, Сюън седеше сама на дивана и пиеше водка със сода и лед.

Бе толкова спокойна в алкохолния си свят, че напоси на Девлин за сдържаното излъчване на Джеймс Пони.

Алкохолната отпуснатост на Сюзън беше изтрила напрежението от лицето ѝ. Около нея се носеше някаква странна ведрина. Никаква поза или престолено изражение не разваляше тъмната ѝ италианска красота.

Девлин се усети, че я зяпа и се насили да откъсне очи. Нямаше време за фантазии, свързани със Сюзън.

Той я поздрави и влезе в малката спалня, за да потърси Дарил. Не се изненада, че двете жени не са в една и съща стая.

Дарил гледаше телевизия. Звукът беше силно намален. Очевидно чакаше новините в единайсет.

Когато Девлин влезе, тя изключи телевизора и го зачака да се приближи.

Той седна на стола и вдигна крака на леглото.

— Добре ли си?

Дарил сви рамене.

— Какво стана, след като излязох? — попита Девлин.

— Ами първо принцесата си изпи водката. После си наля още водка със сода и седна на бюрото да пише нещо за онзи тип Уекслър. Когато започна, аз я оставих сама. Хвърлих един поглед в стаята преди петнайсетина минути и тя беше преполовила бутилката. Попитах я как е и ми каза, че е добре. Струва ми се, че иска просто да седи и да пие.

— Анестезия.

— Не забелязах да са я оперирали.

— Е, тя се откъсна от работата, от апартамента, от вещите си, изобщо от всичко, което беше.

— Пиеше си като смок и преди да ѝ предложиш да напусне Уекслър.

— Не изпитваш особено състрадание към нея, а?

— Никакво.

— И защо?

— Защото съм уморена и ревнувам.

— Какво?

— Чу ме. Нямам навик да си признавам такива неща.

— Стига, Дарил...

— Не ми казвай стига. Накара ме да превържа окървавената ти глава, да ти пазя пистолета и да дундуркам една объркана, пияна жена, но не се преструвай на изненадан и не ме карай да се чувствам глупаво, когато ти казвам, че ревнувам.

Девлин хвана ръката ѝ.

— Дарил, тя не ме интересува. Искам да ми помогне да се справя с Уекслър.

— Тя е от онези жени, които не могат без мъже, Джак — тихо отвърна Дарил. — Ти я отне от мъжа, който я поддържаше, и се очаква, че ще заемеш мястото му. Тя определено ще го поиска от теб.

— Сюзън не знае какво иска.

— О, да, отлично знае. Видях как те гледаше, когато влезе в онзи бар долу.

Девлин се изправи.

— Виж, Дарил. Не давам и пукната пара какво иска тя. Важното е какво искам аз. А аз искам от нея информация за Уекслър и ще я получа.

— А не се ли питаш какво искам аз?

— Какво искаш?

Дарил въздъхна.

— Не зная. Предполагам, че в момента просто искам да поспя.

— Добре. Аз ще се върна сутринта.

Девлин се върна в гостната.

Сюзън вдигна поглед и проследи приближаването му.

— Мой ред ли е? — попита тя.

Въпросът ѝ накара Девлин да се зачуди дали не е било лудост да смята, че двете жени ще търпят това положение.

— Предполагам — усмихна се той. — Как се чувствате?

— Горе-долу добре, но още е рано.

Девлин се зачуди още колко време ще пие, но не каза нищо.

— Забравих, тъкмо започвате деня си.

— В общи линии. Ще остана будна цялата нощ, това е сигурно.

— Е, успяхте ли да напишете нещо за мен?

— Започнах. Там е. Може би е по-добре да ми задавате въпроси.

Девлин отиде при бюрото и взе листа с емблемата на хотела. Сюзън беше написала името на Уекслър, адреса му и телефонния му номер. Почеркът ѝ бе съвършен, направо като от учебник. Издължен и

изящно оформен. На следващия ред беше написала: „Уекслър е сводник и е извратено агресивно копеле“. Това бе всичко.

Той взе листа и химикалката и се върна при дивана, на който седеше Сюън. После се намести до нея и рече:

— Е, имаме основните неща, сега да се опитаме да попълним някои подробности.

През следващия час той я подложи на подробен разпит. Започна от времето, когато се беше запознала с Уекслър, и продължи нататък внимателно и методично.

Сюън отпиваше от водката си и отговаряше на въпросите. Приказваше, без да влага каквото и да е чувство. От време на време млъкваше и изчакваше да си спомни нещо. Понякога успяваше, друг път просто свиваше рамене и отвърщаше „Не мога да си спомням“ или „Не зная“.

През паузите Девлин се усети, че втренчено гледа лицето ѝ. Съвършен нос, големи, малко бадемовидни очи, пълни устни — имаше на какво да се наслаждава. Сюън изобщо не се опита да го залови, че я зяпа. През повечето време гледаше право пред себе си, почти неподвижна, почти без да извърща очи към него.

Когато разпитът свърши, той знаеше за Уекслър повече, отколкото се бе надявал. Знаеше за трите сгради, които Уекслър притежава и за онази, която наскоро беше продал. Знаеше за две от колите му и дори регистрационния номер на мерцедеса. Колкото повече разпитваше, толкова повече неща си спомняше Сюън.

Тя си спомни за банките, с които си бе имал работа Уекслър. Спомни си номерата на няколкото му кредитни карти. Знаеше имената на поне десет души, които работеха за него.

Всеки въпрос разкриваше нов пласт. Нови данни. Сюън дори смяташе, че знае името на застрахователната му компания.

Когато свършиха, беше почти един часа през нощта. Дарил спеше. Девлин се чувстваше изсмукан. Сюън изглеждаше така, сякаш се готви да започне вечерта.

Телефонира на Зитър, за да разбере какви успехи е постигнал в събирането на данни за Патрик Кели.

Зитър вдигна телефона в офиса си още при първото позвъняване.

— „Интрепид“.

— Зитър? — попита Девлин.

— Да. Сам Боклукчията.

— Ходил си на лов за боклуци, а?

— Ти знаеше, че ще го направя, когато ме накара да ти събера информацията.

— И как се справи?

— Не е зле. Имам още около половин час работа тук, после свършвам. Времето ми за лягане вече минава.

— И какво откри?

— Достатъчно, за да започнеш. Една телефонна сметка и съобщение от американската акционна борса. Имам един анулиран чек, който ме кара да смятам, че в купчината има и още. Ако имам късмет, може би и банково съобщение.

— Хубаво. Много хубаво.

— По кое време ти трябва тези неща?

— В десет часа сутринта.

— Добре. Ще преровя набързо останалата част от нещата, после ще напиша важното на ръка. Ще го оставя на бюрото на секретарката ми. Казва се Силвия. До девет часа със сигурност ще е в офиса. Мен може да ме няма. Просто го взemi от нея.

— Добре. Чудесно. Благодаря ти, Сам.

— Тук има още, но шибаното време просто не ми стига. Няколко писма и такива работи. Интересуват ли те?

— В момента не. Остави ми всичко по финансовите въпроси. Можеш ли да задържиш всичко, което ти се стори полезно, в случай че поискам да го прегледам?

— Да. Ще ти дам каквото искаш и ще запазя останалото.

— Благодаря. Ще се чуем утре сутрин.

— По-късно сутринта.

— Добре.

— Лека нощ.

Девлин затвори и седна за десет минути на бюрото в хотелската стая, за да препише на чисто бележките си от разговора със Сюзън. Тя седеше на дивана. Почти не помръдваше. Единственото движение, което той долавяше с периферното си зрение, беше движението на чашата с водката.

Когато Девлин свърши, внимателно сгъна бележките си и ги постави в един от пликовете с емблемата на хотела. Едва след като го

прибра в джоба на самото си, Сюзън му каза:

— Трябва да обсъдим още няколко неща, господин Девлин.
Той се обърна да я погледне.

— Да?

— Колко време ще остана тук?

— Най-много две-три нощи.

— А после?

— Зависи.

— От какво?

— От успеха на разправията с Уекслър.

— Ще го убиете ли?

— Не убивам хора.

— Е, може и да ви се наложи, ако искате да победите Уекслър, защото той ще ви убие при първа възможност.

— Оставете аз да се тревожа за това.

— Ако ви убие, проблемът става и мой.

— Ще се опитам да не ви причинявам проблеми.

— Що за отговор е това?

Девлин за първи път долови в гласа ѝ остра нотка.

— Извинете ме, ако ви е прозвучало саркастично. Уекслър няма да ме убие.

Сюзън яростно го изгледа за миг, после попита:

— Ами парите, за които споменахте?

— Ще изпълня своята част от договора ни.

— Утре става ли?

— В брой?

— Да.

Яростният поглед се замести със скептицизъм.

— Плащате много пари за това.

— Все още нищо не е свършило. Възможно е да има още много работа.

— Какво искате да кажете?

— Не съм сигурен.

— И какво си мислите, че ще получите срещу онези десет хиляди?

— Помощта ви.

— Искате да кажете, че ще трябва да правя каквото ми кажете ли?

— Само по отношение на Уекслър.

— Е, Уекслър ме чука, когато си пожелае. Сега ще се налага ли да се пускам и на вас?

Девлин виждаше, че алкохолът се е смесил с яростта на Сюзън. Изглеждаше готова да се разбеснее.

— Не. Няма такова нещо. Каквото и да е правил Уекслър с вас, правил го е той, не аз. Ако искате да си го изкарате на някого, изкарвайте си го на него. Други въпроси?

— Просто не исках да се чувствам като предмет. Защо правите всичко това?

— Не се опитвам да правя такова нещо. — Девлин търпеливо отговори: — Вече ви обясних, но ще го повторя. Не е трудно да се разбере, Сюзън. Уекслър едва не уби брат ми. Навярно го е осакатил за цял живот. Опита се да убие мен. И подозирам, че стига да му се удаде възможност, ще направи същото с вас. Навярно повечето хора могат да оставят тип като Уекслър да се измъкне безнаказано, но не и аз. Няма да го оставя. Разбирате ли какво ви казвам?

Сюзън се отдръпна.

— Все още не разбирам защо си мислите, че можете да му направите нещо. Той има връзки, пари, власт, приятели.

— Какви приятели?

— Ченгета.

— Какви ченгета?

— Не съм сигурна. Но някой нависоко. Има някакво ченге, което закриля Уекслър и бара.

— Какво друго знаете?

— Единственото, което зная, е, че Уекслър е в състояние да направи ужасни неща и че последствията изобщо не го интересуват. Държи се така, сякаш е неуязвим.

— Не е така. Повярвайте ми. Човек е неуязвим само ако не притежава нищо.

— Предполагам, че попадам в тази категория.

— Не още.

Сюзън остави чашата си и се изправи. Бялата ѝ копринена блуза и тъмните панталони нямаха нито една гънка. Гласът ѝ леко

трепереше.

— Не още, но съм съвсем близо.

Тя се приближи до бара, за да си вземе цигара. Докато я палеше, ръката ѝ трепереше. Сюзън ядосано хвърли кибритената клечка в пепелника.

— Майната му! Дори не мога да си запаля цигара, без да го покажа. Седя тук и се опитвам да се владея, но съм адски уплашена. Какво, по дяволите, ще правя? Кажете ми!

Девлин също се изправи и се приближи към нея.

— Тази нощ ще останете тук — търпеливо каза той. — Ще поспите, когато можете. Утре сутрин ще се върна и ще обмислим плана за деня. Както и в другиден, и по-в другиден. Ден по ден нещата стават съвсем ясни. Никой не знае, че сте тук. След няколко дни ще се преместим в друг хотел. Ако сте разумна и предпазлива, никой няма да ви открие. Ще имате много време да премислите положението. Възможно е да отнеме седмица. Може би месец. Но скоро ще разберете какво да правите. Скоро Уекслър ще напусне живота ви. Ще си намерите апартамент, работа. Каквото и да ви струва. Оцелели сте досега, ще оцелеете и занапред. Просто потърпете. И не се отделяйте от мен.

Сюзън продължително издиша цигарения дим.

— Добре.

— Чудесно.

— Няма ли да останете тук тази нощ?

— Не. Трябва да си взема чисти дрехи и да свърша някои неща сутринта.

— Значи оставаме сами с най-доброто момиче на Америка?

— Тя ми каза, че тази нощ ще ви прави компания.

— Предполагам, че ще се чувствам по-добре, като знам, че не съм сама.

— Сигурен съм, че е така.

— Какво има между вас и русата красавица?

— Приятели сме.

— Само приятели ли?

Девлин не отговори.

— Добре. Това си е ваша работа. Кога ще се върнете?

— Към единайсет и половина — дванайсет.

— Мислите ли, че няма да е опасно, ако изляза на разходка?
— Сега ли?
— Когато изгрее слънцето.
— Вдигнете си косата и си сложете слънчеви очила. Променете си малко вида.
— О, разбира се. Но утре ще съм по-руса и от мис Америка.
— Наистина ли?
— Наистина. Променяла съм си името и външния вид достатъчно, за да зная, че това заблуждава онзи, който те преследва.
— Каква е последната ви фамилия?
— В момента съм Фърлонг. Но съм се казвала Фройнд, Фриш, имала съм и други фамилии.
— Съюзн истинското ви име ли е?
— Да.
— А истинската ви фамилия?
— Ферленгети.
— Е, Съюзн Ферленгети, може би е време да се върнете към действителната Съюзн. Ще се видим утре сутринта.
Девлин тръгна към вратата. Съюзн се отдалечи от бара и застана на пътя му.
— Няма ли да ме цункаш за лека нощ?
Стоеше точно пред него. Беше толкова близо, че той можеше да усети парфюма ѝ и мириса на водка и цигари. Толкова ѝ бе лесно да изглежда изкусителна, че дори Девлин се изненада колко бързо е изпълнила стаята със сексуално напрежение.
Той не се приближи към нея.
— Не тази нощ, така ли? Тогава някоя друга?
— Съюзн, не усложнявай нещата. Моля те.
— Че защо?
Девлин се усмихна на небрежния ѝ въпрос.
Тя направи крачка. Едрите ѝ гърди леко се опряха в него. Съюзн пхна ръце под самото му и го прегърна.
— Ти си по-силен от любовта, господин Девлин. — Дясната ѝ ръка се плъзна нагоре и стигна до кожения кобур. — О, какво е това? Големият ти патлак?
Девлин леко хвана китката ѝ, за да не пипа оръжието му.
Тя се поусмихна.

— О. Най-после те накарах да ме докоснеш.

Сюзън бавно издърпа дланта си от кобура и се облегна за миг с две ръце на гърдите му. После се отдръпна назад.

— Ти не си единственият, който трябва да устоява, знаеш ли?

— Но не усложнявам нещата.

— Нима? Прати някаква си млада красавица да ми предаде предложението ти. Избави ме от човек, който правеше живота ми черен. Нае ми хотелски апартамент, обеща да ми дадеш пари и да ме закриляш. Играеш си на големия, красив мъжага и очакваш да ти устоя?

— Да.

Сюзън отметна косата си назад и се отдалечи от Девлин.

— Добре. Но няма да го направя трезва.

Тя взе чашата си, седна на дивана и включи телевизора.

— Затвори вратата към стаята на мис Америка. Не искам да я будя. Може да дават някой хубав филм.

Той затвори вратата на Дарил и излезе.

31.

Когато завъртя ключа в ключалката на Сюзън, Уекслър усети, че нещо не е наред още преди да отвори вратата. И не се изненада, че Сюзън не стоеше там, готова да го посрещне.

Той затвори вратата зад себе си и остана неподвижен в малкия коридор, внимателно обмисляйки.

Разбираше, че е проявил слабост. Всъщност беше дошъл в апартамента ѝ по-късно от обикновено. Замисли се защо. Отчасти защото искаше Сюзън да има малко повече време. Само по себе си това бе слабост. Как можеше да прави отстъпки на човек, съществуващ единствено, за да потвърждава, че Уекслър притежава нещо ценно?

И тази мисъл го накара да осъзнае нещо още по-тревожно. Уекслър не просто искаше да притежава Сюзън. Уекслър я искаше. Тя имаше власт над него, която до този момент той не признаваше. Искеше я. Копнееше за нея и искаше тя да копнее за него.

Истината го накара леко да потрепери, защото я беше осъзнал толкова скоро, след като Сюзън си бе тръгнала. Той остана неподвижен. Реалността окончателно проникна в него. Беше дошъл късно, защото отлично знаеше, че нея може и да я няма и искаше да отложи сблъсъка с този факт колкото може повече. Бе разбрал, че ще се опита да му се противопостави още в мига, в който я видя с Девлин в бара. Дори от отдалеченото си място усети привличането между тях. Ето защо специално се погрижи да я унижи и уплаши. Но очевидно безуспешно.

И тогава Уекслър ненадейно се усмихна. Със сигурност знаеше, че изчезването ѝ е свързано с Девлин. Какъвто и да бе този тип Девлин, той беше вдигнал летвата над простото насилие, упражнявано от хората като Джо и Еди. До момента, в който убиеше Девлин, играта най-малкото щеше да е интересна.

Уекслър се обърна и си тръгна. Докато асансьорът го спускаше надолу, той се усмихна. Беше получил чудесна, топла, спокойна

ерекция. Щеше да е забавно, каза си той. И незабавно приведе ума си в действие.

Върна се обратно в мерцедеса и нареди на Ранди да го откара в центъра. После взе клетъчния телефон и набра домашния номер на Патрик Кели. Полицаят му отговори при второто позвъняване.

— Да?

— Тук е Уекслър. Мисля, че утре трябва да обядваме заедно.

— Добра идея.

— Къде ще се срещнем, в някой долнопробен ирландски бар или в приличен ресторант?

— Зная, че обичаш скромната храна в ирландските барове — отвърна Кели, — но хайде този път да си позволим малко лукс.

— Ще се срещнем в един часа в „Аквавит“. Предполагам, че вече имаш някаква полезна информация за нашия приятел Джек Девлин.

— Определено. И до утре би трябвало да получа още.

— Чудесно.

Уекслър затвори телефона и погледна часовника си. Минаваше 21:20 ч. Време за ленива вечеря и за следващия етап от плана му.

Вечеря в „Були“. Беше решил, че се нуждае от тихо място с приглушена светлина. Извади малко тефтерче. Докато се хранеше, написа няколко имена и телефонни номера.

Щеше да изяде ордьовъра си „Сен-Жак“, да оглежда списъка си, да отпива от бялото си бордо, после внимателно да напише името на един бодигард, бара, в който работеше, и телефонния му номер.

Продължи с основното ястие — „saumon grille“ — и приключи с торта „tatin“.

Когато свърши, беше избрал десет имена. Плати сметката в брой и се върна в мерцедеса, в който търпеливо чакаше Ранди. Наближаваше полунощ. През следващите два часа шофьорът го разведе из различни барове. Уекслър откри осем от десетте човека в списъка си и тихо разговаря с тях. На всеки той казваше едно и също:

— Търся един човек, който ми открядна ценности на огромна стойност. Има голяма вероятност да се появи във вашия бар. Ако го откриеш и ми го доведеш, ще получиш пет хиляди долара. Можеш да правиш с него каквото си поискаш, без да го убиваш.

Уекслър внимателно описа Девлин на всяка от горилите и се увери, че са запомнили описанието и името му.

Последният бодигард, с когото разговаря, се казваше Фил Месина. Той получи други инструкции. Уекслър му каза просто на следващата нощ да дойде в „Звездна светлина“.

Имаше намерение да го използва по друг начин. Останалите, с които разговаря, бяха агресивни и брутални. Но Месина беше ненадминат.

Той не беше толкова едър, но самото му присъствие плашеше хората. Всичко се дължеше на ужасно смущаващия начин, по който гледаше. Втренчваше се с дълбоко хлътналите си очи и в погледа му нямаше и следа от съчувствие или човечност. А дебелиите му устни обикновено бяха извити в странна, полудяволита усмивка. Месина гледаше втренчено, усмихваше се и после изведнъж нанасяше удар със свирепа жестокост. У него нямаше нищо човешко. Джо, Еди и останалите му горили бяха лоши. Месина бе зъл.

След като събра малката си армия от главорези, Уекслър отиде в бара си малко по-късно от обикновено, но беше доволен от себе си. Реши да разговаря дори с Джо и Еди. Той зае мястото си в края на бара и си представи всички мъже, които бе събрал срещу Девлин. Разбира се, в крайна сметка щеше да го открие само един от тях. Или пък ченгетата на Кели. И Уекслър знаеше, че тогава ще е в състояние да му причини цялата болка и унижение, които заслужаваше онзи нещастник. Мисълта за това му донесе огромно облекчение.

Въпреки че минаваше един часа през нощта и че беше уморен до смърт от разговора със Сюзън, преди да поспи Девлин искаше да види брат си.

Той взе такси до центъра, подремна по време на пътуването и когато пристигна, се почувства изненадващо освежен. Тялото му се справяше с прехода от дневно към нощно бодърстване.

Улицата пред малката болница бе тиха и спокойна. Като че ли се намираще в друг град. Нямаше нито автомобили, нито хора. Среднощният въздух изглеждаше свеж.

Девлин мина през фойето. Един от охраната пиеше кафе на регистратурата. Каза му, че брат му е в интензивното отделение. Пазачът го накара да се подпише в книгата за посетители и му даде пропуск.

Девлин се качи с асансьора на седмия етаж, където се намираше отделението, и спря в сестринската стая да попита за състоянието на брат си. Дежурна беше пуерториканка, която изглеждаше прекалено млада и дребна сред толкова много смърт наоколо.

Тя вдигна поглед от картона, върху който работеше. Имаше прекрасна кожа с цвят на кафе с мляко и големи кафяви очи. В тях нямаше и капчица състрадание. Когато я попита за брат си, тя му каза, че Джордж е прехвърлен в нормално болнично отделение, защото вече нямало нужда да остава в интензивното. Били му свалили животоподдържащите системи и състоянието му било стабилно.

— Ами удара?

— Не зная — отвърна момичето и отново сведе поглед към картона, — можете да разговаряте с лекуващия лекар утре.

— Мога ли да го видя сега, щом и без това съм тук?

— Часовете за посещение в отделенията са от дванайсет до десет. Сега пациентите спят.

Девлин се обърна да излезе. После се сети, че не я е попитал къде е брат му.

— В коя стая е той сега?

— Не зная, сър. Ще ви кажат на регистратурата.

Излезе преди съвсем да се е ядосал. Поколеба се дали да телефонира на Мерилин, но знаеше, че е прекалено късно.

По дяволите, каза си той, брат му така или иначе навярно спи.

Слезе долу с асансьора и напусна болницата. Беше уморен, ядосан и мислеше за брат си. Намръщи се, когато си представи как брат му лежи сам и се зачуди дали е буден или спи. Чудеше се дали е парализиран или е в състояние да се движи. Трябваше да е по-предпазлив в тихата нощ, защото не ги видя, докато те не излязоха от седана си и не се приближиха от двете му страни.

Трябваха му две секунди, за да разбере, че са детективи от полицията. Единият беше дребен и набит — нямаше метър и седемдесет. Носеше светлозелен костюм, който ужасно се нуждаеше от пране и гладене, и шапка с тясна периферия. Той се приближи от дясната му страна. Другият отляво беше по-млад и носеше светло спортно сако и тъмни панталони. Бе почти толкова висок, колкото Девлин. Русата му коса беше късо подстригана. Бе разкопчал яката на бялата си риза и не носеше вратовръзка. Очевидно бе решен да докаже,

че е здрав и силен. Вече беше пъхнал ръка под сакото и стискаше дръжката на револвера си.

По-възрастният спря на около метър и половина от Девлин и спокойно му даде знак да спре.

— Господин Девлин. Арестуван сте. Елате кротко с нас. Имаме заповед за задържането ви.

Девлин знаеше, че мъжът лъже. Нямаше доказателства, които да накарат който и да е съдия в Ню Йорк да издаде заповед за задържането му. Това трябва да бяха корумпирани ченгета, свързани с онзи заместник-инспектор.

Девлин погледна надясно към Второ авеню, после наляво към Трето. И двете улици бяха блокирани от синьо-бели полицейски автомобили.

Хвърли поглед зад себе си към входа на болницата и видя, че пазачът бавно върви към вратата, за да види какво става.

Вероятността да избяга не беше голяма. Знаеше, че по-младото ченге ще стреля незабавно, след като го предупреди. Знаеше и че 45-милиметровият пистолет в кобура под мишницата му ще е единственото, което им трябва, за да оправдаят убийството му.

Но освен това знаеше, че ако тези ченгета го пипнеха, можеше и да не остане жив.

Той се обърна обратно към входа на болницата и започна да се отдалечава.

— Хей, почакай — извика по-възрастният детектив.

Девлин ускори крачка. Щеше да им е по-трудно да го застрелят, ако беше обърнат с гръб към тях. Нямаше как да обяснят куршумите в гърба. Пазачът стоеше пред вратата и наблюдаваше. Девлин го погледна право в очите — призоваваше го за свидетел.

В следващия момент детективите зад него се затичаха. Девлин също.

Вратата на болницата бе на по-малко от пет метра и Девлин знаеше, че ще успее да влезе вътре преди ченгетата да го настигнат.

Пазачът не му попречи. Той се отстрани от пътя му и го остави да мине покрай него.

— Полиция — извика по-младият детектив. — Спрете или ще стреляме.

Девлин си представи как полицаят вади пистолета си. В същия момент чу изстрела да изпуква в нощта.

Той влетя през вратата. Детективите бяха по петите му. Знаеше, че униформените полицаи на улицата незабавно ще съобщят в управлението за стрелбата и че всички ченгета в района ще се отзоват на повикването. Кръвта имаше мощно привличане.

Зачуди се дали ченгетата от патрулните коли са достатъчно умни, за да заобиколят болницата и да блокират задните ѝ изходи. Но това, разбира се, нямаше да има никакво значение, ако двамата зад него го хванеха.

Веднага щом се озова вътре, той се обърна наляво и се затича по дълъг, покрит с линолеум коридор. Подметките му шляпаха по гладката повърхност, но успя да се отдалечи от преследвачите си. И тогава чу звук, който незабавно определи и също толкова незабавно разбра, че не би трябвало да го чува. Това беше ясният звук от удари на юмруци в плът и кости.

Обърна се и видя, че Джеймс Пони е хванал по-младия детектив за реверите на евтиното му спортно сако. Девлин нямаше представа откъде се е появил Пони.

По-ниският, набит полицаи се втурна към Пони. Без да изпуска другия, младежът нанесе три ужасни странични ритника в гърдите и слабините на по-възрастното ченге.

Пони някак си вече бе разоръжил по-високия детектив и го използваше като лост за ритниците си. Другият се стовари на пода и Пони обърна лице към партньора му. Полицаят се пресегна да го хване за ръцете, но Пони заби в ребрата му два бързи удара с коляно. Беше толкова бърз, че успя да нанесе ритниците и с двата си крака, което извънредно се хареса на Девлин.

Якият детектив с пистолета вече бе парализиран и със строшени ребра, но Пони усети у него същата предизвикателна самоувереност, които беше доловил и Девлин. Той отстъпи назад, пусна ченгето и първо с левия си, а после и с десния си лакът разби челюстта му. Девлин се зачуди колко ли тел щеше да отиде, за да поправят строшената му челюст.

Нападението беше жестоко, ефикасно и не отне повече от петнайсетина секунди. Нямаше никакви думи. Никакви излишни

движения. Просто ефикасна работа. И двамата детективи лежаха сгърчени на пода на болничното фоайе.

Без дори да погледне към Девлин, Пони изчезна в противоположната посока.

Девлин се обърна и се затича. Действията на младежа му вдъхнаха енергия.

Стигна до края на коридора и видя над една от вратите да свети надпис „Изход“. Натисна бравата и вратата се отвори, за да разкрие зад себе си друг коридор, който продължаваше в същата посока. Стените бяха голи панели. По тавана се виждаха тръби. Голи електрически крушки в жълти пластмасови мрежи осветяваха пътя.

Продължи да тича в посоката, която смяташе за противоположна на входа на болницата откъм Осемнайсата улица. Мина покрай няколко служебни асансьора, но не спря. Усети острата миризма на столска храна и се хвърли през двойната врата, която водеше към кухнята.

Помещението беше тъмно и пусто. На отсрещната стена светеше надпис „Изход“. На вратата имаше някаква алармена инсталация, но Девлин не се поколеба нито за миг. Алармите така или иначе вече се чуваха. Той я отвори и се оказа на малка товарна площадка извън сградата. Скочи на земята, зави зад ъгъла и видя, че е попаднал на мястото, от което боклукчийските камиони събираха отпадъците на болницата. Седна за малко, скрит зад две големи кофи за боклук и облегна гръб на стената.

Чуваше далечните полицейски сирени, които се приближаваха от няколко посоки. Не искаше да го сгащят до кофите. Трябваше да стигне до улицата и да рискува.

Изтича нататък и се озова по средата на Седемнайсата улица между Второ и Трето авеню.

Пони се беше изложил на огромна опасност заради него, но му бе спечелил няколко минути. Трябваше да се измъкне от района преди прииждащите ченгета да го заобиколят.

Девлин тръгна надясно по Седемнайсата улица и се насочи към Трето авеню. Дотам му оставаха само десетина метра, когато иззад ъгъла изсвириха спирачките на патрулна кола с надута сирена.

Той се хвърли зад някакъв автомобил, като се надяваше, че ченгетата ще са прекалено съсредоточени в завоя, за да го забележат.

Лежеше върху мръсния тротоар, скрит зад убежището на паркираните коли. Полицейският автомобил профуча край него. Девлин изчака малко, после се изправи и пое към Трето авеню, като с мъка се сдържаше да не се затича.

Излезе на булеварда, който водеше към центъра, пресече го и продължи към Шестнайсата улица. Преди да стигне до следващия ъгъл още две полицейски коли пресякоха Четиринайсата улица и поеха с надути сирени към Трето авеню в неговата посока. Девлин направи още няколко крачки и застана пред жилищен блок, като се обърна с лице към колите. Знаеше, че тичащият човек ще привлече вниманието и с огромно усилие на волята изчака да минат покрай него.

Колкото по-дълго останеше на улицата, толкова по-голяма бе вероятността да го хванат. Запита се дали да не влезе в някой бар, но не искаше да попадне в капан. Огледа се за такси или автобус — изобщо нещо, което да го изведе от района, но нямаше никакъв транспорт.

Продължи на юг без прекалено да бърза. Когато пресече Петнайсата улица, по средата на пресечката видя патрулна кола, която се носеше на запад към Трето авеню. Беше сигурен, че са го забелязали, но просто продължи да върви. На пет-шест метра пред него имаше жилищен блок. Помисли си дали да не се вмъкне във фоайето, но портиерът седеше на входа и се мъчеше да разбере какво е довело толкова много полиция и сирени в квартала.

Зад себе си Девлин чу, че патрулната кола завива по Петнайсата улица. Обърна се и видя приближаващия се към него срещу движението синьо-бял автомобил. Нямаше грешка — бяха го видели.

Той се затича, отчаяно търсейки изход. Можеше да чуе, че по Четиринайсата улица се приближават още сирени. Изведнъж целият район се напълни с полиция. След секунди пътят му щеше да е блокиран.

Бе на няколко метра от входа на метрото на Четиринайсата улица. Той наведе глава и се затича с всички сили. Хвана се за покритото с хиляди пластове боя дървено перило и запрескача надолу по три стъпала наведнъж.

Когато патрулната кола спря до входа на метрото и двете ченгета се хвърлиха навън, Девлин прескачаше ниската въртяща се врата към платформата на спирката.

Надяваше се, че противно на всякаква логика в един и половина през нощта там ще е спряла мотриса, но надеждите му не се оправдаха. На спирката нямаше дори хора.

Двете ченгета прескочиха вратата с извадени пистолети и се качиха на платформата точно навреме, за да видят как Девлин скача върху релсите в западния край на спирката и изчезва в тъмния тунел.

Нито един от полицаите не искаше да го последва в мрака, особено след като по релсите течеше електрически ток. Вместо това те изтичаха до края на платформата и останаха там, съобщавайки по радиовръзката къде се намират и че заподозреният е избягал пеша на запад към спирката на Юниън скуеър. Девлин тичаше по релсите, които водеха към Осмо авеню и свършваха там. По тази линия между Трето и Осмо авеню имаше само две спирки — на Юниън скуеър и на Шесто авеню. Ако ченгетата ги затвореха, щеше да попадне в капан.

Той погледна назад към спирката на Трето авеню. Можеше да види на платформата поне пет ченгета. Нямаше друг избор, освен да продължи да тича на запад и да се надява, че ще стигне до Юниън скуеър, преди да затворят спирката. Ако го хванеха сега, най-вероятно щяха да го застрелят, особено ако на мястото присъстваха още от детективите на Кели.

Девлин тичаше в тъмния тунел в посока на светлините на Юниън скуеър. Опитваше се да стъпва по дървените траверси между стоманените релси. Умората и слабата светлина в тунела превръщаха усилията му в олюляващо се тътрене. Но продължаваше напред. Някъде в подсъзнанието си разбираше, че ако падне, може да се докосне до третата релса и електричеството да го убие, но той сподави тази мисъл и продължи да тича.

Спирката на Юниън скуеър не бе далеч. След три минути успя да се добере до източния край на платформата. Не забеляза никакви униформи, така че се качи върху нея и се затича към първото стълбище. Точно когато стигна дотам, той чу горе сирените и гласовете на полицаи, които пристигаха до входа. Вече не можеше да излезе от тук. Не можеше и да се върне. Нямаше друг избор, освен да продължи да тича на запад по тунела от другата страна на спирката и да се опита да се добере до Шесто авеню преди ченгетата да блокират и него.

Девлин се втурна с всички сили към отсрещния край на спирката. Когато стигна дотам, ченгетата вече слизаха по стълбите зад

него. Той скочи върху релсите и потъна в мрака, но далеч пред себе си в черната дупка видя лъчи от фенерчетата. Полицаяте вече бяха в тунела и идваха на изток. Беше попаднал в капан.

Той скочи обратно върху платформата и се затича към отсрещната страна с надеждата, че другият тунел може да е свободен. Нямаше начин. Ясно виждаше блясъка на фенерчетата.

Откъм източния край по платформата идваха още ченгета. Неколцина бяха поели на изток към Трето авеню по тунела. Девлин се скри зад една от вертикалните колони, които минаваха по дължината на спирката. Той отчаяно се огледа, мъчейки се да измисли начин да се измъкне.

На булеварда отгоре се събираха още патрулни коли. За щастие входовете на метрото бяха пръснати почти из четири от пресечките на Юниън скуеър. Полицейските автомобили хаотично обикаляха и се опитваха да блокират всички изходи.

Девлин очакваше ченгетата да го забележат всеки момент. Трябваше да направи нещо. Той подскочи и се хвана за дебела тръба, закачена за колоната. Тръбата водеше към няколко флуоресцентни лампи. Девлин успя да се издърпа и да се качи върху нея, изправи се и се хвана за долния хоризонтален край на една от гредите в тавана на спирката. После се залюля и се залови с крака за края ѝ. Сега висеше с главата надолу пред очите на всяко ченге, което случайно вдигнеше поглед нагоре, но нямаше друг избор. Той болезнено се придвижи към стената откъм южната страна на спирката. Когато силите му вече бяха на изчерпване, стигна до стената, закрепил крак върху поставена под ъгъл малка подпорна греда, придърпа се напред и скочи достатъчно надалеч, за да се хване за ръба на голяма стоманена тръба, минаваща под решетка на уличната канализация. Девлин се изтегли нагоре по тръбата и се претърколи върху нея. После легна отгоре ѝ, като дишаше тежко и се мъчеше да събере силите си. За момента имаше убежище.

Огледа се и видя, че лежи сред боклуци. Стоманената тръба минаваше под решетките покрай тротоара, които представляваха вентилационната система на тунела. Предназначението на тръбите, заварени на стоманени пръчки за решетките, бе да събират отпадъците, които хората хвърляха на улицата, така че боклукът да не пада върху платформата на спирката.

След няколко минути Девлин се изправи на крака. От тръбите до тавана имаше само около метър и половина, така че не можеше да стои изправен в цял ръст.

От полуизгърбеното си положение видя, че е скрит от полицаите в метрото, но ченгетата на улицата можеха да го открият, ако погледнеха надолу в канала.

Той натисна нагоре решетката, като се надяваше, че тръбата под него няма да падне от натиска. Решетката не помръдна. Беше циментирана в тротоара.

Знаеше, че е въпрос само на време да го открият. Но знаеше също, че все някога трябваше да чистят боклука в тръбите и че това можеше да стане само отгоре. Една от решетките трябваше да се отваря.

Той се придвижи нататък по тръбата, застана под следващата решетка и я натисна. Стоманените пръчки под него изскърцаха. Решетката не помръдна. Девлин се зачуди още колко време ще го издържи предназначенията за цигарени фасове и чашки от кафе тръба.

Продължи напред, като се опитваше да открие отварящата се решетка.

Когато стигна до петата, на платформата под него се мотаеха поне дванайсетина ченгета. Ако погледнеха нагоре, щяха да го забележат, но повечето от тях зяпаха из тъмните тунели от двете страни на спирката. За щастие вдигаха достатъчно шум и радиостанциите им пращяха, та не можеха да чуят как се движи над тях. Той бавно напредваше и проверяваше всяка една от решетките. Раменете, шията и гърбът непоносимо го боляха, докато вървеше приведен и напруга мускули. Чувстваше се така, сякаш костите на плещите му бяха смлени и въпреки това решетките не искаха да се помръднат.

Вече се готвеше да се откаже и да опита да се скрие върху тръбата, когато почувства, че поредната решетка леко се надига. Дали просто не беше разхлабена? Или се отваряше именно тя?

Напругна се още повече, като се убеждаваше, че трябва да се отвори. Стоманата се врязва в дланите му. Той натисна още по-силно с крака. Бе сигурен, че натискът върху металните пръчки, които държаха тръбата, е стигнал до абсолютния си предел. Очакваше някоя от тях да поддаде, в резултат на което щеше да се стовари върху релсите долу, но

продължи да напруга силите си, които все повече се изчерпваха. Това беше единственият му шанс и може би го водеше право в ръцете на ченгетата на улицата отгоре.

Накрая почувства, че решетката се повдига от едната страна. Левият ѝ ъгъл продължаваше да запъва, затова го удари с дланта на дясната си ръка. Прониза го остра болка, но той продължи да удря метала, докато ъгълът най-после се освободи от насъбралата се пръст и камъчета, които го задържаха.

Решетката можеше да се отвори, но Девлин вече нямаше сили да я повдигне на пантите ѝ. Сигурно тежеше стотина килограма.

Изглеждаше направо залепнала. Той се задъха — можеше да я повдигне, но не и да я отвори изцяло. Не искаше да я пусне обратно, защото се страхуваше, че няма да е в състояние отново да я помръдне. По лицето му се стичаше пот и му пречеше да вижда. Това бе последният му и единствен шанс да избяга от подземния капан.

Събра последните си запаси от сила и със сетен напън отвори тежката решетка.

Остана на мястото си, сдържайки дъха си, изтръпнал от болката в раменете и ръцете. След като си даде няколко секунди почивка, Девлин се хвана за тротоара покрай канала, успя да се оттласне и легна по корем върху настилката. Краката му останаха да висят в тръбата. Едва тогава си позволи да се огледа.

Беше само на няколко метра от входа на метрото на Четиринайсета улица, където се намираше старият универсален магазин. Входът бе заобиколен от ченгета и патрулни коли, но още никой не го беше забелязал.

Той излезе навън, претърколи се на улицата между два паркирани автомобила и приклепна там, за да събере силите си.

Стоманената решетка остана отворена и всеки можеше да я види, но Девлин не смееше да излезе от убежището си, за да я затвори.

Той се измъкна измежду колите и тръгна приведен зад паркираните по улицата автомобили.

Стигна до ъгъла. Изправи се, зави небрежно и тръгна към центъра. Сега вече повечето полицаи не можеха да го видят.

Улицата бе добре осветена от многобройните магазини, ресторанти и барове. Няколко души се разхождаха. Девлин държеше главата си наведена и продължаваше да върви.

Стигна до Тринайсета, после до Дванайсета и накрая до Единайсета улица. Вече започваше да се отпуска. Ръцете и дрехите му бяха мръсни, бе подгизнал от пот, дрехите му бяха целите изцапани, но никой не му обръщаше внимание. Късметът не му изневери и когато стигна до Единайсета улица видя, че от изток идва свободно такси.

В колата Девлин избърса лицето си и изтупа дрехите си. Нямаше никаква полза. Новите му панталони и сако от Блумингдейл вече бяха унищожени.

В таксито бе горещо и задушно. Продължаваше да се поти. Отвори прозореца и остави нощният вятър да шибва лицето му.

Когато пристигна на Петдесет и пета улица, Девлин слезе и тръгна на запад към Седмо авеню. Влезе в някакъв бар. Мръсните му дрехи не се забелязваха на слабата светлина в долнопробната кръчма и той се насочи право към телефонната кабина до тоалетната.

Вратата на старата дървена кабина бе тип хармоника. Девлин я затвори, погледна часовника си и набра номера на „Пасифик Рим“. В Лос Анджелис беше единайсет часа. Щеше да му се наложи да събуди Уилям Чоу.

От телефонната централа в агенцията го свързваха с дома на Чоу.

Отговори икономът му. Девлин се представи. Изчака точно толкова време, колкото да събере мислите си.

— Да, Джак? — разнесе се мекият глас на шефа му.

— Трябва ми помощта ви.

— Казвай.

— Хората, които са виновни за състоянието на брат ми, са го открили. Той е в болницата „Грамърси“ в Ню Йорк. Устрои ми капан, но успях да се измъкна. Трябваше да го очаквам, но ме свариха неподготвен. Налага се да измъкнем Джордж оттам, за да не могат да го използват срещу мен. Трябват ми хора, които да го охраняват, докато намерим лекар за прехвърлянето му. Или навярно вие можете да пратите хора за прехвърлянето. Ако действате бързо, сигурно няма да имате никакви проблеми. Ако мине повече време, почти е сигурно, че детективите от нюйоркската полиция ще го пазят и ще е много трудно да го измъкнем.

— Мислиш ли, че ченгетата ще се опитат да задържат брат ти?
— попита Чоу.

— Не. Това са просто шайка корумпирани типове, които продават услугите си. Няма нищо законно.

— Разбирам. Колко е часът в Ню Йорк, два ли?

— Да.

Последваха няколко секунди мълчание. Навярно Чоу проверяваше в електронния си бележник.

— Няма да е трудно да намерим лекар и охрана. Даже може да пратя адвокат, който да разчисти пътя.

— Чудесно.

— Къде искаш да го отведат?

— В която и да е болница извън Ню Йорк. За предпочитане в Кънектикът.

— В такъв случай ще ни трябва линейка.

— Точно така.

— В какво състояние е брат ти?

— Не съм сигурен. Възстановява се от операция на главата и от удар. Но са го преместили от интензивното и е в нормално отделение.

— Ще ни трябва някакво разрешение от най-близкия му роднина. Как се казва жена му?

— Мерилин Девлин.

— Ще наредя на хората ни веднага да свършат тази работа.

— Благодаря. Изведете го от там и го скрийте.

Връзката прекъсна. Девлин затвори телефона. В кабината бе задушно. Отново се потеше, коляното му пулсираше и го болеше главата. Трябваше да телефонира на още един човек.

Той се присви, докато слушаше как телефонът звъни в дома на Мерилин. Тя отговори едва на петото позвъняване.

— Да.

— Мерилин, тук е Джак.

— Какво има, Джак?

— Нищо. Джордж е добре. Всичко е наред, но ти може да си в опасност. Трябва да вземеш децата и да се пренесеш в мотел или хотел. Изведи ги от къщата още тази нощ, веднага. Не чакай сутринта.

— За какво говориш, Джак?

— Мерилин, изслушай ме. Много ми е неприятно, че ти причинявам това. Възможно е да е излишно, но не мога да поемам рискове. Преследват ме хората, които пребиха Джордж. Може да се

опитат да те заловят, за да стигнат до мен. Вече уредих да преместят Джордж. А ти и децата трябва да се скриете някъде.

— Господи, какъв кошмар.

— Съжалявам, Мерилин. Избери хотел извън щата Ню Йорк. Някъде в Кънектикът.

— Хм, например „Хилтън“ до Стамфорд.

— Хубаво. Запиши се под името Уилямс. Ще ти телефонирам сутринта.

— Сигурен ли си, че е необходимо, Джек?

— Сигурен съм.

— Добре. Добре.

— Съжалявам, Мерилин. Ще ти се обадя сутринта.

Девлин затвори преди тя да успее да му зададе други въпроси. С облекчение отвори вратата на кабината и излезе от бара на Седмо авеню.

Докато чакаше свободно такси, премисли всичко стъпка по стъпка. Полицаяте знаеха къде е Джордж, но не можеха да го задържат в болницата или да го арестуват. Чоу не би трябвало да има проблем да го премести.

Малка вероятност имаше корумпираните ченгета на Кели да стигнат до Мерилин, но Девлин не можеше да си позволи този риск. Дори да не се опитаха да я задържат, те можеха да я проследят до Джордж и щяха да използват това, за да принудят Девлин да излезе на открито.

За момента беше успял да избегне капана им и да не позволи да използват семейството му срещу него.

Спря едно жълто такси и каза на шофьора да го откара на Уошингтън скуеър.

Ако ченгетата бяха проследили първото такси, почти нямаше вероятност да открият второто, но Девлин все пак не искаше да рискува. Накара шофьора да го остави откъм южната страна на Уошингтън скуеър и тръгна по Ла Гуардия към апартамента на „Пасифик Рим“ на западен Бродуей. Разбираше, че е трябвало отдавна да вземе такива предпазни мерки.

Когато най-после изми мръсотията от тялото си, минаваше три часа. Отпусна се на леглото и се опита да заспи, но мислите му бясно препускаха. Беше глупаво от негова страна да смята, че брат му може

да лежи в болницата под собственото си име и в крайна сметка да не се превърне в мишена за враговете му.

Даде си пет часа преди отново да излезе на улицата. Имаше да върши много работа, а голяма част от нюйоркските полицаи го търсеха.

Най-после се унесе. Последната му мисъл бе какъв късмет е извадил с Джеймс Пони. При това, без да го моли. Трябваше да разбере как Пони успя да се окаже на необходимото място, в необходимото време. Девлин не можеше да повярва, че младежът го е проследил. Но тогава как Пони се беше появил в болницата? Трябваше да получи отговор на този въпрос.

32.

На следващата сутрин Девлин се събуди в осем часа. Свърза се с Чоу и разбра, че Джордж е бил преместен сравнително спокойно. Имало толкова много полиция и царял такъв хаос заради битката на Пони с детективите на Кели във фоайето, че нямало никой от болничната охрана, който да попречи на хората на Чоу.

Джордж бил скрит в частна болница близо до Стамфорд, Кънектикът, под името Едуард Уилямс.

Девлин затвори телефона и отиде в задната стая. Извади от килера голям куфар и започна да го пълни с дрехи, пари, оръжие и резервни амуниции.

Паричните му запаси от Гранд Кайман бяха намалели, но имаше достатъчно, за да даде на Съюзън обещаните десет хиляди долара. Радваше се, че „Пасифик Рим“ плаща за другите разходи. Добрата помощ струва скъпо.

После позвъни в службата за коли под наем. Този път шофьорът беше по-възрастен мъж. На табелката пишеше „Бил“. Закръглен, с месесто лице, приличащо на картоф. Не се опита да поведе разговор, Девлин също. Даде му адреса на Зитър и седна на задната седалка.

Когато пристигнаха в „Интрепид Инвестигейшънс“, Девлин излезе от колата, отиде в офиса и взе от секретарката на Зитър оставения за него плик. Благодарил й, излезе навън и отново зае мястото си на задната седалка.

Каза на шофьора адреса на агенцията на Уилям Паркър — онази, която му препоръча Чоу за събиране на информация. После отвори плика от Зитър и прегледа съдържанието му, докато шофьорът го откарваше на изток.

Зитър бе успял да събере доста данни за Кели. Пликът съдържаше съобщение от „Американ Експрес“, три анулирани чека, включително един за изплащане на ипотека в „Линкълн сейвингс банк“, и месечно известие от „Кемикъл банк“, в което имаше

информация за три сметки: чекова сметка, обикновен влог и сметка от паричния пазар.

Банковото съобщение беше скъсано на две, но Зитър го бе залепил. Според него сметките на Кели в „Кемикъл банк“ общо възлизаха на 67591 долара. Прекалено много за полицай, дори и заместник-инспектор. Последният документ, изваден от боклука на Кели, бе телефонната му сметка. На цели пет страници един по един бяха изредени телефонни разговори на голямо разстояние. Отново прекалено много.

Данните на Зитър за ирландеца и тези на Сюзън за Уекслър щяха да са достатъчни за всеки опитен търсач на информация. Добрият търсач на информация можеше да започне дори само от някакъв телефонен номер и да разкрие историята на цял един живот.

Детективската агенция се намираше на Четирийсет и четвърта улица близо до Първо авеню. Девлин бързо попълни необходимите бланки. Изчака десет минути и после го въведеха в офиса на Уилям Паркър.

Паркър беше в началото на петдесетте. От него ставаше чудесен модел за рекламен плакат на ФБР. Седеше изправен като бастун зад изрядно подреденото си бюро. Носеше консервативен тъмен костюм, който вървеше на късо подстриганата му руса коса.

Паркър се държеше изключително делово. Когато Девлин влезе, той се изправи и силно му стисна ръката.

— Препоръчаха ви от „Пасифик Рим“, господин Девлин. С какво мога да ви помогна?

Девлин възприе официалния тон и показва бележките си и изровените от боклука на Кели документи.

— Това е информация за двама души, които според мен са свързани с криминални деяния — каза той. — Първият е Патрик Кели, заместник-инспектор в нюйоркското полицейско управление. Освен всичко останало той отговаря за издирването на клубове за запознанства и среднощни барове. За тази работа са определени шест екипа от по двама детектива. Имам основание да смятам, че Кели всъщност притежава един или повече среднощни барове или поне, че ги предпазва от полицията. Няколко от тези заведения са собственост на човек на име Робърт Уекслър. Ето информацията, която съм събрал за него.

— Какво точно искате да направим ние, господин Девлин?

— Да използвате тази информация за отправна точка и да извършите цялостно и задълбочено разследване на всякакъв бизнес или финансови сделки, свързващи тези двама мъже. Тук разполагате с предостатъчно за начало. Искам компютърни проверки, телефонно подслушване, справки с документи, телефонни разговори, банково разследване — всичко, свързано с тяхна собственост по отделно или заедно. Освен това искам цялата ви информация да бъде изпратена до Уилям Чоу в „Пасифик Рим“.

— Разбирам.

— Господин Чоу ми каза, че търсачите ви на информация са много добри.

Паркър вдигна поглед от бележките на Девлин и отвърна:

— Те не са просто добри. Те са най-добрите.

— Чудесно. Искам да използват всички трикове, всички източници, всички връзки, които имат. Искам да науча всичко, свързано с бизнеса им. Не ме интересуват родословията им, искам просто да разбера къде са парите.

— Разбирам.

— И се страхувам, че всичко това ми трябва много бързо.

— Нещо конкретно, с което искате да започнем?

— Аз бих започнал с имотите им в Ню Йорк. И освен това бих се съсредоточил върху банковите им сметки.

— Съмнявам се дали тези двамата притежават нещо под истинските си имена.

— Аз също. Трябва да откриете фиктивните компании или дружества, които използват.

— Е, досега определено не сме вършили такова нещо.

— Сигурен съм.

— Но дори да имаме късмет и да успеем бързо да открием нещо, това ще отнеме време.

— За съжаление, не разполагам с повече от два-три дни.

Паркър погледна към Девлин, за да се увери, че говори сериозно.

— Хайде стига. Онова, което искате от нас, може да отнеме поне седмица.

— Вложете всички възможни сили и накарайте хората си да работят денонощно.

Паркър се отпусна на високата облегалка на стола си и прокара ръка през късата си коса.

— Самият вие сте в този бизнес. Знаете колко са докачливи търсачите на информация. Не споделят връзките си или източниците си помежду си. Не мога да пратя повече от един-двама души да се занимават с проблема ви. Започват да си пречат и да си съперничат.

— Господин Паркър, вие познавате хората си. Направете каквото смятате за правилно, но моля ви, действайте бързо.

— Добре. Ще пратя сметката на „Пасифик Рим“. Страхувам се, че ще е повече от нормалното.

— Разбирам.

— Ще направим всичко, което е по силите ни.

— Господин Паркър, трябва да си тръгна от тук сигурен, че след ден-два ще разполагате с това, което ми трябва.

Паркър бавно кимна.

— Много ли е важно?

— Въпрос на живот и смърт, господин Паркър.

— Добре. Ще оставя всичко друго и ще натоваря с тази задача двама от най-добрите си хора. Ако такава информация съществува, ние ще я открием.

— Добре. Благодаря ви.

Девлин излезе от агенцията, бързо се вмъкна в очаквания го седан и каза на шофьора да го откара в „Мариот“.

Докато Девлин разговаряше с Паркър, хората, които се опитваше да разкрие, обядваха заедно в един скандинавски ресторант в центъра.

Уекслър беше пристигнал направо от бара, а Кели идваше от офиса си.

Двамата тихо разговаряха сред приглушения ресторантски шум.

Кели обядваше печена съомга, салатата и кошничка с вкусни шведски тъмни хлебчета. Уекслър, всъщност закусваше с обикновена препечена филийка, кисело мляко и черно кафе.

— Та кажи ми за онзи Девлин — рече Уекслър.

— Коров орех. Много любопитен тип, но гаден. Според документите от архива ни е истински професионалист. Информацията за него е доста внушителна.

— По-конкретно?

— Служил е в нюйоркската полиция, в армията, в секретните служби. В момента работи за „Пасифик Рим“ — частна застрахователна компания на Западното крайбрежие.

— Какво прави в Ню Йорк?

— Дошъл е за погребението на баща си.

— Това абсолютно сигурно ли е?

— Да, напълно.

— Какво общо имаме ние, по дяволите, с погребението на баща му?

Кели погълна нова хапка съомга и хляб.

— Не със смъртта на баща му. Проблемът е в това, че твоите страхотни гори едва не убиха брат му.

— Какво?

— Очевидно момчетата ти малко са попрекалили. Пратили са човека в болница със счупен череп, освен всичко останало.

— Не знаех.

— Да, за теб това може да е незначителна подробност, Робърт, но този път има последици.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че всичко това е само защото се е ядосал заради брат си?

— Не мога да се сетя за каквато и да е друга причина.

— Пак тези мъжкарски истории. Значи иска да пребие онзи, който е пребил брат му.

— Точно така.

— Абсурд.

— Абсурд, но опасен. Не можем да си позволим да привличаме каквото и да е внимание към среднощните ни барове.

— А аз не мога да си позволя да оставя ненаказан някой, който може да ме открие, да ме заплаши и да остане жив, след като съм му пратил Джо и Еди.

Кели погълна и последното парченце храна от чинията си.

— Да — отвърна той. — За това няма спор. Снощи почти бяхме решили проблема.

— Къде? Как?

— Пратих двама от моите детективи на пост пред болницата, в която открихме, че е бил приет брат му. Девлин се появи към един часа

през нощта.

— Малко късно за посещения.

— В интензивното отделение няма ограничения, не знаеш ли? Така дават на семейството и приятелите възможност да са там в случай на ненадейна смърт.

— Не са ли успели да го хванат, когато се е появил?

— Очевидно не. Още не са ми докладвали всичко, но е имало стрелба. Поддържащите патрули са чули изстрелите, повикали са подкрепления и едва не са сгазили Девлин в метрото, но е успял да се измъкне.

— Това е смешно.

— Прав си, защото сега мишката избяга от капана. В момента по следите му са адски много ченгета.

— И?

— И така е много по-трудно да се справим с него. Бих предпочел с проблема да се занимават само моите детективи.

— Просто го намери, Патрик. Аз ще се погрижа за останалото.

— Да, и аз смятам, че така ще е най-добре.

— Залови го. Аз също съм пратил по следите му хора. Ще ми съобщят, ако се появи в някой от баровете ни в Манхатън.

Кели вдигна чашата си с кафе.

— Е, тогава всичко е наред. Твоите горили действат от една страна, моите ченгета от друга. — Той дрезгаво се изсмя. — Навярно между тях няма голяма разлика, а?

— Моите като цяло са по-едри — отвърна Уекслър.

— Но пък моите са свикнали да носят оръжие — отново се засмя Кели.

Когато автомобилът пристигна при „Мариот“, Девлин нареди на шофьора да паркира на Четирийсет и шеста улица и да го чака.

После влезе в хотела със златистия куфар с дрехите, парите и оръжието си в ръка. Чудеше се още колко гости идват със същия багаж.

Пристигна в апартамента петнайсет минути след предварително установеното време — единайсет часа.

Дарил седеше в дневната и четеше „Ню Йорк Таймс“. Беше събула обувките си и бе вдигнала крака на дивана под себе си. Носеше

джинсите си и тениска с надпис „Аз обичам Ню Йорк“.

— Как си? — попита Девлин.

Дарил свали вестника и отвърна:

— А, почти нормално.

— Не спа ли добре?

— Не съвсем, но ще се оправя.

— Имаш много хубава тениска.

— Не обичам да нося едни и същи дрехи два дни поред. Тъй като нямаше кой да изтича до апартамента ми и да ми донесе, купих си я от магазина за сувенири. Дължиш ми осемнайсет долара.

Девлин й подаде дваисетдоларова банкнота.

— Направо са те обрали.

— Хотелски цени. Какво носиш в онзи куфар? Да не се местиш при госпожа „Водка Абсолют“?

— Не.

— Тогава какво има вътре?

— Пари, оръжие, защитна жилетка. Такива неща.

— Колко мило.

— Ще ходиш ли на работа?

— Може би по-късно.

— Къде е Сюзън?

— Отиде да си направи прическата. Каза ми, че това е първото нещо, което прави, когато минава в нелегалност.

— Значи сте разговаряли?

— Да. След като и двете разбрахме, че не си прекарал нощта с другата.

— Аха...

Девлин се изправи и се приближи до прозореца, който гледаше към Бродуей и Четирийсет и шеста улица. Хвърли поглед към будката за билети и огромните неонов надписи, които заобикаляха пресечката. Видя реклами на „Сони“, „Минолта“, „Канон“, „Голд стар“, „Фуджи филм“ — толкова по въпроса за американската икономика.

— Видя ли брат си? — попита Дарил.

— Не. Снощи ходих в болницата, но не успях да го видя, защото го бяха преместили от интензивното. Предполагам, това означава, че е по-добре, но не получих никаква информация.

— Значи е по-добре, сигурна съм.

— Надявам се. По кое време трябва да се върне тя?

— Каза, че ще се изруси. Това ще отнеме доста.

— Защо?

— Първо трябва да свалят сегашната ѝ боя, после да ѝ сложат русата.

— Звучи страхотно...

Дарил се изправи и се приближи до Девлин.

— Виж, трябва да престана с тъпото си цупене и да ти кажа нещо. Не ми харесва как се чувствам в момента. Не ми харесва всичко това. И искам да се прибера вкъщи. Казах, че ще ти помогна и го направих, но аз бях дотук, Джак. Когато всичко свърши, ти ще решиш дали искаш да ме видиш и ще ми се обадиш.

— Добре — просто каза Девлин.

Тя очакваше да продължи. Но Девлин мълчеше.

— Смяташ ли, че те предавам? — попита Дарил.

— Не. Не смятам. Постъпваш точно както трябва. Ти нямаш нищо общо с това. Чувстваш се зле, не ти е приятно със Сюзън и си абсолютно права. Благодаря ти за всичко, което направи. Искам да ти кажа нещо повече, но не мога. Така че засега нека просто го оставим и когато всичко свърши, пак ще си поговорим, става ли?

Дарил кимна.

— Става.

Тя взе блузата си от облегалката на стола до бюрото и внимателно я сгъна. Девлин отиде при гардероба в коридора и донесе найлоновия плик за мръсно бельо. Подаде ѝ го и тя прибра вътре сгънатата блуза.

— Благодаря — каза Дарил. После го погали по лицето и понечи да го целуне за сбогом, но вместо това го целуна по бузата. — Как е главата ти? — попита тя, като докосна тила му.

— Добре.

— Чудесно.

Девлин я хвана за ръката.

— Виж, съмнявам се дали са в състояние да открият връзката ми с теб, но може би е по-добре да се изнесеш за няколко дни на хотел. На моя сметка.

Дарил вдигна ръка.

— Не, благодаря. Живея в собствения си дом и по собствения си начин. Може би след няколко дни ще отида до Хамптънс да се попека на слънце. Но никакви хотели.

Девлин разбра, че не е в състояние да я убеди.

— Добре, махни се от тук за няколко дни.

Двамата тръгнаха към вратата.

— Онзи барман от „О’Калахън“ знае ли името или адреса ти? — попита Девлин.

— Само малкото ми име.

— Добре. Но известно време недей да ходиш там.

— Никога повече няма да се върна там.

— Така е най-добре. Бъди внимателна. Ще ти се обадя, когато всичко свърши.

— Добре. Хайде стига! Довиждане. И, за бога, пази се. Бих искала пак да се видим някой ден.

Дарил се обърна и излезе навън. Девлин остана с поглед, впит в затворената врата, съзнавайки колко пуста изведнъж му се струва стаята. И тогава направи най-разумното нещо. Изхвърли Дарил от мислите си и се зае с належащата си работа. Взе куфара, който бе донесъл в хотела, отвори го и започна да вади пачките от стодоларови банкноти, докато не събра десетте хиляди долара за Сюзън. Остави парите върху бюрото и ги раздели на две купчини, всяка от които пхна в плик за писмо. Не бяха цяло богатство, но определено бяха достатъчно, ако Сюзън решише да избяга от него.

Сякаш с мислите си я беше повикал. Той чу електронната карта да отваря вратата и се обърна в очакване. За стотна от секундата отново се сети за Дарил, но после разбра, че наистина е Сюзън.

Беше руса. Косата ѝ почти точно повтаряше цвета на Дарил. Приличаше едва ли не на сестра на Дарил. По-възрастна, по-зряла, по-ефектна сестра.

Тя застана в средата на стаята и каза:

— Обичам да съм в центъра на вниманието, но не е нужно да ме зяпаш.

— Извинявай. Изглеждаш чудесно. Сякаш винаги си била руса.

— Зная. Отива ми. Това е второто ми аз. Забелязал ли си дали в банята има шапка за коса?

— Не.

— Трябва да взема душ и да поспя.

— Не си ли спала?

— Никога не заспивам преди обед. Къде е „мис Америка“?

— Тръгна си.

Сюзън се усмихна и се приближи към Девлин.

— Колко удобно. — И после отиде в банята.

— Донесох парите, които ти дължах — извика след нея той.

— Добре — отвърна тя. — Дай ми няколко минути и ще поговорим.

Девлин седна на дивана и Сюзън изведнъж се появи на вратата по сутиен и бикини. Бяха от бяла дантела и тя очевидно отлично знаеше колко ефектно изглежда по бельо. Едрите ѝ гърди изкусително бяха повдигнати нагоре и тъмните ѝ зърна ясно се виждаха под дантелата. Бикините бяха изрязани високо на ханша и подчертаваха формата и дължината на гладките ѝ крака.

— Няма да си тръгваш веднага, нали? — попита тя.

— Не.

— Можеш ли да почакаш, докато взема душ?

— Да.

— Добре. — Тя забеляза, че Девлин гледа към тъмните косми между краката ѝ и също погледна надолу. — Съжалявам, че нямах време да се боядисам навсякъде. — После небрежно тръгна обратно към банята, като му даде отлична възможност да се наслади на гледката на прелестно оформеното ѝ дупе.

Девлин отметна глава назад и затвори очи. Искаше му се да подремне за малко, но образът на Сюзън го накара отново да ги отвори. Продължаваше да мисли за Дарил, но виждаше Сюзън в онова бяло бельо.

Беше ядосан, възбуден и тъжен едновременно.

Успя да подремне петнайсетина минути, докато тя се къпеше. Стресна го звукът на отварящата се врата. Чувстваше се освежен, но знаеше, че тези кратки подремвания му дават възможност да издържи в продължение на часове само защото отдавна почти не бе спал. Засега му помагаша.

Сюзън се приближи и седна на дивана на сантиметри от него. Носеше нощница и подходящ халат. В това нямаше нищо прекалено възбуждащо, но тя не остави нещата така.

— Въпреки факта, че отдолу съм съвсем гола, нека да поговорим за онези пари.

— Господи, ти никога не спиращ, а?

— Предполагам, че съм отегчена.

— Наистина ли смяташ, че трябва да продължаваш така?

— Тъжният факт, господин Девлин, е, че при повечето мъже това действа. А ти си единственото, с което разполагам в момента, така че искам нещо да подейства и на теб. Просто всички правят онова, на което са способни.

— Не е нужно да правиш това, на което си способна. И без това имам нужда от теб.

— Защо? Казах ти всичко, което зная. За какво друго ти трябвам?

— Още не съм сигурен. Цялата тази история далеч не е свършила. Възможно е да си в състояние да направиш за мен още много неща.

— Като например да ме използваш, за да примамим Уекслър ли?

Девлин я погледна и разбра, че не е трябвало да подценява интуицията ѝ.

— Може би нещо подобно.

— И си мислиш, че ще стоя просто така и ще чакам да спипаш Уекслър ли? Той е пребил твоя брат, не моя.

Девлин се изправи, отиде до бюрото и взе пликовете с парите. После се върна и ги подаде на Сюзън.

— Права си. Вече достатъчно те изложих на опасност. Ето десетте хиляди. Ако искаш да се махнеш от града и да започнеш отначало, може би така ще е най-добре.

Тя взе парите, но не погледна в пликовете.

— Не си падам по тази възможност. Изобщо. Ти каза, че ще ме пазиш, а сега искаш да ми платиш и да ме разкараш.

— Говориш така, като че ли искаш да останеш с мен.

— Ще ти кажа, когато реша да се махна.

— Добре, хайде да започнем отначало. Ако искаш да ми помогнеш, ще направя за теб всичко, каквото мога. Ако искаш да се махнеш веднага, можеш да го направиш. Парите са твоят билет и за двете посоки.

Сюзън замислено прехапа устни. Накрая му подаде един от пликовете.

— Задръж го. Аз ще задържа другата половина, в случай че спешно ми потребват пари. Ако не се справиш с Уекслър, никога няма да бъда в безопасност, където и да ида.

— Права си.

— Така че предполагам, за момента и двамата се нуждаем един от друг.

— Снощи и аз стигнах до същия извод.

— Е, съжалявам, на мен ми трябваше малко повече време. Мисля, че се договорихме. — Тя протегна ръка и Девлин я стисна. После Сюън обви другата си ръка около врата му и го притегли към себе си. Тя притисна пълните си устни към неговите и страстно го целуна. — Това подпечатва договора ни. Искях да го направя. Дори на теб да не ти харесва.

Сюън се изправи от дивана.

— Отивам да спя — заяви тя. — Уморена съм. Кога ще те видя пак? Ще ми се довечера да изляза от този хотел. Какво ще кажеш по-късно да вечеряме заедно?

— Какво значи „по-късно“?

— Да речем към десет?

— Добре. Ще се видим тогава.

Той я проследи с поглед, докато влезе в спалнята. Не можеше да я види, но не можеше да не си представя как съблича халата и си ляга в леглото.

33.

Девлин стигна до залата на Одзава с наетия седан и после освободи шофьора.

Отиде до офиса, за да се срещне с японеца. Жена му каза, че Джеймс Пони е в залата на горния етаж и го очаква.

Пони беше коленичил пред олтара в отсрещния край на помещението.

Девлин си събу обувките и седна със скръстени крака на пода до младежа.

— Виждам, че си се справил — каза Пони, като се обърна към него.

— Без теб нямаше да успея.

— Не. Не и ако онова ченге е било добър стрелец.

— Защо дойде там? Проследи ли ме?

— Не. Сенсей Одзава ми каза, че ако не съм с теб, може да е от полза да стоя при брат ти. Затова отидох в болницата.

— Кога?

— Малко след като ти си тръгна вчера.

— И през цялото време ли си стоял там?

— Да.

— Видя ли брат ми?

— Да.

— Как е той? Още ли е в кома?

— Като че ли спеше. Веднъж, когато сестрата дойде да го види, той се опита да я задържи с ръка и промълви нещо, но тя му каза да си почива и да не се вълнува.

— Господи, може би наистина ще се оправи.

— Струва ми се, че ще се оправи.

— А как се озова във фойето?

— Не ми позволиха да остана в стаята на брат ти след часовете за посещения, затова слязох долу във фойето и застанах на пост. Седях много тихо. Когато влезе, ти не ме забеляза.

Девлин се обърна към олтара. Точно пред тях имаше висока около един метър продълговата маса от светъл махагон. Беше безупречно полирана и като че ли се сливаше с дървения под на залата. Върху нея имаше малък поднос с оризов сладкиш, наречен „мушимочи“, две черни лакирани вази със зелени листа и дървена кутия за кадене на тамян.

Зад масата върху изкусно вградена в ъгъла на помещението лавица се виждаше черна лакирана поставка с блестящ самурайски „дълъг меч“. Девлин реши, че това е фамилният меч на Одзава, навярно изработен от някой известен японски майстор и предаван от поколение на поколение. Над него имаше обикновен свитък с японско калиграфско писмо.

Олтарът му вдъхваше едновременно ведрина и тревога. Мечът беше свещен предмет, но на Девлин той напомняше за внезапна, неумолима смърт.

Разбираще, че опияняващият свят на насилие и вероятността от внезапна смърт привличат младежа до него. Нищо не караше човек да усеща живота в себе си по-силно от допира до смъртта. Пони бе усетил малко от това опасно вълнение.

Девлин се отърси от мислите си и каза:

— Онова, което направи с ченгетата, беше много опасно.

— Не, не чак толкова. Те изобщо не ме усетиха. И нито един от тях не беше трениран.

— Защо държеше едрия, докато риташе партньора му?

— Трябваше. Беше прекалено едър, за да го оставя да обикаля около мен. Освен това знаех, че когато започна да го удрям, ще се мърда насам-натам. Не можех да си позволя каквато и да е загуба на време.

— Интересно.

— Пък и това ми даваше опора. Така можех по-силно да ритам другия.

— Разбирам. Колко тежиш?

— Осемдесет и три килограма.

— Силен си. И си смел. Или си луд?

Пони не отговори на забележката.

— Нали не си размислил да работиш заедно с мен? — попита Девлин.

— Не.

Девлин кимна.

— Добре. Навярно ще тръгнем срещу някой от тях след два-три дни. Не искам да спираме, докато не свършим. В момента чакам да получа малко информация. После ще съм в състояние да им нанеса сериозен удар. Междувременно искам да ти разкажа всичко, което се случи досега. Сенсей Одзава не знае цялата история.

Докато го слушаше, Пони седеше почти неподвижно. Не го прекъсваше с въпроси и му отдаваше цялото си внимание. Изражението на лицето му изобщо не се променяше.

Към четири часа се появи госпожа Одзава и им поднесе лека храна от задушени зеленчуци с печено пиле и кафяв ориз. Пони като че ли ядеше колкото да си напълни стомаха. Пиха обикновена вода.

— Добра храна — каза след това младежът. — Без мазнина. Нуждаеш се от сън. Защо не си починеш няколко часа? Имаш ли да правиш нещо довечера?

— Да.

— Ще дойда с теб.

Това не беше въпрос. Беше заявление, изречено без прикритост или престореност. Безстрастието на Пони правеше работата с него лесна.

— Да — отвърна Девлин, — бих искал да дойдеш с мен, но засега не е необходимо да те виждат. Не мога да си позволя да загубя преимуществото, че никой не знае нищо за теб.

— Разбира се.

Девлин телефонира на Мерилин в хотела ѝ в Кънектикът. Каза ѝ къде е преместен Джордж и се договориха да се срещнат в 19:30 ч. После легна на рогозката, която му постла в ъгъла на залата Пони, и бързо заспа. Младежът го събуди в 18:00 ч. Наетата кола ги чакаше и в 18:30 ч. те поека към „Хилтън“.

В автомобила Девлин продължи дрямката си. Когато пристигнаха в хотела, Пони остана в колата, а Девлин отиде на срещата с Мерилин.

Тя отвори вратата на стаята си и Девлин остана поразен от настъпилата в нея промяна. Откакто не се бяха виждали, тя бе отслабнала поне с пет килограма. Изглеждаше измъчена.

Мерилин забеляза изненадата му и каза:

— Зная, че изглеждам ужасно, но мисля, че най-лошото вече мина. Най-после мога отново да поемам храна.

Девлин хвана ръката ѝ.

— Съжалявам, Мерилин. Иска ми се да можех да направя нещо. Да предотвратя всичко това.

— Това вече няма значение, Джак. Току-що се връщам от болницата. Джордж е много по-добре, това е важното сега. Фрактурата не оказва натиск и пораженията от удара отминават. Той разговаря с мен и ме позна, Джак. Казаха, че през повечето време спи, но че определено оздравява.

— Слава богу.

— Докторът даже спомена, че могат да го върнат да се възстановява вкъщи.

— Наистина ли?

— Каза, че Джордж може да се оправи вкъщи също толкова добре, колкото и в болницата. Могат да го изпишат след седмица. Навярно по-малко.

Хотелската стая беше прохладна и тиха. Двамата седяха и разговаряха. На Девлин му се струваше, че Мерилин приема случилото се като някакъв ужасен инцидент, свързан с опасното място, наречено Ню Йорк. Той ѝ обясни, че тя и децата трябва да останат в хотела, докато не се погрижи за хората, които бяха пребили брат му. Остави я да си мисли, че работи с полицията.

Обсъдиха въпроса къде да отведат Джордж след изписването му. Разработиха план, според който Мерилин щеше да вземе децата и да наеме лятна къща в Кейп Код. Бяха ходили на летуване там и преди. Джордж щеше да отиде при тях веднага щом лекарите му позволяха.

Мерилин каза, че ще уреди нещата още на другия ден. Ако всичко минеше според плана, след два-три дни можеха да се преместят.

С това разговорът завърши. Девлин се обърна да си тръгва, а Мерилин го прегърна и рече:

— Благодаря ти, Джак. — Прегръдката ѝ го трогна толкова силно, че се изненада. В този момент се чувстваше така, сякаш все още има семейство.

Но в следващия си помисли, че семейството му никога няма да е същото като преди. Винаги, щом го видеше, Мерилин щеше да си

спомня за случилото се със съпруга ѝ, с бащата на нейните деца, с основата на семейството ѝ. Едрият, силен и добър Джордж, толкова тежко наранен и така внезапно смален, навярно завинаги. Раздразнението, тревогата и гневът на Девлин продължаваха бавно да къкрят и да кипят.

По обратния път до Манхатън двамата с Пони се разбраха Девлин да прекара със Сюзън колкото време бе необходимо, но и че тя не трябва да напуска хотела.

Девлин си помисли дали да не я премести в друг хотел, но не беше резервирал стая. А и не бе сигурен, че тя ще се съгласи да събере нещата си и да се премести посред нощ. Този въпрос трябваше да почака до утре. Междувременно щеше да изпълни обещанието си и да я заведе на вечеря.

Договориха се докато Девлин е със Сюзън, Пони да чака на първия етаж на „Мариот“.

— Просто гледай какво става — каза му Девлин. — Не би трябвало никой да знае, че тя е там, но бъди предпазлив. Предупреди ме, ако видиш някой подозрителен.

— Ясно. Трийсет и четири седемнайсет.

— Да. Между другото, нали знаеш, че ще трябва да носиш и нещо друго, освен тази черна тениска и джинсите.

— В апартамента си имам други дрехи.

— Тогава хайде да спрем там и да ги вземем. Риза, панталони и обикновени обувки. Имаш ли?

— Разбира се.

Апартаментът на Пони се намираше на 13 Запад и Тринайсета улица. Адресът се стори на Девлин забавен. Пони се появи след петнайсет минути. Носеше закопчана догоре черна копринена риза и черни копринени панталони. Обувките му бяха черни мокасини.

Беше си сложил гел и бе сресал смолисточерната си коса право назад. Така изглеждаше по-възрастен. Девлин знаеше, че екзотичният му вид, високите скули, дрехите и маниерите му ще му осигурят лесен достъп до баровете и клубовете, в които щеше да му се наложи да го води. Пони постоянно го впечатляваше.

34.

Сюзън се събуди в осем вечерта и отново не изпита усещането, от което се страхуваше.

В продължение на трийсет-четирийсет секунди не можеше да разбере къде се намира и какво ѝ се е случило. Още по-зле, чувстваше се парализирана. Не можеше да помръдне. Не беше в състояние дори да си поеме дъх.

Отначало не дишаше, защото чакаше паметта ѝ да се задейства. После, когато мислите ѝ не се фокусираха, тя започна да изпада в паника и вече не можеше да диша. Това продължи пет секунди, после още десет. Тогава наистина се уплаши и ѝ се стори, че може да припадне. Рязко седна на леглото и с бясно разтуптяно сърце си пое дъх.

После се огледа и стаята ѝ припомни къде се намира. Тя спусна крака на пода и се хвана за ръба на дюшека. Бавно си пое дъх и разтърси глава.

Изправи се и тръгна към банята. Пусна студената вода и се погледна в огледалото. За около секунда мозъкът ѝ остана абсолютно вцепенен и я обля нова вълна на паника, защото лицето, което я гледаше, не ѝ говореше нищо. Съвсем беше забравила, че е боядисала косата си.

„Господи — каза си тя. — Я се вземи в ръце.“ Сюзън изми лицето си, взе поставената до мивката водна чаша и излезе в дневната на апартамента. Кофичката за лед бе там и в бутилката „Абсолют“ бяха останали петдесетина грама. Тя загреба с шепи останките от разтопилите се ледени кубчета и ги пусна в чашата. После изля остатъка от топлата водка вътре и я разбърка.

Течността не беше много студена, но тя бързо изгълта половината. Водката ѝ изгори гърлото и болезнено прониза празния ѝ стомах, но я освежи и ѝ помогна да се успокои.

Мисълта, че съдържанието на чашата е единственият алкохол, с който разполага, изобщо не я утеши, но върху този проблем можеше

бързо да се фокусира и да го реши.

Знаеше, че алкохолът унищожаваше паметта и стабилността ѝ, но не можеше да погледне живота без вцепеняващата му утеха. Особено пък сега.

Тя остави чашата на умивалника и докато се къпеше, изпи остатъка. Не бързаше. Миеше тялото си бавно и внимателно. Знаеше, че след още шест месеца небрежността и алкохолът вече видимо ще окажат въздействието си върху него. Когато всичко това свършеше, трябваше да направи нещо, за да се приведе отново във форма.

Имаше толкова много работа. Да уреди преместването на Сиси в онова училище. Да осигури майка си. Да си намери жилище и работа. Да престане да пие толкова много. Прекалено много неща, за да мисли за тях едновременно.

След като се изкъпа, тя поръча още алкохол и лед от службата за обслужване по стаите. После си облече чисто бельо, седна пред огледалото на тоалетката и внимателно положи основата на грима, сенките на очите и спиралата на миглите. После се зае с устните си. Първо светлото очертание. После цвета. Накрая гланца.

Почувства се по-добре. Сега носеше черен дантелен сутиен и черни бикини. Сети се за реакцията на Девлин и се усмихна.

Първо бе възнамерявала бързо да го вкара в леглото, да получи власт над него и да го накара да копнее за нея. Не се беше получило. Девлин ѝ каза, че ще ѝ помогне и без това. И което още повече я изненадваше, тя му повярва. Но това само я накара да го желае още по-силно.

Погледна лицето си в огледалото и каза:

— Майната му, винаги е едно и също, щом вече всичко е речено и сторено, нали?

Продължи да се разкрсява. А Сюзън Ферленгети бе достатъчно възрастна и разумна, за да разбира признаците. Тя гласно се засмя на мисълта, че Девлин искрено я привлича. Ето че се обличаше заради него и че се опитваше да си вярва, че ѝ е определил среща за вечеря.

Тя погледна часовника. Девет и половина. Зачуди се дали ще пристигне навреме.

Дойдоха за Дарил като тайна полиция. Направиха го, без да обръщат внимание на времето, мястото или обстоятелствата. Беше достатъчно рано, че наоколо да има много хора. Малко след десет. Дарил си бе легнала преди петнайсетина минути. Беше уморена от неспокойния сън в хотела предишната вечер. Искаше да се наспи добре и да стане рано, за да хване автобуса за Хамптънс.

Те влетяха във фоайето на блока. Водеше ги Джо, който все още се смяташе за лидер. Усмивнатият Месина удари портиера по лицето с юмрук. Нямаше никакви предупреждения, никакви думи. Просто удар, достатъчно бърз и силен, че да смаже хрущяла на носа му, да му строши скулата и да повали човека в безсъзнание.

Еди вървеше последен. Следите от боя с Девлин по лицето му бяха станали жълто-морави. Настроението и намръщената му физиономия бяха също толкова отвратителни. Носеше гаден на вид таран, от онези, които полицията използва при акции срещу наркотрафиканти. Беше грозно, продълговато парче чугун с дълги дръжки от двете страни. Тежеше петдесетина килограма и в начина, по който се използваше, нямаше нищо сложно. Двама мъже просто блъскаха с него по вратата два, три или четири пъти, докато ключалките, резетата, касите и вратите не се огънеха, разцепеха или счупеха.

Оставиха портиера отпуснат върху бюрото му, леко потръпващ от безусловните си рефлексии, които се мъчеха да вкарат въздух в дробовете му.

Тримата тихо се качиха горе с асансьора и заеха позиция пред вратата на Дарил. Джо и Еди хванаха тарана с две ръце и застанаха странично към вратата с петдесетте килограма чугун помежду си.

Двамата сбърчиха лица един срещу друг и тихо залюляха чугунения таран назад-напред, за да наберат инерция. Искаха да премерят времето точно, така че с цялата си сила и тежест да нанесат страшен, могъщ удар, който щеше да отвори вратата.

Искаха да го направят с един удар от гордост. А и от предпазливост, защото макар че съседите можеха да чуят удара, ако го последваше тишина, просто нямаше да му обърнат внимание.

Месина стоеше до отсрещната стена, за да им направи място.

Докато набираха инерция, двете гори тихо брояха. Пет, залюляване назад, четири, залюляване назад, три, две — на едно те

блъснаха тарана във вратата на Дарил с такава сила, че сякаш в нея се разбиваше автомобил.

Резето изскочи от гнездото си и всички ключалки се разбиха. Вратата полетя навътре и остави петдесетсантиметрова вдлъбнатина в стената отзад.

Месина не беше толкова едър и силен, колкото Джо и Еди, но бе по-бърз. Той прелетя покрай тях и влезе в апартамента още преди вратата да бе отскочила обратно. Ударът стресна Дарил толкова силно, че дъхът ѝ секна. Тя премигна, замаяна и загубила ориентация в студената затворена спалня.

В следващия миг Месина се хвърли отгоре ѝ като атакуващо куче. Сграбчи я за гърлото, вдигна я от леглото и силно я блъсна в стената — веднъж, после още един път. След това я пусна и тя се свлече на пода.

Джо и Еди влязоха в стаята и включиха осветлението. Когато видяха проснатата на земята Дарил, облечена само в тениската с надпис „Аз обичам Ню Йорк“, двамата маниакално се ухилиха.

Видяха дългите ѝ крака и тъмния участък помежду им.

— Майната му — изръмжа Еди. — Хайде да я чукаме. Я вижте к'ва готина путка има.

— Не тук, глупак такъв — отвърна му Джо. — Трябва да я отведем от апартамента ѝ.

Дарил все още беше замаяна. Дишаше трудно и главата ѝ не можеше да се проясни. Ези застана над нея, хвана я под мишниците и грубо я изправи на крака.

— Събуди се, тъпа кучко! — извика в лицето ѝ той. — Обличай се. Имаш една минута, или ще ти счупя шибаните крака!

Дарил погледна тримата огромни мъже и се вцепени от объркване и страх. Нямаше представа какво да прави. Мисълта да се опитва да им се противопостави бе абсурдна.

— Размърдай се! — изкрещя Джо.

Дарил се запрепъва към гардеробната и намери чифт джинси, повесени на дръжката на вратата. Не носеше бикини, но нямаше да им достави удоволствието да я гледат как ги обува. Обърна се с гръб към тях и навлече джинсите. Вдигна ципа и закопча копчето, после влезе в гардеробната.

— Побързай — извика Джо. — Обуй си някакви обувки.

На един от рафтовете бяха сгънати сутиените ѝ. Тя взе един, измъкна ръкавите на тениската си и си сложи сутиена отдолу.

— Хайде — отново извика Джо.

Дарил остана с гръб към тях, изхлузи тениската си, свали от една закачалка груба риза, облече я и я закопча догоре. С крака намери чифт бели еспадрили и ги обу. Беше толкова уплашена, че се чувстваше така, сякаш ще се подмокри. Излезе от гардеробната и рече:

— Трябва да отида до тоалетната.

Джо я стисна за ръката толкова силно, че тя се уплаши да не я счупи.

— Не! — изкрещя той.

После я повлече навън от стаята. Месина гледаше похотливо зад тях, а Еди доволно мъкнеше петдесеткилограмовия таран, сякаш бе обикновен куфар.

Измъкнаха я от апартамента, като оставиха разбитата врата да виси отворена на изкривените си панти.

Както им беше наредил Уекслър, те отведоха Дарил в апартамента на Сюзън, който се намираше наблизо на Шейсет и пета улица и Второ авеню. Цялата акция, от момента, в който влязоха във фойето на блока, докато грубо не я блъснаха на дивана в дневната на Сюзън, им отне само осемнайсет минути.

След като двама наематели го бяха открили замаян и потънал в кръв, портиерът в блока на Дарил тъкмо започваше да набира номера на полицията.

Когато Девлин пристигна пред вратата на хотелския апартамент на Сюзън, беше десет и половина. Носеше черни панталони, бяло поло и леко, сиво копринено сако на Армани. Сакото подходеше на широките панталони и бе достатъчно свободно, за да прикрие кобура с 45-милиметровия пистолет.

Реши, че е достатъчно представителен и пхна електронната карта в процепа.

Сюзън седеше в спалнята си, когато чу вратата да се отваря. За стотна от секундата си представи, че отново е в жилището си, че чака Уекслър и че той е дошъл да я вземе, преди да се е приготвила.

Почувства толкова силен прилив на паника и омраза, че трябваше да затвори очи и да се принуди да осъзнае, че не е в апартамента си.

Девлин спря на вратата и я повика. Струваше му се нахално да влиза при нея.

— Сюзън, готова ли си?

Тя се изправи, отвърна му „да“ и влезе в дневната, като пригладваше роклята си и се опитваше да не показва нервността си.

— Да — повтори тя. — Готова съм.

Девлин затвори вратата и остана на мястото си, без да откъсва поглед от нея. Тя носеше семпла черна рокля. Дрехата имаше изчистена линия, която я правеше невероятно елегантна. На раменете я държаха тънки презрамки, които започваха от ниското деколте и минаваха по голия ѝ гръб. Роклята изящно подчертаваше едрите ѝ гърди и плътно очертаваше тясната ѝ талия и заобления ѝ ханш.

Голите ѝ рамене като че ли излъчваха блясък, който правеше кожата ѝ прозрачна. Носеше проста перлена огърлица и тънка сребърна гривна на китката си. Русата ѝ коса подсилваше тъмния цвят на роклята и белотата на кожата ѝ.

Роклята свършваше точно над коленете, достатъчно ниско, за да е прилична и достатъчно къса, за да разкрива формата и дължината на краката ѝ.

Девлин почти недоловимо поклати глава.

— Извинявай. Постоянно те зяпам.

— Е, поне този път не съм по бельо. — Тя се приближи до него и го хвана за ръка. — Не стой като закован. Влез вътре. Искаш ли да пийнеш нещо?

— Дай ми нещо безалкохолно.

— Да не би да се опитваш да ми служиш за пример?

— Не. Просто в момента не мога да си позволя този лукс.

Девлин седна на дивана и Сюзън приготви напитките. Две високи чаши сода с лимон, само че нейната беше наполовина смесена с „Абсолют“.

Тя се приближи и седна до него.

— Е, как мина денят ти, скъпи?

— Чудесно. А твоят?

— Когато спиш през деня, няма какво толкова да се случи. Няма нищо за разказване.

— Как спа?

— Спането не беше зле. Но събуждането стана малко трудно.

— Наистина ли?

Сюзън отпи голяма глътка от чашата си.

— Да. Това, че съм на чуждо място ме кара да губя ориентация.

— Разбирам. Предполагам, няма да ти стане по-лесно като ти кажа, че според мен е най-добре да се пренесем. Искам утре да те преместя в „Карлайл“.

— Колко мило. Пак ли в апартамент?

— Ако искаш.

— С една или с две спални?

— Струва ми се, че една стига. И без това ще прекараш нощта сама.

— Ами ти?

— Хм, аз не...

— Виж, нали се разбрахме да не се съблазняваме повече, така че ми писна да се правя на свенлива. Двамата с теб в крайна сметка ще спим заедно. Може да е поради причини, различни от онези, които отначало очаквах, но така или иначе ще се случи.

Девлин погледна спокойното ѝ, красиво лице, женственото ѝ тяло в тази семпла черна рокля и разбра, че е права.

— Тогава предполагам няма какво да кажа.

Сюзън се усмихна.

— Сигурно.

— Да. Е, какво ще кажеш първо да вечеряме?

— Добра идея. Умирам от глад.

Девлин се изправи.

— Ако не възразяваш, резервирах маса в един от ресторантите в хотела. Мисля, че храната е добра. А не се чувствам спокоен, когато съм продължително време навън.

— Надявах се да поизлезе от хотела.

— Утре.

Сюзън взе от бара малката си чантичка и каза:

— Добре. Майната му. Ще си представям, че просто сме отишли на дълга разходка до другия край на града.

— Става.

Вместо това двамата предприеха продължително пътуване с асансьора надолу до фоайето, после обратно нагоре до въртящия се ресторант на последния етаж. Заведението беше предназначено предимно за туристи, но Сюзън като че ли хареса извънградската му атмосфера. Преди вечерята тя си поръча още водка, изпи повече от половин бутилка австралийско шардоне с храната и бавно се наслади на чашата си „Гран Марние“ след кафето.

Отначало Девлин изпитваше непреодолимо желание да пие заедно с нея, но самата сила на желанието му бе достатъчна, за да породии обратна реакция, противопоставяща се на порива му да потъне в тинята на алкохолното опиянение заедно със Сюзън.

Разговорът се съсредоточи върху Уекслър и той я остави да разказва. Устройваше го да седи и просто да слуша. От време на време задаваше по някой въпрос, но в общи линии си мълчеше. Искаше да научи всичко, което можеше. Сюзън прекалено се срамуваше да му разкрива подробностите, но му разказа достатъчно, за да му обясни колко унижителни са били месеците, прекарани с Уекслър.

Накрая Девлин не можа да се удържи и попита:

— Защо, по дяволите, не го напусна?

— О, не е толкова трудно за разбиране. Отначало не го напуснах, защото си мислех, че ще мога да печеля от него и в същото време да го държа на една ръка разстояние. Парите, апартамента. Работата в бара също беше много интересна. Но Уекслър не е такъв човек, че да дава, без да взима. Може и да имам много недостатъци, но самозаблудата не е сред тях. Знаех точно в какво съм се превърнала. Бях твърдо решена да се измъкна, но не искам да разрушавам моста, преди да намеря начин. Започнах да кътам настрани малко пари. Кроях планове. Но преди да се приготвя, го видях да прави нещо, което ме ужаси.

— Какво? — попита Девлин.

Сюзън сбърчи лице и отвърна:

— Не ми се говори. Но след това вече не можех просто да го изоставя. Когато открих, че знае къде са парите ми, къде живее семейството ми и дори какво възнамерявам да правя, се ужасих. И тогава се появи ти.

— Радвам се.

— Защо?

— Защото заслужавах нещо по-добро.

— Къде съм чувала тези думи преди?
— Понякога се случва да са истина.
— Това не означава непременно, че ще го получа.
— Но не означава непременно и че няма да го получиш. Хайде да отидем на онази разходка, която искаше.

Джо заключи Дарил в спалнята на Сюзън и я остави там докато тримата с Еди и Месина чакаха в дневната пристигането на Уекслър.

Еди не мирясваше.

— Смятате ли, че онзи скапанияк Уекслър ще ни я остави за малко, след като свърши?

— Защо — рече Джо. — Харесва ти да си втори ли?

— Хей, майната ти. Аз съм първи.

— Що не си го начукаш?

— Искам да чукам нея — отвърна Еди.

Джо се изправи и започна да се разхожда назад-напред.

— Добре де, само си дръж хуя в гащите, докато Уекслър не ни каже, че е свършил. Не искам, когато влезе тук, да ни се налага да крием онази кучка полумъртва под леглото.

— Спокойно бе.

Докато разговаряха, Месина просто ги гледаше. Присмехулното му изражение не се променяше. Нито Джо, нито Еди знаеха какво си мисли, но по вида му и двамата смятаха, че разговорът за изнасилването на Дарил му харесва.

Когато чуха ключът на Уекслър да се превърта в ключалката, двамата млъкнаха. Той влезе в апартамента и просто попита:

— Къде е тя?

— В спалнята — отвърна Джо.

Еди намигна на Джо и се усмихна, докато вървяха зад Уекслър.

Дарил седеше на стола до прозореца. Беше преровила чекмеджетата на Сюзън за някакво оръжие. Не откри нищо полезно, но намери няколко чифта памучни бикини на Сюзън и си обу един от тях.

Уекслър застана на прага и каза на Джо и Еди:

— Сложете я на леглото и я дръжете.

Двамата се хвърлиха отгоре ѝ преди дори да успее да си помисли да се съпротивлява. Тръшнаха я напреки на леглото, така че да могат

да я държат от двете страни. Еди просто седна върху бедрата ѝ. Ако не лежеше върху мекия дюшек, сто и двайсетте му килограма щяха да строшат коленете ѝ. Джо коленичи върху ръцете ѝ и натисна таза ѝ към леглото. Сега Дарил можеше да движи единствено дланите си.

Уекслър придърпа стола си до леглото и ѝ каза:

— Слушай сега, мила моя, тук не става дума за каквото и да е геройство или съпротива. Ще ти задам един въпрос и ако не получа отговора, който искам, ще ти причиня такава болка, каквато не можеш да си представиш. Къде е Девлин?

— Не зная — незабавно отвърна Дарил. — Нямам представа.

Уекслър даде знак на Месина и посочи към дланта ѝ, притисната до ръба на леглото. После вдигна малкия си пръст, показва му средното си кокалче и тихо му каза:

— Строши ѝ кутрето на това място.

Месина веднага хвана кутрето ѝ и го строши, сякаш беше пилешки врат. Изпукването на костта ясно се чу. Дарил изкрещя. Болката я прониза чак до рамото. Тя побледня и се обля в студена пот. Със същия равен, безстрастен глас Уекслър даде нови нареждания:

— Слезте от нея. Запушете ѝ устата. Ти ѝ вдигни краката. Не искам да изпадне в шок.

Джо и Еди се подчиниха. Еди я хвана за двата глезена с една ръка и вдигна краката ѝ.

Полуусмивката на Месина се превърна в похотливо хилене. Виковете ѝ му доставяха огромна наслада. В същото време се зарадва, когато видя, че Джо ѝ запушва устата с огромната си длан.

— Хвани я за китката — каза на Месина Уекслър.

След стотна от секундата Месина държеше дясната ръка на Дарил във въздуха. Ставата на кутрето ѝ бе напълно отделена. Пръстът ѝ стърчеше под невероятен ъгъл и се държеше единствено на кожата ѝ.

Уекслър плесна Дарил, за да привлече вниманието ѝ. В гласа му се усещаше остро раздражение.

— Сега млъкни и ме слушай. — Той отново я зашлеви през лицето. — Млъквай!

Дарил се помъчи да се овладее. Тя стисна зъби, за да престане да вика. Очите ѝ бяха пълни със сълзи, не само от болката, а и от ужаса, който се надигаше в нея.

Страхът ѝ се примеси с болката до такава степен, че усещаше как губи контрол. Погледна втренчено към Уекслър, сякаш за да му покаже, че се опитва да му се подчини.

— Сега ме чуй. Отново ще те попитам. Това е последната ти възможност. Ако отговорът ти не ми хареса, ще го накарам да строши всички пръсти на дясната ти ръка, преди отново да ти задам въпроса. Разбра ли ме?

Дарил кимна. Не можеше да си представи, че ще понесе страданието от още един счупен пръст. Продължаваше да гледа към Уекслър. Нямаше сили да погледне към ръката си.

— Готова ли си?

Тя кимна.

— Къде Девлин държи Сюзън Фърлонг?

За миг Дарил не знаеше за кого говори. Никога не бе чувала фалшивата фамилия на Сюзън. Обзе я паника. После разбра за кого става дума и незабавно даде на Уекслър отговора.

— В хотел „Мариот“ на Бродуей.

— Добре — каза Уекслър. — Сега се съсредоточи. Кой е номерът на стаята?

Дарил дишаше тежко. Отчаяно се мъчеше да си спомни номера. Спомняше си етаж. Спомняше си, че трябваше да завие надясно от асансьора. Уекслър понечи да каже нещо, но тя не го остави.

— Стаята е на трийсет и четвъртия етаж. — Представи си вратата и се опита да види изписаните на нея цифри. — Номерът е... трийсет и четири седемнайсет. — После го повтори.

— Много добре — рече Уекслър. — Виждаш ли колко е лесно.

Той кимна на Месина да пусне ръката ѝ. Мъжът съвсем бавно спусна дланта ѝ, после ѝ се ухили и я блъсна точно върху счупеното кутре. Дарил отново изкрещя, Джо затисна устата ѝ и тя припадна от болка.

Уекслър се изправи и излезе в дневната, като даде знак на другите да го последват.

— Ще остана тук и ще се погрижа за нея. Вие тримата идете в „Мариот“ и влезте в онази стая. Ако Сюзън е там, Месина, ти я доведи тук. Джо и Еди ще изчакат да се появи Девлин. Внимавайте този път най-после да се справите с онзи идиот. Ако не направите някоя глупост, можете да го изненадате. Пребийте го, но не го убивайте.

Можете да го осакатите, да го ослепите, но не го убивайте. Когато свършите тази работа, ме повикайте.

— Как да влезем в стаята? — попита Джо.

— Един вас ще се престори на човек от персонала и после ще пусне другите двама.

Когато Девлин спомена за разходка, Сюън незабавно се изправи и тръгна да излиза от ресторанта.

Девлин плати сметката и побърза да я настигне до асансьора. Докато чакаха, тя внезапно се обърна към него и каза:

— Благодаря за вечерята.

— Моля — отвърна той. Беше удивен от количеството алкохол, което Сюън можеше да погълне и все още да говори, без да провлачва думите.

Когато слязоха на първия етаж, Девлин се огледа за Джеймс Пони, но преди да го забележи, Пони се появи до него, сякаш само чакаше да ги последва навън.

Сюън мина през въртящата се врата и Девлин тихо каза на младежа:

— Просто отиваме да глътнем малко свеж въздух. Остани тук.

Той също излезе през вратата и настигна Сюън. Тя го хвана за ръка, сякаш бе нещо, което правеше всеки ден, и я притисна към тялото си. Девлин усети натиска на едрия ѝ бюст. Тя се облегна на него и дълбоко въздъхна.

— Никога не съм си мислила, че ще копнея за глътка от този въздух. Хайде да се поразходим до театралните улици.

— Добре.

Насочиха се към Четирийсет и четвърта улица и завиха на запад. Продължиха по Осмо авеню и Сюън спря до будката на ъгъла, за да си купи кутия „Парламент“. После, когато минаваха покрай магазин за алкохол, тя настоя да влязат, за да вземе бутилка водка.

— Знаеш ли, че в хотела за една бутилка „Абсолют“ ти взимат четирийсет и седем долара?

— Това е много.

— Това е смешно.

Сюзън поиска два литра „Абсолют“ и един литър „Гран Марни“. Девлин плати сметката. Върнаха се обратно в хотела с покупките си и взеха асансьора до трийсет и четвъртия етаж.

Девлин не беше видял Пони във фоайето, но знаеше, че е някъде наоколо.

Влязоха в стаята и той остави алкохола на бара. Когато се обърна, Сюзън стоеше по средата на дневната и втренчено го гледаше. Едната презрамка се бе свлякла от рамото ѝ.

— Знаеш ли — рече тя, — наистина трябва да си страхотен.

— Защо?

— Стоя тук и осъзнавам, че не зная какво искам повече, теб или още една чаша.

— Сложен въпрос, а? — отбеляза Девлин.

Сюзън се насочи към бара, но спря пред Девлин. Тя отпусна ръце върху раменете му и го притегли към себе си, за да го целуне. Той копнееше да я прегърне и силно я притисна, опитвайки се да я почувства цялата до тялото си. Остави ръцете си да се плъзнат по голия ѝ гръб, надолу към дупето ѝ и после отново нагоре.

Сюзън се заизвива, докато галеше гърба ѝ, и Девлин спусна ръце към закръгления ѝ задник. Тя започна да трие таза си в неговия и пенисът му еректира. Сюзън пхна език в устата му и го хвана за тила, за да го притисне още по-силно към себе си.

Когато го дръпна за косата, тя докосна заздравяващата му рана. Девлин потръпна, рязко откъсна устата си от нейната и нежно свали ръката ѝ от мястото.

— Какво има?

— Съжалявам. Имам рана, която още не е съвсем заздравяла.

Сюзън изви глава, за да погледне и внимателно отмести косата му.

— О, бедничкият — рече тя. — Извинявай. Хайде, ела с мен.

Хвана го за ръка и заднешком го поведе към голямата спалня. Беше се навела напред и прекрасните ѝ гърди се виждаха още повече. Бе пияна, игрива и секси. Усмиваше се закачливо и се опитваше да го дразни, докато го теглеше към спалнята.

— Нека да се погрижа за теб тази нощ, господин Девлин. Ще те накарам съвсем да забравиш за раната си. Обещавам ти.

Девлин си представи как се загубва в нея, но проклетата рана на тила му болезнено му напомняше за Дарил. Понечи да се съпротивлява и Сюзън сякаш прочела мислите му, рече:

— Хайде. Не ме карай да те моля, скъпи.

Това подейства. Беше неин. Повече нямаше нужда да го тегли към спалнята. И двамата дишаха тежко и в този момент телефонът иззвъня.

Толкова се сепнаха, че няколко мига останаха неподвижни на прага на спалнята. Накрая Девлин освободи ръката си от Сюзън и вдигна слушалката.

— Да?

От другия край се разнесе гласът на Пони.

— Трима мъже. Грамадни. Двама от тях отговарят на хората, които описва. Току-що се качиха на асансьора.

— Мамка му.

Девлин се замисли за миг, опитвайки се да се освободи от опияняващото присъствие на Сюзън. Пони нямаше време да чака отговора му.

— Чуваш ли ме? — попита той.

— Да. Да! Добре, слушай. Няма да бягам. Искаш ли да се биеш? Тогава ще се бием. Бързо се качи тук горе. Те няма да влязат лесно. Качи се тук и мини зад тях. Извади от играта когото успееш. Действай! Веднага!

Девлин затвори и каза на Сюзън:

— Проблем. Хората на Уекслър са в хотела.

— Какво!

— В момента идват насам.

— О, господи, какво ще правиш?

— Ще ги спра! Върви в спалнята. Заклучи вратата. Аз ще заключа външната. Не отваряй на никого, освен на мен. Ако успеят да се справят с мен и се опитат да разбият вратата на спалнята, заклучи се в банята. Там има телефон. Първо повикай охраната на хотела, после полицията. Върви! Веднага!

Точно в този момент Джо, Еди и Месина излязоха от асансьора на трийсет и четвъртия етаж. И четирийсетте етажа на хотела бяха

построени около огромен атриум. От мястото си можеха да видят пустите хотелски коридори, които обикаляха атриума четири-пет етажа надолу.

Пред една от стаите два етажа под тях Джо забеляза количка за обслужване по стаите с мръсни съдове и половин бутилка червено вино.

— Слез долу и докарай онази количка тук — каза на Еди.

На първия етаж Пони чакаше асансьора. Независимо колко бързо му се искаше да пристигне, не можеше да направи нищо друго, освен да чака.

На трийсет и четвъртия етаж Джо и Месина чакаха Еди да докара количката.

Вратата на асансьора се отвори и Еди се появи, като буташе количката пред себе си. Усмивката на насиненото му и грозно лице изглеждаше смешна.

Джо съблече сакото си и го сгъна под плота на количката. После затегна възела на вратовръзката си и забута количката към стаята.

— Останете зад мен и се скрийте — каза на другите двама той. — Когато стигна дотам, ще се опитам да я накарам да отвори вратата. Веднага след това влизаме вътре и я хващаме.

Еди тръгна след него. Месина остана последен.

Пони най-после се качваше с претъпкания с хора асансьор. Когато стигнаха във фоайето на осмия етаж, повечето излязоха, но влязоха още пет-шест души. Някои натиснаха бутони за етажи преди трийсет и четвъртия. Цялото това забавяне бе мъчително, но той остана неподвижен, дишаше бавно и упражняваше цялото си постигнато с тренировки умение да се владее.

Джо пристигна до стая 3417 и почука. Девлин стоеше отстрани на вратата, стиснал 45-милиметровия пистолет в дясната си ръка и малката дървена бойна палка в лявата. Когато почукаха, той отвърна:

— Да?

Чул гласа му, Джо се обърна към другите.

— Мамка му, той е тук. Пригответе се. — После каза на Девлин: — Обслужване по стаите, моля.

Девлин остана, притиснал гръб в стената до вратата.

— Един момент — отвърна той, хвана бойната палка с уста и сложи веригата.

В коридора навън Джо се усмихна, когато чу дрънченето. Мисълта, че една малка верига може да го спре му се стори забавна. Той издърпа количката назад за по-голяма инерция. Девлин натисна бравата и отвори вратата докъдето позволяваше веригата, после хвана пак бойната палка и се прилепи до стената.

Дръпна се тъкмо навреме. Джо отстъпи малко и с всичка сила блъсна количката във вратата. Веригата се скъса като конец и Джо се хвърли вътре, последван от Еди.

Девлин разчете първия си удар съвършено. Той излезе от мястото си и заби цевта на пистолета право в устата на Джо. Четирите му предни зъба хлътнаха. Грамадният мъж неволно глътна кръв и парченца зъби и замръзна на място, като се давеше и се мъчеше да ги изкашля навън.

Втурналият се след него Еди не успя да спре и се заби в колегата си, като го блъсна в количката. Джо тежко се стовари напред, но Еди запази равновесие и се обърна към онзи, който беше ударил приятеля му. Девлин пристъпи напред и спокойно стреля в дясното му коляно, с което отнесе цялата му колянна става и го прати да се гърчи на пода.

После се обърна и видя застаналия в коридора Месина, който хвърли бегъл поглед към него и пистолета му и се втурна да бяга. Точно когато свиваше зад ъгъла, той налетя право на Пони и го отхвърли назад с един замах на огромната си ръка.

Пони остана на крака, но силно се блъсна в стената. Тъй като Месина бързо се отдалечаваше, той го остави и побърза да се притече на помощ на Девлин.

В стаята Джо лежеше върху преобърнатата количка. Еди се мъчеше да се изправи на крака. Изведнъж Джо скочи, обърна се и се хвърли към Девлин. Беше толкова бърз, че Девлин не успя да стреля по него, без да е сигурен, че няма да го убие. Той го посрещна с ритник и попадна в гърдите му, но здравенякът понесе удара и падна напред, като го сграбчи за крака и го дръпна.

Девлин се стовари по гръб, Джо се метна отгоре му и успя да му нанесе жесток удар в гърдите с ръба на дланта си. Устата му бе пълна с кръв и той я изплю в лицето на Девлин, докато се мъчеше да хване ръката му с пистолета.

Кръвта го заслепи, но Девлин се извъртя към противника си и заби края на бойната палка в слепоочието му. Макар че ударът му ясно

се чу чак в спалнята, той не успя да събори Джо от себе си.

Еди пълзеше напред, като влачеше крака с отнесеното си коляно. Палката беше повалила Джо настрани и Девлин с всички сили се мъчеше да се измъкне изпод тялото му. Направи се тъкмо навреме, за да се претърколи настрани от юмрука на Еди, насочен право към лицето му. Не успя да го избегне съвсем и усети пареща болка в лявото си ухо.

Джо се опита да хване крака му, но Девлин го изрита и се изправи.

Едва тогава на прага се появи Джеймс Пони. Девлин го видя и извика:

— Хвани третия. — Пони се обърна и изчезна.

Джо се мъчеше да се изправи, но бе прекалено дезориентиран от удара в слепоочието му. Той загуби равновесие и падна обратно на земята.

Девлин използва това време, за да пристъпи напред и с всичка сила да изрита Еди в лицето, като счупи челюстта му и го повали по гръб. Джо най-после успя да застане на колене. Приличаше на боксьор тежка категория, който отчаяно се опитва да се изправи преди реферът да свърши броенето. Разтърси глава и изплю още кръв през стърчащите в устата си останки, които някога представляваха предните му зъби. Страхотни болки пронизваха оголените им нерви.

Еди лежеше на земята и Девлин реши окончателно да го елиминира. Той силно го ритна между краката и чу болезнено изпъшкване. Еди се пресегна, мъчейки се с последни сили да го докопа, но Девлин подскочи и с цялата си тежест се стовари с коляно върху слънчевия му сплит. Огромният мъж се преви със смазани гърди и ребра и загуби съзнание.

Девлин се обърна с лице към Джо. Все още държеше 45-милиметровия пистолет в ръка и го насочи към него.

— Мърдай или си мъртъв.

— Мамка ти! — извика Джо. — Застреляй ме. — Той се изправи на крака. — Хайде, давай, шибан пътьо такъв. Аз нямам никакво оръжие, нямам пистолет. Хайде да те видя. Ела ми, щом си толкова силен. Направо ще ти строша шибания гръбнак.

Докато двамата стояха един срещу друг, готови за бой, Пони натисна бутона на асансьора. Не мислеше, че има голям шанс да

настигне грозния тип, който го беше отхвърлил настрани, сякаш беше дете.

Месина обаче бе допуснал грешка. Беше натиснал копчето в асансьора, на което пишеше „Фоайе“ и излезе на осмия етаж, вместо, както очакваше, на първия. Когато осъзна грешката си, той не остана да чака друг асансьор сред тълпата от хора във фоайето, намери ескалаторите и се затича надолу.

Най-после пристигна асансьор и Пони слезе с него, без да спира на осмия етаж.

Младежът излезе точно навреме, за да зърне Месина, който излизаше през въртящата се врата.

Пони видя, че завива надясно и се затича към изхода, за да не го изпусне от поглед.

Месина излезе на улицата, без да знае накъде да поеме. Искаше да хване такси на изток, но не можеше да се ориентира дали трябва да върви надясно или наляво. Той се поколеба, после зави наляво, което даде на Пони достатъчно време да го настигне, преди да е пресякъл улицата.

Месина чу стъпките зад гърба си и рязко се обърна. Когато видя младежа, незабавно му нанесе светкавичен удар с дясната си ръка. Беше толкова бърз, че би поразил всеки друг, освен Пони. Той се наведе, но огромните кокалчета на Месина закачиха гърба му. Пони приклекна, тръгна напред и му нанесе мощен прав удар под брадичката.

Масивната глава на Месина се люшна назад, но това не го забави много. Той изръмжа, отстъпи от противника си и мълниеносно замахна с опакото на дланта си. Този път свари Пони в момент на атака. Младежът го видя и се опита да го блокира, но Месина бе толкова силен, че ударът преодоля блока и попадна отстрани на главата му.

За стотна от секундата пред очите му причерня и тогава следващият удар се стовари върху лявото му рамо. Усети, че ръката му се вцепенява и загуби равновесие. Пони тежко падна върху бетона, но се претърколи и скочи на крака тъкмо навреме, за да изрита връхлитащия го Месина. Здравеният го блокира с предмишници, но Пони мигновено му нанесе страничен удар с крак, като го уцели отстрани по главата.

За миг всичко замръзна. Боят с толкова бърз и силен съперник като Месина бе едновременно забавен и ужасен. Около двамата вече се събираше тълпа, но Пони изцяло се съсредоточи върху грамадата пред него.

Месина започна да го обикаля със зловещо ухилено изражение. Лявото му ухо кънтеше от ритника на Пони. Той бавно се движеше, вдигнал ръце пред себе си. Младежът смени позата си, за да заеме най-подходящия ъгъл и в този момент Месина изведнъж врхлетя върху него.

Телата им се вплетоха и Месина се изненада от силата на ръцете на противника му. Опита се да го отхвърли към стената на хотела, но Пони имаше толкова добра подготовка, че осуети намерението му със замах, който повали предния му крак изпод него. Месина загуби равновесие и тежко се стовари на земята. Пони имаше достатъчно мощ да се отскубне от хватката му, но другият го хвана и разпра предницата на черната му копринена риза.

Докато падаше на земята, Месина също му нанесе ритник, който попадна право в бедрото на младежа и го отхвърли назад.

Здравеният светкавично се изправи на крака и се хвърли в директна атака, като изостави всякакви тънкости, готов да понася болката, докато не успее да поразии съперника си. Пони удари и отскочи назад, после отново го удари, атакува го с крак и пак отскочи. Месина блокираше ударите или ги понасяше и му отвърщаше с унищожителни крошета, повечето от които Пони бе достатъчно бърз да осуети с ръце и рамене, но всеки блок означаваше болезнено натъртване.

Младежът продължаваше да отблъсква по-едрия си противник. Усещаше как кокалчетата на ръцете му се забиват в плътта и костите на другия, но Месина като че ли не изпитваше болка. Пони беше по-бърз и по-точен, но като че ли не можеше да спре горилата.

Две попадения в челюстта разтърсиха Месина, последвани от ритник в ребрата и лакът, забит отстрани в главата му. Всичко това го накара да забави атаката си. Пони най-после го бе пречупил и събра сили да го довърши с внимателно насочени удари.

В този момент той чу странен шум и усети, че от дясната му страна е надвиснала огромна фигура, но не можеше да откъсне очи от Месина. В следващия миг почувства, че пада, повален от толкова

голяма сила, че беше зашеметен повече от въздействието ѝ, отколкото от самия удар. Докато падаше, сякаш някой го отметна встрани с огромен дюшек.

Младежът тежко се стовари върху тротоара, но се претърколи в посоката, в която го бяха отхвърлили, и успя да се изправи на крака. Обърна се и видя, че между него и Месина е застанал конен полицаи.

Ченгето обърна коня и го накара да спре помежду им. Месина не се поколеба нито за миг и се затича на север към Четирийсет и седма улица. Пони неподвижно гледаше към полицаия, който извика:

— Не мърдай! — Пони продължи да го гледа. — Онзи имаше ли нож или пистолет?

— Не зная — отвърна Пони. — Просто ми се нахвърли изотзад.

— Остани тук — нареди му ченгето.

Без да каже нищо повече, той обърна коня и се опита да си пробие път през тълпата, за да настигне Месина. Пони светкавично се затича в противоположната посока. На ул. „Шуберт“ тъкмо затваряха някакъв магазин за сувенири. Той се шмугна вътре и попита дали може да си купи тениска.

— Затворено е — отвърна мъжът зад щанда.

— Сър, трябва ми нещо за отгоре — каза младежът. — Ето ви двайсет долара, просто ми дайте една тениска. Не искам нито ресто, нито пък да я опаковате.

Човекът възхитено погледна към гърдите му и отвърна:

— Е, добре. Ето ви една голяма. Би трябвало да ви стане.

Пони я взе, свали останките от копринената си риза и навлече тениската. Беше с емблемата на „Призрака от операта“.

Погледна надолу към панталоните си и видя, че са скъсани на левия крачол. Опита се да изтупа мръсотията.

— Какво се е случило с теб, миличък? — попита го продавачът.

— Един се опита да ме обере.

— О, божичко. Има ли ти нещо?

— Не. Благодаря.

Пони излезе бързо.

От мястото си можеше да види, че след края на боя тълпата пред входа на хотела се е разпръснала. Бързо тръгна назад, като се оглеждаше за възможни поражения. Нямаше нищо счупено, но знаеше,

че продължилата по-малко от две минути схватка впоследствие ще му донесе много болка.

В хотелската стая Джо бърчеше лице и плюеше още кръв. Беше вдигнал ръце пред себе си и бавно обикаляше около Девлин. Единственото, което искаше, бе да го сграбчи и размаже. Еди лежеше в безсъзнание на пода от лявата му страна и дишаше пресекливо. Джо го изрита по рамото и извика:

— Ставай, скапаняк такъв. Ставай, безполезен скапаняк.

Но Еди не помръдваше. За разлика от Девлин. Той направи нещо, което Джо не очакваше. Тръгна право към него и му нанесе мълниеносен удар в устата. Главата на горилата отскочи назад и в счупените му зъби избухна болка. Здравенякът изръмжа и се хвърли към Девлин, който ловко се дръпна встрани, хвана го подмишницата и го тласна по посока на движението му към стената. Цялата стая се разтърси от сблъсъка и Джо се свлече на колене, оставяйки по тапета диря от кръв и слюнка.

Девлин бързо се приближи до него и го изрита в десния бъбрек. Джо изпъшка от мъчителната болка и замахна с всичка сила назад. Ударът попадна отдясно в гърдите му на Девлин и строши две ребра. Той падна на коляно и се опита да си поеме дъх. Джо се метна към него и мощно го блъсна на земята. После запълзя напред и яростно го удари в лицето с дясната си ръка. Девлин успя да се отдръпне, но юмрукът на горилата уцели главата му отстрани. Ударът беше толкова силен, че две от кокалчетата на ръката му се счупиха. Джо лежеше наполовина отгоре му и го притискаше под тежестта си. Опита се да вдигне ръка и отново да го удари, но Девлин заби коляно в слабините му.

Това беше достатъчно, за да накара Джо да се свие от болка и да спре атаката. Девлин го удари в гърлото с дясната си ръка и го отблъсна, после се претърколи изпод него и се изправи.

Не искаше да се бие нито секунда повече. Всеки удар по тази грамада му причиняваше болка, но нямаше да го застреля, или да рискува с пукота на изстрела, за да го обездвижи.

Не искаше и да чупи ръцете си, затова се хвана на работа с крака. Джо стоеше на колене, но все още се превиваше и засега

представляваше неподвижна мишена. Девлин пристъпи напред и странично го ритна по главата, с което го повали върху килима. Джо се колебаеше на ръба на съзнанието, но колкото и да не бе за вярване, изведнъж отново започна да се изправя. Девлин го наблюдаваше и си мислеше как е пребил брат му. Спомни си как неврохирургът д-р У му беше казал, че мозъкът на брат му е бил лашкан назад-напред в черепа, в резултат на което е изпаднал в кома, получил е удар и се е парализирал.

Той потърси с поглед наоколо нещо подходящо. Забеляза на бара кофичката за лед. Беше пълна с лед и вода.

Без да се колебае, Девлин хвана тежката кофичка в дясната си ръка и се приближи до Джо изотзад. После отстъпи и с всичка сила я разби в тила му. Прониза го остра болка в ребрата, дръжката на кофичката се откъсна и водата се разплиска из цялата стая.

Джо тежко падна на земята и се отпусна.

Сега другият — Еди, отново идваше в съзнание. Беше изпаднал в шок от огнестрелната рана в коляното и се чувстваше омаломощен и замаян. Стаята се въртеше пред очите му и той неподвижно лежеше, облян в студена, лепкава пот.

После се надигна на лакът. Болката в коляното му бе толкова силна, че му се искаше да отреже крака си. Когато погледът му най-после се фокусира, видя, че Девлин е приклеknал до него и е насочил цевта на 45-милиметровия си пистолет на сантиметри от главата му.

Еди се обърна да го погледне и Девлин болезнено притисна цевта в средата на челото му.

— Имаш само един шанс да останеш жив — каза той, като го гледаше право в очите. — Кажи ми къде я държи Уекслър.

— Какво? — попита Еди, като разтърси глава.

Девлин свали пистолета от главата му и удари с него по раненото му коляно. Сякаш някой бе стегнал менгемето, което вече смазваше крака му. Еди изкрещя.

Девлин го зашлеви през лицето.

— Млъквай! Чуй ме. Питам за последен път. Къде Уекслър държи момичето?

Той видя, че Еди гледа към нещо зад гърба му и чу тихия глас на Пони.

— Аз съм, господин Девлин.

Без да се обръща, той отвърна:

— Добре. Затвори вратата, Джеймс.

Чу затварянето на вратата и продължи разпита на Еди.

— Отговори ми или ще ти прострелям и другото коляно. После лактите. След това стъпалата. И накрая ръцете.

— Добре, добре — извика Еди. — Не съм никакъв си шибан герой. Държи я в апартамента на онази негова кучка.

— В жилището на Сюзън ли?

— Да.

Девлин се изправи, взе от бара една от еднолитровите бутилки „Абсолют“ и с цялата си сила я разби в тила на Еди. Тежката бутилка се пръсна. Черепът на Еди се счупи и кожата на тила му откри широка рана. Стъкло, кръв и водка опръскаха стената на стаята.

Девлин се обърна и погледна към Пони.

— Справи ли се с третия? — попита той.

— Бихме се. Един полицаи ни разтърва и тръгна да го гони. Не знаех дали го е хванал. Съмнявам се.

— По дяволите!

— Справил си се и с двамата — с едва доловимо възхищение отбеляза младежът.

— Пистолетът ми помогна.

— Откъде са разбрали къде си? — попита Пони.

— Сигурно от Дарил. Единствено тя знаеше, че сме тук. Трябва да са я измъчвали и да са измъкнали информацията от нея. Държат я в апартамента на Сюзън, но се съмнявам, че имаме време да стигнем там преди третият тип да ги предупреди.

Девлин бързо изтича към вратата на спалнята.

— Сюзън, трябва да се махаме от тук. Отвори.

Тя се появи на прага с куфар в ръка. Беше готова.

— Да вървим — каза Сюзън.

После застана по средата на дневната и погледна към двамата огромни биячи на Уекслър, проснати на пода сред собствената си кръв. Стаята изглеждаше така, сякаш е паднала бомба. Мебелите бяха изпотрошени. Дори стените бяха във вдлъбнатини. Навсякъде имаше кървави петна.

Девлин привлече вниманието й.

— Сюзън, това е Джеймс Пони — каза той. — Той ще те отведе в друг хотел. В „Карлайл“. Искам да се запишеш като госпожа Джонсън от корпорацията „Пасифик Рим“. Там ще знаят какво да правят. Не им давай кредитни карти или друго име. Просто госпожа Джонсън. Измисли си адрес, запиши се и остани в стаята си, докато не дойда за теб.

— Добре.

— Дай ми ключовете от апартамента си. Могат да ми потрябват.

Сюзън му ги подаде, без да каже дума. Полагаше всички усилия да не поглежда към двамата мъже, които лежаха пребити на пода.

— Вземи ми куфара — каза на Пони Девлин. — В гардероба е.

Пони взе златистия куфар, внимателно хвана Сюзън за лакътя и я поведе навън.

Когато вратата се затвори, Девлин се приближи до дивана и взе една от дебелиите възглавници. После отиде при Джо, постави я върху дясното му коляно, притисна дулото на автоматичния пистолет към нея и натисна спусъка. Изстрелът бе достатъчно приглушен, за да не се чуе навън.

Той вдигна възглавницата, за да види пораженията. Куршумът беше попаднал точно там, където си бе представял, че е центърът на скритото от възглавницата коляно на Джо. Коляното му беше отнесено.

Девлин се изправи и прибра пистолета в кобура. После погледна към Джо и каза:

— Следващия път като решиш да ме нападаш, искам да те чуя, че куцаш.

35.

Когато портиерът му съобщи, че Месина чака долу, Уекслър седеше в дневната на Сюзън, пиеше божоле и препрочиташе любимата си част от „Възходът и падението на Третия райх“ на Уилям Ширър.

Дарил беше в спалнята и плачеше от усилието, което ѝ трябваше, за да не крещи от болката в счупения ѝ пръст. Дори и през заключената врата Уекслър чуваше пресекливите ѝ хлипания и това започваше да му досажда.

Месина влезе сам и насинен.

— Какво стана?

— Попаднахме на шибан капан, ето какво стана. Онзи тип, когото търсиш, беше там и знаеше, че идваме.

— Невъзможно.

— Върви да го кажеш на двете си приятелчета.

— Джо и Еди ли?

— Направо можеш да ги отпишеш. Поне единият от тях е застрелян.

Уекслър се изправи толкова бързо, че виното се разплиска над ръба на чашата.

— За какво говориш? Откъде ще знае, че идвате?

— Дяволите да ме вземат, ако зная — отвърна Месина. — Онзи тип Девлин ги пусна в апартамента и застреля единия.

— А ти какво направи?

— Опитах се да се разкарам от там, ето какво. Едва не ме хванаха ченгетата пред хотела, докато се опитвах да се откопча от малкия скапаняк, дето работи с Девлин.

— Кой беше?

— Нямам представа, но кучият син знаеше да се бие, казвам ти. Виж, никой не ми е споменавал за патлаци и такива неща. Повече не отивам да се бия без пистолет.

— Напълно съм съгласен с теб.

— Онзи тип, когото преследваш, знае какво прави и изобщо не се страхува. Най-добре да си намериш няколко биячи, освен онези твои симпатяги.

Уекслър отново седна. Налагаше се да осмисли всичко това, но първо трябваше да реши какво да прави сега. На Девлин определено нямаше да му трябва много време, за да се сети, че той е хванал Дарил. И със сигурност щеше да дойде за нея, ако успееше да измъкне информацията от Джо или Еди.

Дарил продължаваше да хлипа в спалнята и да му пречи да мисли.

— Слушай, я иди да намериш нещо да й запушиш устата — каза на Месина. — Потърси някакво успокоително или каквото и да е. Или алкохол. Адски ме дразни.

Месина влезе в спалнята на Сюзън и затършува из аптекката ѝ за нещо, което да успокои болката на Дарил. Намери шишенце с десетмилиграмови таблетки валиум и друго с нуприн. Взе лекарствата и бутилката с два пръста уиски на дъното, която намери в кухнята, и занесе всичко това на Дарил в спалнята.

Тя се бе сгушила на леглото, стиснала длан в скута си. При влизането на Месина Дарил потръпна и вдигна здравата си ръка.

Месина се опита да я обезоръжи с усмивка, но тя само го направи да изглежда още по ужасен и страшен.

— Стига си се гърчила и изпий това, за да млъкнеш — рече той, като ѝ подаде уискито и таблетките. — Глътни го с малко алкохол и ще се оправиш.

Дарил не отвърна нищо. Месина остави всичко на леглото и каза:

— Побързай и стига си мрънкала. Ако не млъкнеш, Уекслър ще ме накара да дойда и да ти направя нещо много по-лошо, отколкото да ти строша кутрето.

Дарил отново не продума. Месина пристъпи напред, пхна ръка между краката ѝ и силно я стисна. Дарил изпъшка от болка и отвращение. Той я вдигна от леглото и каза:

— Чуваш ли ме, по дяволите?

— Да! — изкрещя Дарил.

— Тогава ми отвърщай, когато ти говоря. Вземи тези боклуци и млъквай.

После я пусна и излезе.

Дарил взе бутилката уиски със здравата си ръка и отпи голяма глътка. Алкохолът изгори гърлото и стомаха ѝ. Това едва не я накара да повърне, но тя се насили да изпие още една глътка. После преглътна три нуприна със слюнката в устата си и отново отпи от бутилката.

Страхуваше се да пие валиум, но реши, че е по-добре да се чувства замаяна, отколкото да понася болката и се насили да глътне едно хапче. Надяваше се, че това ще ѝ помогне да не гледа към счупения си пръст. Започваше да ѝ се гади всеки път, когато го виждаше да стърчи под такъв странен ъгъл.

Когато Месина се върна в дневната, Уекслър тъкмо затваряше телефонната слушалка.

— Какво направи с момичето?

— Дадох ѝ малко уиски, валиум и още нещо. Скоро ще заспи.

— Предполагам, че ще трябва да оправим пръста ѝ, ако се наложи да я задържа. — Уекслър замълча, замисли се и после каза: — Е, сега трябва да сме нащрек в случай, че господин Девлин пристигне да я спасява.

— Ако дойде тук, най-добре да имаш още хора, които да хвърлиш срещу него.

— Подкреплението трябва да е тук съвсем скоро.

— Кой? — попита Месина.

— Полицията.

Месина се изправи удивен.

— Полицията ли? Ти какво, да не си полудял?

— Спокойно. Това е моята полиция.

Девлин слезе от таксито на Шейсет и пета улица и Второ авеню и се насочи към сградата на отсрещния тротоар.

Блокът на Сюзън представляваше висок черен обелиск с отвесни стъклени стени, които се издигаха петдесет етажа нагоре. Пред входа имаше подковообразна отбивка, излизаща на Шейсет и пета улица. Когато наближи сградата, Девлин видя двата автомобила, спрели в отбивката. Единият бе синьо-бяла патрулна кола, а вторият — необозначен полицейски седан.

В момента пред входа се трупаха униформени полицаи и цивилни детективи, други две ченгета влизаха вътре. Единият от

детективите се върна в седана, а другият влезе в патрулната кола. След като я паркира, той се присъедини към колегата си, който паркира отсрещно улицата.

Девлин влезе в магазина за видеокасети под наем срещу блока и се престори, че търси някакъв филм, докато се опитваше да открие начин да мине покрай двете ченгета отпред и да измъкне Дарил от ръцете на другите двама, които смяташе, че скоро ще стигнат при нея в апартамента.

Пристигна още един необозначен седан с двама детективи. Единият слезе и отиде при другите, които чакаха пред блока. Това бе ниското, набито ченге, което се беше опитало да го арестува в болницата. Девлин си помисли, че партньорът му сигурно още се възстановява от трийсетсекундната му среща с Джеймс Пони.

Четвъртият детектив влезе в сградата и застана във фоайето. Това означаваше, че има поне шестима полицаи. Прекалено много.

Девлин излезе от магазина и тръгна с наведена глава на изток по Шейсет и пета улица. На Първо авеню спря такси и пое към „Карлайл“.

Когато влезе в апартамента, почти беше един часа през нощта. Сюзън и Пони бяха пристигнали половин час преди това. Младежът тихо седеше до прозореца. Сюзън се ширеше сама на дивана.

Никой не помръдна, което изглеждаше подходящо в тази изискана обстановка. Стаите бяха по-малки, отколкото в „Мариот“, но мебелите бяха по-скъпи, а багрите — по-жизнерадостни. Жълти завеси, син килим, диван и столове в цвят слонова кост. В „Мариот“ всичко беше в нюанси на жълто-кафяво и линиите бяха прави, за разлика от заоблените ръбове тук.

— Хванали са я, нали? — попита го Сюзън.

— Така изглежда.

— Трябваше да е тя. Никой друг не знаеше, че сме там, нали?

— Не.

— Не им е трябвало много време, за да я накарат да пропее.

— Не им е трябвало много време и да я открият. Не трябваше да я пускам сама в апартамента ѝ.

— Трудно е да се грижиш едновременно за две жени.

Девлин седна на писалището, без да ѝ отговаря.

— Какво ще правиш сега? — попита тя.

— Трябва да я измъкна от тях.

— Как?

Девлин разтри лицето и очите си, сякаш се мъчеше да измисли нещо. Чувстваше се уморен и със забавени реакции. Схватката с Джо и Еди му струваше много. Боляха го прекалено много места — ребрата, коляното, главата, ръцете.

— Как си? — попита Пони той.

— Добре — отвърна младежът, като обърна глава към него.

— Някакви поражения?

— Най-вече кокалчетата на ръцете. И няколко синини.

— За това ли мислиш?

— Да.

— Сигурно пак ще ти се случи да го срещнеш.

— Надявам се.

— Хванали са Дарил в апартамента на Сюзън. Намира се на Източна Шейсет и пета улица, номер двеста шейсет и пет. Двама детективи седят в необозначена кола отгатък улицата, едно-две ченгета във фойето и поне двама в апартамента. Не можем да им излезем, но все пак трябва да наблюдаваме блока, за да видим дали ще я преместят. Трябва да зная къде е. Мислиш ли, че ще се справиш?

— Да — бавно се изправи Пони.

— Възможно е да ти се наложи да останеш там цялата нощ.

— Зная.

— Добре. Запомни ли адреса?

— Източна Шейсет и пета улица, номер двеста шейсет и пет.

— Точно така.

Пони излезе от стаята.

— Сега какво? — попита Сюзън.

— Трябва да я измъкнем.

— Веднъж вече те попитах — как?

Девлин се отдалечи от дивана и се опита да разработи план.

От своя страна Сюзън се опита да не му пречи, но напрежението, което изпитваше, не ѝ позволи да запази тишина.

— Откъде, по дяволите, са разбрали за нея? Как са я открили?

Девлин се обърна към нея.

— Знаят за нея от онзи проклет бар, в който започна всичко това. Онзи барман трябва да ги е упътил към някой, който знае адреса ѝ.

Дарил е била единствената им нишка към мен. Уредих да скрият брат ми и семейството му. Дарил беше единственият човек, чрез когото са могли да ме намерят.

— Предала се е ужасно бързо — отбеляза Сюзън. — Дори не искам да си мисля какво е направил с нея Уекслър.

Девлин се обърна и се приближи до телефона.

— Какъв е телефонният номер на апартамента ти?

Сюзън се сепна от внезапното му движение и без да се замисля, му даде номера си.

Той го набра. Уекслър отговори на второто позвъняване. Девлин се съсредоточи върху усилието си да не издаде яростта си.

— Уекслър, тук е Джек Девлин.

Гласът на Уекслър звучеше спокоен и зловещ.

— Джек Девлин...

— Уекслър, тази работа е между теб и мен. Искам да оставиш Дарил Оустън на мира.

— Какво каза?

— Искам да оставиш момичето на мира.

— Наистина ли си мислиш, че ми пука какво искаш ти?

— Не съвсем. Просто ще ни е много по-лесно да се разберем, ако момичето не ни се пречка. Ти искаш мен, не нея. Пусни я да си върви и аз ще дойда където поискаш.

— О, ти наистина си можел блестящо да водиш преговори. Аз я пускам да си върви и ти идваш веднага след това.

— Само кажи времето и мястото.

— Слушай, глупако, така или иначе ще те открия.

— Няма никакви гаранции.

— Добре тогава! Какво ще кажеш, вместо да ти пращам цялото момиче, да започна да ти я пращам парче по парче, докато сам не дойдеш при мен. Мога да започна с някой пръст. Един вече е счупен. Виси само на кожата ѝ. Трябва само да го откъсна и да го сложа в плик за писмо. Къде да ти го пратя?

Девлин затвори очи и се опита да диша спокойно.

— От това няма да има никаква полза, господин Уекслър.

— Не ме отегчавай със скрити заплахи.

— Уекслър, преди всичко това да свърши, двамата с теб така или иначе ще се срещнем лице в лице. Защо не оставим другите на мира и

не го направим веднага? Ти ми водиш Дарил, аз ти водя Сюзън. Жените си тръгват и двамата оглаждаме търканията си.

Уекслър не отговори.

Девлин го притисна още повече.

— Хайде, Уекслър. Ще бъде интересно. Можеш да се опиташ да ме убиеш, след като направим размяната. И без това жените са само примамка, нали така? Простата размяна ще ускори играта.

В гласа на Уекслър се долови сериозна нотка.

— Няма да се опитвам да те убия. Просто ще го направя.

— Естествено. Ще бъде забавно.

— Не се дръж покровителствено, идиот такъв, иначе няма да ти пратя даже и пръст от нея. И можеш да правиш каквото си искаш с онази пияна курва.

— Помисли си, Уекслър. По-добро предложение няма да получиш.

— Добре, приятел, обади ми се утре на този номер в шест часа. Ще ти кажа къде и кога.

— Чудесно. И още нещо.

— Какво?

— Сега, след като се договорихме, не виждам друга причина да мъчиш момичето.

— Де да мислех така.

Девлин чу изщракването и после свободния сигнал. Той затвори телефона и вдигна поглед, за да види, че Сюзън яростно се понася към спалнята. Последва я. Тя бясно запрати куфара си върху леглото. После започна да се бори с ключалките му. Но ръцете ѝ трепереха прекалено силно, за да успее. Девлин я хвана за китката и се опита да я обърне към себе си.

— Стига, Сюзън.

Тя се завъртя към него и силно го зашлеви през лицето. После избухна в сълзи и извика:

— Не ме докосвай, кучи син такъв. Продаваш ме като парче месо. Копеле такова! Лъжец!

— Стига. Изслушай ме.

— Защо? За да можеш пак да ме излъжеш ли? Да ми кажеш как ще ме защитиш!

Тя отново се изви към него, но този път Девлин я хвана с лявата си ръка и с дясната стисна другата ѝ китка. После внимателно я натисна надолу, докато Сюзън не седна на ръба на леглото.

Той приближи лицето си до нейното и каза:

— Моля те, стига, изслушай ме. Ако не изкараме Уекслър от дупката му, той ще убие и теб, и мен, и Дарил.

Сюзън го погледна и той бавно пусна ръцете ѝ. После продължи с по-мек, по-спокоен глас:

— Не искам да ми викаш, да ме удрияш или да бягаш от тук, докато не чуеш какво ще ти кажа. Не те продавам. Не те връщам на Уекслър. Моля те за помощ. Моля те. Ако не искаш да го направиш, можеш да си вървиш. Но аз трябва да се свържа с него. Трябва да го лиша от причина да мъчи Дарил. Той е готов да започне да реже момичето и да ми го праща парче по парче.

Сюзън се опита да се овладее. Тя разтри китката си.

— Не те лъжа, Сюзън. Чуваш ли ме?

— Да.

— Вярваш ли ми?

— Може би ти вярвам — отвърна тя, — а може би не. Това няма значение. Вече не мога да ти помагам. Не мога да съм сигурна, че си в състояние да ме защитиш. Не мога да рискувам да го оставя да ме хване. Майка ми зависи от мен. Сестра ми е тежко болна. Нуждае се от подкрепата ми. След няколко месеца ще постъпи на място, където ще се грижат за нея и ако аз не се грижа за майка ми, никой друг няма да го направи. Дори Уекслър да ме открие след няколко месеца, трябва да поема този риск. Знаеш къде е момичето. Индианецът чака да види къде ще го отведат. Обади се на шибаната полиция и я освободи без мен. Съжалявам.

Девлин опита отново.

— Полицията изобщо няма да ми помогне. Нямам доказателства. Няма как да получим заповед за арест. И дори да успея да ги убедя да направят нещо срещу Уекслър, той може да я убие, преди да я спасим. Прекалено рисковано е.

— Това не е мой проблем. Не мога да рискувам живота си заради нея.

Девлин се изправи и отстъпи от Сюзън. Той вдигна ръце.

— Добре, добре. Няма да те карам повече.

— И няма да остана тук. Ще избягам колкото мога по-далече още сега.

— Сюзън, сега е два часа през нощта. Не знаеш къде отиваш. Дори да намериш място да се скриеш, не можеш да вземеш самолет по това време. Тук си в безопасност. Никой не знае къде си.

Тя се замисли. После отмести куфара настрани, отпусна се на леглото и покри очи с длан.

— Не зная как, по дяволите, се забърках във всичко това, но утре сутринта със сигурност ще се махна.

Девлин излезе от спалнята и тихо затвори вратата зад себе си. Отиде в дневната и седна на дивана. Болеше го цялото тяло. Чувстваше се изтощен. Схватката с Джо и Еди, безсънните нощи, загубата на Дарил, а сега и на Сюзън — всичко това бе взело прекалено много от него.

Той легна по гръб и се опита да реши какво да прави. Представи си как облича бронезилетката, взима 45-милиметровия си пистолет и стреля по всеки, който се изпречи на пътя му — докато не стигне до апартамента на Сюзън и не измъкне Дарил. Беше глупаво.

Девлин стана и взе куфара си. Отвори го и намери малка кутийка с различни таблетки. Извади четири от необходимите му болкоуспокоителни. Всяко от хапчетата съдържаше 500 милиграма кофеин и силен аналгетик. После отиде в банята и ги изпи с шепа вода. Когато се върна в дневната, вече бе готов да продължи. Седна на бюрото и започна да си води бележки на тефтерче с емблемата на хотела. Обмисляше. Планираше. Отказваше да се предаде пред съня. Отказваше да се предаде без битка.

36.

Пони стоеше на Второ авеню, скрит във входа на видеотеката. Преди повече от час беше забелязал детективите, които седяха в необозначената си кола. Те наблюдаваха всички, които влизаха в блока, а той — всички, които излизаха. Бе сигурен, че нито те, нито той ще видят нещо, но стоеше в мрака и чакаше вече втори час, изненадан колко трудно е това.

През повечето време си мислеше за схватката с Месина. Девлин му беше разказал за горилите, които си вършеха работата най-вече с помощта на ръста си и Пони си ги бе представял като изключително силни и мощни, но не особено бързи. Месина беше и двете. Невероятно бърз. Невероятно мощен. Бе забавно да се биеш с човек, който е в състояние да те повали с един удар.

Боят му беше показал, че Месина е тренирал обикновен бокс. Нанасяше удари много бързо и бе толкова силен, че да блокира ударите на противника му означаваше просто да се излага на тях. На Пони не му се стоеше повече на пост. Искеше му се отново да се бие с Месина.

В апартамента на Сюзън Месина спеше на дивана в дневната. Ирландският полицаи Донован, който бе налетял на Девлин в „О’Калахън“, играеше на карти с друго ченге от хората на Кели.

Месина беше нощна птица, но не обичаше да е сред ченгетата, затова легна да спи. Не след дълго се събуди, получил страхотна ерекция. Идваше му да влезе в спалнята и да начука Дарил, но знаеше, че ченгетата няма да му позволят. Знаеше също, че те няма винаги да са тук. Той търпеливо зачака, като се забавляваше с идеята.

Ако Месина бе влязъл в спалнята, Дарил нямаше да го усети. Тя се беше унесла от уискито и валиума. Болката в счупения ѝ пръст се бе притъпила под въздействието на алкохола и хапчетата.

Навън Пони търпеливо чакаше в мрака.

В четири часа сутринта Девлин беше обмислил всички възможности. Ключът към плана обаче бе Сюън. Нямаше да стане без нея.

Приближи се до вратата на спалнята и тихо почука. Чу отговора ѝ и леко отвори вратата.

Сюън седеше на леглото. Беше облечена в същата черна рокля, която носеше на вечерята. Пушеше цигара и тръскаше в пепелника в скута ѝ. Изглеждаше така, сякаш също е обмисляла положението.

— Мога ли да вляза? — попита Девлин.

— Да — тихо отвърна Сюън.

Той се приближи и седна на ръба на леглото. Сюън не помръдна да му направи място. Краката ѝ почти се докосваха до натъртения му хълбок.

— Сюън, извинявай за преди. Просто не можех...

— Няма нищо — прекъсна го тя. — Аз съжалявам, че се държах така. Беше глупаво от моя страна.

— Трябва да ти задам няколко въпроса и после решението зависи единствено от теб.

— Казвай.

— Когато разговаряхме първия път, ти ми каза, че Уекслър знае за спестяванията ти, за парите ти, за семейството ти. Че знае даже какво си мислиш. Знае ли за сестра ти?

— Да.

— Каза, че сестра ти е болна. Може ли да пътува?

— Да, може да пътува.

— Ще успееш ли да я вземеш със себе си? Ще бъдеш ли в състояние да се грижиш за нея?

За миг Сюън не каза нищо. Тя дълбоко си пое дъх. Изражението ѝ не се промени. Всъщност то беше абсолютно безизразно, но Девлин забеляза, че от дясното ѝ око бликва сълза и бавно се плъзва надолу по бузата ѝ.

Сюън бързо я изтри и тихо заговори, като внимателно подбираше думите си:

— Сестра ми не е болна. Сестра ми има синдром на Даун. Тя е на двайсет и две години. Навярно ще доживее до средна възраст, но не повече. Вече има физически проблеми, които са характерни за страдащите от този синдром. И ще се влошават, колкото по-възрастна

става. Майка ми е на седемдесет и осем и не е в много добро състояние. В никакъв случай няма да живее достатъчно дълго, за да се грижи за Сиси. Чакахме много, много време, за да уредим на сестра ми място, където да живее и където да се грижат за нея. Най-после получихме окончателно потвърждение. След около шест месеца ще я приемат. Навярно по-рано. Това е най-доброто място, което успяхме да ѝ осигурим. Няма да ми е мъчно, че я пращаме там. Аз не съм в състояние да се грижа за Сиси. Дори да исках да я взема със себе си, няма да мога. От училището могат да се обадят по всяко време и не трябва да рискувам Сиси да загуби мястото си в списъка на чакащите.

Девлин имаше чувството, че е първият, на когото Сюзън разказва за сестра си.

— Сега ти ще ми кажеш — продължи тя, — че ако избягам, Уекслър ще открие сестра ми и майка ми. Ще ми кажеш, че той ще измъчва сестра ми, за да се добере до мен. Сестра ми е най-невинният ангел на света, най-скъпото, най-милото нещо, което изобщо съм имала. Тя дори не знае какво е да нараниш някого. А ти ще ми кажеш, че Уекслър ще я мъчи, за да ме върне при себе си.

— Сигурен съм, че ще го направи.

За първи път, откакто Девлин влезе в стаята, Сюзън погледна към него.

— Тогава искам да ми обещаеш нещо.

— Какво?

— Ако не успея да убия Уекслър, ако той първи ме убие, обещава ли ми да го убиеш, преди да направи нещо на сестра ми?

Няколко мига Девлин не отвърна нищо. После хвана ръката ѝ и я погледна в очите.

— Зная достатъчно за убийството — каза той, — за да съм сигурен, че не ми харесва. Много ми е тежко да нося кармата от превръщането на живота в смърт, но ти обещавам, давам ти думата си, че докато съм жив, Уекслър ще умре, преди да нарани теб или някой от семейството ти.

Сюзън бавно затвори очи.

— Предполагам, че няма какво повече да искам от теб — рече тя. Наведе се към него, внимателно сложи ръка на тила му и леко го целуна по бузата. Докосна го по насиненото лице и каза: — Ти си

добър човек, Джак Девлин. Добър човек в един много лош свят. — После отпусна глава на гърдите му.

Девлин нежно я прегърна. След няколко секунди тя се отдръпна и внимателно погледна лицето и слепоочието му.

— Какво са успели да ти направят Джо и Еди?

— Няма нищо счупено.

Сюзън погледна към ръцете му, внимателно свали самото му. След това надигна ризата му и леко докосна синините по ребрата, където го беше ударил Джо.

— Изправи се, мили — каза Сюзън, изхлузи се от леглото и застана пред него.

Тя видя издрасканата и посиняла кожа на левия му хълбок и внимателно му разкопча колана, свали ципа на панталоните му и ги остави да паднат на пода. Погледна към моравото петно на хълбока му, после застана на колене и му помогна да се събуе.

Нежно остави меките си длани да се плъзнат нагоре по краката и задника му и тихо му каза:

— Вече са те наранили прекалено много. Искам да ти доставя удоволствие, вместо болка. Искам да спя с теб. Искам го още откакто те видях в бара. Съпротивлявах ти се и ти крещях, а ти си единственият, който ми помага. Това е лудост. Толкова съм глупава. Но трябва да разбереш, че ужасно се страхувам. Бях сама и уплашена.

— Зная.

Почти без да се движи тя свали презрамките на черната рокля от раменете си, разкопча ципа и остави роклята да се свлече на пода. Остави Девлин да се наслаждава на тялото ѝ за миг, после рече:

— Ще направя каквото ми кажеш, за да спрем Уекслър. Но искам да ми го обясниш. Да ми разкажеш плана си. Не искам да правя нищо сяло, само защото така казваш ти.

— Разбирам — отвърна Девлин.

Сюзън разкопча сутиена си, измъкна ръце от презрамките и го задържа да не падне.

— Надявам се, че планът ти ще сработи. — После свали сутиена и разкри едрите си, сочни гърди. — Но ако не сработи... — Тя се приближи до Девлин и го прегърна. Кожата ѝ беше мека като коприна, гореща. Еротична мълния разгърси тялото му и той я притисна към

себе си. — ... Ако не сработи, няма да умра, преди да сме спали заедно поне веднъж.

Тъкмо се зазоряваше, когато Джеймс Пони чу стъпки, които завиха покрай ъгъла.

Откъм Шейсет и пета улица на Второ авеню се появи млад мъж, който хвърли поглед към убежището му.

Пони мигновено се приготви да го удари, но другият изглеждаше смутен и малко засрамен.

— Елате, моля, в кола — с тромав славянски акцент му каза той. — Господин Девлин иска говори с вас.

Пони се отпусна и последва руснака зад ъгъла и видя черен форд, спрял до тротоара. Девлин седеше на задната седалка. От мястото, където беше паркирана колата, ясно се виждаше входът на блока.

Пони влезе и седна отзад.

— Уморен ли си? — попита го Девлин.

— Да — кимна младежът. — Много.

— Случи ли се нещо?

— Не. Отпред има две коли — посочи с пръст Пони, — ето там. И там. Не видях да излиза жена, която да отговаря на описанието ти.

— Добре. Хубаво. Върви си вкъщи и поспи. Вземи такси от Първо авеню. Не искам никой да те забележи.

Пони кимна.

— Кога ще ти трябвам пак?

— Довечера. Най-рано в шест. Ще ти телефонирам вкъщи или в залата. Или ще си някъде другаде?

— Не.

— Върви.

Пони се измъкна от форда и тръгна към Шейсет и пета улица.

Движението по Второ авеню се усилваше. Наближаваше шест часът. Девлин взе клетъчния телефон, набра номера на агенцията на Паркър и получи от централата домашния номер на детектива.

— Тук е Джак Девлин, господин Паркър.

— Обаждаме ми се вкъщи. Нещо спешно ли е?

— Да. Отвлечен е невинен човек, друг е в опасност, започва да пари и под собствения ми задник. Има само един начин да се справя с това положение. Много зависи от вас и вашите търсачи на информация.

— В момента работят по въпроса.

— Трябва да получа това, което са открили.

— Казахте, че разполагаме с три дни.

— Зная, но се налага незабавно да видя какво сте изровили.

— Не съм сигурен, че е особено много.

— Няма значение.

— Добре, кога?

— По обед.

— Дайте ни време до следобед. Може да е от значение. Какво ще кажете за два часа?

— Добре, до тогава.

Девлин затвори и продължи да следи какво става пред сградата. Час преди това беше разговарял с един от помощниците на Чоу в „Пасифик Рим“ и му каза, че се нуждае от хора за наблюдение пред блока на Съюзън. Макар да бе относително сигурен, че Уекслър ще направи размяната, все пак искаше да знае къде е Дарил.

В осем часа всички автомобили откъм неговата страна на улицата се изнесоха заради ограниченията за паркиране и Девлин усети, че започва да става прекалено подозрителен. Остана на поста си като се бореше със съня почти до девет, когато най-после пристигнаха хората за наблюдението.

Бяха двама детективи с микробус, който приличаше на камион за водопроводни услуги. Девлин мислено одобри идеята. Беше нещо нормално такъв камион да остане паркиран пред жилищен блок в продължение на часове, докато водопроводчиците работеха вътре.

Той излезе от наетия седан и почука по вратата на микробуса. Отвори му мъж, който приличаше на стар хипар. Бе висок и слаб. Носеше джинси, груба работна риза, а сивата му коса беше вързана на дълга опашка отзад. Партньорът му бе нисък, дребен негър в син гащеризон.

Високият протегна ръка и се представи:

— Ханк Диксън.

Чернокожият се наведе напред и се ръкува с Девлин.

— Аз съм Винсънт.

— Джак Девлин. Радвам се, че дойдохте, момчета.

Той им показва ченгетата в необозначения автомобил. Ханк ги погледна през мощния си бинокъл.

— Виждаме ги. Те си стоят от тяхната страна на оградата, ние от нашата. Смятате ли, че може да очакват присъствието ни?

— Едва ли. Ченгетата обикновено си мислят, че никой не ги наблюдава. А и навярно няма да останат още дълго. Струва ми се, че най-вече се притесняваха да не се случи нещо през нощта. Предполагам, че към единайсет ще ги видите да я преместват.

— И искате да ви съобщим къде ще я отведат, така ли?

— Незабавно.

Надяваше се, че щом преместят Дарил, Уекслър ще намали броя на пазачите ѝ, предполагайки, че Девлин няма представа къде я крият.

— Добре, шефе. Ще я проследим.

Той им благодари, върна се в колата си и се насочи към центъра.

37.

Колата го остави пред апартамента на „Пасифик Рим“. Девлин нареди на шофьора да го чака.

Взе душ, преоблече се и седна на телефона. Свърза се с Уилям Чоу, информира го за последните събития и му обясни плана си.

— Ако планът ти има някакъв шанс — отвърна му с тихия си глас Чоу, — хората на Паркър трябва да ти дадат железни доказателства. Ще го уведомя, че ако хората му успеят, ще им дадем извънредно възнаграждение от по пет хиляди долара. Успех, Джак.

Чоу затвори преди Девлин да има възможност да му благодари.

После телефонира на Мерилин и научи, че е наела къщата в Тръроу в Кейп Код. Тя му каза, че лекарите се надявали да изпишат Джордж след два-три дни.

Девлин излезе навън, качи се в колата и се насочи към „Карлайл“. Когато влезе в апартамента на Сюзън, беше малко преди дванайсет.

Сюзън бе поръчала да ѝ донесат обяд от пилешка салата, плодова салата и леден чай. Изглеждаше бодра, весела и напрегната. Каза му, че има уморен и замаян вид. А той ѝ отвърна, че обикновено е така, ако спиш само по два часа на денонощие.

Сюзън носеше семпла щампована рокля, златна гривна и съвсем малко грим.

Той беше по светлозелени ленени панталони, бежова риза от изкуствена коприна и светлосин блейзър, който скриваше кобура с пистолета.

— Как я караш? — попита я Девлин.

— Предполагам, че съм добре.

— Рано си станала. Успя ли да спиш цялата нощ?

— Не. Още не мога да се приспособя към нормалното време. Просто гледах всичките ти белези и си мислех.

— За какво?

— За много неща. За плана ти. За това, че трябва да престана да пия, ако искам да ти помогна.

— Трябва да намаляваш пиенето постепенно.

— Това да не е от програмата на „Анонимни алкохолици“?

— Да.

— Какво знаеш за тях?

— Не много. Зная, че действа.

— Още една задача, когато всичко това свърши.

— Нещата ще са много по-лесни за теб, когато всичко това свърши. Само потърпи още малко.

Девлин погледна към обяда на Сюзън и осъзна, че не е ял от много отдавна. Той вдигна телефонната слушалка и позвъни на обслужването по стаите.

— Тук е стая четири-осемнайсет. Помните ли последната поръчка, която изпълнихте? Донесете същото, но в двойно количество. Точно така. И побързайте.

— Значи искаш да обядваме заедно?

— Ако не възразяваш.

— Разбира се, че не възразявам. А после?

— Ще изчезна за известно време. Ще се върна в шест, за да се свържа с Уекслър.

— Сигурно ще е интересно.

— Ще се справиш ли, докато се върна? — попита я той.

— Ще се помъча да поспя малко. Не мога да излизам навън, нали?

— Няма смисъл да рискуваме. Но знаеш ли какво? На излизане ще кажа на рецепцията да пратят масажистка. След масажа ще ти е по-лесно да заспиш.

— Как не се сетих? — усмихна се Сюзън.

— Защото постоянно си мислиш за Уекслър.

Донесоха обяда на Девлин и той светкавично го погълна. После се свърза с рецепцията и уреди масажистка за Сюзън. След това седна до нея на дивана.

— Просто потърпи — рече той. — Ще се видим по-късно.

Сюзън бързо го целуна и му каза да тръгва. Колата го очакваше отпред. Девлин се вмъкна на задната седалка и даде адреса на агенцията на Паркър.

Пристигна малко след два часа. Паркър му подаде папка със седем плътно напечатани страници.

— Самият аз още не съм ги чел — каза детективът. — Предлагам да поседим тук и да видим с какво разполагаме.

Двамата започнаха да четат. Още на втората страница Девлин разбра, че хората на Паркър са разкрили толкова много информация, че направо се бяха затрупали.

Бяха започнали с онези имоти на Уекслър, за които знаеше от Съюзън. Бързо бяха разкрили, че сградите принадлежат на корпорацията „Колвил“. Оттук бяха проверили в компютърния архив, съдържащ данни за всички фирми във всички щати в страната. Корпорацията се състоеше от „Колвил ентърпрайсис“, „Колвил кънстръкшън“, „Колвил инкорпорейтид“ и „Колвил партнърс“, всички регистрирани в Делауеър и клонове една на друга. Още не бяха открили кой е най-големият акционер.

След това детективите се бяха заели с банковите сметки. Бяха открили сметките на различните клонове в щата Ню Йорк, Невада, Калифорния, на Гранд Кайман и в Лихтенщайн.

Проверката в нотариалния архив на Манхатън, Бронкс и Бруклин показваше, че четирите открити от тях клона на корпорацията притежават трийсет и седем имота.

Отново се бяха върнали към банките, в които „Колвил“ имаше сметки, и ги бяха сравнили с трите сметки на Патрик Кели в „Кемикъл банк“ в Ню Йорк. Търсачите на информация бяха открили няколко телеграфни превода на суми от банките в Невада и Калифорния на сметката на ирландеца. За Девлин ставаше очевидно, че хората на Паркър имат връзки в „Кемикъл банк“. Иначе нямаше да е възможно да засекат преводите. Проблемът беше, че нямаша подобен източник в банките в Невада и Калифорния. Не знаеха кой стои зад преводите. Не можеха да докажат, че Кели получава пари от Уекслър.

Бяха започнали да проверяват други данни, свързани с клоновете на „Колвил“ и техните имоти. Бяха се разровили в докладите на „Дън енд Брадстрийт“, информации на застрахователни компании, молби за отпускане на кредити и заеми, ипотeki и други финансови документи. На една от страниците дори се изброяваха всички компании или лица от телефонната сметка на Кели за разговорите му на далечно

разстояние. Но все още не бяха засекли пряка връзка между заместник-инспектора и Уекслър.

На последната страница от доклада бяха изредени осемнайсет от трийсет и седемте имота, собственост на „Колвил“: по шест в Манхатън, Бронкс и Бруклин. Това бяха законни клубове, ресторанти и барове.

Два от шестте адреса в Манхатън бяха на среднощните барове, в които беше ходил Девлин: „Вечност“ и „Звездна светлина“. Бе сигурен, че Уекслър и Кели най-малкото са съдружници и че Уекслър играе ролята на единствен собственик, за да прикрие участието на ирландеца. Но засега името на Уекслър беше заровено прекалено надълбоко сред планината от документи.

Имотите в Бронкс и Бруклин също бяха клубове и ресторанти. Девлин смяташе, че и в някои от сградите има среднощни барове.

Последната интересна информация представляваше анализ на сметките на „Колвил“ в различни банки. Нито една от тях не надхвърляше 15000 долара. Беше почти сигурно, че огромна част от парите трябва да са скрити извън страната, например на Гранд Кайман или в Лихтенщайн. Милиони можеха да бъдат преведени за секунди по телеграфа. Стига да имаха достатъчно време, хората на Паркър навярно щяха да ги открият, но Девлин нямаше.

Той вдигна поглед от доклада и каза:

— Хората ви са свършили огромна работа. Невероятна. Но тук няма нищо, което със сигурност да свързва тези двамата.

— Зная. Това е само въпрос на време. Все ще изскочи някакъв документ, банкова сметка или фирмено съобщение, което да докаже връзката.

— Господин Паркър, ще ми се да можех да ви дам повече време, но довечера трябва да свърша нещо. Най-късно утре.

Паркър погледна часовника си.

— Така ни остават само няколко часа работа на Източното крайбрежие. Истинско чудо ще е, ако до довечера се появи нещо. Хората ми ще трябва да са страхотни късметлии, за да имате необходимата информация до утре.

Девлин започна да се разхожда назад-напред.

— Добре. Хората ви се справят страхотно, но в момента са направо претрупани. Ще се изгубят във всичките тези данни, преди да

открит каквото ми трябва. Кажете им да забравят за банковите сметки. Знаем, че Кели получава пари от „Колвил“. Знаем, че зад „Колвил“ стои Уекслър, но хората ви не разполагат с никакво време за ровене в корпорациите и освен ако нямат човек в някоя от банките в Невада или Калифорния, по тази линия няма да получим доказателство. Кажете им да се съсредоточат върху имотите в Ню Йорк. Ако с Уекслър се случи нещо, Кели трябва да има достъп до тях и до парите. Трябва да има някаква връзка.

— Чудесно, щом смятате, че това е начинът.

— Не ги притискайте. Просто се опитайте да им обясните да не губят време за нещо, което няма да свърже Кели и Уекслър.

— Позвънете ми утре.

— Направо ще дойда утре. В пет часа. И с това приключваме.

Паркър кимна.

— Добре. Ще работим до последния момент.

— И още нещо — рече Девлин.

— Какво?

— Вече ви го казах, но ще го повторя. От това зависи животът на хора.

— Разбирам.

Девлин излезе от агенцията. Сега знаеше за Уекслър много повече, отколкото преди. Освен това знаеше, че рискува адски много, ако трябваше да залага живота си само на успеха на хората на Паркър.

В същото време хората, връзката между които се мъчеше да установи Девлин, пиеха чай в „Риц Карлтън“ на Южен Сентръл парк. Те също не бяха весели.

Кели подаде на Уекслър копия на формулярите за постъпването на Джо и Еди в болницата „Белвю“.

— Момчетата от Северен Манхатън откриха ужасна каша, когато ги повикаха в „Мариот“. Онзи твой Девлин направи го е скапал.

— Очевидно някой му е помагал.

— Да. Един ужасно огромен пистолет. Защо, по дяволите, не повика момчетата ми? Поне щяха да отидат въоръжени.

— Не знаех, че Девлин ще е там. А и ти вече провали шанса си да го откриеш.

— Благодарение на теб сега изобщо няма вероятност да го хванем. Вече се е заровил дълбоко, приятел.

— Искам го наистина заровен. Пребит и заровен някъде, където никога да не успеят да го открият. Искам го погребан жив.

Кели насочи показалец към Уекслър.

— Ако искаш онзи Девлин, най-добре се съгласи на размяната, която ти предлага.

— Добре.

— Моите хора ще бъдат там. Ще го хванем. Ти само се срещни с него.

— Добре.

— Къде криеш момичето?

— Преместих я в един празен апартамент в блока ми на Шестнайсета улица.

— Как е тя?

— Има само един счупен пръст, това е всичко.

— Ще пратя някой да се погрижи за пръста ѝ. Храниш ли я? Държиш ли горилите си надалеч от нея? Искам да може да ходи и да изглежда добре. Ако онзи Девлин види, че ѝ има нещо, може да те застреля на място.

— Ти какво, да не би да се страхуваш от онзи тъпак?

— Изслушай ме. Този тип Девлин не е тъпак. Той е професионалист. Вече направи страхотни поразии. И ако има смелостта да се срещне с теб, значи е много опасен.

— Е, това не е ли точно по твоята специалност? Да се справяш с опасни хора?

— Да. Затова не се опитвай да правиш каквото и да било с онези твои аматьори. — Кели погледна часовника си. — Дай ми тази нощ и утре, за да намеря хората, които ми трябва. Определи срещата за утре вечер. В десет часа.

— Къде?

— Избери някое подходящо място.

— Какво ще кажеш за „Плаза“? В бара „Оук рум“.

— Става. Ще блокирам района.

Кели допи чая си и си тръгна.

Девлин беше прослушал телефонния си секретар и вече знаеше, че са преместили Дарил в апартамент на Шейсета улица. Наеният автомобил го откара на адреса и той видя, че микробусът на водопроводната фирма е паркиран отгатък улицата.

Приблужи се до него и почука два пъти. Ханк отвори вратата и Девлин седна на мястото до шофьора. Старото хипи отпиваше кафе от картонена чашка. Партньорът му спеше отзад.

— Как я карате? — попита Девлин.

— Добре. Преместиха я около обед, както предполагаше ти. Вкараха я в онзи четирийсететажен блок отгатък улицата. В преден апартамент на третия етаж.

— Откъде знаете?

— Видях ги да дърпат завесите, когато влязоха вътре.

— Кой е с нея?

— Двама души. Струва ми се, че единият е цивилно ченге. Другият е огромен тип. С тъмна коса и голяма глава. Изглежда адски гаден кучи син.

— А тя как изглежда?

— Не съм сигурен. Вървеше нормално. Мисля, че са направили нещо с ръката ѝ. Беше увита в хавлиена кърпа.

— Има ли начин да разберем какво става вътре?

— Ами аз също си мислех за това. Вътре не може да се види нищо. Преди около час позвъних и поръчах да ни донесат някои неща — миниатюрен микрофон и предавател. Сигурно няма да е много трудно да го монтираме на предната им врата. Няма проблем да засичаме излъчването от тук. Няма да чуваме всичко, но поне ще разберем, ако момичето започне да вика или нещо подобно.

— Мислите ли, че ще имате някакъв проблем с монтирането?

— Не.

— Хубаво. Направете го колкото можете по-скоро.

— Естествено. Но това е всичко. Нашата специалност е наблюдението, господин Девлин. Ако там вътре стане нещо, няма да се втурнем да я спасяваме. Какво предлагате да направим в такъв случай?

— Повикайте полиция. Кажете им, че ченге се нуждае от помощ. От кола 10–13. Излъжете ги, че сте чули изстрели. Пратете ги в онзи апартамент. Това би трябвало да вдигне достатъчно суматоха, за да спаси положението. После ми се обадете. — Девлин му подаде кибрит

от „Карлайл“. — Стая 418. Не можем да направим нищо друго. Готвя се да я измъкна от там по някое време утре.

— Добре, шефе. Ще я държим под око.

— Не забравяйте и подслушването.

— Няма проблем.

Девлин се насочи към центъра. Десет минути по-късно седеше със Сам Зитър в офиса на „Интрепид“.

— Колко души я пазят? — попита детективът.

— По всяка вероятност едно ченге и една от горилите на Уекслър. Мисля, че е онзи третият, който ни избяга в „Мариот“.

— А как е момичето?

— Момчетата, които наблюдават отпред, казаха, че изглеждала добре. Счупили са един от пръстите на ръката ѝ.

— Защо, по дяволите, не намериш няколко честни ченгета и не идеш да я измъкнеш?

— Кого имаш предвид? Кое ченге ще се съгласи да забрави, че са се готвили да ме арестуват?

— Какво ще кажеш за твоето приятелче Фридман?

— Не искам да го забърквам в това. А ако сега измъкна Дарил от там, губя шанса си да се добера до Уекслър.

Зитър се отпусна назад и за пореден път премисли всичко. Носеше бяла риза, кафява вратовръзка и кафяви панталони. Сакото му имаше странен възморав цвят. Девлин си помисли, че детективът би трябвало да носи костюми. Така поне саката и панталоните му щяха да са в тон.

— Предполагам, че си прав — най-после рече Зитър. — Адски опасна игра. Особено, ако са мъчили момичето.

— Хората ми се опитват да монтират микрофон на вратата на апартамента. Ако чуят някакви викове, ще се намесят.

— И какво искаш да направя аз?

— Две неща. Открий Кели и си уреди среща с него за около седем часа утре вечер.

— В седем часа?

— Да. Само вие двамата с Кели.

— И какво ще стане на срещата?

— Ще ти кажа утре в шест.
— Кажи ми сега.
— Зависи какво ще успея да открия до пет часа утре.
— Играеш ужасно потайно, Девлин.
— Ще ми се да не се налагаше. Мислиш ли, че ще успееш да намериш Кели?
Зитър махна с ръка.
— Дали ще го открия? — рече той. — Със сигурност. Но не знаей дали ще иска да разговаря с мен.
— За това няма проблем. До утре определено ще иска да разговаря с теб.
— Какво възнамеряваш да правиш? — попита Зитър.
— Няма да искаш да го чуеш.

След като излезе от офиса на детектива, Девлин взе Джеймс Пони и двамата се върнаха в „Карлайл“. В дневната нямаше никого. Младежът седна на дивана. Девлин отиде в спалнята. Сюзън седеше на стола и четеше вестник.

— Успя ли да поспиш? — попита я той.
— Малко. Прекарах дълъг следобед. Идваш малко късно. Трябваше вече да си му телефонираш.
— Може да почака пет минути. — Девлин взе слушалката и я попита: — Какъв беше номерът, 966-8449 ли?
— Да.
Той набра номера и Уекслър му отговори.
— Да?
— Тук е Девлин.
— Утре вечер, Девлин. Доведи курвата. В бара „Оук рум“ в хотел „Плаза“. Спокойно обществено място, където всички ще сме в безопасност. В десет часа.
— Чудесно. Само ние, Уекслър, и жените.
— Разбира се. Ще си направим страхотна двойна среща.
Девлин затвори и се обърна към Сюзън.
— Готово — каза той. — В десет часа утре вечер.
— Още един ден.
— И част от вечерта — прибави Девлин.

Сюзън се приближи до прозореца на спалнята. Над града се спускаше спокойна лятна нощ. Тя застана на фона на огнения залез, златистата ѝ коса блестеше, а бялата ѝ кожа розовееше.

— Кога ще излизаш? — без да го поглежда попита Сюзън.

— Късно. Към един и половина — два.

— Успя ли да спиш?

— Не.

— Най-добре да си починеш.

— Ще го направя.

— Когато всичко това свърши и измъкнеш Дарил, няма да те видя никога повече, нали?

Девлин се приближи и застана до нея.

— Зависи от много неща.

— Например? Какво изпитва към теб Дарил ли?

— Не. Не я измъквам от ръцете на Уекслър заради себе си.

— Но не можеш да престанеш да мислиш за нея, нали?

— Не, наистина. Поне докато не е в безопасност.

— О, господи.

— Какво?

— Как, по дяволите, ще преживея цялата нощ и още един ден? Ужасно ми се пие. Искам те. Искам работа. Искам сестра ми да е добре. Искам да имам къде да живея. Нещо. Каквото и да е. А всичко това ми е абсолютно недостъпно.

Девлин я обърна с лице към себе си.

— Никой не казва такова нещо.

— Ами ако искам и теб в живота си?

— Ще решим, когато всичко това свърши.

— Господи, до гуша ми дойде да слушам едно и също — „когато всичко това свърши“.

Сюзън се отпусна в ръцете му и продължи:

— Позволи ми да полежа до теб, докато спиш. Не е нужно пак да се любим. Просто искам да те усещам до себе си.

Девлин се изтегна на леглото. Сюзън легна до него. Той я прегърна с дясната си ръка. Искаше му се да е гигантски магнит, така че да е в състояние да изтегли от нея целия ѝ страх, болка, прирастеност към алкохола и гняв. По едно време тя като че ли

потръпна, но не каза нищо. И Девлин продължи да я прегръща, дори след като изпадна в безпаметен сън.

38.

Когато видя мъжа с черната лекарска чанта да излиза от таксито пред блока на Шейсета улица, Ханк разбра, че това е най-добрата му възможност.

Взе малкия микрофон и преподавателя и бързо пресече улицата. Разчете влизането си в сградата свършено. Направи го тъкмо когато мъжът с лекарската чанта отвори автоматично отключилата се врата. Ханк държеше в ръката си връзка ключове, сякаш се готвеше сам да я отключи. После избърза напред и хвана вратата, преди да се е затворила.

Лекарят се обърна и го видя зад себе си, но ключовете в ръката му като че ли разсеяха евентуалните му съмнения.

Ханк бавно тръгна нагоре по стълбите, като остави другия да го изпревари с един етаж. Когато чу, че лекарят завива по коридора, той спря. После внимателно заслушан зачака на стълбището. Не можеше да греши. Мъжът отиваше в апартамента, в който държаха момичето.

Човекът влезе. Когато вратата се затвори, Ханк се качи на следващия етаж и тръгна по коридора към апартамента. Разчиташе разговорът на мъжете вътре да им попречи да чуят стъпките му.

Тихо изчака пред вратата, като се напругаше да чуе дали гласовете им ще се отдалечат към другата стая.

В апартамента Месина и Донован отвеждаха лекаря при Дарил, която неподвижно лежеше на леглото. Беше изпила толкова хапчета аспирин и валиум, че ушите ѝ бучаха. Кутрето ѝ все още я болеше. Не можеше да задържа никаква храна или течности. От два дни не се бе къпала и мила. Кожата ѝ изглеждаше сива и потна.

Държеше ръката със счупения пръст върху хълбока си, пъхнала палец под колана, за да закрепи неподвижно дланта си. Кутрето ѝ стърчеше под такъв странен ъгъл, че сочеше към краката ѝ. По-голямата му част беше станала морава. Пръстът се бе подул три пъти повече от нормалното.

Мъжът беше пенсиониран полицейски лекар и се казваше Макдермът. Кели разчиташе на него в случаите, когато не можеше да използва болница. Парите, които му даваше, допълваха пенсията му.

Когато видя пръста ѝ, Макдермът сбърчи вежди. Той остави чантата си върху леглото и бързо се захвана за работа. Първо обезболи цялата ѝ длан с новокаин. После внимателно огледа обезформения ѝ пръст. Беше толкова подут, че лекарят едва успя да намести костите в положението, което му се струваше правилно. След това направи подвижна превръзка. Не можеше да рискува да сложи лепенка, защото болката от подуването щеше да е непоносима. Знаеше, че кутрето няма да оздравее добре без операция, а може би дори и след нея.

Когато свърши с превръзката, той отиде в банята и намокри два бинта с гипс. После се върна в стаята и гипсира цялата ѝ длан.

Накрая внимателно събуди Дарил.

— Изслушай ме, мила — каза Макдермът. — Направих за ръката ти каквото можах. Когато свърши действието на новокаина, ще започне да те боли. Оставям ти болкоуспокоителни. Казаха ми, че са ти дали уиски и валиум. Не пий повече алкохол и не взимай повече валиум. Ако не можеш да издържаш болките, пий по едно от тези хапчета на четири часа. Това е тилебол с кодеин. Но не го взимай, ако няма нужда. И дръж ръката си нависоко. Трябва да спреш подуването.

— Добре — отвърна Дарил. — Кога ще изляза от тук? Какво става?

— Сигурно скоро. После иди на ортопед, за да се погрижат за теб както трябва. Аз наместих костите, но това е само временно. Разбираш ли?

— Да.

Когато Макдермът отново излезе на Шейсета улица, Винс вече седеше в микробуса и слушаше микрофона. Беше го монтирал в малкия отвор между касата и горния край на вратата. Не можеше да разбира думите. Но ако някой извикаше или се разнесеше какъвто и да е друг висок звук, щеше ясно да го чуе.

В десет часа Девлин поръча да донесат в стаята вечеря за него, Сюзън и Джеймс. Ако Сюзън не пиеше, можеше поне да яде.

Пони и Девлин хапнаха малко. Тя изяде повече храна и от двамата.

После се отпусна назад на дивана и каза:

— Дори да имах нещо за пиене, няма къде да го вменя.

— Нали такава беше идеята.

Девлин се изправи и отиде в спалнята. Остана там почти цял час. Когато се върна, Сюзън го попита:

— Кога ще излизаш?

— След около час.

След това почти не разговаряха. Пони задряма. Сюзън отново се зачете в „Таймс“. Девлин тихо седеше, потънал в размисъл. Малко преди един часа той повика Пони в спалнята.

Даде му знак да седне на стола до прозореца. После бръкна под леглото, извади куфара си и го постави върху леглото.

— Тази нощ ще се бием — каза той, като се обърна към младежа.

— Добре — усмихна се Пони.

Девлин седна на леглото с лице към него.

— По пътя ще ти обясня какво ще правим. Не съм сигурен за всичко, но просто ме следвай. Ще разбереш точно какво искам на самото място. Трябва да действаме бързо. Удряй силно. Те ще се съсредоточат върху мен. Но ще имам нужда от теб, за да ми прикриваш гърба.

— Какво точно ще правим?

— Ще направим така, че всеки да съжалява, че си е имал някаква работа с Уекслър.

Девлин се изправи, обърна се към куфара и отвори капака. Вътре имаше цял склад с оръжие. Той извади два осемдесет и пет грамове спрея със зашеметяващ газ, по-силен от сълзотворния, два месингови бокса, седемдесетинасантиметрова бойна палка и къса верига с тежести в двата края, наречена „манрики гусари“. Подреди всичко това върху леглото и взе лека бронирана жилетка.

— Не мога да ти предложа нито едно от тези оръжия, нито пък жилетка — каза той. — Веднага ще ги открият, когато те претърсват.

— Не ми и трябват.

— Ако имаш възможност, винаги носи бронирана жилетка. Така не могат да те застрелят и е много трудно да те намушкат с нож.

— Нямам нужда от това.

Девлин вече събличаше ризата си и си слагаше жилетката. Тя плътно прилепваше по тялото му и се залепваше с лентички отстрани.

Пони гледаше осеяната му с белези кожа.

— Колко пъти са те ранявали? — попита младежът.

— Два пъти с пистолет. Няколко пъти с нож. Веднъж доста тежко.

— И не искаш да те раняват повече, а?

— Не. В момента на раняването не усещаш почти нищо. Особено раните с нож. Все едно, че силно са те ударили. Разбираш едва когато дрехите ти подгизнат от кръв, но известно време не боли много. После обаче минава адски много време, докато раните ти зараснат.

— Как се справяш, когато ти извадят нож?

— Доста добре, струва ми се. Ножовете направо ме ужасяват.

— Хубаво. Като че ли във всяка тълпа някой винаги има нож.

Девлин погледна към него. Пони беше облечен почти като предишната вечер. Закопчана догоре черна копринена риза, черни панталони, черни обувки.

За миг си помисли, че не трябва да го води на предстоящата им битка без оръжие или предпазна жилетка. Знаеше, че по кожата на младежа под ризата му все още няма белези. Надяваше се тази нощ да си остане такава.

— Кога тръгваме? — попита Пони.

— Веднага.

Заедно се насочиха към вратата, но Пони изчака в коридора, докато Девлин се раздели със Сюзън.

— Ако не се върна, вземи парите и иди някъде, докато нещата се поразминат.

— Ще чакам да се върнеш на разсъмване — отвърна тя. — И недей да приказваш такива неща.

— Само за всеки случай. Ако не се върна до сутринта, изчезвай. Остави ми съобщение къде си. Подпиши се като господин Джонсън.

— Казах ти — изобщо недей да приказваш такива неща.

Девлин кимна и излезе.

Навън ги чакаше кола, но този път хората на Чоу им бяха намерили друга. Беше сив шевролет „Каприс“ с четири врати, нает под измислено име чрез „Пасифик Рим“. Ако се наложеше да го изоставят, нямаше да успеят да открият наемателя.

Шофьор бе Майк Трей. Девлин му даде първия адрес. Беше на бар, който се намираше на Западна Двайсет и първа улица, номер петстотин, и се наричаше „Гробницата“. Едно от шестте заведения от доклада на Паркър, собственост на Уекслъровата корпорация „Колвил“.

Когато Майк спря пред входа на бара, бе 02:15 ч.

— Паркирай на пет-шест метра нататък така, че да можеш да потеглиш веднага — каза му Девлин. — Остави двигателя да работи. Затвори задните врати, но не ги заключвай. Паркирай така, че да имаме достатъчно място да влезем от двете страни.

— Дадено, шефе.

Двамата слязоха от колата.

— Върви напред и влез преди мен — рече на Пони Девлин. — Изглеждаш както трябва и би трябвало да те пуснат. Щом влезеш, остани близо до входа и чакай да се появя. Когато ме видят, ще стане лудница, така че ако ми се нахвърлят на входа, помогни ми да ги задържа настрани и да проникна вътре.

— А какво ще стане вътре?

— Дръж настрани от мен колкото можеш повече горили. На излизане ми помогни да си пробия път. Имам пистолет и други оръжия, така че ме остави аз да разчиствам пътя.

Без да го разпитва повече, Пони тръгна нататък по улицата.

Пред оградения с кадифени въжета вход на бара стояха трима пазачи. На столче до вратата седеше дребен мъж в торбест костюм с лице на пор. Той беше главният и казваше на биячите кого да пуснат вътре и кого не. Тъмната му коса бе намазана с гел и завързана отзад на опашка. Гримираните му очи постоянно скачаха насам-натам из тълпата.

Когато Пони се приближи до входа, портиерът кимна на пазачите и те откачиха въжето пред него. Имаше още поне дванайсетина чакащи, които се надяваха също да им кимнат, но портиерът дори не ги погледна.

Пони влезе в сумрачния вход и се озова в малко фоайе. Друг пазач по черни панталони и официална риза прокара по тялото му детектор за метал. Когато свърши, той отупа младежа със свободната си ръка, просто за да се увери, че не носи други оръжия. Пони стоеше и търпеливо чакаше, докато широката длан на пазача опипваше тялото

му. Опита се да прецени силата му, без да му оказва каквато и да е съпротива. Това бяха грамадните мъже, за които му бе казал Девлин. Очевидно стратегията беше около тези заведения да разполагат достатъчно човешка маса, която автоматично да укротява всеки. Пони реши, че мъжът, който го претърсваше, тежи поне сто и десет килограма.

Девлин изчака младежът да влезе вътре. После дълбоко си пое дъх и бавно издиша. Изправи рамене и тръгна право към входа на бара.

Когато го видя, дребният, нервен портиер каза на пазачите:

— В никакъв случай. Този тип никога.

Тримата едри мъже се оживиха като огромни кучета, подушили месо. Най-якият от тях застана точно зад една от стойките, които държаха въжетата. Той преднамерено закачи кукичката на въжето точно когато Девлин се приближи. Носеше кожено яке, черна тениска и черни джинси. Девлин реши, че е около два метра и че тежи към сто и десет килограма. Здравенякът скръсти ръце, за да изглежда по-едър и изпъчи гърди.

Вторият пазач стоеше точно до него. Беше доста по-нисък, но много набит и с извънредно широки плещи. Приличаше на скинхед: бръсната глава, тениска без ръкави, черни джинси с тиранти и кубинки. Огромните му ръце бяха покрити с плътна синя татуировка.

Третият пазач стоеше до вратата точно отдясно на портиера. Той бе последната линия от защитата пред бара. Девлин не си направи труда да погледне към когото и да е друго, освен към най-едрия, който беше впил очи в него.

Без да откъсва поглед, Девлин го чакаше да мигне. Той остави яростта да се надига в гърдите му — за да разпали онзи огън, който щеше да му даде сила.

Продължаваше да върви към входа, без да забавя крачка.

Бойната палка бе в задния му джоб под самото му. И двете му ръце бяха заети. Девлин не преставаше да гледа здравеняка право в очите, така че той нямаше да види какво носи.

Едрият пазач му даде знак да спре. Девлин дори не се поколеба. Протегна спрея със зашеметяващ газ на сантиметри от носа му и го напръска в лицето. Биячът извика и залитна назад, като отчаяно търкаше лице и се мъчеше да си поеме дъх.

Девлин ритна стойката и събори кадифеното въже. По-ниският пазач вече летеше към него, навел глава и широко разперил ръце, за да го сграбчи и повали на земята. Девлин леко отстъпи назад и наляво, след което заби страхотен ляв удар в бръснатата глава на мъжа. Силата на удара го накара да се закове на място. Юмрукът на Девлин щеше да се разбие в черепа му, ако не стискаше месинговия бокс. Въпреки това той усети ужасна болка по цялата дължина на ръката си чак до рамото и врата. Скалпът на пазача се разцепи, той се завъртя във въздуха и падна на колене. По тротоара плисна кръв. Още не беше съвсем победен, но стоеше на колене и се олюляваше.

Девлин го изрита в гърдите и мъжът се преви на две. После падна на четири крака, като се мъчеше да си поеме дъх. Девлин го изрита със същия крак зад ухото и пазачът се просна в безсъзнание.

Портиерът вече викаше помощ в радиостанцията си. Първият пазач продължаваше да се бори с последиците от спрея, но също беше побеснял. Той се хвърли срещу Девлин, яростно размахвайки дясната си ръка. Девлин се приведе, обърна се, хвана протегнатата ръка на мъжа и заби десния си юмрук в ребрата му точно под мишницата. После подсили тласъка му напред и го блъсна в една от паркираните коли. Главата на пазача пое по-голямата част от удара и той загуби съзнание.

Третият от охраната изведнъж се оказа сам срещу човек, който току-що се бе справил с двамата му колеги за по-малко от минута.

Девлин тръгна към входа и портиерът се затича покрай пазача, за да се скрие вътре.

— Размърдай се — изръмжа на последния от охраната Девлин.

Той имаше достатъчно смелост да вдигне ръце, готов за бой, затова Девлин го напръска със спрея, изрита го в слабините и го блъсна настрани.

Пазачът с детектора за метал беше предупреден от портиера. Когато Девлин влезе във фоайето, той го блъсна с рамо и го запрати в стената. После обаче допусна грешката да се изправи срещу него, за да го удари, като смяташе, че е омаломощен от болка. Девлин заби чело в носа му, отблъсна го назад и му нанесе страхотен ъперкът с месинговия бокс в гърлото и брадичката. Челюстта на пазача се строши и Девлин бързо влезе в бара.

Вътре портиерът викаше за помощ. Заведението представляваше една огромна зала с бар отстрани и оркестър в отсрещния край. Музикантите свиреха оглушителен хеви метъл, но виковете на портиера за помощ някак си бяха чути и Пони успя да види, че към вратата се насочват неколцина едри мъже, които разбутваха и поваляха хората по пътя си. Тълпата се отваряше пред тях и ги пропускаше, но после се затваряше и тръгваше по петите им. Възбудата от предстоящия бой привличаше всички към входа.

Пони излезе от тълпата и пресрещна първия бияч, който се бе втурнал към вратата. Имаше преимуществото на изненадата и му нанесе мощен въртелив удар с опакото на дланта си, който попадна отдясно на челюстта му и го накара да се строполи на пода толкова тежко, че главата му отскочи от бетона.

Вторият пазач се отдръпна от падащия си колега и се хвърли към Пони, като се мъчеше да го хване за шията. Младежът се приведе и изрита краката му изпод него. Мъжът силно се стовари на земята. Третият нападател хвана Пони в смазваща мечешка прегръдка изотзад.

Пони го хвана за ръката и рамото и го претърколи напред. Двамата се строполиха на пода. Младежът се измъкна от хватката му и се претърколи настрани.

Пони се опита да проникне по-навътре в бара, за да отвлече нападателите от Девлин, но вторият бияч вече се беше изправил на крака и го хвана за ръката, преди да успее да се отдалечи. Пони се обърна и избухна в порой от удари и ритници, насочени към гърдите, ребрата и брадичката на противника му.

Когато още двама от охраната успяха да стигнат до входа, Девлин вече бе вътре. Той извади бойната палка и я заби право в основата на носа на един от връхлитащите мъже. После го удари с нея в корема, застана приклепнал и с бейзболно завъртане жестоко изрита в пиццалите втория нападател, който моментално загуби равновесие.

Девлин извади 45-милиметровия си пистолет, насочи го към тавана и два пъти натисна спусъка. Изстрелите отекнаха в тухлените стени и циментовия под на бара.

Бяха толкова оглушителни, че незабавно постигнаха резултат. Стотици хора закрещяха и се хвърлиха на земята. Един барман замръзна на мястото си, но другият бе толкова луд, че нападна Девлин

с вдигната бухалка. Девлин се приведе, избягна удара и го удари в челюстта с тежката цев на автоматичния пистолет. Барманът припадна.

Девлин прескочи бара, извади бойната си палка и започна да вършее с нея по лавиците, като разбиваше всички бутилки, които се изпречеха пред очите му.

После тръгна обратно, трошейки огледала и чаши по пътя си. Двата изстрела бяха накарали оркестъра да утихне и хората започваха да се стичат към всички възможни изходи. Девлин видя, че в предната част на заведението се отварят две врати. Двама от биячите бяха дошли на себе си и се приближаваха към бара, за да го хванат в капан. Той насочи към тях пистолета и извика:

— Лягайте долу.

Двамата вдигнаха глави и спряха на място.

— Лягайте на земята. По лице. Веднага!

Мъжете се подчиниха. Девлин се огледа. Към него не се насочваше никой друг. Залата беше опустошена, а откакто бе успял да влезе вътре, бяха изтекли по-малко от пет минути.

Пони продължаваше да се бие с първия бияч, на когото беше попречил да нападне Девлин. Довърши го с лакът в гръкляна и тръгна към предния вход, за да открие Девлин.

Девлин се опита да види къде е младежът, но черните му дрехи му пречеха да го забележи в сумрачния бар. Най-после видя, че си пробива път към него. Махна му и му посочи към предния изход. Все още бе нахлузил месинговия бокс на едната си ръка, а в другата държеше автоматичния пистолет. Двамата биячи до бара го следяха с поглед, но не помръдваха от пода.

Девлин се затича към изхода, като разбутваше всеки, изпречил се на пътя му. Пони го следваше и прикриваше гърба му. Девлин прибра пистолета в кобура и изскочи от опустошения бар заедно с изливащата се от изхода тълпа.

Преди да успее да се освободи от тълпата, Девлин усети, че някой го удря отзад и го блъска в група хора. Всички изпопадаха. Най-отгоре беше първият пазач, когото Девлин бе напръскал със спрей.

Като крещеше и псуваше, мъжът хвана Девлин за косата и се опита да блъсне лицето му в земята. За щастие под него имаше още двама души и вместо в тротоара, лицето му се блъсна в нечий гръб. Но въпреки това го заболя.

Пони изскочи навън и видя Девлин. Беше допуснал тъкмо онова, което му бяха наредили да предотврати — нападение в гръб.

Обзе го умопомрачителна ярост. Той се хвърли към просналия се върху Девлин бияч и заби коляно в бъбрека му. Мъжът изпъшка от болка, но продължи да стиска косата на Девлин. Младежът го сграбчи за гърлото и започна да го стиска. Пазачът пусна Девлин и отчаяно се вкопчи в ръцете, които го душаха. Пони използва цялата си яростна сила, за да го вдигне от Девлин, после го пусна и му нанесе два удара с разперени длани в двете уши, които пукнаха тъпанчетата му. След това два пъти го удари в ребрата, хвана го за панталоните при глезените, силно го дръпна и го събори. Мъжът се просна в цял ръст на паважа. Девлин се изправи, хвана Пони за ръка и двамата се насочиха към колата.

Девлин не бе чул сирени, но ги очакваше всеки момент. Той си проби път и забеляза шевролета паркиран там, където беше наредил на Майк да ги чака. Двамата с Пони се затичаха към автомобила и се вмъкнаха вътре.

— Карай! — извика Девлин.

Майк потегли и се насочи към ъгъла. Улицата бе задръстена, затова той се качи на тротоара, заобиколи спрелите коли, слезе от бордюра и пое на север по Уестсайдската магистрала.

— Мамка му, добре ли сте, момчета? — попита ги Майк, като се обърна към тях.

— Гледай си пътя — спокойно му отвърна Девлин.

Шофьорът ги погледна в огледалото, за да види дали са ранени.

— Господи, какво стана там вътре?

— Карай към Осмо авеню и Трийсет и пета улица — рече Девлин.

Майк престана да задава въпроси.

Докато колата пътуваше по Уестсайдската магистрала, в „Звездна светлина“ позвъниха на Уекслър и му докладваха за случилото се. След две секунди Уекслър разбра, че човекът му описва Девлин. Той прекъсна разговора и набра домашния номер на Кели, като в същото време мислено набелязваше баровете си, които трябваше да предупреди.

Девлин седеше на задната седалка и дишаше дълбоко. Бяха близо. Съвсем близо. Опипа тила си, за да види дали раната не се е отворила. Нямаше му нищо. Свали месинговия бокс от ръката си и сви длан. Кокалчетата му бяха протрити, но нямаше сериозни поражения. Рамото му леко го наболяваше, но иначе беше наред. Утре щеше да получи още удари.

— Добре ли си? — обърна се към Пони.

Младежът кимна.

— Да.

— Как са ръцете ти?

— Добре — усмихна се Пони. — Трябват адски много силни удари, за да повалиш някой от тях.

— Не можеш да ги удриш по лицето или главата. Няма никаква полза.

— Трудно е да намеря достатъчно място, за да използвам краката си. Съжалявам, че оставих онзи да те нападне отзад.

— Ти го свали от мен, това е важното. Справи се страхотно, Джеймс. Абсолютно невъоръжен. Направо страхотно.

Пони кимна и потъна в мислите си.

Девлин затвори очи. Искаше му се сърцето му да спре да препуска, чудеше се дали могат да оцелеят след още една битка като онази, която току-що бяха преживели.

Когато спряха на Трийсет и пета улица и Осмо авеню, той погледна часовника си. Беше 02:45 ч. Каза на Майк да паркира десетина метра след бара, наречен „Смъртоносния капан“.

Девлин бързо тръгна към входа. Пони го следваше по петите. Вратата на клуба изглеждаше така, сякаш е на някоя ферма в Мисисипи. На нея бе закован капак от автомобилно колело, а под него с червена боя бяха изписани инициалите СК.

Отвън не пазеше никой. Нямаше и въжета. Никаква тълпа не чакаше. Девлин и Пони влязоха в бара. На входа ги изгледа един пазач, но нито им каза нещо, нито ги претърси. Беше около метър и деветдесет и щеше да прилича на студент спортист, ако не бяха прическата и бакенбардите в стил Елвис.

Девлин бързо се огледа. Отляво имаше дълъг бар. Стената срещу него бе покрита с табелки от селски кръчми, провинциални бензиностанции и железарски магазини, съществували през четирийсетте и петдесетте години. Десетина метра нататък помещението се разширяваше. Имаше маси и столове. В дъното на малка естрада петчленен оркестър свиреше кънтри. Заведението беше пълно с юпити и очевидно носеше доста пари на империята на Уекслър и Кели.

— Просто се погрижи онзи бияч да не се опита да се прави на герой — каза на Пони Девлин.

Младежът кимна. Девлин си проби път през тълпата и се насочи към тоалетните, които се намираха вляво, точно преди дансинга.

Влезе в мъжката тоалетна. Млад мъж с тиранти и вратовръзка беше заел единствения писоар. Кабинката бе свободна. Девлин му каза да се маха. Човекът го погледна и реши да не спори.

С помощта на бойната палка и манрики гусари, металната верига, Девлин разби тръбите на тоалетната, писоара и мивката. Навън потекоха стотици литри вода.

После влезе в дамската тоалетна, викна на всички да се махат и повтори същата операция. Жените крещяха. Барът започна да се наводнява. Хората, които стояха близо до тоалетните, започнаха да се блъскат, за да се спасят от наводнението. Появи се управителят на заведението, като се мъчеше да разбере какво става. Пазачът, който стоеше пред входа, се насочи към тълпата, но Пони го пресрещна.

— Връщай се навън — каза му той.

Човекът сложи длан на гърдите му и се опита да го отблъсне. Пони хвана ръката му, изви я назад и я дръпна надолу, спирайки точно преди да му строши китката. Болката го обездвижи. Младежът завъртя едрия си противник и му изви ръката зад гърба. После спокойно му рече:

— Значи не искаш да се върнеш навън, така ли? Просто излез през вратата и няма да се налага да ти причинявам болка.

Биячът разбра и се подчини.

Водата стигна до ресторанта. Хората започнаха да скачат от местата си и да се мъчат да се измъкнат. Оркестърът замлъкна. В опита си да избягат от наводнението, трима пияни се блъснаха в една от масите и навсякъде полетяха храна и напитки. Избухна пожар. Бяха

преобърнати още маси. Музикантите изключиха инструментите си и се затичаха с тях към кухнята.

Девлин се зае да хвърля бирени бутилки по огледалата и шишетата зад бара, като викаше на всички да се махат. Неколцина души се отдръпнаха и започнаха да го наблюдават, но повечето избягаха. Барманът прескочи бара и изчезна.

— Какво правиш, по дяволите? — извика управителят. — Ще повикам ченгетата, кретен такъв! Ще повикам ченгетата!

Девлин преобърна джубокса, разби с бойната си палка саундборда и запрати един стол към лампите над малката естрада.

Управителят изпадна в истерия и крещеше, без да спира. Девлин взе телефона от бара, блъсна го в корема му и каза:

— Добре тогава, млъкни и ги повикай!

Ударът накара управителя да се превие на две и той се свлече на колене в мръсната вода, която продължаваше да залива пода.

Девлин тръгна по дължината на бара, като по пътя си събаряше с палката чаши и бутилки и въртеше металната верига към лавиците отзад. Когато наближи изхода, взе едно от високите столчета и излезе навън през предната врата.

Заведението беше опустошено. Управителят се изправи на крака. Повръщаше му се. Панталоните и обувките му бяха мокри. Целият под бе във вода, храна, натрошено стъкло и алкохол.

Тъкмо в момента, в който започна да набира номера на полицията, Девлин запрати столчето към предния прозорец, строши неоновия надпис на бара и отново накара управителя да се просне във водата, за да донамокри и останалите си дрехи.

Всичко това отне не повече от десет минути.

Когато Девлин излизаше от „Смъртоносния капан“, Кели вече се беше свързал с три от детективските си екипи и ги бе пратил в различни барове. Уекслър седеше в „Звездна светлина“, методично телефонираше във всичките си заведения и ги предупреждаваше да внимават за Девлин.

Пони и Девлин седяха на задната седалка на колата и пътуваха по Осмо авеню. Девлин погледна часовника си. Наближаваше 03:20 ч. Следващото място от списъка му бе „Вечност“, среднощният клуб на Петдесет и шеста улица.

— Карай колкото можеш по-бързо — каза на Майк.

После се обърна към Пони.

— Още един. Отиваме само още в един и след това изчезваме. Ако имаме късмет, ще ги изпреварим. Следващото заведение е много по-опасно от предишните. Типовете, които го пазят, със сигурност имат оръжие, така че гледай да стоиш настрани и само разкарвай зяпачите, които се опитат да ми застанат на пътя. Наистина гледай да стоиш настрани, разбра ли?

Пони кимна.

— Искаш ли пак да вляза първи? — попита той.

— Да. И ще те последвам пет минути по-късно, така че никой да не те свърже с мен. Глътни една бира на някоя маса. Заведението е на два етажа. Не се качвай горе. Остани някъде около бара.

Пони кимна и за първи път почувства, че сърцето му леко се разтуптява.

Във входа младежът бе претърсен от същия мъж с вълнената шапка, когото Девлин видя при първото си посещение. Пони предположи, че е ирландец. От дъха на алкохол и неуверените му движения той реши, че човекът определено е пиян. Нямаше да представлява проблем, ако се стигнеше до бой. После хвърли поглед нагоре по стълбите и видя действителния проблем — огромният дългокос хлапак с военното яке. Някак си не се чувстваше спокоен, докато биячът застрашително се надвесваше отгоре.

Веднага щом ирландецът го претърси, Пони плати десетте долара вход и побърза нагоре по стълбите. Искаше да се махне от стълбището и едрият пазач колкото може по-скоро.

За първи път тази нощ той усети тревога. Девлин му бе казал да стои настрани, сякаш последната схватка щеше да е прекалено опасна за него. Но тогава защо го пращаше вътре, щом не искаше да прави нищо? Да му пази гърба, беше казал Девлин. Да разкарва зяпачите. Това не обясняваше много нещо, но едно бе сигурно — нямаше начин Девлин да се качи по стълбището, когато пазачът го претърсеше и откриеше оръжията му.

Дали не идваше без тях? Накрая Пони силно разтърси глава, за да изхвърли въпросите от ума си, приближи се до бара и си поръча бира. Барманът постави пред него изпотена кутия будвайзер и взе десетдоларовата му банкнота.

Пони прибра рестото си и потърси маса. Намери място до отсрещния край на бара и седна.

Масата му се намираше в ъгъла на Г-образното помещение. Виждаше цялото пространство от входа до стълбите, които водеха до втория етаж.

Барът по нищо не приличаше на предишните две места, които бяха посетили тази нощ. Беше полутъмно и посетителите като че ли не се поддаваха на класова характеристика. Имаше както работници по тениски, така и бизнесмени в костюми. Един от седналите на бара приличаше на травестит. Бе шумно на моменти. Шумът идваше най-вече от дясната част на заведението, в която неколцина души играеха на голямото колело и на ротативките.

Близо до игралните автомати седеше мъжът, който отговаряше за хазарта. Беше висок и слаб с клюновиден нос. Носеше кафява мека шапка, бяло копирено шалче, лек пуловер и маркови джинси. Имаше черни очила и повече гледаше, отколкото разговаряше.

Движенията му бяха резки — бързо се изправяше и отиваше до голямото колело, за да плати печалбите и да събере парите за чиповете. После се връщаше на мястото си и сядаше, без да изпуска от очи игралните автомати.

Оправяше се с парите изключително бързо и опитно, като прибираше чиповете и жетоните в кутия от пури. Пони изпитваше определеното усещане, че ако мъжът реши да не плати на някого, просто няма да го направи и толкова.

Започваше да разбира какво е имал предвид Девлин. Тук опасността направо се усещаше във въздуха. Навярно тъкмо поради тази причина идваха толкова много хора.

Пони седеше и чакаше Девлин. Не откъсваше очи от вратата, за да не пропусне влизането му. И с всяка изтекла минута се чувстваше все по-неспокоен.

Изведнъж видя, че биячът с военното яке скача на крака. Чу стъпките му надолу по стълбите и после откъм стълбището се разнесе стрелба.

Барманът и отговорникът за хазарта също се раздвижиха веднага щом чуха изстрелите. Барманът извади пистолет изпод бара, а другият се изправи и измъкна собственото си оръжие от кобура на кръста.

Долу във фоайето Девлин бе свършил работата си съвсем бързо. Когато пияният портиер го пусна да влезе, той го изчака да затвори вратата и щом се обърна, за да го претърси, силно го удари с прав десен ъперкът. Ударът отхвърли ирландеца нагоре, блъсна го в стената и го повали на земята в безсъзнание.

Огромният хлапак вече летеше надолу по стълбището с бейзболна бухалка в ръка, когато Девлин извади пистолета си, обърна се, внимателно се прицели и простреля дясното му бедро. Кракът на бияча се подгъна и той се затъркаля надолу по стълбите. Беше толкова грамаден, че Девлин нямаше как да го заобиколи. Въпреки ужасното падане, продължаваше да стиска бухалката, готов да удари противника си.

Той се строполи в краката му и Девлин силно го удари в гърдите. Въпреки че кракът му бе прострелян, огромният хлапак имаше достатъчно сили и ярост, за да замахне с бухалката към лицето му. Девлин беше коленичил върху гърдите му и блокира удара с лявата си предмишница, но не успя да хване бухалката, за да му попречи да го удари отново.

Лявата му ръка се бе вцепенила от болка и той не искаше това да се повтори, затова преди биячът да успее отново да замахне, заби цевта на пистолета си право между очите му.

Това изобщо не забави хлапака и бухалката отново полетя към Девлин.

Този път се опита да я блокира с дясната ръка на противника си и успя, но бухалката беше достатъчно дълга, за да го удари отстрани по главата и по рамото. Това бе достатъчно. Не можеше да губи повече време. Черепът му можеше да бъде разцепен всеки момент. Той опря дулото на пистолета си в дясната раменна става на бияча и натисна спусъка.

Рамото на хлапака се отдели от тялото му, ръката и бухалката се стовариха на земята и цялото му желание за борба се изпари. За миг Девлин се изправи на крака. Взе бухалката и се затича нагоре по стълбите.

Почти всички в бара лежаха на пода или се опитваха да се скрият зад масите. Барманът беше приклеknал зад бара, насочил пистолета си към входа. Високият, гаден на вид отговорник по хазарта се скри зад ъгъла на бара, без да обръща внимание на хората, върху които стъпваше по пътя си. После извика на бармана да включи осветлението. Искаше да се прицели по-добре.

Пони знаеше, че ако Девлин се появи на входа, и двамата ще стрелят по него. Пистолетите го плашеха, но трябваше да направи нещо. Беше точно зад отговорника по хазарта. Младежът безшумно се изправи, мина зад него, хвана главата му изотзад, силно го дръпна, изби краката му изпод него и го повали на пода. Мъжът стреля и куршумът излетя право нагоре, като одраска дясната ръка на Пони, преди да се заби в тавана.

Човекът тежко се строполи на земята. Преди да успее да се съвземе, Пони хвана горещата цев на пистолета и рязко дръпна оръжието от ръката му. После заби юмрук в слънчевия му сплит и след това в слепоочието му. Накрая, просто за да е сигурен, че няма да се изправи, Пони го изрита в коляното.

Изстрелът накара барманът да обърне глава към тях. Той се опита да се прицели в младежа, но тъкмо в този момент Девлин се появи на входа и с всички сили запрати бухалката към бармана. Тъпият ѝ край го уцели в главата в момента, в който се готвеше да стреля по Пони. Ударът прозвуча така, сякаш две бухалки се бяха сблъскали една в друга.

Мъжът падна зад бара, но успя да натисне спусъка и куршумът мина през прозореца до Пони. Боядисаното в черно стъкло се пръсна на парченца върху пода.

Девлин прескочи бара като огромна котка. Изрита пистолета от ръката на бармана и започна да го удря в лицето с месинговия бокс в лявата му ръка, докато онзи не се отпусна неподвижен.

Пони усещаше изгаряща болка в ръката си, но си запробива път през изпадналата в паника тълпа към изхода. Девлин го видя и му махна да продължава. От мястото си зад бара той насочи големия си 45-милиметров пистолет към един от игралните автомати и натисна спусъка два пъти, с което разби ротативката и прати обратно на пода всеки, който се готвеше да се прави на герой.

После отново прескочи бара и изтича навън преди Пони.

Точно когато излезе на стълбището, пияният ирландски портиер се мъчеше да се изправи на крака и да извади малкия си револвер с рязана цев.

Девлин успя да се наведе преди първият куршум да се забие в стената.

— Копеле такова — изръмжа портиерът. — Ще те убия, мамка ти. — На тясното стълбище изкънтяха още два изстрела и върху Девлин се посипаха парчета мазилка и трески.

Девлин си помисли дали първо да не го изчака да изстреля шестте си патрона, но ирландецът трябва да се бе досетил за тази възможност, защото престана да стреля. Но не престана да вика:

— Хайде, мамка ти. Мъртъв си. Направо си мъртъв.

Девлин и Пони бяха попаднали в капан на вратата. Младежът стискаше пистолета на отговорника по хазарта и го насочваше към тълпата, за да предотврати нападение в гръб. Девлин не можеше да позволи да губят повече време. Изстрелът, който беше разбил прозореца на втория етаж, със сигурност щеше да докара полицията. А ченгетата на Кели навярно вече бяха на път.

Той прехвърли пистолета в лявата си ръка и хвана в дясната столчето, върху което бе седял хлапакът.

После се прицели надолу достатъчно високо, за да не убие случайно ирландеца, и стреля два пъти. Портиерът се наведе. В този момент Девлин скочи на стълбите и запрати столчето по него. Стълбището беше толкова тясно, че столът отскочи от лявата стена, но все пак се стовари върху портиера и го повали на пода.

Докато падаше, той натисна спусъка на револвера и едва не застреля хлапака, който лежеше на стълбите. Девлин се хвърли надолу, като прескачаше по три-четири стъпала.

Но ирландецът не се предаваше. Въпреки че столчето и окървавеният пазач му пречеха, въпреки строшената си от удара на Девлин челюст, той се изправи на крака, дръпна петлото на пистолета си и успя да стреля, преди Девлин с всичка сила да забие юмрука си в него. Куршумът одраска левия му хълбок и потъна в стълбището.

Девлин не усети раната, но почувства как се завърта, след като блъсна ирландеца с дясното си рамо. Ударът беше невероятен. Бе използвал цялата си тежест, подсилена от инерцията надолу по стълбите. Портиерът отскочи и се блъсна във вратата. После се свлече

на пода. Девлин също едва не падна, но Пони го следваше по петите и му помогна, докато отчаяно сваляше резето и отваряше вратата.

Двамата тъкмо излязоха навън, когато пред бара спря необозначен полицейски седан. От него изскочиха двама от детективите на Кели с извадени пистолети. В далечината виеха още полицейски сирени.

— Бягай! — каза Девлин.

Пони се затича на изток и Девлин изстреля останалите му три патрона над главите на детективите. Те се хвърлиха зад паркираните пред бара автомобили и Девлин се вмъкна обратно във входа. Остана изненадан, че шофьорът им Майк е паркирал колата точно там, където го бяха оставили. Момчето беше смело. Ако успееше да се добере до шевролета, може би щеше да има шанс.

Той смени пълнителя на пистолета и се обърна към детективите на Кели. Двамата надничаха иззад автомобилите, зад които се бяха скрили. Между тях беше отворената врата на полицейския им седан.

Девлин тръгна срещу тях и прати към ченгетата два внимателно насочени изстрела. Куршумите се забиха в метала на колите. Разчиташе, че детективите няма да имат смелост да се изправят и да отвърнат на човек, който се приближава към тях и стреля. Оказа се прав. Но дали щеше да успее да стигне до шевролета, когато пълнителят му свършеше? Преди да изстреля последния си патрон, Майк Трей отново го изненада.

Шофьорът беше на около три метра пред седана. Превключи на задна и потегли с пълна скорост. Тежкият автомобил се заби в полицейската кола и я блъсна с метър назад. Отворената врата откъм мястото на шофьора се удари в единия детектив. Другият се изправи и се опита да избяга, но Девлин спокойно изстреля последния си куршум в ръката му, в която стискаше служебния си пистолет.

Дланта и пистолетът бяха отнесени и полицаят се строполи на земята. Девлин се хвърли към колата. Задната врата откъм неговата страна бе смачкана и затворена, затова заобиколи и се метна на предната седалка. Майк натисна газта до дупка точно в момента, в който два синьо-бели патрулни автомобили завиха по Петдесет и шеста улица откъм Второ авеню.

Светофарът на Второ авеню светеше червено и Девлин извика:

— Спри!

Майк натисна спирачката. Девлин се молеше ченгетата да спрат пред бара, преди да тръгнат след кола, която е спряла на червен светофар. Беше познал. Ченгетата спряха пред клуба точно когато от входа започна да се излива тълпата от клиенти.

В този момент задната врата се отвори и Пони безшумно се вмъкна в колата. Девлин се усмихна за първи път тази нощ.

Светофарът светна зелено. Той се наведе напред и каза на Майк:

— Добра работа — каза Девлин на Майк. — Сега давай направо и после наляво обратно към „Карлайл“. Бавно и спокойно.

По средата на кръстовището забеляза, че ръцете на шофьора треперят.

39.

Майк ги остави пред „Карлайл“. Девлин му благодари и му даде петстотин долара допълнително. Знаеше, че е имал късмет. Малцина щяха да проявят такава смелост, каквато беше проявил шофьорът.

Когато влязоха в апартамента, Сюзън дремеше, но се събуди веднага щом чу вратата да се отваря. Тя изчака в спалнята около пет минути, после стана, облече си халата и завари двамата в банята.

Куфарът на Девлин бе отворен върху тоалетната чиния. На пода лежеше окървавената риза на Пони и Девлин почистваше неприятната рана от лакътя до мишницата на младежа. Въпреки болката лицето на Пони оставаше безизразно.

Девлин чу стъпките на Сюзън, но не се обърна.

— Скоро ще свършим — каза той. — Не е много сериозно.

— Целият ти ляв крак е в кръв.

— Зная. Нищо ми няма. Искях първо да се погрижа за Джеймс.

Сюзън ги остави и седна в дневната. От кръвта и грозната рана на ръката на Пони ѝ се догади.

След като свърши с младежа, Девлин си събу панталона и свали окървавените си гащета, за да се заеме със собствената си рана. Ужасно го болеше, но не чак толкова, че да му пречи да ходи.

Погледна левия си хълбок и видя, че кожата е дълбоко разкъсана. В изровената от куршума кървава бразда се виждаше костта на таза му. За миг остана неподвижен, удивен колко светла изглежда костта му. Беше толкова бяла, че сякаш не бе истинска.

Знаеше, че куршумът само е одраскал таза му. Иначе костта щеше поне да е пукната. И тъй като ходенето не му причиняваше прекалено силна болка, реши, че няма нищо счупено.

Той покри бялата кост с дебел пласт дезинфекционен крем, внимателно сложи върху раната стерилна марля и я залепи с лепенка.

После изми кръвта по крака си и скрита окървавените си панталони настрани. Беше прекалено уморен, за да мие кръвта от пода.

Девлин излезе от банята и видя, че Пони вече спи на дивана в дневната. Влезе в спалнята, легна върху белите чаршафи и остави Сюън да покрие с лека завивка охлузеното му голо тяло. Чувстваше се изсмукан докрай.

— Събуди ме следобед — каза на Сюън, преди да затвори очи.
— В два часа. Не, нека да е в три.

И заспа преди тя да успее да му отговори.

Дарил беше нещастна и бясна.

Болката в ръката ѝ най-после бе станала поносима. Гипсът върху счупеното ѝ кутре не я дразнеше толкова и видът на пръста ѝ вече не ѝ причиняваше гадене. Но от тиленола с кодеин, който ѝ беше дал лекарят, я болеше стомах и стаята ѝ се струваше задушавашо горещца. Чувстваше се мръсна и повече от всичко ѝ се искаше да вземе душ, въпреки че нямаше чисти дрехи за преобличане.

Тя седна и спусна крака от леглото, после бавно се изправи. Зави ѝ се свят, но трябваше да пусне повече въздух в стаята. Приблужи се до прозореца, чиито плъзгащи се крила бяха заключени с катинар. Пъхна пръсти в процепа и се опита да го разшири. Усилието я задъха и слабостта и безпомощността, които изпитваше, я накараха да се разгневи още повече.

Влезе в банята, решена най-после да се изкъпе.

Помещението изглеждаше така, сякаш не е било използвано дълго време. Имаше тоалетна чиния, мивка и вана. На малка закачалка срещу мивката висяха две бели хавлиени кърпи за ръце.

Дарил заключи вратата зад себе си. После се съблече, като си помагаше със здравата си ръка. Пусна водата, нагласи температурата и застана под душа, като държеше гипса зад завесата.

Чувстваше се уморена и гладна, но най-лошото беше, че мръсотията като че ли се бе просмукала в нея.

Направи каквото можа със здравата си ръка. Не смееше да остава под душа прекалено дълго. Затвори кранчетата, излезе и се изсуши с една от хавлиите. Мечтаеше да си измие косата, но нямаше шампоан.

Взе дрехите си и излезе от пълната с пара баня, за да се облече в стаята. Когато отвори вратата, Дарил замръзна от страх и отвращение. В средата на спалнята стоеше Месина. Ципът му беше свален и той

галеше еректиралия си член. Мъжът злобно се изсмя и ѝ показва връхчето на езика си.

— Хей, русокоске. Време е да се позабавляваме.

Отвращението и яростта най-после надделяха над страха ѝ.

— Разкарай се от тук, гадна свиня! — извика тя и се изплю в лицето му.

Той остана вцепенен. Дарил се хвърли обратно в банята и заключи вратата.

— Мамка му! — кресна Месина. — Шибана кучка!

Членът му започна да се отпуска и той го напъха в панталоните си. После изтича до вратата и заби юмрук в нея с такава сила, че дъската се сцепи.

— Отваряй шибаната врата, иначе ще я разбия, путко такава!

В спалнята влезе Уекслър.

— Стига! — излая той.

Месина се обърна с вдигнат юмрук. Уекслър ледено процеди:

— Свали си ръката и се махни от вратата.

Месина трепереше от ярост.

— Когато ти кажа, можеш да правиш с нея каквото си поискаш, но засега ми трябва в добро състояние. Затова моля те, дръпни се от там и иди в дневната. Веднага!

Месина отпусна юмрук и с огромно усилие отстъпи от вратата. После се приближи до Уекслър.

— Ще я кълцам парче по парче, човече!

Уекслър се усмихна.

— Чудесно. Скоро ще имаш две жени, които можеш да убиеш по какъвто си искаш начин, но не сега.

Месина кимна и излезе. Уекслър се приближи до вратата и каза на Дарил:

— Веднага излез от банята.

— Онази свиня се опита да ме изнасили — извика тя. — Не съм облечена и не искам да изляза.

— Имаш три минути да се облечеш и да дойдеш в дневната — нареди Уекслър, — иначе ще го пратя пак да довърши онова, което е започнал. Три минути.

Дарил долепи ухо до вратата и се опита да чуе дали в спалнята има някой. Не чу нищо. Приблжи се до мивката, напписка си лицето и

се избърса. Бързо облече мръсните си дрехи и отключи вратата. Почти очакваше да завари Уекслър или Месина, но стаята беше празна. Дарил отиде в дневната.

Уекслър седеше на дивана. Месина и Донован седяха на столове до вратата. Уекслър я погледна и каза:

— Изглеждаш ужасно.

— А ти какво очакваш?

— Лекарят не се ли погрижи за пръста ти?

— Каза, че съм щяла да го загубя, ако днес или утре не ида на ортопед.

— Ако някой тук е загубил нещо важно, това съм аз. И за това трябва да благодаря на теб и на приятелчето ти Девлин.

Дарил втренчено го погледна, опитвайки се да фокусира очите си, които като че ли не искаха да ѝ се подчинят.

— Не зная за какво говориш — с пресъхнала уста каза тя. — Нямам нищо общо с теб или с онзи Девлин, за когото спомена. Имам нужда от дрехи, от нещо за ядене и трябва да ида на истински лекар.

— Аз определям от какво имаш нужда — рече Уекслър. — Млъкни и прави каквото ти кажа, иначе ще наредя да ти счупят нещо повече от кутрето.

Той зачака Дарил да му отговори. Тя не помръдна и не каза нищо. Уекслър кимна.

— Очевидно си ме разбрала, нали?

— Да — отвърна Дарил.

— Хубаво. — Той посочи към Донован. — Този човек ще те заведе в апартамента ти. Изкъпи се и изобщо направи каквото трябва, за да изглеждаш добре. Бъди готова за излизане към девет часа вечерта. Тогава ще те заведем на среща с господин Девлин. Разбра ли ме?

— А после какво?

— Ами после ужасното ти преमेждие ще свърши и отново ще си с приятеля си.

Уекслър се изправи и тръгна към вратата.

— Ела с мен — нареди на Месина той. После се обърна към Донован: — Погрижи се за нея.

След това излезе от апартамента, последван от Месина.

Сюзън трудно успя да събуди Девлин. Спеше така дълбоко, че сякаш не беше в съзнание. Но рамото го заболя дори само от нежното ѝ разтърсване и болката го събуди. Той вдигна ръка и без да отваря очи дрезгаво каза:

— Добре, добре. Буден съм.

— Как си? — попита Сюзън.

— Нищо ми няма.

— Искаш ли да ти помогна да станеш?

— Не — отвърна Девлин. — Дай ми само няколко минути. Почакай навън, става ли?

Не искаше Сюзън да го гледа как се мъчи да се изправи. Трябваше му цяла минута, за да стъпи здраво на пода. Болеше го цялото тяло. Лявата му ръка бе жестоко охлузена от опита да блокира бухалката във „Вечност“. Кокалчетата на лявата му ръка бяха насинени и издраскани от многобройните силни удари с месинговия бокс. Дясното рамо го болеше чак до гърба и ребрата от сблъсъка с ирландеца във фойето на бара. И направо се страхуваше да погледне как е хълбокът му.

Все още седнал, той набра номера на Зитър. Секретарката го свърза и детективът изрева в слушалката:

— Девлин! Какво е станало снощи, по дяволите?

— Защо?

— Сутринта ми позвъни шибаният Кели. Адски се беше разпенил. Заплаши ме по десет различни начина — искаше или да те заведе при него, или да му кажа къде си.

— Ти не знаеш къде съм.

— Не. Къде си?

— Няма нужда да знаеш.

— Да бе, добре. Какво си направил? Ти ли изпотроши баровете му?

— Не всичките. Каза ли му, че искаш да се срещнеш с него в седем?

— Да. Той настояваше да се видим незабавно.

— Не преди седем.

— Да, да, не се притеснявай. Казах му за седем.

— Къде ще се срещнете?

— В някакъв шибан ирландски бар, къде другаде?
— Добре, Сам, преди да идеш на срещата с него, ела да се видим в шест и половина. В „Мълхоланд драйв“.
— Къде е това?
— На Шейсет и трета улица и Трето авеню.
— Добре.
— Погрижи се да не те проследят хората на Кели.
— Няма начин. Колко от заведенията му успя да опустошиш снощи?
— Три.
— И с каква цел?
— Да ги държа в напрежение. Виж, искам да те помоля за още една услуга.
— Каква?
— Познаваш ли някого в Министерството на вътрешните работи? Някой от шефовете, на когото имаш доверие?
— Какво искаш от него? — попита Зитър.
— Да арестува няколко корумпирани ченгета.
— Моята дума не е достатъчна. Имаш ли някакви доказателства?
— Добре, забрави за това. Така или иначе нямаме достатъчно време. Просто ела на срещата с мен в шест и половина.
— Ще дойда — отвърна детективът и затвори.
Девлин най-после реши да се опита да се изправи. И после да ходи. Лявото му коляно отново се движеше трудно и го болеше. Хълбокът му жестоко пареше. Коленете, глезените, дланите, раменете и всичките му стави като че ли не искаха да му се подчиняват. Ставаше прекалено стар за такива поражения. Няколко сантиметра по-навътре и тазът му щеше да се пръсне като стъкло.
Но продължи да се движи и да се бори с болката. Застана под душа и остави горещата вода да попие в него и малко да го пооблекчи. Когато се изкъпа, вече се движеше почти нормално. Облече последните си чисти дрехи и отиде в дневната на апартамента. Пони седеше на обичайното си място до прозореца. Сюзън четеше „Ню Йорк Таймс“ на дивана.
Младежът стискаше ръката си в скута. Девлин забеляза, че дясната му скула е подута и че по кокалчетата на ръката му има засъхнала кръв. Иначе изглеждаше спокоен и бодър.

В стаята струяха слънчеви лъчи и осветяваха мъничките пращинки във въздуха. Девлин бе чел някъде, че по-голямата част от праха всъщност представлява микроскопични останки от далечни планети. За миг се почувства така, сякаш не е на мястото си, сякаш напълно се е отклонил от обичайната орбита на нещата. Не можеше да си представи по-странна двойка в обляната от слънце дневна в „Карлайл“. Сюзън — суровата красавица. Напрегната, уязвима, руса. Джеймс — смугъл, красив, млад, силен, видимо неподдаващ се на чувства. И тримата бяха попаднали в ситуация, от която можеха да излязат с още повече опасности и кръв.

— Значи успя — каза Сюзън, когато Девлин влезе в стаята.

— За малко — отвърна той. — Как си, Джеймс?

— Рани по лицето, дланите и ръката. Но нищо сериозно.

— А ти, Сюзън?

— Чувствам се отвратително и не мога да престана да скърцам със зъби.

— Това няма да продължи вечно.

— Нима?

— Е, тази нощ всичко ще свърши. Досега успя да издържиш. Не се отказвай накрая. Трябва да си чиста, трезва и готова в десет часа.

— Зная — отвърна тя, като вдигна ръка.

Девлин се върна в спалнята и се свърза с офиса на Паркър. Когато детективът му отговори, той каза:

— Кажете ми, че хората ви са успели.

— В момента чета доклада. Струва ми се, че са открили каквото ви трябва. Удивително.

— Как? Каква е връзката?

— Един мързелив застрахователен агент. Ще го прочетете, когато дойдете тук.

— Не мога да рискувам да идвам в офиса ви. Защо не ми го пратите по някого?

— Къде?

— Оставете го на рецепцията в хотел „Карлайл“.

— Добре.

— Побързайте.

— Каква изненада.

— Паркър?

— Какво?

— Благодаря ви. Много ви благодаря.

В шест и половина Девлин влезе в „Мълхоланд драйв“ и видя, че Зитър седи на бара и пие будвайзер.

Когато детективът го забеляза, той се втренчи за миг в него и каза:

— Господи, изглеждаш ужасно.

— Трябваше да ме видиш преди два часа — отвърна Девлин.

— Какво е станало с теб? Ти дори не можеш да ходиш изправен.

— Нищо ми няма.

— Какво си се опитвал да направиш снощи, по дяволите?

— Да вбеся Кели.

— Е, успя. Направо е въвн от кожата си.

— Хубаво.

— Хора като Кели са достатъчно самоуверени, за да се предават лесно, Джак — рече Зитър.

— Кели е просто долен престъпник и страхливец, ето какво е. — Девлин остави върху бара копие от доклада на Паркър. — Току-що го прочетох. Цели петнайсет страници информация за банкови сметки, корпорации, имоти и така нататък.

— И?

— От доклада става ясно, че заместник-инспектор Кели използва Робърт Уекслър като подставено лице. Уекслър е човекът, наредил да пребият брат ми.

— Точно така. Уекслър. И по какъв начин представлява Кели?

— Управлява поне дванайсет клубове и среднощни барове с помощта на няколко фиктивни корпорации и компании. Уекслър е името върху всички официални документи, но Кели е истинската сила зад кулисите. Той гарантира закрилата на незаконните заведения. Навярно се грижи и за законните. Двамата си делят печалбата.

— Имаш ли доказателства? — попита Зитър.

— Достатъчно, за да направя връзката с Кели. Тук има много информация за парични преводи от корпорацията „Колвил“ в сметки на негово име. Известно ми е, че „Колвил“ е собственост на Уекслър. Но досега не можех да свържа Кели с „Колвил“ или с Уекслър. Ето

къде е доказателството — хората, с които работих по този въпрос, откриха, че приблизително половината от имотите на фиктивните корпорации са застраховани срещу пожар и дългове в една и съща компания, „Кингсбъроу иншурънс ъв Америка“. Направили са проверка на застраховките и са открили, че ползватели на всички застрахователни полици на корпорациите са единствено Патрик Кели и Робърт Уекслър.

— Страхотно — вдигна вежди детективът. — Мисля, че манхатънската окръжна прокуратура ще се вкопчи със зъби и нокти в това, да не споменавам вътрешното министерство. И сега какво възнамеряваш да правиш с Кели?

— Ето какво. Доста изпотрошихме онези клубове, за да привлечем вниманието на ченгетата. Особено към онзи среднощен бар. Сега ще положат всички усилия, за да открият кой е собственикът. В друг случай Кели навярно би успял да се скрие зад корпорациите на Уекслър. Но след всичко това — Девлин вдигна напечатаните на машина страници, — можем да отведем полицията до Уекслър, а оттам направо при Кели.

— Значи сега Уекслър е по-скоро бreme за Кели, отколкото преимущество — рече Зитър.

— Точно така.

— И какво ще правим?

— Искам да покажеш на Кели какво сме открили.

— Защо?

— А ти защо мислиш?

— Защото искаш Кели да разбере, че когато открият Уекслър, с него е свършено.

— Правилно.

Зитър вдигна вежди.

— Държиш в ръцете си смъртната присъда на Уекслър.

— И аз смятам така. Ако Кели се освободи от Уекслър, на властите ще им е много по-трудно да стигнат до него.

— Но какво ще попречи на Кели просто да те хване и така да не позволи тази информация да стигне до ченгетата?

— Когато се срещнеш с него, ще му дадеш да разбере, че ако с мен, със Сюзън Ферленгети или с Дарил Оустън се случи каквото и да било, „Пасифик Рим“ ще се погрижи тази информация да бъде

използвана и пратена на федералните власти, в нюйоркското полицейско управление, данъчната служба, манхатънската прокуратура и така нататък.

— А той откъде ще е сигурен, че и иначе няма да им я пратиш?

— Според мен е достатъчно умен, за да заплаши, че ако го направя, ще убие жените.

— Пат?

— Така изглежда.

— А може би просто ще прати всичко по дяволите и ще изтрепе всички.

— Не мисля.

— Господи, колебая се кое ти е в повече — дързостта или разумът. А и трябва да освободиш от Уекслър момичето.

— В десет часа вечерта ще се срещна с Уекслър в бара „Оук рум“ в „Плаза“. Договорихме се да разменим жените. Той получава Сюзън Ферленгети, аз получавам Дарил Оустън.

— И двамата си готвите капан.

— Точно така.

— Кой, по дяволите, ще излезе жив от това?

— Ще видим.

Възрастният детектив отпи от бирата си.

— Адски рисковано, приятел — каза той. — Уекслър няма да те остави да си тръгнеш с двете жени. А ти няма да знаеш дали Кели ще го жертва, докато главата ти е в торбата.

— Сам, просто дай този доклад на Кели, предай му каквото ти казах и остави аз да се погрижа за останалото.

— Имаш ли план?

— Да. Имам план.

Известно време Зитър въртеше каишката на часовника си и хапеше устни, издал брадичка напред.

— Не зная дали така ти помагам или ти вредя — каза накрая той.

— Няма друг начин — отвърна Девлин. — През последната седмица загубих баща си, едва не загубих брат си и нямам намерение да губя повече. Ако Уекслър иска да ме хване, ето ме. Ако Кели реши да го подкрепи и да прати срещу мен продажните си ченгета, шибаните си горили и каквото там друго има — ето ме. Той е долен

крадец и ако тръгне срещу мен, няма да умра сам. Но трябва да избавим тези жени от Уекслър.

— Добре — отвърна Зитър. — Стига сме приказвали. — Той протегна ръка към доклада. — Значи искаш да съм в „Плаза“ в десет?

— Вече направи достатъчно. Повече от достатъчно. Просто дай това на Кели и излез от играта жив. Стигат ти. Позвъни ми в „Карлайл“ щом свършиш. Стая четири-осемнайсет.

Зитър погледна часовника си и скочи от стола.

— Закъснявам. Кели си тръгва и вече е време да отивам на срещата.

Детективът бързо излезе от бара и Девлин го проследи с поглед. После плати сметката и се върна в „Карлайл“ да чака.

Пет минути по-късно Зитър влезе в „Макмахон“ и седна до Кели, който отпиваше шотландско уиски със сода.

В едно от сепаретата на няколко метра от тях седяха двама от детективите на заместник-инспектора.

— Закъсня — ирландецът.

— Пет минути не са от значение.

— Какво имаш да ми казваш?

— Не зная къде е Девлин, но зная какво възнамерява да прави.

— Какво?

Зитър остави върху плота на бара спретнато напечатаните страници.

— Това е копие от информацията, която е събрал за теб и за някой си Уекслър. Не съм я чел. Не зная много по въпроса. Очевидно вътре има данни за връзката ти с Уекслър и предполагам, че това не е добре за теб.

Кели не докосна доклада, но бавно се обърна, за да погледне към детектива.

— Освен това трябва да ти предам — продължи Зитър, — че проблемът в клубовете ти снощи е бил предизвикан, за да привлече вниманието на властите и те да разследват дейността им. Предполагам, че бъркотията е била достатъчна, за да накара много ченгета, строителни инспектори и пожарникари да се опитат да открият собствениците на заведенията. Както ми казаха, това също означавало,

че скоро ще почукат на вратата на някой си Уекслър. Ако не го открият достатъчно бързо, клиентът ми ще ги насочи към него.

Зитър посочи към страниците върху бара.

— Ако тази информация попадне в чужди ръце, Уекслър очевидно ще се превърне в проблем за теб. Клиентът ми иска сам да се погрижиш за този проблем. Исква също гаранция, че с Дарил Оустън и Съзън Ферленгети няма да се случи нищо. Ако пострадаат те или моят клиент, тази информация ще бъде пратена на федералните власти, окръжната прокуратура и прочее. Има достатъчно копия за много хора.

Кели кимна.

— Мили боже, какво чудо — тихо измърмори той. — Вместо да дойдеш тук и да ми помогнеш да открия онова копеле Девлин, ти си дошъл да ме изнудваш и да разнасяш мръсни лъжи.

— Единственото, което ти нося, е информацията, за която клиентът ми иска да знаеш. Погрижи се той или интересите му да не пострадаат и информацията ще остане в тайна.

Кели се обърна към него. Лицето му се сгърчи в злобна гримаса.

— Долно чифутско копеле. Мислиш си, че можеш да ме заплашваш с това ли? Мислиш си, че ще го преглътна безнаказано? Шибан предател. Тръгваш срещу своите, така ли? Тръгваш срещу своя брат полицаи? Ще те смажа, мръсен евреин такъв!

Зитър се изправи от стола си и се обърна към ирландеца.

— Не си ми никакъв брат полицаи — тихо отвърна той. — Нито в службата, нито сега — никога, защото от онова, което чух, ти си шибан крадец, Кели. Ти си престъпникът, не аз.

— Искаш ли да чуеш истинска заплаха? Слушай това — разбрали сме, че си се сдушил с лоши хора. Не ми пука колко връзки имаш. В момента, в който името ти се замеси с онези клубове, с теб е свършено.

— Клубовете са си твой проблем. Ако искаш и аз да ти стана проблем, най-добре пак да си помислиш. Само прати някое от продажните си ченгета, включително онези две лайна, които седят в онова сепаре, и на момента ще ги убия. А после ще убия и теб, скапаняко. Не превръщай и мен в един от проблемите си, Кели, защото в момента си имаш достатъчно. Заеми се да разчистиш собствения си двор и всичко това може да ти се размине.

Зитър разкопча сакото си и заднешком се отдалечи от Кели, без да изпуска от поглед двамата детективи. Ирландецът не каза нищо. И никой не помръдна. Когато стигна до вратата, Зитър се обърна и излезе от бара. Скочи в първото такси, което се изпречи пред очите му, слезе три пресечки по-нататък и телефонира в „Карлайл“. Отговори му Сюзън.

— Кажете на Девлин, че всичко е готово.

40.

Барът „Оук рум“ беше оживен. Метрдотелът на входа бе представителен мъж в смокинг, който внимателно изгледа влезлия Девлин. Девлин носеше черно поло, черни панталони и сивото си ленено сако. Липсата на вратовръзка накара метрдотела да вдигне вежди, но високата елегантна блондинка с Девлин беше достатъчна, за да го пусне. Сюзън изглеждаше поразително. Напрежението и фактът, че не бе пила нито капка алкохол караха очите ѝ да блестят. Прекрасният ѝ ленен костюм съвършено стоеше на съблазнителното ѝ тяло.

Метрдотелът ги настани на маса по средата на залата. Девлин внимателно се огледа. Почти всички столчета на бара бяха заети: двама бизнесмени уреждаха сделките си, мъж и жена в елегантни европейски дрехи пиеха бренди и млада двойка туристи се наслаждаваше на вечерното си питие.

В заведението имаше десет маси — големи дървени маси с големи дървени столове, тапицирани с червена кожа. Две двойки заемаха маса за четирима. Чернокожа жена седеше с гръб към стената на маса за двама. Носеше зелен копринен костюм с перлена огърлица. На лицето ѝ бе изписана постоянна усмивка. Девлин реши, че е проститутка. Малко попрехвърлила подходящата възраст, но добродушна, усърдна и търпелива. Тя спокойно чакаше някой от мъжете да се налее с достатъчно алкохол.

Това бяха обикновени хора, седнали сред тъмните дървени мебели, големите маслени картини и високите стъклени прозорци, които гледаха към Южен Сентръл парк. Сред тях се бяха смесили шестима от детективите на Кели. По двама за всеки от трите входа в заведението.

Девлин забеляза набития детектив и високия му партньор, чието лице все още носеше последиците от кратката му среща с Джеймс Пони. Двамата седяха близо до изхода за фойето.

На масата до изхода за Южен Сентръл парк седеше екипът, който беше забелязал да пази пред апартамента на Сюзън след отвличането на Дарил.

И накрая третият изход водеше към по-голямата зала на заведението. До тази врата седеше червенокосото ченге Донован. Партньорът му бе нисък мъж с чевръст поглед, който приличаше на италианец. Всички полицаи носеха евтини костюми. Никой от тях не изглеждаше радостен, че вижда Девлин.

Девлин водеше Сюзън на място, където беше сам срещу шестима. За миг му се прииска да измъкне пистолета си, така че всички да го видят. Нервите му бяха опънати толкова силно, че всяко наранено място по тялото му пулсираше. През следващите минути някой щеше да пострада. Очакването да разбере кой ще е това бе мъчително.

Макар барът да беше претъпкан и шумен, той можеше да отиде право при някое от ченгетата на Кели, да мушне пистолета си в лицето му и да ги накара незабавно да му предадат Дарил. Но обстановката в „Оук рум“ успокои напрежението. Девлин се отпусна и остави нещата да се развиват от само себе си.

Барът притежаваше успокояващата атмосфера на някога първокласно заведение, чийто блясък почти незабележимо потъмнява. Високите тавани, дървената ламперия, високите прозорци с тежки дървени рамки с резба — всичко това заобикаляше Девлин и Сюзън и ги караше да се преструват, че просто са дошли да пийнат нещо.

Девлин си помисли какво ли е да седи тук с образ като Зитър и заедно да пият по време на продължителен обяд през някой зимен следобед. Свеж зимен следобед със сняг, покрил Сентръл парк, със студена слънчева светлина, процеждаща се през високите прозорци, с много напрегнати нюйоркчани, които тичат, закъснели с пет минути за срещата си.

Но вместо това беше попаднал в отвратителен капан насред тъмна, влажна нощ без следа от приятел или помощ отвътре или отвън.

Сюзън седеше срещу него и се усмихваше.

— Какво ще пиеш? — попита тя.

Девлин погледна напрегнатото ѝ, прекрасно лице и се възхити на смелостта ѝ. Тя усещаше заобикалящата я опасност, но продължаваше

да се усмихва, решена да издържи докрай, независимо какво ще се случи. Той също ѝ се усмихна.

— Сода с портокалов сок.

— И аз — бързо отвърна тя, сякаш искаше да каже: „Ще пия същото като теб, каквото и да е то“.

Девлин изпита прилив на нежност. Искаше му се в този момент тя да е в безопасност някъде другаде.

Не се виждаше келнер, затова той се изправи и отиде до бара, за да даде поръчката. Докато изминаваше краткото разстояние, шест глави се обърнаха, за да го проследят. Барманът беше строен негър, достатъчно възрастен, за да е сивокос, но и достатъчно млад, за да минава за петдесетгодишен. Той го изслуша и му отвърна:

— Моля, седнете на масата си, сър. Аз ще ви донеса поръчката.

Девлин се върна при Сюзън и зачака. Няколко минути по-късно барманът пристигна с две чаши, пълни с лед, каничка с портокалов сок и две малки бутилки сода — всичко грижливо подредено върху поднос с корково дъно.

Преди да налее портокаловия сок, от фойето на хотела се появи Робърт Уекслър. Беше сам.

Докато Уекслър се приближаваше, усмихнатият и общителен барман напълни чашите с бълбукаща смес от сода и сок.

Уекслър носеше лек костюм, синя риза и червена фльонга вместо вратовръзка с подходяща кърпичка, пъхната в джоба на гърдите му. Изглеждаше така, сякаш нямаше проблеми.

Девлин го проследи с поглед и усети, че капанът се затваря.

Уекслър седна на масата с надменна усмивка на лице и каза на бармана:

— И за мен същото, добри ми човече. Изглежда много освежаващо.

Барманът приключи със сервирането.

— Да, сър — отвърна той. Изглежда видът на Уекслър му се понарави. Съвършеният джентълмен за „Оук рум“.

Уекслър се усмихна на Сюзън.

— Добър вечер, скъпа — рече той. — Как си?

— Чудесно — каза тя, без да отвръща на усмивката му.

Уекслър изчака малко и продължи:

— Колко мило. Като че наистина си трезва, Сюзън. Възможно ли е?

— Не е твоя работа, Робърт.

— О, господи, освен курса по трезвеност си изкарала и подготовка по самоувереност. А, и си боядисала косата си. Колко вдъхновяващо!

Девлин прекъсна подигравките му.

— Сюзън е тук, къде е Дарил Оустън?

Уекслър го погледна така, сякаш едва сега забелязва, че седи там.

— О, господин Девлин. Как сте? Какво питахте?

— Къде е Дарил Оустън?

— Още ли не е дошла? — невинно рече Уекслър.

— Уекслър, не съм в настроение за глупостите ти. Мислех си, че вече сме наясно.

— Аз съм наясно. Ти си онзи, който е прекалено тъп, за да разбере какво става. Знаеш ли, Девлин, честно казано, ти ме разочароваш.

— Уекслър, ако Дарил не се появи веднага, двамата със Сюзън си тръгваме и ти ще си първият, когото ще убия, ако някой се опита да ни спре.

— О, колко мъжествено. Толкова си едър и силен. Това ли те привлича в него, Сюзън?

— Робърт, не искам да говоря с теб. Престани да се правиш на глупак, иначе се махам от тук и не давам пукната пара дали на някого няма да му хареса.

Уекслър я погледна за миг и реши, че не блъфира. Сюзън наистина се беше променила. Той се извърна от нея и рече:

— Заплахи. Ултиматуми. Вие двамата сте страхотни дипломати, а?

Сюзън се изправи, но Уекслър я хвана за ръката.

— Добре, добре. Достатъчно. Майната ти, щом не разбираш от няколко цивилизовани закачки. Сядай и да свършваме с това.

Сюзън силно дръпна ръката си и бавно седна на стола си. Уекслър се обърна и даде знак на набития детектив до изхода към фойето. Мъжът се изправи и излезе. След няколко секунди отново се появи с Дарил и Месина.

Дарил изглеждаше отслабнала и измъчена. Месина вървеше зад нея. Гадната му ухилена физиономия и огромното му тяло като че ли заплашваха всички в бара.

Ръката на Дарил висеше на превръзка. Дланта ѝ бе гипсирана и изглеждаше несъразмерно голяма и гротескна. Това я караше да изглежда наранена и уязвима. Девлин си помисли за болката, която ѝ беше причинил Уекслър. Болка, която той по никакъв начин не се бе опитал да предотврати. Появата на Дарил като че ли вдъхна на Уекслър още по-голяма увереност.

Набитият детектив се върна на мястото си. Дарил и Месина се приближиха до масата. Докато повечето очи бяха впити в Дарил, Джеймс Пони незабелязано влезе в заведението откъм Южен Сентръл парк и седна на бара. Парченцата от една изключително опасна мозайка започваха да застават на местата си.

Дарил стигна до масата и Девлин се изправи.

Уекслър посочи към четвъртия стол и каза:

— Седни, мила моя. Изживя тежко преमेждие, но вече почти сме свършили.

После се обърна към Месина:

— Ще бъдеш ли така любезен да седнеш хей там до вратата? И внимавай. Може да ми потрябваш.

Девлин се усмихна на евтиния гел за коса на Месина, докато биячът се отдалечаваше от тях. Той хвърли поглед към огромния му гръб и мускулестия му врат и му се прииска да го застреля в главата.

Всички седнаха и Девлин попита Дарил:

— Добре ли си?

— Не. Не съм добре. Трябва да се махна от тук и да ида на лекар.

— Дарил, съжалявам... — започна той.

— Зная — прекъсна го тя. — Зная. Ти ме предупреди, аз сама се замесих. Сега не искам да разговаряме за това. Просто искам всичко да свърши и да се махна от тук.

Изведнъж Сюън почервения от гняв и яростно попита Уекслър:

— Какво, по дяволите, си направил с нея?

— Мислех си, че не си говорим.

— Какво си направил с нея?

— Аз ли? Не съм ѝ направил нищо. Направи ѝ го онзи човек, който седи хей там. Само ѝ счупи кутретото. — Уекслър сви рамене. —

Само едно кутре, счупено на две. По козметичната скала на живота, това определено е нищо. Можех да го накарам да ѝ счупи много повече, но г-ца Оустън ни оказа огромно съдействие. Веднага ми каза каквото исках, така че не се наложи да хвърляме излишна енергия. Нали така, г-це Оустън?

— Кога ще се махна от тук? — попита Дарил.

Сюзън се пресегна през масата и хвана ръката ѝ.

— Веднага — рече тя.

— Не бързай толкова, Сюзън — вече по-рязко каза Уекслър. — Двамата с господин Девлин имаме малко мъжка работа и вие също няма да си тръгнете.

Сюзън и Дарил понечиха да се изправят. Девлин хвана и двете за китките и леко ги дръпна.

— Спокойно. Всичко ще е наред.

— А, ето — виждате ли — каза Уекслър, — господин Девлин е много по-опитен в тези вълнуващи размени на заложенници. Хайде да чуем какво има да ни казва, момичета.

Дарил стисна зъби и втренчи поглед пред себе си. Девлин ясно виждаше, че тя няма да издържи дълго. Сюзън изглеждаше готова да издере очите на Уекслър.

Девлин погледна право към Уекслър.

— Никой няма да си тръгне, освен жените — рече той. — Те ще станат и заедно ще излязат от тук. Двамата с теб ще останем и ще си довършим работата.

Уекслър прехапа устни, подпря брадичката си на пръсти и се втренчи в него. Сложността на положението му доставяше удоволствие.

— Не зная, господин Девлин. Това ми се струва доста внезапно. Имам още работа за уреждане с г-ца Ферленгети. Предпочитам да не ми се налага после да я търся.

— Робърт — каза Сюзън, — ти знаеш къде живея. Няма да се налага да ме търсиш. Тръгвам си и взимам Дарил със себе си.

Уекслър свали маската си.

— О, за бога, стига си се мъчила да се правиш на толкова непреклонна. Това не прилича на безпомощна пияна курва като теб. Хайде, ставай и се махай. Зная къде да те открия и сега, и по-късно.

Повярвай ми, двамата с теб имаме още сметки за уреждане и ти ще си платиш за всичките неприятности, които ми донесе.

Сюзън приближи лице до неговото и съвсем бавно му каза:

— Майната ти, Робърт.

— Добре, да не се отдалечаваме от проблема, заради който сме тук — прекъсна ги Девлин. — Дарил, Сюзън, просто бавно и спокойно станете и излезте.

Двете жени се изправиха. Дарил се изплю към Уекслър и се обърна. Сюзън бързо тръгна да я догони.

Уекслър се усмихна към отдалечаващите се жени, спокойно извади носната си кърпичка и избърса плунката от лицето си.

Сюзън хвана Дарил за ръката и двете се насочиха към изхода, който водеше към Южен Централ парк.

На вратата Месина се изправи и ги зачака да се приближат. Дарил се дръпна назад, но Сюзън продължи да върви към изхода.

Всички очи бяха впити в жените, но никой не извърещаше глава. Девлин се огледа за Пони. Младежът тъкмо излизаше във фойето на хотела.

Сюзън и Дарил вече бяха преполовили пътя до вратата, но Девлин знаеше, че трябва да даде време на Пони да заобиколи бара откъм Южен Сентръл парк.

— Сюзън — извика той.

Двете жени спряха и се обърнаха.

— Не прави нищо повече, Девлин, или си мъртъв — тихо му каза Уекслър.

Сюзън се обърна към него и той ѝ даде знак да се приближи. Когато стигна обратно до масата, Девлин ѝ рече:

— Просто исках да ти благодаря.

Тя го погледна, без да разбира какво точно прави.

— Добре, върви — каза Девлин.

Сюзън тръгна към Дарил, хвана я за ръка и двете отново се насочиха към изхода. Когато заслизаха надолу по стълбите към вратата, Месина ги последва. Веднага щом излязоха навън, той избърза към тях и ги хвана за ръцете. Ранди, шофьорът на Уекслър, беше паркирал мерцедеса точно пред входа и стоеше до отворената задна врата. Двама от детективите на Кели пазеха навън и веднага застанаха от двете страни на Месина и жените.

Сюзън и Дарил бяха обкръжени. Месина здраво ги стискаше за ръцете. Той започна да ги тегли към колата, но Дарил заби нокти в дланта му, а Сюзън се задърпа, мъчейки се да се освободи.

— Прекратете или ще ви строша шибаните ръце! — извика Месина.

Двамата детективи се приближиха, за да му помогнат. Дарил бе прекалено слаба, за да се съпротивлява, но яростната борба на Сюзън даде на Пони няколко секунди, които му трябваха, за да стигне до тях преди Месина да успее да ги натика в автомобила.

Младежът тичаше с всичка сила и се хвърли към мъжете, които заобикаляха двете момичета. Успя да събори едното ченге и да забие лакът в тила на Месина. Това беше достатъчно, за да даде възможност на Сюзън да се освободи.

Тя хвана Дарил и се опита да я издърпа от Месина, но не успя. Второто ченге не можеше да стигне до Пони, защото партньорът му и Месина му препречваха пътя. Пони изрита в лицето поваления полицаи и нанесе жесток удар с крак в бъбреците на Месина. Биячът не успя да задържи Дарил и Сюзън я издърпа от ръцете му.

Първото ченге се бе изправило на крака и вадеше палката си. Партньорът му беше извадил пистолета си. Месина вече също се готвеше да го нападне.

Пони стоеше между тримата мъже и жените. Ранди се опита да хване Сюзън отзад. Тя се обърна и го удари в лицето, после го ритна.

— Само да си ме пипнал и ще те убия — изръмжа Сюзън. Изглеждаше толкова разярена, че шофьорът отстъпи назад.

За миг никой не тръгна срещу Пони. После първото ченге се опита да го заобиколи и Месина се хвърли срещу него. Младежът реагира светкавично. Той се дръпна от Месина и замахна към полицаия, който се мъчеше да мине зад него. Не го уцели, но го накара да се наведе. Сюзън и Дарил тичешком заобиколиха мерцедеса и излязоха на улицата.

Изневиделица малък камион за водопроводни услуги наби спирачки пред тях. Вратата му се плъзна настрани и Винс им извика:

— Качвайте се! Аз съм с Девлин!

Сюзън и Дарил се метнаха към камиона. Първото ченге тръгна след тях. Месина отново се насочи към Пони, а вторият полицаи вдигна пистолета си на камиона.

Сюзън помогна на Дарил да се качи и се мушна вътре след нея. Ченгето ги настигна навреме, за да я хване за ръката и да я задърпа навън, но Винс го изрита в лицето и той незабавно я пусна. Винс затръшна вратата и партньорът му натисна газта до дупка. Камионът се понесе нататък по Южен Сентръл парк.

Детективът с пистолета се прицели в камиона. Пони наведе рамо, хвърли се към Месина и го блъсна в ченгето. Тримата тежко се стовариха върху тротоара, но младежът бе най-отгоре и първи скочи на крака.

Хората на Кели бяха вън от играта, но Месина се изправи и тръгна към Пони, който отстъпи назад. Целта му беше да отстрани Месина от „Плаза“, затова се втурна да пресече улицата. Месина го последва. На входа на парка Пони се поколеба, остави преследвача си да се приближи и после продължи да тича, като поддържаше разстоянието помежду им точно толкова, колкото да го примамва по-навътре в парка.

Месина бе изпуснал жените, не използва шанса си да смаже Пони и му позволи да го удари. Ярост помътни разума му. Той се затича по-бързо, решен да го настигне. Най-после Пони стигна до малко открито пространство, близо до пързалката „Уолман“ и спря. Месина видя, че противникът му се готви да приеме боя и също спря, опитвайки се да си поеме дъх. После бавно започна да се приближава към Пони. Младежът следеше приближаването му под неприятната жълта светлина на лампите в парка. Лицето на Месина бе потънало в сянка, но все пак можеше да различи безумното му хилене. Пони твърдо застана на мястото си и зачака окончателната битка.

Но Месина нямаше желание отново да се бие с него. Когато се приближи на три метра от него, той извади револвер с рязана цев и стреля в гърдите му. Пони отлетя метър и половина назад и тежко се стовари на земята.

Младежът остана проснат по гръб, като се мъчеше да си поеме дъх.

Без да престава да се хили, Месина се приближи до Пони и насочи пистолета към главата му. Искаше да изстреля още един куршум в челото му и се надяваше, че очите му все още са отворени.

Очите му наистина бяха отворени. Той видя, че дулото на пистолета се приближава към него. Когато стигна в обсега на ръцете

му, Пони замахна с лявата си ръка, сграбчи Месина за дясната китка и рязко го дръпна наляво. Биячът се претърколи на земята и младежът го удари по лакътя с дясната си ръка. Месина изрева от ярост и болка. Разнесе се изстрел и куршумът се заби в земята. Пони му нанесе още един удар в предмишницата и револверът падна. Джеймс блъсна Месина настрани, взе пистолета и го запрати далеч в храстите, които заобикаляха откритото пространство.

Месина се изправи. Ръката му беше вцепенена и той бясно започна да я разтрива.

Пони отстъпи няколко крачки назад. Не можеше да се оправи съвсем — предпазната жилетка на Девлин бе спряла куршума, но не беше успяла да смекчи страхотния сблъсък. Усещането бе като от най-силния удар, който някога му бяха нанасяли.

Двамата започнаха да се обикалят един друг под зловещия блясък на лампите в Сентръл парк. Хиленето на Месина се беше превърнало в грозно зъбене. Той рязко се метна напред и Пони видя ножа тъкмо навреме. Отскочи от острието, нанесе страничен удар в хълбока на противника си и го отблъсна назад. Но Месина бе прекалено бърз и успя да замахне към крака му. Ножът го засегна в бедрото, но той все пак успя да го удари още веднъж отстрани по главата.

Месина се завъртя като бик и отново замахна към Пони, който отскочи и после се хвърли към него, за да го ритне по предмишницата. Дясната ръка на бияча вече беше безполезна, но продължаваше да стиска ножа.

Месина го нападна, протегнал ножа напред, и младежът трябваше да го хване за дясната китка, за да се предпази. Беше достатъчно силен, за да избегне острието, но биячът вече бе съвсем близо и просто се метна напред, като го хвана за китката с лявата си ръка и го повали на земята.

Въпреки тежкото падане, Пони не го изпусна и притисна до земята ръката му, с която държеше ножа. Месина се повдигна на другата си ръка и се приготви да забие глава в лицето му. Младежът постъпи по единствения възможен начин — изви се и първи го удари с чело.

Ударът беше съкрушителен. Носът на Месина се сплеска. Той се дръпна назад и Пони напрегна всички сили, за да го отблъсне и да се

претърколи отгоре му. Все още стискаше китката му, за да се предпази от ножа и със свободната си ръка му нанесе три силни удара в лицето.

Месина изръмжа от болка, дръпна се назад и впи ръка в гърлото на Пони. Младежът се освободи и се изправи на крака извън обсега на противника си.

Биячът бързо го последва. Все още стискаше ножа и започна да го обикаля, готов да нападне. Пони си спомни предупреждението на Девлин за ударите в главата и лицето. Това не беше достатъчно, за да спре грамада като Месина. Започна да мисли: в гърлото, слабините, очите, слънчевия сплит.

Месина хрочеше кръв. Той бе по-едър. Беше по-силен. И се готвеше да забие ножа си в черепа на Пони.

Огромният мъж се хвърли напред, замахнал с ножа над главата си. Пони остана на мястото си, посрещна атаката и блокира удара с две ръце, като отклони замаха надясно. В същото време се обърна към Месина, заби левия си лакът в ребрата му и го удари с другия лакът в слънчевия сплит. После отстъпи назад, сграбчи го между краката и го повдигна. Месина изкрещя и се стовари на земята. Пони се завъртя с лице към него и два пъти заби пета в слабините му. Биячът окончателно се отпусна и се преви от болка.

Младежът стъпи отгоре му и издърпа ножа от ръката му. После го преобърна и дълбоко заби острието в крака му, срязвайки колянното му сухожилие.

И тогава си спомни думите на Уекслър, които беше чул в бара. Той издърпа ръката на Месина, коленичи отгоре ѝ и счупи кутрето на огромния мъж на две.

В тихия „Оук рум“ Уекслър следеше с поглед изискания чернокож барман, който му наливаше портокалов сок и сода. Уекслър разбърка течността в чашата си и отпи. Девлин търпеливо седеше. Нямаше нищо против да го остави да играе игричките си, след като Сюзън и Дарил си бяха тръгнали.

— Причинихте ми значителни неприятности, господин Девлин — най-послед каза Уекслър. — Пребихте двама от най-силните ми хора. Отнехте ми удоволствието, което получавах от услугите на г-ца Сюзън.

И нанесохте огромни щети на няколко от заведенията ми. — Той се наведе напред. — Искам да зная защо.

— Защото преби брат ми.

— Не бъдете смешен.

— И защото причини болка на Дарил Оустън. А после се опита да хванеш мен и Сюзън Ферленгети.

Уекслър понечи да го прекъсне, но той продължи:

— И защото си мислиш, че можеш да тормозиш когото си искаш, тъй като имаш малко пари и продажно ченге, което да те закриля.

— Това ли е отговорът ти?

— Да.

— Но ти ще докажеш, че не съм бил прав. Ще докажеш, че не мога да правя всички тези неща. Нали?

— Да. Така е.

— Дали си оглупял от това, че се мъчиш да се правиш на мъж, или просто не ти пука какво ще стане с теб?

— Вече изчерпа въпросите си, Уекслър.

— Чудесно. Тогава ще ти задам въпроса и ще ти дам отговора. Въпросът, господин Девлин, е как предлагаш да ми платиш за всички поразии, които направи. А отговорът е — с живота си. Малко по малко. И ужасно болезнено. Ти ме разочарова, Девлин. Мислех си, че ще ми е много по-трудно.

— Тогава стига си говорил за това, Уекслър. Хайде — убий ме.

— Няма да си цапам ръцете с теб.

— И кой ще го направи вместо теб? — Девлин посочи с глава към другите в бара. — Онези лакеи на Кели ли?

Той се изправи. Уекслър се огледа в очакване да види как хората на ирландеца го обкръжават. Девлин заобиколи масата и застана до него. Ченгетата на Кели не бяха помръднали.

— И кога ще стане това, Уекслър? — попита той.

Спокойствието на Уекслър за първи път му изневери.

— Седни си на стола — каза той, като леко заекна. — Няма да ходиш никъде.

Девлин се наведе към него.

— Кой ще ме спре? Ти ли? Струва ми се, че ти си мъртвият, Уекслър. Просто още не си паднал на земята.

Уекслър нямаше представа защо хората на Кели не спират Девлин, но не можеше да го остави да се измъкне. Той бръкна под сакото си, но Девлин заби юмрук в гърдите му. Уекслър се преве на две и едва си пое дъх. Не беше в състояние да каже нито дума.

Девлин бръкна под сакото му и извади малък, посребрен пистолет — 25-милиметров автоматичен „Тарга“. Пъхна го в джоба на сакото си и впи очи в тила на Уекслър. Изведнъж цялото му тяло се напегна от връхлетията го ярост. Помисли си за брат си, за Сюзън, за Дарил. Помисли си за цялата мъка, която Уекслър бе причинил. Изпитваше непреодолимо желание да смачка главата му така, както бяха разбили главата на брат му. Да го удари толкова силно, че мозъкът да се разтърси в черепа му.

Сви десния си юмрук и тъкмо се готвеше да го удари, когато чу до ухото си тих ирландски глас. В същото време усети, че до все още болящите го ребра се притиска твърдото дуло на пистолет.

— Успокойте се, господин Девлин, моля ви — каза му Шон Маккой. — Не можем да допуснем каквото и да е явно насилие, нали?

Погледът на Девлин се проясни и той видя Шон застанал от лявата му страна и по-малкия брат Уилям отдясно. Уилям силно притискаше пистолета си в него. Вдясно зад тях стоеше заместник-инспектор Патрик Кели.

— Ако направите нещо необмислено, ще се наложи да ви застреляме — каза Шон. — Нямам намерение да ви предупреждавам повторно, господин Девлин. Вие сте адски опасен човек.

Девлин се отпусна и остави яростта да се разсее.

Кели пристъпи към него.

— Причинихте ни достатъчно неприятности, приятелю — рече той. — Не проваляйте плана си пред самия край. Отдръпнете се и оставете мен и хората ми да се заемем с това.

Девлин леко разпери ръце с длани към него и отстъпи три крачки назад, отдалечавайки се от Уилям Маккой и пистолета му.

Уекслър се беше съвзел от удара и рязко се изправи.

— Какво правиш, по дяволите? — попита Кели той.

Братята Маккой тръгнаха към него. Шон хвана дясната му ръка, а Уилям застана отляво, вдигнал пистолета си на сантиметри от Уекслър. Неколцина от детективите на Кели също се приближиха.

Останалите хора в бара виждаха, че Уекслър е обкръжен, но никой не забелязваше оръжието.

Уекслър не обръщаше внимание на никой друг, освен на заместник-инспектора. Той внимателно изплюваше всяка дума, едва овладявайки ледения си глас.

— Какво правиш, Патрик? Какво правиш, по дяволите?

— Изглежда ти и горилите ти сте забъркали страхотна каша, Робърт. Причинихте прекалено много неприятности. Стариат Девлин ти хвана спатиите и аз не мога да ти позволя да излагаш на опасност бизнеса. Ще трябва да поразчистим малко боклука.

— Да — каза Шон Маккой. — Ще трябва да те пратим право в ада, старче. Можеш да излезеш навън като мъж, в противен случай ще се посереш и ще изцапаш хубавия килим с кръв. Ти решаваш.

Уекслър бавно се обърна към него.

— Пусни ми ръката. Не ми харесва да ме пипаш. И няма нужда да ме водиш където и да е.

Маккой се усмихна и го пусна.

— Естествено. Върви напред и се дръж като шеф за последен път.

— Благодаря ти — отвърна Уекслър. — А сега кажи на помалкия си брат да престане да сочи към мен с пистолета си.

— Дай на стареца малко пространство, Уилям. Остави го да се помъчи да се държи смело. Може да е забавно.

Уилям отстъпи встрани. Уекслър погледна към Кели, който поведе групата към фоайето. Двамата детективи до изхода чакаха да се присъединят към тях.

Девлин остана на мястото си и ги проследи с поглед. Кели, който вървеше напред. Шон и Уилям от двете страни на Уекслър и четиримата ченгета зад тях. След миг щяха да изчезнат. Едно продажно ченге с личната си армия, което не отговаряше нито пред обществото, нито пред закона.

Внезапно Девлин извика:

— Уекслър!

Всички спряха и Уекслър се обърна към него.

— Кого предпочиташ да убиеш сега, Уекслър, мен или Кели?

Другият втренчено го изгледа за миг, после отвърна:

— Виж ти, това е първото интересно нещо, което успя да ми кажеш и проклет да съм, ако зная отговора.

Девлин бръкна в страничния си джоб.

— Ами да разберем тогава — каза той и преди някой да успее да реагира, извади сребристия „Тарга“ и го подхвърли на Уекслър.

Времето сякаш замръзна, докато малкият пистолет летеше във въздуха, насочил се към Уекслър, като че ли беше магнит. Две секунди по-късно той бе в ръцете му и в този момент всички едновременно се раздвижиха.

Кели отскочи от Уекслър и се наниза на първия куршум, който попадне право в лявото му слепоочие, отнасяйки горната четвъртина от черепа му. Шон Маккой се хвърли, за да хване Уекслър отляво, което накара Уилям да се поколебае достатъчно време, та Уекслър да успее да стреля втори път в същия миг, в който по-малкият брат натисна спусъка. Уекслър може и да се беше опитал да се обърне, за да стреля към Девлин, но куршумът му попадна под ъгъл в гърлото на Уилям и излезе от тила му, разкъсвайки основата на мозъка и гръбначния му стълб. Куршумът на Уилям уцели Уекслър точно в гърдите и отнесе по-голямата част от сърцето му.

Четирима от шестте детективи на Кели стреляха към умиращия Уекслър, превръщайки го в кървава маса и убивайки Шон Маккой, който продължаваше да протяга ръка към пистолета му.

До последния изстрел изтекоха не повече от десет секунди, но това бе достатъчно време за Девлин, който сграбчи най-близкия до него детектив за шията и го дръпна пред себе си като щит. Преди някой да успее да го спре, той силно притисна 45-милиметровия си пистолет в слепоочието му.

Ушите на всички присъстващи пищяха от изстрелите, но Девлин извика достатъчно силно, за да го чуят:

— Вдигнете пистолетите горе и свалете предпазителите. Махнете си пръстите от спусъците, по дяволите, и не мърдайте. Направете го веднага!

Помещението се изпълни с дим и с лютия мирис на кордит. Действителността бавно започна да се фокусира и всички очи се насочиха към Девлин и заложника му. Неколцина от детективите толкова бяха свикнали да изпълняват заповеди, че наистина вдигнаха пистолетите си, но никой не свали пръст от спусъка.

Това бе опасна игра, докато Сам Зитър не излезе от кухнята до бара и не се приближи до Девлин. Носеше пистолети и в двете си ръце и застана точно между него и хората на Кели.

— Играта свърши, господа — спокойно каза той. — Сега никой не може да стреля, без да му отвърнат. След около две минути този бар ще е претъпкан до пръсване с истински ченгета. Вие, шибани скапаняци такива, имате избор. Можете веднага да се разкарате и да се помъчите да убедите началниците си, че никога не сте били тук, или да приберете пистолетите, да седнете и да се напънете да съчините някаква измислица преди шефовете ви да пристигнат. Предлагам ви да седнете.

Девлин свали пистолета си от ченгето, което използваше като щит, насочи го към другите детективи и леко побутна мъжа към един стол. Двамата със Зитър държаха в готовност оръжието си и следяха как ченгетата седат на местата си. Нямаше нужда да им повтарят.

ЕПИЛОГ

Трябваше им по-голямата част от нощта само за да започнат да разчистват цялата каша. Четирите трупа, един от които на заместник-инспектор от полицията, накараха много хора да задават въпроси. Зитър и Девлин казаха, че ще окажат пълно съдействие на разследването, но само в присъствието на адвокатите си. Пръв пристигна адвокатът на детектива. Всички седнаха и в продължение на няколко часа играха на тънката игра, състояща се в това да съобщят на полицията и окръжния заместник-прокурор каквото трябваше да знаят за лошите типове, без да вредят на добрите.

Когато освободиха Девлин и Зитър, вече беше станало ясно, че изпод килима ще се покаже много мръсотия и че много ченгета, свързани с Кели, или ще попаднат в затвора, или ще загубят работата си.

Девлин за пореден път завършваше една дълга нощ и присъстваше на още едно нюйоркско разсъмване. Докато двамата със Зитър стояха пред полицейския участък в северен Мидтаун и се сбогуваха с адвокатите си, Джеймс Пони тихо се приближи и застана до тях. Девлин му се усмихна.

— Какво правиш, нас ли чакаш? — попита той.

— Да — отвърна Пони.

Девлин се обърна към Зитър.

— Сам, това е Джеймс Пони. Той е изключително забележителна личност. Истински боец. Ако някога се нуждаеш от някой наистина добър, да знаеш, че няма равен на себе си.

Зитър стисна ръката на младежа.

— Приятно ми е.

— Добре ли си? — попита го Девлин.

Пони кимна.

— Да, благодарение на съвета ти за жилетката. — Той разкопча ризата си, за да покаже следата от куршума на Месина.

— Биячът на Уекслър ли? — мрачно попита Девлин.

— Да.

— Успя ли да избяга?

— Не.

— Мислиш ли, че ще успее да стреля по някой друг?

— Не, поне за дълго. — Пони им разказа подробностите.

Девлин го увери, че ченгетата ще заловят Месина и ще го пъхнат там, където няма да е в състояние да безпокои когото и да било за много дълго време.

— Ами Сюзън и Дарил? — попита накрая той. — Избягаха ли?

— Да.

— Добре.

Девлин погледна към Зитър и Пони.

— Много съм задължен и на двама ви.

— Адски си прав — отвърна детективът. — Почакай да ми видиш сметката.

— Знаеш какво искам да кажа, Сам. Държахте се така, като че ли Джордж е ваш брат. Като че ли аз съм ваш брат.

Пони просто кимна. Зитър сви рамене.

— Не забравяй, че мразя лошите ченгета повече от теб. Особено онзи шибан Кели. Хайде, да се ръкуваме и да се махам от тук. Не понасям сбогуването.

Тримата си стиснаха ръце. Пони и Зитър си тръгнаха заедно. Младежът вървеше леко. Детективът се тътреше с усилие. Девлин се насочи към уличния телефон на ъгъла.

Сюзън му беше оставила съобщение в „Карлайл“, без да забравя да използва името „Джонсън“. Откри я в чакалнята на травматологичното отделение в нюйоркската университетска болница.

Сюзън незабавно беше установила пълен контрол над Дарил като загрижена по-голяма сестра. Беше отвела Дарил направо в болницата.

Часове преди да пристигне Девлин, Сюзън бе събудила дежурния лекар и го беше притискала, убеждавала и молила, докато Дарил не бе приета, снимана на рентген и подготвена за операция. Лекарят вече бе готов да ѝ обещае какво ли не, но тя го накара само да се закълне, че ще направи всичко, за да излекува ръката на Дарил.

Операцията продължи четири часа. Когато се събуди, Дарил видя, че Девлин и Сюън стоят до леглото ѝ и се разплака.

Девлин остана неподвижен, докато Сюън я галеше по косата и я утешаваше.

— Всичко е наред, Дарил — постоянно ѝ повтаряше тя, — всичко е наред. Докторът каза, че ръката ти ще се оправи. Всичко е наред.

Най-после Дарил се успокои. Девлин се приближи до леглото. Сюън го погледна, после погледна Дарил и без да каже нищо, излезе от стаята.

— Изглеждаш уморен — рече Дарил.

— Уморен съм.

— Благодаря ти, че ме спаси.

— Благодарни на Сюън. Без нея нямаше да успея. Съжалявам, че те въвлякох. Трябваше да те скрия някъде, докато всичко свърши.

— Не. Не. Ти се опита. Предупреди ме. Просто се радвам, че ме спаси. Не можех повече да издържам.

— Всичко свърши.

— Дали онзи тип няма отново да ме безпокои?

— Не. Никога. Никога повече.

— Ами другият, който ми счупи пръста?

— Всичко свърши, Дарил.

Тя затвори очи за миг и като че ли се готвеше отново да заспи. После погледна към Девлин. Хвана ръката му и каза:

— Джак, някак си трябва да забравя всичко това. Нищо не трябва да ми напомня за него. В момента просто искам да ти кажа сбогом. Не мога да направя друго. Може би по-късно, много по-късно, но не и сега. Става ли?

Девлин сведе очи към нея, преди да отговори. Изглеждаше крехка, слаба и уязвима. Беше се сблъскала с онова, което съществуваше под приятната повърхност на обществото и не искаше повече да е част от него. Тръпката бе угаснала. Отдавна.

Той стисна здравата ѝ ръка.

— Ще стане така, както искаш. Но не ми казвай сбогом. Ще те оставя. За колкото искаш време. Но ще се видим отново. Дълга ти прекалено много.

Дарил се усмихна, кимна, затвори очи и потъна в целебен сън. Девлин пусна ръката ѝ и излезе от стаята.

Сюзън седеше в чакалнята в края на коридора. Пушеше трети пакет „Парламент“.

Тя извади цигарата от устата си и го посрещна.

— Сега какво?

— Ще поостанеш ли при Дарил известно време?

— Да.

— Държа се чудесно с нея.

— Изпитвам истинска загриженост. Онзи шибан звяр Уекслър...

Направо не е за вярване.

— Уекслър е мъртъв.

Сюзън млъкна и го зяпна.

— Ти ли го уби?

— Има ли значение кой е натиснал спусъка?

— Наистина ли е мъртъв?

— Да. Съвсем мъртъв.

— Хубаво. Радвам се, че не е между живите. Не го заслужаваше.

Няма ли да ми кажеш какво се случи?

— Не.

— Добре ли е Джеймс?

— Да. Нищо му няма.

— Какво ще прави сега?

Девлин сви рамене.

— Просто ще продължи да си бъде Джеймс. Всичко свърши.

— Всичко свърши...

— Да.

— С мен също ли?

— Не, с теб не е свършило.

— Защо? Искаш да останеш и да се погрижиш за мен ли?

— Сама можеш да се грижиш за себе си.

— Наистина ли смяташ така, а?

— Да. Така смятам.

— Е, предполагам, че ще разберем.

— Предполагам, че да.

— Кога? — попита тя.

— Какво означава това „кога“?

— Кога ще разбереш дали мога да се грижа сама за себе си?

— Ти кажи.

— След шест месеца.

— Добре. Шест месеца.

— Как ще ме откриеш?

— Ще те потърся в телефонния указател.

— Под какво име? — попита Сюзън.

— Ферленгети.

Тя се усмихна и двамата се прегърнаха. Силно. После Девлин се обърна и излезе от болницата. Беше прекарал достатъчно време в болници.

Прибра се в апартамента в Сохо и телефонира в „Пасифик Рим“. Докладва на Уилям Чоу, поговориха за това как адвокатите ще се справят с разследването и се разбраха да се срещнат в Хонолулу след два дни.

Спа в продължение на петнайсет часа, почисти апартамента, събра си багажа и взе самолета до Бостън. Нае автомобил и пристигна в Тръроу в Кейп Код точно по залез-слънце. Джордж седеше на верандата на голяма дървена къща с изглед към плажа.

Мерилин и децата останаха вътре.

Джордж бе отслабнал толкова много, че кожата висеше по лицето му, но когато видя Джак, той се усмихна с разкривената си уста.

Носеше избелели джинси и стара червена риза с петна от бяла боя. Краката под леките му обувки бяха боси. Дрехите му висяха. Изглеждаше прекалено крехък, за да е големият му брат Джордж, но беше започнал да добива слънчев загар, който му придаваше здрав вид.

Двамата нежно се прегърнаха. Девлин седна до него с лице към червения залез.

— Как си, Джордж? — попита той.

Дясната половина на лицето на брат му не се движеше в пълен синхрон с лявата и думите му бяха леко провлачени.

— Ами, зная, че видът ми предизвиква съжаление, но се оправям. Всичко ще бъде наред.

— Можеш ли да ходиш нормално?

— Да, с бастуна. Трябваше ми известно време да накарам единия си крак да стъпва пред другия, но от ден на ден става все по-добре.

Докторът казва, че след година няма да се забелязва абсолютно нищо, освен ако не се вгледаш съвсем отблизо.

— Джордж, ужасно съжалявам.

Брат му кимна.

— Да, зная — отвърна той. — Знаех, че ще пристигнеш тук разкаян. Вината не беше твоя, Джак. Наистина не беше.

— Не трябваше да си тръгвам и да те оставям сам, Джордж. Извинявай.

Брат му махна с ръка.

— Мерилин ми каза, че си открил кой го е направил.

— Да.

— Съобщи ли в полицията? Можеш ли да докажеш нещо?

— Всичко е уредено, Джордж.

— Какво искаш да кажеш?

— Не би трябвало да разговаряме за това, Джордж.

— И няма да ми кажеш какво си направил, така ли?

— Лекарите не искат да си мислиш за това.

— Мисля през цялото време, Джак.

— Казаха, че няма да си спомняш нищо.

— А, трябваше ми малко време да подредя нещата, но вече си спомням. Когато се свестих, не знаех нищо. Само, че съм ранен. Свестих се в онази болница и просто исках да затворя очи и отново да заспя. Исих да спя колкото мога повече и да не мисля за нищо. После, когато окончателно се събудих, просто исках да разбера какво ми е. Не можех да ходя. Не можех да седя. Почти не можех да говоря.

Девлин гледаше Джордж и отново го обзе предишното чувство за вина. Слушаше неподвижно, докато слънцето продължаваше да се спуска по червеното небе. Не знаеше как да утеши брат си.

— Но когато дойдоха Мерилин и децата и най-после ме преместиха от онази градска болница — продължи Джордж, — започнах да идвам на себе си. Облаците се разкъсаха, нали ме разбираш? Докторът в Кънектикът ме вдигна на крака. Започнах да подреждам нещата в главата си. Спомних си всичко съвсем бързо. Спомних си онзи тип, който каза на двете огромни копелета да ме изхвърлят от бара му. Спомних си и какво направиха с мен. И оттогава насам постоянно си мисля как да ги откроя. Как да накарам ченгетата или когото и да е да направи нещо по въпроса.

Когато слънцето се спусна зад хоризонта и ги заслепи с червения си сумрак, Девлин се обърна към големия си брат.

— Аз ги открих, Джордж — каза той. — Всичките. И накарах и последния от тях да си плати за онова, което направиха с теб. Повярвай ми, Джордж, и последния.

Джордж погледна брат си и бавно кимна. От очите му като че ли бе изчезнало малко от болката, яростта и объркването. Той кимна още веднъж и отвърна:

— Хубаво. Няма да забравя случилото се, но сега поне мога да престана да мисля за него. Сега наистина всичко свърши.

Издание:

Джон Кларксън. Лично правосъдие

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, 1997

Редактор: Ани Николова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.